

HAYYIM VITAL

Obituario Haggim

Tunis, 1913

f8

5322

D7.5322

HAYYIM VITAL.

Séfer Oserot Hayyim.

Túnez, Sion Wazan, 1913
47 f. 1h, 27'5 cm.

(En hebreo)

R. 759.

SC-D.5

SC-D-3

I G.

757/001

5322

זה השעו

ממ

אוצרות ה

אשר חבר מורנו ורבינו הרב הגדול מוהר"ח זלה"ה אשר קבל מפי רבו
 בוצינא קדישא עיר וקדיש מן שמיא אור בהיר נהירו דאורייתא מלין לצד
 עילאה ימלל דברים העומדים ברומו ש"ע הוא גלא עמיקתא ומסתרתא
 אמרותיו אמרות מהורות נועם שיח שפתי קודש הוא האור המופלא רבינו
 הקדוש האר"י דבי עילאי זצוק"ל בהיר הוא בשחקים הכא תרגימו נהוריתא
 וישת לו הדרים מהני מילי מעלייתא וחלק אותו לשערים ופתח לנו שערי
 אורה למאן דעאל ונפיק בד"ק רבינו האר"י זצוק"ל דבר דבור על אפניו
 שפתיו ברור מללו אמירא נעימתא :

נדפס

פרי תונם יע"א

שנת כאיל תער"ג

בדפוס המשובח של ציון וזאן יצ"ו

מדפים ומוכר ספרים

R. 759

באות הגביר המפואר רודף צדקה וחסד סי

בלפלה הי"ו בן המנוח ה"ר שמעון נחום נ"ע

ותנצב"ה לזכות את הרבים לחלקו ביעקב ולהפיצו בישראל חנם אין כסף .
וכמוכן מאליו כי אין רשות לשום אדם להסתחר בו או למכרו בין בכסף בין
בשום כסף , ומי שעובר על דברינו אלה אין רוח חכמים נוחה הימנו .
ובכן נכרך אל הגביר הנ"ל שיזכהו השי"ת לחופתו בקרוב עם אשרת חיל
ורבת פעלים ביראה ואהבה לעבודתו יתברך . אנא ה' חזקהו אמצהו
לעבודתך וליראתך לעשות רצונך כרצונך בעושר וכבוד ובני חיי ומזוני

אמן נס"ו :

אוצרות חיים

שער העיגולים דרוש א"ק

הקדמה אחת כוללת מן הא"ס עד ז"א : דע כי תחילת הכל היה כל המציאות אור פשוט ונק' אי"ן סו"ף ולא היה שם שום חלל ושום חומר פנוי , אלא הכל היה אור הא"ס וכשעלה ברצונו הפשוט להאזיל הנאצלים לסיבה נודעת והיה להקרה רחוק וחנון וכיוצא כי אם אין בעולם מי שיקבל רחמים ממנו אך יקרה רחוק וכן עד"ז בכל הכנויים , ואז למאס עלמו באמצע האור שלו בנקודת המרכז המלעית שבו ושם למאס עלמו אל הדרדן והסביבות ונשאר חלל בנתיים וזה היה למאס הראשון של המאזיל העליון וזה מקום החלל הוא עגול בהשוואה ה' מכל דרדיו עד שנמצא עולם האזילות וכל העולמות נתונים תוך החלל הזה , ואור הא"ס מקיפו בשוף מכל דרדיו , והנה כאשר למאס עלמו אז דרך לך אחד מן החלל העגול הזה המשך אור דרך קו אחד ישר דק בעין לנור אחד אור הנמשך מהא"ס אל תוך החלל הזה וממלא אותו , אבל נשאר מקום פנוי בין האור שבתוך חלל זה ובין אור הא"ס המקיף את זה החלל כנו' שנתמאס אל דרדיו וסיוס הקו הזה למטה אינו נוגע ג"כ באור הא"ס עלמו שאם לא כן יחזור הדבר לכמות שהיה ויחזור ויחבר האור הזה שבתוך החלל עם אור הא"ס יחד כבראשונה , ועל כן לא נתפשט ונמשך האור הזה ברוחב אל תוך החלל רק דרך קו אחד דק לבד כנו' ודרך הקו הזה נמשך ויורד אור הא"ס המאזיל אל תוך החלל העגול הזה שהוא הנאצל וע"י כן מתדבקים המאזיל בנאצל יחד ולא עור , ואעפ"י שכל האזילות הוא עגול והא"ס מקיפו בשוף מכל דרדיו עכ"ז אותו המקום שנשאר רבוק בו ונמשך ממנו ראש הקו הזה שם נק' ראש האזילות ועליונו וכל מה שנתפשט ונמשך למטה נקרה תחתונות האזילות ועי"כ נמצא שיש בחי' מעלה ומטה באזילות שאלו לא היה בחי' מעלה ומטה וראש ורגלים באזילות , והנה האור הזה המתפשט בתוך החלל הזה נחלק לב' בחי' האחת היא כי הנה כל האורות שבתוך זה החלל הוא מוכרח שיהיה בבחי' עיגולים או בתוך לו , והמשל בזה אור ספירת הכתר הוא עיגול אחד ובתוכו עיגול אחר והוא ספירת החכמ' וכן עד"ז עד תשלום י' עיגולי' שהם י"ס דאריך , ואח"כ בתוכם י' עיגולים אחרים והם י' ספירות דאבא לו בתוך לו עיגול בתוך עיגול עד סיוס כל פרטיו האזילות ולכל עיגול משו יש א"מ אליו עגול

ג"כ כמותו ונמצא שיש ה"פ וא"מ וכולם בחי' עיגולים והבחינה הב' היא כי הנה באמצע כל האזילות הזה העגול מתפשט דרך קו הישר בחי' אור דוגמת העיגול ממש רק שהוא ביושר ויש בו בחי' אריך ואו"א וזו"ן וכולם ביושר ולבחי' זהה הב' קראה התורה את האדם ללם להים , כי הוא קו ישר מתפשט דרך קוים וכמעט שכל ס' הזוהר והחי' אינו מדבר אלא בזה היושר וכמ"ס לקמן ודע כי בזה האזילות יש מיני עולמות לאין קץ ואין לנו עתה בביאורם אבל נתחיל לבאר עתה פרטיו אחד אשר הוא כולל כל מציאות החלל הזה וממנו מתפשטים כל העולמות כולם כמו שנבאר בע"ה , והוא בחי' מציאות אדם קדמון לכל הקדומים הנו' בזה וזוהר ובחי' ואחריו נמשך סדר כל המדרגות כולם , דע כי בזה החלל נמצא (ס"א נאצל) , זה האדם הנק' קדמון לכל הקדומים כנו' ויש בו מציאות עשר ספירות והם ממלאים את כל החלל הזה , ואמנם תחילה ילאו עשר ספירותיו בדרך עיגולים אלו בתוך אלו ואח"כ בתוך העיגולים נמשך דרך קו היושר ליוור אדם אחד בעשר ספירות באורך כל העיגולים הנו' ואין לנו עוסקים כלל בעיגולים רק בבחי' היושר בלבד , ולהלן נבאר מציאות העיגולים והיושר מה עניינם והנה על ידי למאס הזה הנו' כאשר נעשה האדם הנו' היה בו בחי' עלמות וכלים כי למאס האור גרם עשיית והויית הכלים כמו שנבאר לקמן בעזרת האל ואין לנו רשות לדבר יותר במקום גבוה הזה והמשכיל ובין ראשית דבר מאחריתו כאשר נבאר בע"ה בדרושים אחרים הבאים לפנינו האמנם אינו כלי ממש אלא שבערך האור שבתוכו נק' כלי אמנם הוא זך ובהיר בתכלית הבהירות והדקות והזיכוך , והנה האדם קדמון הזה הוא מבריש מן הקלה העליון עד קלה התחתון , (פי' ולא עד בכלל) בכל חלל האזילות הנו' , ובה האדם נכלליו כל העולמו' כמו שנבאר לקמן בע"ה והנה בבחי' פנימיותו ועלמותו של האד' הזה נתעס' וכדבר כמה שנאצל ממנו , והוא כי הנה להיות אור הא"ס גדול מאד לכן לא היו יכולים לקבלו אלא באמצעות זה האדם קדמון ואפי' מזה האדם קדמון עלמו אין מציאות לקבלו אלא אחר יציאת אורו חוץ לו דרך הנקבים והחלונות שבו שהם האזנים והעינים החוטם והפה וכמו שנבאר למטה בעזרת האל :

שער

שער שנת"א

פ"א ונבאר עתה עניינם. דע כי אין מליחות זיור קומת אדם בעולם שלא יהיה בו כללות ד' בחינות או אשר כוללים כל האלילות וכל העולמות ולו הם שם ע"ב כזה יו"ד ה"י וי"ו ה"י ושם ס"ג כזה יו"ד ה"י וא"ו ה"י ושם מ"ה כזה יו"ד ה"י וא"ו ה"א ושם כ"ן כזה יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה. והנה לו ארבע הויות הנחלקות בארבע מילויים האלו הם בחינת טעמים שם ע"ב בחינת נקודות שם ס"ג בחינת תגין שם מ"ה בחינת אותיות שם כ"ן וכל אחד מהם הארבע הויות כלול מכולם ויש בכל הויה מהם בחינת טעמים נקודות תגין אותיות. והנה הקרקפתא של זה האדם קדמון שהוא ראשו עד מקום בחינת האזנים שלו הוא נקרא בחינת שם ע"ב והוא בחינת סוד הטעמים שבו כנו' עם היות שגם בחינה זו לברה כלולה מטעמים נקודות תגין אותיות לא שאין לנו רשות לדבר בזה. והנה אף על פי שאנו קוראים ומכנים כנויים או כגון אדם ראש אזנים עינים וכיוצא משאר הכנויים הנה אינו רק לשכך את האזן לשיוכנו הדברים ולכן אנו מכנים כנויים או במקום גבוה כזה. אמנם עיקר מקום כנויים או הם מעולם האלילות ולמטה שהוא מן אריך האלילות ולמטה כי משם ואילך יש בחינת פרטוף. אבל ממנו ולמעלה אין בחינת פרטוף כלל רק לשכך את האזן אנו מכנים אליו כנויים או. והנה מבחינת האזנים ולמטה נתחיל לבאר בקיבור כמרץ:

דע כי מן האזנים ולמטה מתחיל שם ס"ג שבו וכבר נבאר כי גם הוא כלול מטעמים נקודות תגין אותיות. ודע כי לעולם הטעמים והנקודות נחלקים לשלשה חלוקות כי יש בחינת טעמים ונקודות למעלה על גבי האות וכן יש למטה מן האות וכן באמצע האות. והנה אור הפנימי שבתוך זה האדם קדמון יולא לחוץ דרך כל הנקבים הנו' למעלה. והנה ההבל היוצא מן הראש דרך נקבי השערות שלו כבר אמרנו לעיל שאין אנו רשאים כלל להתעסק בו ולכן נתחיל לדבר מההבל היוצא מבחינת האזנים שהוא בחינת שם ס"ג. ונאמר כי הנה דרך נקבי האזנים שבו יולא אור מפנימיות האדם קדמון הזה ופשוט הוא כי בלאתו לחוץ הוא מתעבה קצת. ונמלא כי אור שנשאר בפנימיות אדם קדמון הוא יותר גדול מזה האור היוצא ממנו לחוץ אבל ודאי הוא שזה האור היוצא הוא יותר גדול מבחינת הכלים והגוף של אדם קדמון הזה וזה פשוט. והנה כאשר יולא האור דרך נקבי האזנים ימנית ושמאלית נתפשטו האורות האלו מבחוץ ממקום האזנים עד מקום שכולת הזקן וכמשכו בהתפשטות מכנגד התפשטות דרך שער הזקן הנומח בלחיים בלדדי הפנים וכנגדו נמשך התפשטות האור הזה עד שמגיע למטה בשכולת הזקן ושם נתחברו יחד האורות היוצאים מן שני נקבי האזנים אמנם לא נתחברו חיבור גמור אבל נשאר ביניהם חלל מועט.

ודע כי האור הזה איננו דבוק ונוגע בפנים עלמון. אבל חופף וסוכך עליהם ולא נתפשט האור הזה לא לאחוריו הפנים ולא בכל הפנים רק בלדדי הפנים בלבד כנו'. וזוה תבין הקדמה א' והוא כי בכחי' הראש אין אנו מזכירים לעולם בחי' פנים ואחור לפי שבמקום שאין שם נקבים וחלונות אז יולא האור כולו שזה מכל הלדדין ומאיר בשוה. אמנם בשמתחיל בחי' הנקבים כגון מן האזנים ולמטה אז יש שם בחי' פנים ואחור כי המלא נק' פנים והעורף נק' אחור לפי שכל הנקבים נמשכים האורות לחוץ דרך הפנים ומה שאין בו נקבים נק' בחי' אחור אבל עכ"ז מן הארת האור הזה מתפשט ומאיר כל סביבות האדם הזה אבל עיקר האור הזה איננו רק מה שכנגד האזן כנגד דרך הפנים עד שכולת הזקן. והנה כזה האור יש בחי' י"ס שלימות באופן זה כי מאזן ימין נמשכות י"ס מבחי' א"מ ומאזן שמאל נמשכות י"ס מבחי' א"פ וב' בחי' אלו הם י"ס שלימות. והנה און כגו' נ"ח סוד שם ס"ג חסר ה' אחרונה (שמ"ן עיין בדרוש א"ח"ף ב' ג' וד' ותבין מה נעשית הה' אחרונה ודו"ק) כי משם מתחיל שם ס"ג כנו' וענין זה יתבאר בע"ה. והנה אלו האורות הם בחי' טעמים של שם ס"ג העליונים אותם שהם למעלה על האותיות ככ"ל. והנה עדיין באלו האורות לא נתגלה בהם בחי' כלי כלל. גם דע כי י"ס אלו יולא מקושרות בתכלית ההתקשרות ולא ניכר בהם רק שכולם הם בחי' אות ה' כי אות ה' זו כשתתחבר עם און הוא כמנין ס"ג ומליחות ה' זו היא בחי' י"ס אלו שנכללים בה' ושורשם הם ה' פרטופים ה"א א"ו וזו"ן ועדין לא ניכר בהם בחי' י"ס רק היותם ה' פרטופים האלו לבד ואפילו אלו הם' לא היו ניכרות ונפרדות זו מזו אלא כולם קשורות באות אחת שהיא ה' כי זיור ה' הוא אורת ד"ו ומספרים עשר להורות על היותם עשרה נכללים בה' כנו"ל ועדין כולם נק' אות ה' לבד ואלו הי"ס באו א"פ מרוחק מהמקיף שלו הרחק גדול והטעם הוא לפי שאם היו יותר קרובים לא היו יכולים לקבלו כלל ולהיות כי באו א"פ וא"מ מרוחקים זה מזה הרחק גדול כי אלו יולא מאזן שמאלית ואלו מאזן ימנית והסיבה היא כי אם היו מקורבים יותר לא היו יכולים התחמונים לקבל האורות האלו כלל ומזה נמשך ענין אחר והוא כי ענין היות הכלים הוא ע"י הכאת ובטישת ב' אורות אלו מקיף ופנימי יחד זה בזה ומכין ב' כולר היות הכלים ולפי שכאן באו מרוחקים כנו' ולא עוד אלא שהפילו בסיוס התפשטותם בשיכולת הזקן לא נתחברו יחד לגמרי ככ"ל לכן נשאר אורות בלתי כליס כלל וכש"ל: פרק ב' ואח"כ באו הטעמים האמצעיים והם בחי' אור היוצא מהחוטב של א"ק וחוטם הוא כמנין ס"ג וגם מכאן נמשך וילא האור דרך ב' נקבי החוטם ימין ושמאל ימין מקיף ושמאל פנימי ע"ד הנו' באזן ונמשכו ביושר עד החזה של זה הא"ק וזהו עיקר האור אמנם מהארתו ג"כ הוא מתפשט לאד האחור ומקב

ומסבב כל סביבות הא"ק. והנה כאן נתקרו אורות הפנימים במקיפים שלהם יותר מאורות האזנים כי נקבי החוטם סמוכים הם אבל עכ"ז חלקים לב' ואינם מתחברים יחד ולכן גם באורות או לא היה להם בחי' כלים ומה שניתוסף באלו יותר מבאורות האזנים הוא כי אות ו' שבתוך הה' אשר באזן היתה כלולה עמה נתגלית עתה ומה שהיה אז בחי' ה' נעשה עתה ב' אותיות ד"ו להורות וליאת אות ו' לחון וגילוייה וה"ס ז"א שנתגלה בכאן ואמנם לא נעשית ו' לבדה אמנם הי' נחלקת ג"כ לו' חלקים והם ו' שפי"ן ועעם הדבר הוא כי הה' פרופים הנכללים באות הה' הלא הם ה"ה ואו"ה וזו"ן כנז"ל והם בחי' נר"ן ח"י ונמלה כי ז"ה הוא בחי' רוח כנודע :

והנה הכתוב אומר כל אשר נשמת רוח חיים באפיו להורות כי בחי' הרוח מתגלה באפיים שהוא החוטם ולכן בזה החוטם נתגלה בחי' ז"א ונחלק לו"ק שבו אבל אות הד' נשארת אות ה' מחוברת אבל אות ו' נחלקת לו' שפי"ן וכמו שנחלקת אות ו' שבנקב החוטם הימני כך מחלקת אות ו' שבנקב שמאלי וסך כולם הם ו"ב שפי"ן ועם החוטם עלמה הרי ו"ג כמנין וא"ו וכן ב' הווי"ן אלו עם החוטם עלמה שורתה א' כנודע כי ב' נקבי החוטם הם ב' יודי"ן והכותל המפסיק ביניהם הוא לורתו ו' הרי לורת א' ועם הב' ווי"ן הרי וא"ו והוא להורות כי למעלה בבחי' הראש ששם מקום המוחין הוא שם ע"ב דהוי"ה דיודי"ן וכאן הוא שם ס"ג כי אין הפרש בין הוי"ה דע"ב להוי"ה דס"ג רק במלוי אות הוא"ו כנודע ואלו הב' ווי"ן הם בחי' הטעמים האמלעיים שבאמלע התיבה והם פס"ק ומק"ף כנודע כי הוראת הפסק היא הוראת הוא"ו של הה' שנפסקה ונעשית לו' אלפי"ן כנז' וכאשר תחבר זה הפסק עם המקף הם לורת ד' ה' והיא הוראת אות הד' של אות הה'. והנה הד' הזאת כבר ביארנו לעיל שאינה נפסקת. אמנם יש הוראה אחרת אליה והוא כי כאשר תקח הה' שבאזן ימין שמספרה י"ס כנ"ל והרי היא בחי' י' אחת ותלפנה ותחברנה עם הה' שבנקב ימני של החוטם שורתה ד"ו כנ"ל הרי הכל היא לורת יו"ד והוא לורת אלף אחת כזה א שורתה יו"ד. גם אם תקח יו"ד שבנקב אזן שמאל ותחברנה עם ו"ד שבנקב חוטם שמאל הרי א' ב' והרי יש ב' מיני אלפי"ן שזיוון יו"ד. ואם תזייר בליוור אחר והוא שתקח י' של אזן שמאל וו' של נקב חוטם שמאל וי' של אזן ימנית הרי א שורתה יו"י גם אם תקח י' של אזן ימין וו' של נקב חוטם ימין וי' של אזן שמאל הרי א' ב' בליוור יו"י והרי ב' אלפי"ן בליוור יו"ד וב' אלפי"ן בליוור יו"י הרי ד' אלפי"ן והם מורות על קלת גילוי הד' של ה' שבחוטם שנגלית מעט אבל לא נגלית לגמרי כמו הו' של הה' שבחוטם :

ואמנם עיקר גמר גלויים הוא למטה באורות הפה כמס"ל בע"ה. ודע כי י"ס אלו של אורות האזנים כל זמן שהם נמשכים עד גבול החוטם אז הוא

יחידו בפ"ע אבל כאשר נמשך מגבול החוטם ולמטה עד שפולת הזקן אז מתלבש אור האזן עם אור החוטם בתוכו ונעשה אליו בחי' נשמה פנימית אליו וכן אור החוטם כשנמשך מגבול הפה ולמטה מתלבש הוא באור הפה ונעשה בחי' נשמה פנימית אל אור הפה. גם דע כי אז האור היוצא מתוך א"ק הזה הנה כולו אור ה' רק כי ע"י התרחקותו ורדתו למטה הוא מתעבה עיבוי אחר עיבוי כיצד האור היוצא מן האזן הוא זך מאד וכאשר נמשך האור הזה בפנימיות הא"ק עד הגיעו אל החוטם ויזה קלתו דרך שם הנה העפ"י שהוא אור ה' שזה עם כ"ז מחמת הריחוק שנתרחק ונמשך יותר למטה נתעבה יותר בלאתו משם וכן ע"ז בהקפשותו יותר למטה עד הפה ויזה קלתו דרך שם מתעבה יותר מחמת התרחקו ממקום העליון אבל לא לסיבת בחי' האור בעצמו כי כולו שזה כנז' אך המשכיל יבין כי אור של מוחין נקרא ע"ב ואור הזה נק' ס"ג ודי כזה :

שער העקודים

פ"א ואח"כ באו הטעמים התחתונים שמתחת האותיות והם בחי' האורות היוצאים דרך הפה של ח"ק משם ולחון. והנה כאן נתחברו אורות היוצאים חיבור גמור כי הרי הם יוצאים דרך לבור ה' בלבד והטעם כי כל מה שהאורות מתרחקים ומתפשטים למטה כך יש יכולת להשיגם ולקבלם ולכן אין חשש אם נתחברו אורות המקיפים עם הפנימים והנה כיון שכבר נתחברו האורות המקיפים והפנימים יחד לכן התחיל כאן להתהווה בחי' כלים אלא שהם זכים בתכלית הזיכוד כמ"ש. ולפיכך עדיין לא נתגלה כאן רק בחי' כלי ה' בלבד אבל האורות היו נחלקים לעשרה ואלו האורות נק' עקודים:

פי' הענין הוא כי הנה כתיב והשא עיני וארא בחלום והנה העתודים העולים על האזן עקודים נקודים וברודים וגם כתיב כי ראתי את כל אשר לבן עושה לך וכפ' זה רמזו כל בחי' האלו שאנו מדברים כאן כי לבן הוא סוד הלובן העליון אשר הוא קודם כל האלו' הזה והוא היה עושה כל אלו הבחי' שהם עקודים נקודים וברודים לנורד האלו' שיאללו אחריהם אשר הוא נק' בשם יעקב והתחיל בעקודים כי הם האורות היוצאות מן הפה של ח"ק אשר בהם התחיל גילוי הויות הכלים להיות עשרה אורות אלו פנימים ומקיפים מחוברים ומקושרים יחד בתוך כלי ה' אשר לסיבה זו נק' עקודים מלשון ויעקוד את יחק כמו ר"ל ויקשור וכמ"ש בע"ה. (שמ"ן פי' כי הכלים הם בחי' האותיות וכיון שבאורות אזן חוטם לא נתגלה בחי' כלי לכן לא נרמזה בחי' ע"י אותיות התורה כמו שנרמזו בחי' עכ"ב ודו"ק). אבל האורות היותר עליונים של האזנים והחוטם לא נתבארו בפ' הזה כיון שעדיין לא נתגלה בהם בחינת הויות הכלי ואחר כך למטה בעזרת האל נבאר בחי' הנקודים והברודים :

והנה

והנה בהחבר אורות הפנימים עם אורות המקיפים תוך הפה לכן בלאתם יחד מחוץ לפה קשורים יחד הם מכיס ומכטשים זה בזה ומבין הכחות שלהם מתויליד הויית בחי' כלי ולכן נק' מקום הזה פה כי פה בני' ס"ג וכו' ב' אותיות והנה בחי' האותיות הם הכלים כנודע ולכן נרמו בפה שם ס"ג ועוד כ"ב אותיות לרמוז על מה שנתחדש במקום הזה ענין הויית הכלים שנתגל' בכאן ע"י ב"ב אותיות והנה מן הפה הזה ילאו עשרה אורות פנימים וי' מקיפים ונמשכים מכנגד פנים עד הטבור של זה האדם וזהו עיקר האור אבל ג"כ הוא מאיר דרך החדרים וכל סביבות האדם ע"ד הנ"ל באורות און וחוטם :

והנה באון וחוטם לא היו רק ב' בחי' של אור והם הפנימים והמקיפים אבל כאן בפה נכפלו הבחי' והיו שתיים שהם ארבע כי הנה הם בחי' אורות וכלים והאורות נכפלו בסוד פנימי ומקיף והכלים בסוד פנימי וחיטון ואלה הארבע בחינות הם בחינת גילוי אותם הד' לפי"ן הנ"ל שהיו בחוטם כי האור עבר ונמשך דרך פנימיות האדם הזה וילא דרך הפה של האדם :

והנה הב' לפי"ן שזיורן יו"י הם פנימי ומקיף וב' אלפי"ן שזיורן יו"י הם ב' בחי' הכלים פנימי וחיטון ואלו הד' בחי' הם עלמם בחי' ב' האזנים וב' נקבי החוטם שנתגלו כאן בפה כי מן האון ימין נמשך האור וילא דרך הפה בסוד ח"מ ומחוטם ימין נמשך האור וילא דרך הפה ח"פ ומן און שמא נמשך ונעשה בחי' חיטוניות הכלי בחוץ לפה ומחוטם שמא נמשך ונעשה פנימיות הכלי ואלו הד' בחי' נכנסו בפה כי הנה בפה יש בחינת הכל ונחיתת דיבור והנה ההכל הוא בחינת האור והדיבור הוא בחי' הכלי והנה יש בפה הכל ודיבור עליונים כלחי העליון והכל ודיבור תחתונים כלחי התחתון ונמלא כי ההכל העליון הוא ח"מ והתחתון הוא ח"פ . ודיבור העליון כלי חיטון והתחתון הוא כלי פנימי והאורות שהם ההכלים הם בימין הפה והדיבורים שהם הכלים הם בשמאל הפה :

פ"ב והנה אותם הד' אלפי"ן שזיורנו לעיל בחוטם הם הנכנסים בפה והם הנעשים שם ד' הכלים והנה ד"פ הכל הוא בני' קמ"ח כי ע"י השינויים שבחוק הפה נטחנים אותם הד' הכלים ונעשים קמ"ח ונגמרת פעולתן . ואל יקשה בעיניך מש"ל כי מן אור און שמאל הנכנס בפה נעשה ממנו חיטוניות הכלי . ומן נקב חוטם שמאל נעשו פנימיות הכלי כי אעפ"י שאור המקיף גדול מאור פנימי עכ"ז פנימיות הכלי הוא גדול מחיטוניותו כנראה בחוש הראות משא"כ בבחי' האורות כי האור הגדול שלא יוכל הכלי להגבילו ולקבלו בתוכו ישאר בחוץ בסוד ח"מ והאור המועט ישאר בפנים משא"כ בכלים וא"כ איך מבחינת האון העליונה יהיה חיטוניות הכלי ומן החוטם שהוא יותר תחתון יהיה פנימיות הכלי והתשובה בזה היא כי האור כולו הוא שיהי בהשואה ח' וכאשר רולה ליכנס ולהיות

נגבל תוך הכלי אז האור שאינו יכול ליכנס תוך הכלי נשאר בחוץ בבחי' מקיף ואור הפנימי הוא מאיר מבפנים הכלי ועובר האור עד חלי עובי דופן הכלי מלד פנימיות הדופן והא"מ הוא מאיר מבחוץ הכלי ועובר עד חלי דופן הכלי מלד חיטוניותו וע"י ב' האורות אלו מאיר הכלי ומודכך . והנה אנו לריכים שחלי כלי יאיר מחמת ח"מ והנה אור המקיף גדול מאד ולא היה עובר הארתו ונבלע ומאיר כדופן הכלי כי יש הרחק והפרש והבדל גדול ביניהם ועל כן הולך שפנימיות הכלי הגרוע ישתוה עם אור פנימי הגרוע ומאירים זה בזה וכן חיטוניות הכלי המעולה יאיר בו אור המקיף המעולה שאל"כ היה נשאר חיטוניות הכלי כלי שום הארה . גם יש סיבה אחרת והיא קרובה אל הנז' והוא כי הנה אור המקיף חשקו וחפצו להדבק עם האור הפנימי ולכן אם חלי הדופן של הכלי מלד החיטון לא היה זך יותר לא היה עובר בו אור המקיף והיה אור הפנימי חסר מלקבל אור המקיף אמנם בהיות חלי החיטון של הדופן זך אז יש יכולת באור המקיף לעבור בו עד חלי הפנימי של הדופן ואז מאיר זה בזה ואעפ"י שחלי הפנימי של הדופן לא יהיה זך הין בזה חשש כי האור הפנימי עובר ומאיר בו עד חלי העובי הפנימי אעפ"י שאינו זך . ואם תקשה ותאמר כי עדיין יש להקשות ולומר שהרי בחוש הראות אנו רואים שפנימיות הכלי זך יותר מחיטוניותו . התשובה כי ביאור הענין הוא כי אעפ"י שאור הפנימי קטן מאור המקיף עכ"ז להיותו מוגבל תוך הכלי לכן הכלי מקבל הארה שלימה ממנו אבל אור המקיף אעפ"י שהוא אור גדול עכ"ז כיון שאינו דבק ומלומלם עם הכלי אינו מאיר כ"כ הארה בחיטוניות הכלי כמו שמאיר האור הפנימי בפנימיות הכלי ובזה יבוא הכל על נכון :

(בע"ח שבדפוס מכאן הוא מתחיל פ"ג)

והנה כבר ביארנו שלשה בחי' הטעמים ואמנם גם בחי' נת"ח כלולים בהם אלא שאינם מתגלים כאן עד למטה באורות העינים כמו שנבאר במקומו בעזרת האל ברוך הוא :

ונבאר יליאת אורות אלו הנק' עקודים דע כי בעת שילאו לא ילאו שלמים כמ"ש בע"ה וטעם הדבר הוא כי בונת המאיל היה לעשות עתה התחלת הויית הכלים להלביש האור לצורך המקבליים שיוכלו לקבלו ולכן בהיות שילאו כלתי שלמים ונגמרים אזרו לעלות אל שורשם להתקן ולהשתלם וע"י כן נעשה הכלי וכמ"ש והענין כי בודאי הוא שבחי' הכלי היה ככח אפי' כי לא היה בפועל בתוך האור כי היה בבחי' האור היותר גם ועב רק שהיה מחובר בו בעלם היטב ולכן לא נגלה בחינתו כי כאשר ילא האור דרך הפה ולחוק ילא הכל מעורב ביחד וכאשר חזר האור לעלות למקורו להשתלם כנז' אז ודאי שע"י יליאת האור מחוץ לפה הנה אותה בחי' הכלי שהוא האור היותר עב קנה עתה עביות יותר וע"י כן אינו יכול לחזור גם הוא למקורו ככראשונה

כבראשונה ונפשט האור הזך ממנו ועלה אל מקורו כנו' ואז ניתוסף באור העב הנז' עיבוי יותר על עיבוי וזו נגמר ונשאר בחי' כלי' וא"ת א"כ כאשר יחזור האור הזך לירד ולהתפשט בכלי כבראשונה יחזור ויזדקך הכלי כבראשונה ויחבטל מלהיותו בחי' כלי' . התשובה בזה היא כמה שהודעתך במקום אחר כי לא חזרו כל י"ס שנתעלו במקורם לחזור ולירד כולם . אמנם הע' לבדם ירדו והעליונה שהיא הכתר נשארה תמיד שם עם המאילול ובוה נמצא כי אור החכמה הוא שחזר להתלבש בכלי הכתר וכן שאר הספי' ויכולים הכלים לקבל האור ההוא המועט ממנה עתה ממה שהיה להם קודם :

והנה כולם ילאו בבחי' נפש כלבד וז"ס פסוק נשבע ה' בנפשו כי האני' שהוא נק' גקודים כמ"ס בע"ה והוא הנק' שם הוי"ה הוא הנשבע במי שגדול ממנו והוא עולם העקודים הנז' אשר כולם ילאו בחי' נפש כלבד ומזה תעמיק ותראה כמה עמקו מחשבותיו ית' כי חפי' עולם העליון של העקודים אינו רק בחי' נפש לבד והנה כל הי"ס ילאו אבל לא ילאו יחד כולם רק בתחלה ילאה המלכות הפך מעולם הנקודים כמ"ס במקומו בע"ה ומלכות זו היא ילאה בבחי' נפש לבד כי אין ספירה שאין בה חמשה בחינות שהם . ה' נפש . ב' רוח , ג' נשמה , ד' חיה , ה' יחידה כנודע . אמנם עתה לא ילאה רק בבחינת נפש כלבד :

(ונלע"ד לקשר דרוש זה עם הדרוש שנכתוב בע"ה כי בחי' אין היא נשמה . וחוטם הוא רוח והפה נפש וכמ"ס למטה בדרוש זה עצמו ע"ס והנה אני חושב בודאי ששמעתי ממורי זלה"ה כי ודאי כאשר ילאו כל הי"ס האלו באו כל הבחי' של נר"ן ח"י כלולים בהם הלאה שבתחלה לא נתגלה בהם אלא בחי' נפש לבד וכמ"ס בדרוש נשמת אדם התחתון שבתחלה באים כולם ביחד ואח"כ מתגלה כל אחד וא' בפ"ע נפש ואח"כ רוח וכו') . והנה כאשר ילאה אח"כ בחי' היסוד לא נתגלה ביסוד רק בחי' נפש כלבד לעצמו אבל נתוסף הארה במ' שנתגלה בה בחי' רוח . וטעם הדבר הוא לפי שהרוח בא מהו"ק כנודע ולכן בבא היסוד מתחיל להתגלות במ' בחי' רוח ואינו נשלם לגמרי עד שילאו כל הו"ק שהם מיסוד עד חסד ואז נגמר בחי' הרוח כולו של המ' ובכוח כל ה' מהם היא מתגלה במ' קלה ה' של הרוח וכבר נודע כי היסוד אינו מכלל הקלוות כי אינו רק חמשה חסדים מחסד ועד הוד אך היסוד אינו לוקח חסד ה' פרטי לעצמו רק שנכללים כל הה' קלוות בו ונמצא כי בחי' כללות ו"ק של הרוח זהו מה שנתגלה במ' כאשר בא היסוד אבל בלאות ההוד הו הנלח וכיולא בשאר הה' אז היו מתגלים בחי' הקלוות ממש של הרוח במלכות . והנה כל זה הוא מה שנוגע אל בחי' המ' אמנם מה שנוגע אל הו"ק הוא באופן אחר כי בלאות היסוד אז נגלה בו בחי' כללות הה' קלוות של ז"א בבחי' נפש לבד וכשבא ההוד אז נגלה קלה ה' של נפש הז"א

וכן עד שנשלמו כל הו"ק . עוד יש הפרש אחר בין היסוד לה"ק אחרים והוא כאשר בא ההוד נתן כח כללות ה' מה"ק ביסוד מחדש מבחי' נפש לבד וכן כולם עד שילאה החסד וגם הוא בלאותו נתן כח כללותו ביסוד מחדש משא"כ בה"ק כי בבא ה' לא היה מוסף בחבירו שום תוספת כלל ועיקר כי כולם שוים רק שכאשר נשלמו כל הו"ק אז נמצא נגמר כל הו"ק בבחי' נפש ואח"כ ילאה הבינה בבחי' נפש לבד לעצמה ובחי' רוח לו"א ובחי' נשמה למ' ואח"כ ילאה החכמה בחי' נפש לעצמה ובחי' רוח לבונה ובחי' נשמה לו"א ובחי' חיה למ' אח"כ ילאה הכתר בחי' נפש לעצמו ורוח לאבא ונשמה לבונה וחיה לזעיר ויחידה למ' . הרי כי בבא הכתר שהוא אחרון מכולם לא ילאה כי חס בבחי' נפש לבד והו פי' ב' בפרוק נשבע ה' בנפשו כנו' ע"ד הנז"ל ואפי' בחי' זו של נפש הכתר לא נשארה בעולם העקודים כנ"ל כי חורה להתעלות ונשארה דבוקה במאילולה :

פ"ג ואמנם בבוא הכתר נמצאת המ' שלימה בכל ה' אורותיה הפנימים שהם נר"ן ח"י והנה עתה היו חסדים עדיין כל הספי' כנ"ל שילאו חסדים בלי תשלום והיה זה בכונה גמורה ממש כנו' ולכך הולכו לחזור להתעלות אל המאילול לקבל ממנו תשלומיהן ואמנם עתה בחזרה היה הכתר חוזר בתחלת כולם ונמצא ילאה אחרון ונכנס ראשון והמ' היתה להפך כי ילאה ראשונה ונכנסה אחרונה וז"ס הפסוק אני ראשון ואני אחרון וביאור פ' זה יזרק בין בספי' הכתר בין בספי' המ' הלא שזה הפך זה והוא כמ"ס כי ח"י הוא כינוי אל המ' ובהפכו אי"ן הוא כינוי אל הכתר . והנה בהתעלם הכתר במקורו עלתה החכמה במקום הכתר והבינה במקום החכמה וכן עד"ז כולם עד שנמצאת המ' במקום יסוד ואז ע"י עליית המ' במקום היסוד נתוסף בה אור והיה לה בחי' מקיף ה' אשר כנגד בחי' חיה הפנימית וגם ז"א עלה מדרגה ה' ואז נתוסף בו בחי' יחידה מן האורות הפנימים ועתה נשלמו לו ה' אורות הפנימים . והנה נתוסף בבינה בחי' חיה הפנימית וחכמה נתוסף בה בחי' נשמה הפנימית . ואח"כ עלתה החכמה במאילול ועלתה הבינה במקום הכתר ונתוסף בה יחידה הפנימית ונשלמה בכל ה' אורותיה הפנימים . וז"א נתוסף בו מקיף ה' אשר כנגד חיה הפנימית . ומ' נתוסף בה מקיף יותר עליון אשר כנגד יחידה הפנימית . ואח"כ עלה החסד שבו"א במקום הכתר כי הבינה עלתה למאילול ואז נתוסף בו גם בחי' מקיף הב' העליון שכנגד יחידה הפנימית ומשם ואילך לא הרוות ז"א ולא נתוסף בו עוד תוספת אחר וכן המ' לא נתוסף בה שום דבר עוד :

והענין הוא בהקדמה ה' שזריך שתדע והוא כי הרי נתבאר לעיל כי בכל בחי' ובחי' וכל עולם ועולם ובכל פרטוף ופרטוף יש בו י"ס לא פחות ולא יותר והם אורות פנימיים עשרה ואורות מקיפים עשרה האמנם

אוצרות שער העקודים פרק ג' ד' ה' חיים

האמנם הי' הפנימיים נכללים בה' לבד שהם כנגד
הה' שיש להם בחי' פרטופים כנו' במ"ה והם ה"ה
ואו"ה וזו"ן והם עצמן נק' בחי' ח"י נר"ן של כללות
כל עולם ועולם לכדו וכן עד"ז במקיפים כי הם י'
ונכללים בה' כנו'. אמנם דע כי בכל האורות והעולמות
והפרטופים שיש מן החוטם שא"ה ולמעלה בכל
פרטוף ופרטוף מהם יש תמיד כל הבחי' האלו שלימות
שהם ה' אורות פנימיים הכוללים י"ס פרטיות כנו' וה'
ה"מ הכוללים י"ס פרטיות כנו' אך מן הפה של ה"ה
ולמטה עד סוף העולמות לא יש רק ה' אורות פנימיים
וב' מקיפים העליונים שהם כנגד יחידה וחיה לכל
פרטוף ופרטוף מהם ולא עוד כי האור נתמעט משם
ולמטה ולכן בעולם זה של העקודים שהם האורות
היוצאות מן הפה ולחץ של א"ה לא היה בו רק ה'
אורות פנימיים וב' מקיפים ולא עוד וזכור הקדמה זו:
והנה כהן בעולם העקודים היו זו"ן גדולים על או"ה.
כי זו"ן היו פכ"פ ואו"ה חב"ה והענין הוא כי
זו"ן השלימו כל ארכס הריך להם שהוא ה' א"פ וב'
מקיפים קודם שיחזרו להתעלות במאליס מש"כ
באו"ה כי עדיין לא היו שלמים שהרי לאבא לא היו
רק ג' פנימיים לבד ובלי שום מקיף ולאומא ה' א"פ
לבד ובלי שום מקיף. ועוד כי הפילו קודם שתחזור שום
ספי' להתעלות במאליס כבר היה אל זו"ן מה שריך
להם לזורך הזווג. והענין הוא כי כבר ידעת כי הזווג
נמשך מן המוחין שהם מחכמה ולמטה וכבר היה לו"ה
בחי' חכמה שהיה חיה הפנימית קודם שעלה הכתר
במאליס שהוא הא' שחזר קודם כולם ואעפ"י שהמ'
היתה גדולה ממנו שהיה לה יחידה הפנימית אין בזה
חשש משא"כ באבא שמעולם לא היתה לו בחי' חיה
שהיא חכמה אפי' אחר שעלה הכתר אל המאליס. וא"ת
א"כ למה עלו זו"ן במאליס מאחר שכבר היו שלמים
במה שהיה לורך להם. התשובה לזה היא כי כל חיותם
הוא מאו"ה וכיון שנסתלקו או"ה למעלה אין זו"ן
בניהם רוזים להפרד מהם וחושקים להתדבק ולהתקשר
בהם ועולים אחריהם לקבל מהם, וגם סיבה אחרת
במש"ל כי עיקר החזרה היה לעשות בחי' כלים (ולכן
היתה כונתו להוסיף חסדים מתחלה כדי שיהיה להם
חשק לעלות ולקבל ואז יעשו הכלים, ע"ח כת"י) ולכן
עלו גם הם לסכה זאת:

פ"ד ודע כי כאשר עלה הכתר אל המאליס אז באותו
שיעור והמשך הזמן שהיה עולה אז המ'
נסתלק ממנה בחי' יחידה שהוא האור שהיה נמשך לה
מן הכתר. לפי שכיון שהכתר היה עולה ומסתלק לא
היתה כוונתו להאיר בה, ואמנם נשאר בה רשימו בלבד
וכאשר סיים הכתר להתעלם וסיימה המל' להעלות עד
היסוד אז חזר הכתר להאיר במ' בעלם כמו בתחלה
בחי' יחידה שבה כי אחר שעלה הכתר במאליס גם היא
עלתה ביסוד והיתה מדרגה א' קרובה יותר אל המאליס
זויתה מקבלת ממנו מה שהיתה מקבלת בתחלה מן

הכתר אך כל זמן שלא סיים הכתר לעלות אז היה הכתר
מפסיק בין המאליס ובינה והכתר עצמו ג"כ לא היה
מאיר בה וכן עד"ז גם הז"ה בבחי' החיה שהיה מקבל
מן הכתר וכן עד"ז החו"ב וכיוצא בהם וכן כשעלתה
החכמה למעלה במאליס נסתלק מן המ' החלק אשר היה
מגיע אליה ממנה ולא נשאר בה רק הרשימו עד
שהשלימה החכמה לעלות אל המאליס ואז חזר האור
בבתחלה וכן עד"ז חקיש אל השאר כי הם חלוקות רבות
כי כשהתחילה החכמה לעלות בכתר נסתלקה הארתה
מכל אשר למטה ממנה וכשנגמרה לעלות בכתר אז חזר
האור בבתחלה וכשחזרה פעם ב' לעלות במאליס נסתלק
האור פעם ב' וכשנגמרה לעלות חזר האור לאיתנו,
והמשכיל יבין מעצמו שאר החלוקות וכן עד"ז בענין
המקיפים שלוקחים זו"ן:

פ"ה ונבאר עתה ענין חזרתם והסתלקותם למעלה
איך על ידי כך נעשה מלאכת הכלים.
והענין הוא כי כאשר נתעלו האורות למעלה נשאר
למטה האור העב והגס שהוא בחי' הכלים כנו' והנה יש
בטבע האורות להשאיר הרושם שלהם למטה במקום
שהיו שם בראשונה ולכן כל האורות האלו בעת עלותם
היו מניחים רשימו למטה כולד הכה הכתר הניח רשימו
כדי להאיר לחכמה וכן החכמה לבינה והבינה לז"ה
והז"ה לנזק' כי לעולם טבע העליון להאיר בתחתון ויש
לו חשק להאיר לו כחשק האב אל הבן ולכן מניח ומשאיר
בו רשימו, וכפי זה נמלא שכולם מניחים רשימו חוץ מן
המ' כי אין ספירה אחרת תחתיה להאיר בה ולכן אין
המ' משארת רשימו למטה (מ"כ אבל כיסוד כשהיא עולה
שם משארת רשימו וזאת היא בחי' העטרה שנסארת
שם תמיד כיסוד) ונתחיל לבאר מן היסוד שהוא האחרון
מן המניחים רשימו וכאמר כי הנה בעת עלייתו של
היסוד אל מקום ההוד עד למעלה מניח רשימו במקומו
שביסוד לזורך המ' ואהו הרושם אינו מסתלק משם
לעולם אפי' כאשר המ' חוזרת ועולה אל המאליס וכן
ג"כ עושים שאר כל הספי' חוץ מן המ' כנ"ל והנה זה
הרשימו הוא מן האור הראשון שהיה יורד דרך ישר,
וכבר ידעת כי אור הבא ביושר הוא רחמים והאור
הבא דרך חזרה למעלה הוא נקרא אור חוזר והוא דין,
והנה זה הרשימו הוא דרך יושר והוא רחמים, והנה
נודע כי כשבאו הספי' של ערורים היו פניהם למטה
כי כוונת ביאתם הוא להאיר למטה ולכן פניהם דרך
המקבלים אבל בחזרתם לעלות אז הופכים פניהם
למעלה כנגד המאליס ואחריהם למטה:

והנה בעלות הכתר אל המאליס אין ספק כי לעולם
אין אור המאליס נפסק אפי' רגע א' מן המקבלי'
והנאללים רק ההפרש הוא כי בעת שהיא אשר הכתר
היה עולה למעלה אז האור היורד בו מן המאליס יורד
ממנו לספי' (גי' שה"ק די"ג ע"ג אז האור היורד מן
המאליס אל הספירות שלמטה מן הכתר נמשך ועובר)
לדרך אחוריו שהרי הוא הפך פניו למעל' ואחוריו לנאללי'
וא"כ

וה"כ אותו האור הבא אל הספי' הוא דרך אחריו הבתר
 והוא דין כנו' ועד"ז הוא בשאר הספי' בעת שהיו חזורי'
 ועולים. אמנם יש הפרש ה' והוא כי החכמה הינה
 מקבלת רק מן האחרויים של הכתר לכד והבינה מקבלת
 מב' אחרויים דכתר ודחכמה והוא יותר דין וכן עד"ז עד
 המ' שנמלאת שמקבלת מן ט' אחרויים (מ"כ שז"ס
 תרגום ט"פ שס ע"ב דריבוע כנודע בש' הליקוטים דף
 כ' סע"ב ע"כ). ועוד יש הפרש ה' כי מלבד חילוק
 תוספת ריבוי או מיעוט בחי' אחרויים יש ג"כ שיווי
 אחר והוא כי הנה ה"ת מקבלו מאחרויים של גבורה
 שהם אחרויים קשים מאד אמנם הספירה שלמעלה
 ממנו הינו באופן זה וכפי הבחי' כן יהיה שינוי באותו
 אור הנמשך להם או יהיה דין גמור או ממוצע או חלש
 ואין כח בקולמוס להרחיב בפרטי חלוקות אלו שהם
 רבים והמשכיל יבין. ונמלא שיש כאן ג' מיני אור הא'
 הוא הראשון שבכולם הנק' עקודים כנ"ל. והב' הוא
 הרשימו שנשאר מזה האור שבא דרך יושר והוא רחמים,
 הג' הוא אור הבא דרך עליית הספי' שהזו הוא אור דרך
 אחרויים שהוא דין. והנה בבוא האור הג' הזה שהוא
 דין פוגע באור הרשימו הנשאר שהוא רחמים והזו מכיס
 ומבטשים זה בזה שהם שני הפכיים זה אור ישר ורחמים
 וזה אור חוזר ודין וזה חפץ לעלות למקורו והוא אור
 הרשימו שאעפ"י שאינו עולה ממש עכ"ז חפלו וחשקו
 הוא להדבק ולקבל ממנו. והאור הג' חפץ לירד ונמלא
 שאינם שוים בטבעם ולכן מכיס זה בזה כנודע כי כל
 הכחות ובטישות האורות זה בזה הוא כאשר אינם שווים
 והזו כופלים ניזולות מהאור היורד שהוא דין והוא גרוע
 מאור הרשימו והרי זה אור אחר ד' והנה הם ד' מיני
 אור והם סוד ד' בחי' טנת"א הג"ל שהיו כולם כלולים
 באלו העקודים וזה פרטן. אור הראשון טעמים ואור
 האחרויים הוא נקודות כי הנקודים הם בחינת דין
 לעולם ואור הרשימו הוא תגין ואור הניזולות הנופלות
 ע"י הכחת של הנקודות והתגין זה בזה כנו' הוא אותיות
 אשר מהם נעשו בחי' הכלים והרי נת' בחי' הכלים איך
 נעשו שהוא מן ההכחה והבטישה הנז' ולע"ד ששמעתי
 ממורי זלה"ה כי כבר היו בחי' כלים בעולם העקודים
 רק שאלו הניזולות הנז' נתערבו עמהם והוא כדוגמת
 הרפ"ח ניזולות שנשאר בכלים של הנקודות כמש"ל
 בע"ה (מ"כ אעפ"י שלעיל ביארנו שאין בעול' העקודי'
 רק בחי' כלי א' ומכאן נראה היות לכל אור כלי א'
 עיין בדרוש מטוי ולא מטוי דף י' ע"א וב' ודי"א ישוב
 הענין). וראייה לזה כי הרי נבאר למעלה כי כשהיה
 האור חוזר ועולה היה נשאר הכלי מבחינת האור העב
 והגס שבו. ונתחיל לפרש הענין ונאמר כי הנה אור
 המ' לא השאירה רשימו וכל בחי' נסתלקה ועלתה וזהו
 הטעם שנק' המ' אספקלריא דלית לה מגרמה כלום כי
 לא השאיר בה שום רשם אך מרשימו שנשאר ביסוד
 לכד מאיר ג"כ אליה. ועוד יש טעם אחר אל הנז'
 והוא מש"ל כי כאשר קזרו האורות לרדת נשארה כתר

דבוקה במאליל ולא ירדה כלל :
 ונמצא כי החכמה חזרה במקום הכתר וכו' והמלכות
 במקום היסוד ונשאר הכלי של המ' בלתי אור
 כלל ולכן נק' הכלי שהוא של המ' אספקלריא דלא נהרא.
 וכבר נת' זה במ"א באורך (בדרוש שה"ק ד"כ ע"כ). והנה
 כשעלתה המ' אל היסוד היה היסוד מאיר בה דרך אחר
 כנ"ל ואז אותו האור היסוד הכה באור זה של המ'
 העולה ונפל מן האור היורד דרך אחרים בחי' ניזולות
 לכלי של המ' וכשעלה היסוד הניח רשימו במקומו
 וכשבא לו האור דרך אחרויים הכה בזה הרשימו ונפלו
 ממנו ניזולות ומהם נעשה בחי' הכלי של היסוד והזו
 אותו הרשימו היה מחיה את הכלי והוא מרחוק ולא
 נכנס בתוכו והם סוד התגין כש"ל בדרוש הנקודים
 ע"ש. וכן עשו כל הספי' חוץ מן הכתר כי הניח רשימו
 לאורך החכמה הכל לא עשה בחי' כלי לפי שבשלמא
 שאר הספי' בעלייהם למעלה ע"י הכחת הרשימו במה
 שלמעלה מהם היה נעשה הכלי אך הכתר אין מי
 שיכה בעלייתו ולכן לא נגמר עדיין הכלי שלו והרי
 כתר הניח רשימו ולא כלי ושאר ח' ספי' הניחו רשימו
 וכלי והמלכות הניחה כלי ולא רשימו :
 ואמנם אחר קבלת אלו הספי' מן המאליל חזרו למקומם
 חוץ מן הכתר כנ"ל ואז כלי של הכתר לא נעשה
 רק בחזרת החכמה כי כשחזרה החכמה ונכנסה בו אז
 הכה אור החכמה ברשימו שהניח הכתר במקומו והיו
 הכחות כפולות לפי שהרשימו של הכתר להיותו בחינה
 עליונה מן החכמה לכן הוא מכה בחכמה ומוציא ניזול'
 וגם החכמה להיותו כח עתה מלמעלה ונמלא עומד
 על הרשימו והוא גבוה ממנו מכה בו ברשימו ויוציאים
 ניזולות אחרות ולכן עושים עתה ב' כלים אחד לרשימו
 של הכתר וה' לחכמה שבאה עתה וכבר הארכנו בזה
 במ"א איך יש בכתר דכו"ן והם אלו הב' שביארנו פה
 שהם הרשימו והחכמה וע"ש היטב. והנה מכאן תוכל
 להבין איך יש ג"כ בעולם העקודים מציאות ביטול
 המלכים בלד מה כדמיון אותם המלכים שמלכו בארץ
 ארום שמתו ונתבטלו כמש"ל בדרוש עולם הנקודים כי
 הנה ענין התעלמות האורות של העקודים ועלייתם
 במאליל הוא ג"כ ביטול המלכים בכאן וכפי מה שנבאר
 בסוד הנקודים ענין הטנת"א איך מורים על מיתת
 המלכים משם תבין גם כן מציאותם כאן בעולם העקודי'
 דוק ותשכח. אמנם הפרש ביניהם הוא כי כאן
 בעקודים היה מקלקל ע"מ לתקן וסותר ע"מ לבנות
 כמ"ש כי זו היתה עיקר הכוונה להעלותם כדי לעשות
 בחי' כלים. אבל בנקודים היה ביטול ומיתה גמורה
 ממש. אמנם לפי שמה העקודי' התחילו הכלים להתגלו'
 קלת לכן גם בהם היה קלח ביטול והמשכיל יבין כי
 גם בה"ק הנז' ל כל אותם המאומים שביארנו למעלה
 בו וגם אותם שנבאר לקמן בע"ה בענין לאת הנקודים
 ממנו ואיך למלם עלמנו ופריס חד פרסא בטיבורא דיליה
 כל זה הוא קרוב אל ביטול המלכים ודברים אלו אסור
 להרחיב

להרחיב בהם הדיבור ולהוסיף כפה והמשכיל יבין. ורע
 כי במלכות של עולם העקודים נאצרו כה עשרה שרשים
 של עשרה הנקודים שנבחרם בע"ה ועד"ז הוא בכל
 האלילות כי מ' של השרשים אשר כפה של ה"ק היא
 כלולה מו' והם עשרה שרשים א' עשר העקודים וכן
 במלכות של העקודים יש עשרה שרשים א' עשר ספירות
 דנקודי' וכן במלכות דנקודי' יש ו"ס והם שרשים א' ו"ס
 דברודים וכן עד"ז בשאר העולמות :

שער הנקודים

פ"א ונבאר ענין עולם הנקודים והם בחי' האורות
 היוצאים דרך נקבי העינים דה"ק. והנה
 כבר ביארנו לעיל כי יש ד' בחי' והם ד' הויות ע"ב
 ס"ג מ"ה ב"ן ובכל בחי' מנהם יש טנת"ה. והנה המוחין
 של ה"ק זה הוא הו"ה דע"ב. ומן בחי' האזנים ולמטה
 עד תשלום סיוס ה"ק הזה הוא בחי' ס"ג עד סיוס
 הרגלים שלו אמנם ענין הבחי' הזה היה בתחילה קודם
 מיתת המלכים בעולם הנקודים אבל אח"כ היו בחי'
 מ"ה וב"ן ממקום הטבור שלו עד למטה בסיוס
 הרגלים כמ"ש בע"ה. והנה כבר ביאר' כי בשם ס"ג יש
 טנת"ה והטעמים נחלקים לג' חלוקות שהם ח"פ.
 ואמנם הנקודות הם בחי' האורות הנמשכים מן העינים
 שלו. והענין הוא כי הנה ההבל היוצא מנקבי האזנים
 הוא הכל מועט כי אם האדם יניח אלבעו על נקב
 האזן ויסתום אותו בחוץ ירגיש קול הברה בתוכה וזהו
 מחמת תנועת ההבל שבתוכה שרובה ללאת לחוץ ואינו
 יכול. אמנם בהסיר האלבע איננו נרגש והנה מן ההבל
 הזה ילצו הי"ס מבחי' האזן כנ"ל :

ואח"כ יש בחוטם הכל יותר מורגש וממנו ילצו ו"ס
 החוטם כנ"ל. ואח"כ כפה יש הכל יותר מורגש
 מכולם לפי שכל מה שהאור יורד למטה הוא ניכר ונרגש
 יותר ומתגלה שם ומשם ילצו עשרה דנקודים ואלו הנ'
 מקומות הם בחינת הטעמים של ס"ג. ואח"כ מן העין
 ילצו הנקודות של ס"ג ולכן אין כ"כ הכל ניכר בעין
 כמו בג' המקומות הנ"ל כי אין דומה אור הנקודות
 הקטן כמו הטעמים אבל עכ"ז מלינו קלת כח הסתכלות
 בעין כנראה מחוש הטבע בענין ביאת היענה שנוצר
 ממנה האפרוח ע"י הסתכלות זמן מה בלתי שחשב על
 הביאה לחממה כשאר העופות וזה יורה היות כח
 ממשיי בהסתכלות העינים. והנה מבחי' הסתכלות הזה
 של העינים ילצו הנקודים. ובוה תבין מה שנמלא בס'
 הקי' תי' ע' דקכ"ו שמלייר לורת הו"ה של שם בן ד'
 אותיות בליור עיינין וניקודים בסוד וגבותם מלאות
 עינים. והענין כי כל בחי' העין הם נקודים כנו' והנה
 כשנמנה מן הע"ב יהיו כל בחי' ע"ב יו"ד מן הו"ה
 וס"ג אות ה' מן ההו"ה ומ"ה אות ו' וב"ן אות ה'
 אחרונה וכשנמנה השם בבחי' ס"ג לברו יהיו הטעמים
 של ס"ג אות יו"ד והנקודות אות ה' א'. והתנין אות ו'
 והאותיות אות ה' אחרונה. וכאשר נחלק גם הטעמים

יהיה אות יו"ד באזן ואות ה' א' בחוטם ואות ו' כפה
 וה' אחרונה בעינים הרי כי העין יש לו בחי' ה' א' וה'
 אחרונה וו"ס מ"ש בתיקנים חנו ישנה חנו שניה חנו
 שניה כנגד ה' ראשונה ואנו ישנה כנגד ה' אחרונה כי
 החכמה היא אחרונה והיא שניה כי נודע שהטעמים הם
 כתר והנקודות חכמה והתנין בינה והאותיות ז"ת.
 ונמלא כי העין הוא בחי' החכמה שהם הנקודות וזהו
 הטעם שחכמי ישראל נק' עיני העדה כמו שאמר
 הכתוב והיה אם מעיני העדה נעשתה לשגנה.
 ובאו הנקודות הם בחי' המלכים של ארץ ארום שמתו
 כמ"ש בע"ה. וו"ס פ' והארץ היתה תורה וכוהו כי
 הארץ היא ה' אחרונה שהיא בחי' העין כנו' והיא
 אשר היתה תורה וכוהו שהוא ענין מיתת ז"מ עד
 שבה התיקון שלהם ואז נאמר יהי אור ויהי אור וו"ס פ'
 פקח עיניך וראה שוממותינו ולהבין פ' זה נבאר
 מליאות הענין ונאמר כי הנה הנקודים הם ט' שהם
 קמ"ץ פת"ח ליר"י סגול"ל שב"א חול"ס חירי"ק שור"ק
 קבו"ץ. ואמנם יש בהם ג"כ בחי' עליונים שהוא ניקוד
 החול"ס והמלע כגון השור"ק וכל השאר הם תחתונים
 שמקומם חת האותיות ואח"כ נבאר כל זה בע"ה.
 והנה כל הז' אחרונות הם לורת יודי"ן חוץ מב' נקודות
 ראשונות קמ"ץ פת"ח שהם ב' ווי"ן ויו"ד א' והענין
 כי כאשר נמנה כל היודי"ן שבז' נקודות אלו הם י"ג
 יודי"ן והם בני' ק"ל כמנין עי"ן להורות כי מן העין
 ילצו הנקודות ונשחרו קמ"ץ ופת"ח שהם יו"ד וב' ווי"ן
 שהם בני' כ"ב והם סוד כ"ב אותיות שמהם נעשו
 הכלים של הנקודות. וא"ת למה נרשמו ונרמזו הכלים
 בב' הנקודות ה' והמעולות שנכולם. אמנם הענין הוא
 כי משו הב' נקודות ה' שהם כתר וחכמה של הנקודות
 כנודע מהם ילצו כלים אל כל השאר והם אשר הולירו
 והמליאו כלים לספי' אשר תחתיהם. עוד טעם אחר
 כי הנה נודע הז' נקודות התחתונות הם הז"מ דמיתו
 אבל ה' לא מתו ונודע כי בחי' המיתה היא שכירת
 הכלים ולכן הז' נקודות אחרונות נאצרו בלא כלים רק
 אור לבד שהוא בחי' הנקודות אבל ה' שלא מתו
 ונאצרו עם הכלים שלהם הנה האורות הם נעלמים
 ומתלבשים תוך הכלים ונק' בשם הכלים שהם הכ"ב
 אותיות הרמוזות בקמ"ץ ופת"ח כנו' והנה קמ"ץ מורה
 על כתר כנודע והכתר הוא טעמים והפת"ח מורה
 על החכמה והם הנקודות. ולכן נק' ב' נקודות לו
 קמ"ץ ופת"ח כי הם מורים על ענין חנו'. והוא שכל
 זמן שעדין לא ילצו רק הטעמים של ס"ג שהם בחי'
 אורות הח"פ עדין היו האורות קמוטים וסתומים
 וכשבאו בחי' הנקודות שהם החכמה שהיא פת"ח והיא
 בחי' העין כנו' אז הם כפתיחו דעיינין כנו' בחי' וזהו
 ענין נקודת הפת"ח אבל כתלה בבחי' הטעמים שהם
 כתר הוא קמ"ץ כי האורות הם קמוטים וסתומים ונחזור
 לבאר פ' פקח עיניך וגו' כי כאשר בא בחי' עין שהם
 הנקודות נאמר אז פקח עיניך כפתיחו דעיינין. והנה

כבר נתבאר כי כל בחי' האו' הם בשם ס"ג והשם הזה רומז לכינה שהיא גבורה עילאה דבה תליין הדינין לכן בזו הבחי' של ס"ג היה ענין ביטוי המלכים וגם בפרטות הס"ג יש בו בחי' הטעמים שגם הם נק' ע"ב עם היותם בשם ס"ג אמנם הנקודות של ס"ג הם עיקריות ס"ג עצמו שהם ס"ג שבס"ג ושם היה הביטול והמיתה וז"ס הכל ס"ג יחדיו נשאו כי בשם ס"ג היה כל הביטול וס"ג עצמו מורה על זה שהוא מלשון נסוגו אחור שהוא ביטול. והנה העי"ן ג"כ נק' על שם ס"ג כמו אח"פ כנ"ל והוא בענין זה כי הלא כאשר היו ג' בחי' הנו' אח"פ שהם הטעמים היה שם ס"ג שלהם בחי' הוי"ה של ס"ג שהיא יו"ד ה"י וה"ו ה"י. ואמנם בעיני שהוא בחי' נקודות הוא ס"ג של ג"פ אהי"ה שהם בני' ס"ג ג"כ וזו היא בחי' ס"ג אשר בעיני. והנה כל שם אהי"ה משו הג' לוקח כל בחי' הכ"ב אותיות הנרמזים בקמ"ץ ופת"ח כנו"ל כדי לעשות מהם כלים על ידי הסתכלות העיני בהם וה"כ כל אהי"ה מהם הוא כולל כ"ב אותיות ונמצאו ג' שמות אהי"ה עם ג"פ כ"ב אותיות גי' ק"ל כמנין עי"ן הרי איך שם ס"ג רמוז ג"כ בעי"ן וז"ס פקח עיניך וראה כי באח"פ יש ג"פ ס"ג הם בני' פק"ח עם הכולל. ואחריהם בא בחי' העינים וזהו עיניך כי ג' אהי"ה לו אשר בעינים כולם הם בחי' אהי"ה דמילוי יודי"ן שהם בני' קס"א כמנין עיניך עם הכולל וזהו פקח עיניך וראה שוממתינו כי כאן היה שממון וביטול המלכים :

פ"ב ונחזור לבאר תחילה איך ילאו לו הנקודות ואח"כ נדבר בפרטות עצמן. כבר אמרנו כי הכל ילא מן הא"ק הנו"ל ואמרנו כי העקודים הגיעו עד הטבור של א"ק עצמו אעפ"י שאמרנו שהאורות יולאים דרך נקבי הפה והחוטם זהו עיקר האורות אבל ודאי גם דרך כותלי ודופני הגוף של זה א"ק בוקע ויולא אור ומאיר תמיד בהם וכבר נתבאר כי כאשר ראה המאליל להאיל בחי' הנקודות בוונתו היחה לעשות להם בחי' כלים שיוכלו העולמות התחתונים לקבל האור שלו שמאיר בהם :

והנה ראה המאליל כי עדין לא היה כח במקבלים לקבל האורות של העינים האלו אשר מקום התפשטותם הוא ממקום הטבור עד סיוס הרגלים של הא"ק כנו' ולכן מה עשה טרם שהאיל ושהוליא אלו האורות דרך העינים למצא עצמו למצוא אחר והוא שהאור שהיה מתפשט בתוכו של האדם הזה מטבורו עד סיוס רגליו העלהו בחי' גוף העליון מן הטבור ולמעל' ונשאר המקום שמן הטבור ולמעלה ריקס בלתי אור והמשכיל יבין וירמה מילתא למילתא איך בכל האלוי בחינת חלי ת"ת ונה"י הם תמיד המאירים בעולם שלמעלה ממנו כי נה"י דו"א מאירים לו נוקביה ונה"י דאו"א לו"א (שמ"ן כלע"ד שהכונה היא על נה"י דעתיק שבחג"ת דא"א המאירים לאו"א ועיין בע"ח ש' א"א פרק ז' ורוק) ונה"י דא"א מאירים לאו"א ונה"י דעתיק

לא"א ונה"י דא"ק לעתיק ולכל האלוי כמ"ס : גם תבין כי בכל בחי' הולאה אורות חדשים היה קודם להם ענין המצוא כי כן מלינו בא"א שמצא נה"י שלו כדי להפקח לזו"ן כנו' במקומו וכן היה בזה הא"ק ואין להאריך בענין זה. והנה אחר שמצא עצמו כנו' שם הניח חד פרסא באמצע גופו במקום טבורו מבפנים כדי שיפסוק בנתיים וה"ס יהי רקיע בתוך המים ויהי מדיל בין מים למים כנו' בס"ה פ' בראשית דל"ב אית קרומא באמצעות מעוי דב"ד דאיהו פסיק מתתא לעילא ושאיב מעילא ויהיב לתתא ואז נשאר כל האור לעילא מהאי פרסא והיה שם דחוק ומהודק ואז בקע ההוא פרסא וירד והאיר שאר הגוף מן הטבור ולמעלה וזו היא בחי' הפרסא הנו' בריש אדרה רבא בדרוש ואלה המלכים ד' קכ"ח וזהו מ"ס בזה"ד דאית חד פרסא בין המאליל לבתור והכן זה היעב :

אמנם אמת הוא דכמה גולגלתין אית דלית להו חושבנא כנו' בריש האדרה והכתר של ז"א יהיה הפרסא של אימא מפסיק ליו וכן כיוולא בזה הכל הכתר של כל האלוי הוא נפסק ע"י הק' פרסא של זה הא"ק ואמנם ודאי שע"י הסתלקות האור לעילא מהטבור היה מספיק לשיהיה יכולת בעולם האלוי לקבל האור שלהם אבל אינו מספיק לתת כח ל עולם הכריאה ג"כ ולכן הוסיף בחי' אחרת להניח שם אותו המסך והפרסא הנו'. נמצא שהם ב' דברים למצוא האור למעלה כדי שיוכל האלוי לקבל אור שלו וענין הפרסא היה לשיוכל הכריאה לקבל אורו. ותבין ותשכיל בזה איך יש פרסא בין האלוי לכריאה. והנה ע"י עליית האור הזה שבחליו התחזון למעלה מהטבור כנו' אז נתרכה אור גדול ורב בחליו העליון של הגוף ואז נעשה זה האור כבחינת מ"ן אל הטעמים של ס"ג שהם אח"פ כנו"ל ר"ל ל' השרשים הפנימים שלהם שהם בתוך הגוף ולא ל' האורות היוולאים לחוץ דרך הנקבים ואז ע"י מ"ן אלה העולים מזווגו שם ע"כ שבגולגלתא של זה הא"ק עם בחי' הס"ג שבו שהם השרשים של אח"פ שהם טעמים ואז נמשך אור חדש מלמעלה מן הזווג הזה ובקע וירד דרך הפרסא מן הטבור ולמעלה :

אמנם האיר הראשון שהיה בתחלה למטה ועלה למעלה שוב לא ירד ונשאר תמיד שם מן הטבור ולמעלה ושם הניח שורשו תמיד ומשם נתפשט ויולא דרך העינים ונמשך ונתפשט בחוץ עד סיוס רגלי א"ק כנו'. והנה כל האור הנמשך עד הטבור אפי' שהיה בבחי' עיני הכל הוא נבלע ונכלל בעקודים ולכן איננו נו' אבל האור הנמשך מתחת הטבור עד הרגלים זה לבדו הוא הנק' בשם נקודים לפי שהוא עומד עתה לבדו וכן אותו האור שירד דרך הפרסא מחדש ע"י הזווג כנו' גם הוא בוקע הגוף והכלו של הא"ק ויולא לחוץ ומאיר בלו הנקודים הרי ב' מיני אורות ללודך אלו הנקודים. ועוד יש אור ג' והוא כי כאשר יורד ומתפשט אור העיני להסתכל למטה דרך העקודים הנה הוא מסתכל באורות

ההם והוא שגב ולוקח מהם אור לצורך עשיית הכלים
 אל הנקודים ולוקח מג' בחי' שהם אורות הא"פ .
 והענין הוא באופן זה כי הנה נתבאר לעיל כי אורות
 האזן נתפשטו עד שכולת הזקן ואורות הא"פ עוברים
 ג"כ דרך שם וא"כ מוכרח הוא שכאשר אור העינים
 נמשך דרך שלהם יתערב עמם ויקח אור שלהם . והנה
 ו' נקודות הם והג' נקודות הא' שבהם הם לוקחים אור
 ממה שנמשך מהסתכלות העין בא"פ ממקומם עד
 מקום התחברותם בשכולת הזקן ואינם מקבלים אותם
 רק בשכולת הזקן כי משם מתחילים הם ולא ממה
 שבשכולת הזקן ולמעלה . אבל הי' נקודות אחרונות
 אינם לוקחות רק ממה שנמשך מהסתכלות באורות ח"פ
 משכולת הזקן ולמעלה כנודע כי החוטם מנוע עד החזה
 והפה עד הטבור . וכמלא כפי זה כי ג' נקודות הא'
 לוקחות הארה לצורך הכלים שלהם מן הג' אורות שהם
 ח"פ בשכולת הזקן וזוהי אכל הז' ת' אינם לוקחות רק
 מן הג' אורות לבד שהם ח"פ משכולת הזקן ולמעלה
 כי אור האזן העליונה כבר נגמרה ונסתיימה בשכולת
 הזקן ולכן גדולה היא הארת ג' נקודות העליונות מן
 הז' ולסיבה זאת ג' מלכים הא' לא מתו לפי שיש להם
 הארה גדולה והכלי מעולה מאד לפי שנעשה
 מבחי' האזן העליונה ומבחי' ח"פ כי מהסתכלות העין
 באורות האזן נעשו הכלים שלהם כנו' כי לקחו עליהם
 ממקום שעדיין אורות האזן שהם בחי' נשמה נמשכה
 שם שהוא עד שכולת הזקן :

אמנם הז' מתחילין מתו לפי שכליהם נעשו מהסתכלות
 העין בח"פ לבד והיה חסר אור מהם האזן
 העליונה הטעם שכבר נשלם אור האזן שהוא בשכולת
 הזקן והם לקחו למטה ולכן נשברו . והנה גם בג' א'
 בעלמם יש בהם חילוק בין זו לזו והוא כי מהכתר לא
 ירד ממנו אפילו האחרונים אלא האחרונים של נה"י
 בלבד אבל באו"א של הנקודות ירדו האחרונים שלהם
 בלבד ונשארו הפנים במקומם וטעם הדבר הוא כי
 לו האורות שנמשכים עד שכולת הזקן נחלקים לג' כי
 הכתר לוקח מבחי' האזן עלמה ממה שראייה שואבת
 בהסתכלותה באור האזן הנה ממנו נעשה כלי' הכתר
 דנקודים ומכ"ש שכללים בו ב' האורות האחרים
 ואב"ח לוקח מאור החוטם ואימא מאור הפה :

והנה הכתר שלוקח מן האזן הארה גדולה מאד לא
 נשבר הכלי שלו אבל או"א שאינם לוקחים רק
 מהח"פ נשברו האחרונים של הכלים שלהם והנה אם היו
 או"א מקבלים האור הזה של ח"פ בהיותו למעלה
 קרוב אל מקום נקבי האזן אעפ"י שלא היו מקבלים
 מאורות האזן עלמין רק קלת הארה היו מתקיימים
 האחרונים של כליהם אבל כיון שאינם מקבלים רק מסיוס
 האזן שהוא במקום שכולת הזקן לכן אעפ"י שלוקחים
 קלת הארה אינו מועיל להם ולכן נשברו האחרונים
 של כליהם . אבל הכתר כיון שלוקח אור האזן ממש
 אעפ"י שלוקחו בסיומו כיון שהוא לוקח עלמותו די

כזה ולה נשבר אפי' האחרונים של כלי שלי משא"כ או"א
 שאינם לוקחים רק הארה בעלמא וגם שהוא בריוק
 מקום . והרי נת' ג' בחי' והם כי הכתר נתקיים כולו
 ואו"א נשברו ונפלו האחרונים שלהם . וזו"ן נפלו
 ונשברו הפנים והאחרונים שלהם :

והנה זהו הטעם שנרמז בפ' והארץ היתה תוהו ובוהו
 אשר הוא מדבר בענין מיתת המלכי' של הנקודות
 כנ"ל . ונרמז בו ב"פ מלת תוהו ה' מפורש בפסוק
 והכ' בר"ת למפרע 'והאח' הותה' תוהו והוא כנגד ג'
 הבחי' הנו' כי תוהו הושר המפורש בכתוב הוא בחינת
 הז' מ' שמתו ונתכטלו אפילו הפנים שלהם ותוהו
 שבר"ת למפרע הוא בחי' כיטול האחרונים של או"א כי
 כל בחי' למפרע היא בחי' האחרונים . והנה בודאי
 הוא כי גם בנקודות יש בחי' ח"מ וא"פ . וענינם הוא
 כי הנה נת' כי מג' אורות הא"פ שואב מהם הסתכלות
 העין לצורך הנקודים וזהו בחי' האור הג' כנ"ל שביארנו
 שהוא לצורך כלים אל הנקודים . ולריך שתדע כי אור זה
 נחלק לב' ומה שלוקח מלד ימין הם אורות ממש ומה
 שלוקח מלד שמאל הם כלים וכבר נת' ל' כי באור יש בחי'
 פנימי ומקיף וככלי יש בחי' פנימי וחיצון וכמלא כי כל
 לו ד' בחי' לוקח הסתכלות העין מג' אורות הא"פ
 וזהו סדרן כי הנה מה שנסתכל העין באורות האזן
 ביוש' כנגד הסתכלות העין עלמו שהוא בשכולת הזקן
 עלמו מלד ימין הוא בחי' ח"מ ומה שהוא ג"כ בלד
 ימין לא שהוא רחוק והוא מן הסדרין הוא ח"פ שהוא
 מועט וכן עד"ז בלד שמאל מה שהוא כנגד הסתכלות
 העין ממש הוא חיצוניות הכלי ומה שהוא לסדרין הוא
 פנימיות הכלי :

אבל מה שלוקח מאורות החוטם הוא באופן אחר כי
 מה שהוא לוקח מאור החוטם קודם שיגיע אל
 הפה והוא מלד ימין הוא ח"מ ומן הפה ולמעלה הוא ח"פ
 וכן עד"ז בלד שמאל הם כלים בחי' פנימיות וחיצוניות .
 וכן מה שלוקח מן הפה נחלק לב' כי מה שלוקח מן
 הפה עד שמגיע אל שכולת הזקן מלד ימין הוא ח"מ
 ומן השכולת הדקנא ולמעלה הוא ח"פ וכן עד"ז בלד
 שמאל לעשות כלים בפנימיות וחיצוניות :

פ"ג והנה כאשר נתפשטו לו הנקודים מבחון מכנגד
 הטבור של ח"ק עד סיוס רגליו כנ"ל היה
 בוקע אותו האור שבה מחדש בפנימיותו דרך הפרסא'
 כנ"ל ומאיר לחון אל הנקודים . וכמלא כי אור החדש
 הזה הוא עובר תחלה ויורד דרך הפרסא' למטה בחי'
 התחתון מן הטבור ולמעלה וא"כ חוזר ובוקע בדפנות
 הגוף ויולא לחון ומאיר בנקודים וזמ"ש בתי' דשוו חר
 פרסא' בין כתר לעילת העינות כי כל בחי' מאילל לזולתו
 נק' עילת העינות והכתר הזה הוא כתר של הנקודים
 כנ"ל . והנה אלו הי' נקודים נתפשטו מטבור ח"ק עד
 סיוס רגליו כסדר ז"א המלביש לא"א אלא ששם מלביש
 הז"א את אריך מכל לרדיו וסביבותיו אבל כאן עיקר
 הארתם אינה רק דרך הפנים של הא"ק אלא שמתפשטת

קלת הארה מאלו הנקודים בין מבחי' אורותיהם בין מבחי' הכלים שלהם ומלבישים זה הא"ק מכל נדדיו כמש"ל באח"פ אבל עיקר הארתם היא דרך הפנים. והנה הכתר מקומו הוא מן הטבור עד סיוס הגוף וחב"ד הם בג' פרקין ראשונים דנה"י דא"ק וחג"ת בג' אמצעיים ונה"י בג' כתרין ע"ד הנז' בז"א המלביש את א"א כמ"ש :

והנה ב' מיני אורות יולאים מתוך הגוף של א"ק והם הא' מן הטבור והב' מפי היסוד ויולאים דרך שם ב' הכלים וכפי הראוי היה שיהיו ג' הכלים כנגד הג' עליונות שקבלו מאורות אח"פ מלמעלה כנ"ל אבל לפי שחסר אור האזן מאו"א כנ"ל לכן נחסר ג"כ מבחי' ההכל מה שהוא כנגד האזן ולא ילאו רק ב' הכלים שהם כנגד הח"פ לכד אשר מהם קבלו או"א למעלה וגם כאן למטה מקבלים מהם הכל אור הז"ת שלא לקחו רק מן הגוף ולמטה שהוא מסיוס שכולת הזקן ולמטה כנ"ל לכן גם כאן אין להם הכלים להאיר להם אבל נרמזו בסוד משה"כ ויפוזו זרועי ידיו מירי וגו' שהוא סוד י' טיפין דאזרדיקו מן יוסף מן הלפרנים כנו' בתו' תו' ס"ט ע"ק"ח כנודע כי הם עלמם בחי' ביטול המלכים כי הנה ביטול המלכים היה לפי שלא נתקן עדין כחדא דכו"ן וזה עלמנו סוד טיפי הזרע של יוסף שילאו בלתי ניק' לא מדכורא לחוד והם הם עשרה הרוני מלובה והכן מלת מלובה כי הם הם ממש היו"ד מלכים דמיתו ונשברו בליהם וגופם והסיבה היתה ג"כ מפני שהיו בלתי תיקון דכו"ן עד שבא מלך הדר הח' ואז נתקנו וזהו ג"כ סוד מ"ש במס' שבעו"ז שאמרה לו אשתו בשעת השמים נטמאתי יגעון לפורני רגליו בקרקע והזרע יולא דרך הלפרנים. והנה הכלים הראויים לאלו הז"מ לא ילאו רק דרך הלפרנים של הרגלים ואעפ"י שהלפרנים הם עשרה והנקודות והמלכים שנשברו אינם רק ז' תחתונו' לכד כנו' הענין הוא כי גם יש ב' אחוריים של או"א שנשברו הרי הם ט' בחי' והיו"ד הוא כי גם מן הכתר היה קלת פנס כמש"ל בע"ה. והוא בחינת הנה"י שלו שנכנסו והיו בסוד מוחין לאו"א וגם הם נשברו הרי הם עשרה בחינות כנגד עשרה הכלים שילאו מלפרני הרגלים וכל בחינת יולאת אלו העשרה הכלים דרך הלפרנים היה לסיבת חסרון קבלתם מאור האזן העליונה כנזכר למעלה וסיבה זאת גרמה לכל זה ולביטול המלכים גם כן :

ונחזור למעלה כי הנה ביארנו שהנקודים נחלקו לג' חלקים עליונים מן האותיות כמו החול"ם ובאמצע כמו השור"ק ובתחתונים כמו שאר הנקודות. והנה נקודת החול"ם הוא ההכל היולא מן הטבור אשר שם עומד הכתר כנו' לפי שהכתר איהו חול"ם על הת"ת כנודע (כי עיקר חול"ם בת"ת דא"ק אמנם נעשה כתר לנקודים וז"ש בתיקונים תיקון ה' כי חול"ם כתר באתון כנודע ע"ח). ונקוד השור"ק שהוא האמצעי הוא ההכל היולא מן היסוד אל או"א ונחלק לב' כי הנה נקודת

השור"ק היא ו' ויו"ד באמצע והיו"ד של השור"ק היא לאבא הנק' י' ראשונה של השם והו' שבשור"ק היא לאימא להו"א ולהוליד הו"ק של ז"א וזו היא בחי' ו' זו שלוקחת אימא (וגם ט"א כי הנקודות שהוא כעין יו"ד שבשור"ק היא יותר עליונה וממנה יונק אבא דנקודים והוא"ו של השור"ק שהוא אותיות ממנו יונקת אימא דנקודים כנודע כי נקודות חכמה ואתון בינה ע"ח) וז' נקודות התחתונות עם ג' בחי' א' של נה"י דכתר וב' אחורים דאו"א הרי הם עשרה נקודות אלו ילאו מדרך לפרני הרגלים ואין כוונתינו לומר שאלו הם הנקודות עלמנן רק שמכל הכלים האלו יולא אור אל עשרה הנקודים שילאו דרך העין כנ"ל וזכור זה. והנה יש בזה מקום שלא והיא כי הנה לעולם היסוד הוא בחי' הדעת כי הרי מלינו יסוד של אימא הוא דעת דז"א וכן היסוד של זה הא"ק הוא דעת של הנקודים וא"כ איך יונקים או"א מהכל היולא מיסוד א"ק כנו'. והתשובה היא כי לעולם בחינת היסוד הוא גבוה למעלה מכ' פ"ע דנ"ה כנראה בחוש הראות ומבשרי ארסו אלוה וז"כ מוכרח הוא שיהיה הדעת גבוה למעלה מחו"ב וכן היה הענין כאן. אבל שם בז"א אינו כן לפי שכשהבינה נכנסת בו לתת לו מוחין משפלת היא את עלמה ואתרכינת בסוד והאם רובלת על האפרוחים ואז מוכרח הוא שנגבהים ראשי פרקין עלאין דנ"ה שלה ובחי' היסוד שלה נשפל למטה מהם ואז נמלא שהדעת הוא למטה מחו"ב והכן זה. וכבר ידעת כי ניקוד שור"ק הוא ביסוד כנו' בתו' תו' ע' ולכן אמרנו כי ניקוד שור"ק שהוא באמצע האותיות הוא בחי' היסוד שהוא באמצע נו"ה וההכל היולא ממנו נק' שור"ק הרי ביארנו הויית הנקודות :

פ"ד ונבאר עתה מליאות יולאתם לחוץ הנה באשר ילאו לו העשרה נקודות שהם מן כתר עד מ' היתה יולאתם הפך יולאת העקודים כי שם ביולאת העקודים יולאת המ' תחלה והכתר באחרונה. וכאן בנקודים היה בהפך כי הכתר שלהם ילאו א' וכו' היו כלולים כל הע' אחרונות. ואח"כ יולאת החכמה ובה כלולים כל הח' וכן עד"ז יולאת אימא וכלולים בה כל ז' האחרונות ואז היתה היא נק' אס הבנים. ואחר כך הולאה היא את הז' כולם כלולים בחדא ואח"כ נתגלית הנכורה וכן עד הסוף עד שנמלאת שיולאת המ' אחרונה מכולם. עוד יש הפרש ב' כי שם בעקודים תחלה ילאו האורות ואח"כ נעשו הכלים כנ"ל אבל בנקודים ילאו תחלה העשר' כלים זה למטה מזה ונעשו ע"י הסתכלות העין בג' אורות האת"פ כנו"ל ואחר שילאו עשרה כלים והונחו במקומם זה תחת זה כל אחד לבדו אז ילאו האורות אח"כ עד"ז שיולא הכתר וכו' כלולים בל הע' אורות וכן בחכמה ילאו אח"כ הח' וכן עד שיולאת המ' לבדה באחרונה ונמלא שיולא הכתר תחלה ונכנס בכלי שלו והיו כלולות בו כל הע' אורות. ואח"כ נשאר אור הכתר בכלי שלו ויולא אור החכמה עם הח' אחרונות כלולי'

אוצרות שער הנקודים פרק ד' ה' ו' חיים

כלולי' בו ונכנס בכלי החכמ' וכן כיוצא בזה עד שסיימו כולם להכנס בתוך הכלים שלהם :

אבל דע כי כאשר אור הכתר נכנס תחלה בכלי היו שאר האורות בטלים בו ר"ל בערכו שהוא גדול מכולם יחד ולכן היה יכולת בכלי שלו לסבול אותו ולסבול ע' האורות האחרים ולא נשבר. וכן בלאת אור החכמה ונכנס בכלי שלו והיו ח' האורות כלולים בו. וכן בלאת אור הבינה כלול מז' אחרונות ונכנס בכלי שלה הכלים שלהם היו יכולים לסבול ולא נשברו כי כולם הם בטלים בערך אור"ה כדמיון הבנים שבתחלה עומדים כלולים במוח אביהם כסוד טיפת מוח וכן בהיות הבנים כסוד עיבור במעי אמותם יכולים להיות שם והיא יכולה לסבולם ולכן היה בחי' תיקון בג' א' ולא נשברו כלל, וכאשר היו הז"ה כלולות במעי אמת היו שם בבחי' מ"ן מעוררים זוג העליון של אור"ה. אמנם בלאת משם הז"ה שהם הז"מ דארץ אדום שמתו ורצו להכנס בכלים שלהם לא יכלו הכלים לסבולם ומתו ונשברו כמ"ש. ולכן אבאר בתחלה סדר ז"מ האלו כי הנה הם מן הדעת ולמטה. והם דעת א' חסד ב' גבורה ג' ת"ת ד' נ"ה ה' ב' פלגי דגופא והם ה' ויסוד ו' מ' ז'. כי הנו"ה נחשבים כל אחד חלי גוף ובין ב' הם א' בלבד. ודע כי שוה הם ענין המלכים הנו"ה בפרשת וישלח ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום וזה הוא פרטן :

בלע בן בעור הם סוד הדעת וכבר הודעתך כי בלעם הוא בלע כמחז"ל והוא כסוד הדעת אשר ע"כ היה שקול באור"ה כמשה בישראל לפי שמרע"ה הוא בחי' דעת העליון דאבא שבז"ה והו' ענין ויודע דעת עליון הנאמר בבלעם וכן מ"ש חז"ל ע"פ ולא קם נביא עוד וכו' בישראל לא קם אב"ה באור"ה קם כמבואר אללינו במקום אחר :

ויובב הוא החסד וזהו בן זרח כי הוא בחי' החסד הנק' אור כנודע. וחושש הוא הגבורה כי ה"ס ה' גבורות ואותיות חש"ס הם חמ"ש וס"ה אש"ס מארץ' התמכ' הוא מי"ץ ור"ת חמ"ה והס"פ כי מין חלב יוציא חמאה כי מלינו כתוב חסד א' חמ"ה (א"מ בן הוא באיוב ברחוק הליכי בחימה) והם בחי' ה' גבורות שהם דם ונהפכים בכטן המלאה לחלב ומאותו המין נעשה החמאה להאכיל את התינוק. (ושמלה ממשרקה הוא נו"ה ב' פלגי גופא ע"ה) ושאל מרחובות הנהר הוא יסו' כסוד מה שהודעתך כי היא העטרה של יסוד הבינה המתרחבת ונק' רחובות הנהר ור"ת ש'שאל מרחובות הנהר הוא מש"ה כי הוא סוד היסוד של אבא כנודע ושאל המלך היה מבחי' זו וז"ש בשאל והנה הוא נחבא אל הכלים פי' כי כאשר נשברו הכלים של ואלה המלכים כמ"ש בע"ה כל האורות נסתלקו מהם ונשאר מתינון תבירין ולא נשאר בהם רק בחי' הרפ"ח ניטולים כמ"ש (ובעל חנן בן עכבור הוא מלכות. מבו"ש ש"ב ח"ב פ"ח). ואמנם בכלי של היסוד נשאר אור אחד זולת

בחי' הרפ"ח ניטולים כדי להחיות את כלי המ' משום דלית לה מגרמה כלום כנו' וזה האור הנשאר שם הוא בחי' שאל הנחכה שם בכלי היסוד מה שלא נשאר בן בכלי אחר ולפי שהיה בעת השכירה והמיתה נק' לשון מתחבא כי מן הראוי היה שיסתלק גח הוא ונשאר שם בהחבא והיתה הסיבה לזורך המ' כנו' ולכן זכה שאל למלוכה כי כוונתו היתה להאיר אל המ' כנו' והבן זה היטב :

פ"ה ונחזור עתה לבאר סדר יציאת ז"מ האלו מתוך הבו' כ"ל ואיך נשברו. הנה תחלה יצאו

כולם מתוך הבו' והיו כלולים באור הדעת ונכנסו עמו בכלי שלו והנה נודע כי ז"מ אלו הם בחי' ו' ק' דז"א וכל א' אינו גדול מחבירו כי כל א' הוא קלה א' גדול מחבירו ולכן לא היה כח בשום כלי מאלו הז' כלים תחתונים לסבול בתוכו יותר מחלק האור הנוגע לחלקו בלבד וכאשר יצאו כולם בדעת לא היה יכול הכלי שלו לסבול אותם ונשבר וירד למטה כמ"ש בע"ה. אח"כ יצאו הו' אורות אחרים בכלי החסד וגם הוא לא יכול לסבולם ונשבר וירד וכבר נת' כי ז' אורות הם אלא שנו"ה נחשבים לא' כי ב' פלגי גופא הו'. אח"כ ירדו הו' אורות בכלי דגבורה וירד ג"כ עמהם הרשימו דחסד פי' כי נודע שכל הו' ס' מחסד ועד הוד כל א' מהם נוהגין חר רשימו דוליה ביקוד כי לסיבה זו נק' היסוד כ"ל דכליל כולקו ה' ספי' וע"כ כל א' מוריד חר רשימו אל היסוד ולא יכול לסבול ונשבר ואח"כ ירדו הד' אורות וב' רשימין דחסד וגבו' בכלי הת"ת ונשבר גם הוא וירד וכן עד"ז עד שירדו ב' אורות וה' רשימין בכלי היסוד ואינו יכול לסבולן ונשבר וירד וכשבה אור המ' לא בא אלא הוא לבדו ועכ"ז לא יכול הכלי לסבולו ונשבר גם הוא וירד וטעם הדבר הוא מ"ש לעול בעקודים כאשר חזרו האורו' שנית ליכנס בכלי שלהם לא נכנסו ממש בכליהם רק בכתר נכנס אור החכמה וכו' ובכלי היסוד נכנס אור המ' ונשאר כלי המ' ריקן אשר לסיבה זו נק' המ' אספקלריא דלא נהרא וכו' ונק' עניה ודלה דלית לה מגרמה כלום כי האור שנכנס אח"כ בכלי של המ' אינו שלה רק אור חדש מזוג אור"ה כמבואר אללינו וזהו ענין מ"ש אספקלריא דלא נהרא דלית לה מגרמה רק האור שלא הוא ממקום אחר וזכור ענין זה. והנה כיון שכל אלו הכלים של הנקודים נעשו בהסתכלות העין בעקודים כ"ל ולכן כיון ששם היה חסד אור המ' מן הכלי שלה גם זה הכלי של המ' דנקודים היה חסד ולא יכלה לקבל האור שלה ונשבר :

פ"ו ונבאר עתה ענין ב' אחוריים של אור"ה שגם הם נפלו ונשברו כ"ל ותחלה לריך שנבאר הקדמת ענין פב"פ ואב"א והענין הוא במה שנתבאר לקמן כי מקום הקלי' והחיטונים הם אחורי נוק' דז"א ושם הם נדבקים ואמנם גם באחורי הדבורה ז"א יש קלת אחיזה והנה טרם ברוא אלקים אדם על הארץ היה כח בחיטונים לינק שפע מהקדושה כסוד ואדם אין לעבוד את האדמה וז' מעבודת האדמה הוא כיסות

וקיצוץ הקוליס מן הכרס אשר לזה לריק מלוות מעשיות.
 אבל כאשר נאללו ז"ן אשר עדין לא היה נכרא בעולם
 ארה"ר התחתון לכן ילאו ז"ן אב"א מפני פחד
 החילוניהם שלא ינקו שאם היו עומדים פב"פ היה לקלי'
 מקום להתאחו במקום אחיותם שהם האחוריים ולינק
 משם כי מן הפנים אינם יכולים לינק ולכן הולכו
 להיות מתדבקים אב"א כדי שלא יוכלו החילוניהם ליכנס
 שם ולינק. וכאשר נכרא ארה"ר ועשה מלוות מעשיות
 החזירם פב"פ ואז לא היה פחד מהקלי' כי כבר חפר
 ועזק וסקל וכרת הקוליס מן הכרס. והנה כהיותם אב"א
 אין לז"ן רק אחור א' בלבד לשניהם וכותל א' לבד מפסיק
 בין שניהם ושניהם משתמשין בכותל א' חליו לז"ה וחליו
 לנוק'. וכאשר האדם החזירם פב"פ ע"י מלוות ומעש"ט
 אז נגמר וכשלם אחור א' שלם לזה ואחור א' שלם לזה
 ויכולים לחזור פב"פ. וטעם הדבר כי האדם התחתון
 ע"י מעשיו גורם זווג עליון ויורדים טיפין עליון למטה
 שהם בחי' מוחין דז"א והם בחי' חו"ג אשר הם עיקר
 הטיפה כנודע כי אין יולא מן היסוד דבינה רק חו"ג
 כי מן חו"ב דז"א אין יולא רק הארה בעלמא שמכוס
 החסדים המגוליס בהם ומוציאין הארתם לחוץ:

והנה כבוא חו"ג אלו כרישא דז"א כדין איהו נקיט
 החסדים ואשתלים אחור דידיה ואיהי נקטא
 גבוראן ואשתלים אחור דידה וכדין אתהדרו הנפין
 באנפון כמ"ש כביאור ברכת אבות והרי ביארנו איך
 החו"ג הם הגורמים הגדלת אחוריהם וע"י כך יכולים
 הם לחזור פב"פ. כמלא כי ודאי הוא שבערך בחי' א'
 יותר גדולה זו הארה של הו"ג הבאים להם מחדש מן
 הארה שהיתה להם בראשונה לפי שהארה הראשונה
 הניחה אותם אב"א והארה זאת החדשה החזירה אותם
 פב"פ וכמלא כי זאת הארה המחדשת תקרא פב"פ. אבל
 בערך בחי' אחרת לא תקרא אלא בחי' אב"א לפי שלא
 הגדילה רק בחי' האחוריים כנו' וממילה הוא שהחזירו
 פב"פ מאליהם ובחי' זו תהיה הארה זאת פחותה
 וגרועה מן הא' כי הא' תקנה ועשה כל פרטופס
 כולם שלימים וזאת לא עשתה רק הגדלת חליו בחי'
 האחוריים כנו'. והנה מה שאמרנו שנפלו האחוריים של
 חו"א הוא על בחי' חו"ג אלו המגדילים האחוריים
 ומחזרתן פב"פ. ולכן אל תחמה הם אלו מכניס
 וקוראים לבחי' זו פעם פנים ופעם אחור והוא על בחי'
 חו"ג אלו עם הבחי' שהגדילו האחוריים כל זה נפל
 למטה והוא בחי' חו"ג שלוקחים חו"א מן הכתר שהוא
 א"א כדי להחזירם פב"ב כי גם באו"א היה בהם בחי'
 אב"א כמ"ש בע"ה. וכבר ידעת כי הטפה שמלוירת את
 הולד ומגדלת אותו הוא בחי' חו"ג כנ"ל. והנה אלו
 הם סוד האותיות שמהם נולד הולד ועוד כי האותיות
 קמיר לעולם הם בחי' הכלים כנודע ואלו נעשים כלים
 לאו"א בסוד האחוריים כנ"ל ואלו הם שירדו למטה עם
 הארת החסדים והגבורות היורדים לזייר את הכלים של
 הולד שהם הז"מ דבחי' ז"ן:

והנה כל לו הם בחי' כ"ב אותיות התורה וז' אותיות
 מהם הם ז' כלים לז"ן שהם ז"מ והט"ו אותיות
 הם כלים לאו"א כנ"ל כי יותר גדולים הם או"א מכל
 ז"ן וסוי' אותיות או"א הם י"ה כי או"א ג"כ הם סוד
 י"ה שבשכ כנודע. ואותיות ז"א הם ז' והם שעטנ"ז ג"ץ
 והט"ו הנשארים הם של או"א והו' מהם הם האחוריים
 דאו"א וסוי' בד"ק חו"ה כנו' כזוהר כ"י. ושאר האותיות
 שהם חוכ"ל מספר"ת הם פנים לאו"א. וזהו הטעם שאו
 האותיות של שעטנ"ז ג"ץ לריכוס זיונים ותנין ג' תנין
 על כל אחד מהם. ואמנם באותיות בד"ק חו"ה לריכוס
 הג' על כל א' מהם וטעם לזה. וגם למה נשתנו לו
 האותיות משאר האותיות שאין בהם שום תג אבל הענין
 הוא כי ז' אותיות של שעטנ"ז ג"ץ הם ז"מ דמיתו
 ולפי שמהם נתהוו וילאו הקלי' כנודע לכן האותיות
 האלו הם לירוף שט"ן ע"ז ג"ץ פי' שהם חוזק ותגבורת
 הדינים העזים אשר מהם נעשה השט"ן שהם הקלי'
 וכבר נודע מ"ש באדרת האזינו דרפ"ט ובספרא דלניעותא
 כי אלו הז"מ הם ניולוין דאזדריקו כהאי אומנא דבטש
 בפרזלא ואפיק זיקין לכל סטרין וכו' וזה ג"ץ כמ"ש גן
 היולא מתחת הפטיש וכו' וכבר נת"ל כי הז"מ לקחו
 האור שלהם מן הגוף של א"ק מתחת שכולת הזקן ולא
 מלמעלה (שמ"ן ר"ל למעלה בשכולת הזקן כי לקחו
 אורות ח"פ למטה ועי' בע"ח דף ל"ג ע"ב ולעיל פ"ב)
 וכמלא שהם חסדים בחי' ג' אורות העליונים שהם אח"פ
 כי לכן נשברו הפנים והאחוריים שלהם ואלו הם בחי'
 ג' תנין שיש ע"כ אות ואת מאלו הז' כי אלו הם מורים
 על הסתלקות האור והעדרו מן הכלים שהם האותיות
 וכשאר האור למעלה מהם ולא בתוכם כדרך לורית
 התנין שעל האותיות אבל אותיות בד"ק חו"ה הם
 אחוריים של או"א שירדו וכבר נת"ל כי או"א לקחו ב'
 אורות של הח"פ ולא חסר מהם רק אור האזן אשר ע"כ
 לא ירדו מהם הפנים רק האחוריים וכנגד אותו האור
 שחסר מהם לכן אנו מתייגים תג אחד על כל אות מהם
 כנגד אותו אור הפרטי שחסר מהם. וכבר ביארנו כי
 מה שירד מן או"א הוא נקרא אחור וגם נקרא פנים כי
 להיותו חסר מהם אור האזן העליונה מן השני אורות
 האחרים לכן החסרון הנמשך מלדו הוא גדול כי הוא
 הבחינה העושה אותם פנים בפנים:

והנה המוחין אלו שהם החו"ג הנז' הם נמשכים אל
 או"א עם הכלים של נה"י דא"א דוגמת מוחין
 דז"א שבאים עם נה"י דאו"א. וגם נה"י האלו ירדו
 למטה ובערך שבאו מן א"א נמלא שיה יקרא חסרון
 דא"א עלמו וכבר ביארנו הטעם כי מה שגרם לו ענין
 זה הוא סיבת לקיחתו אור האזן בסופו ולא בראשו אמנם
 בערך שכבר לקחום או"א לא יקרא חסרון הזה דא"א לא
 חסרון דאו"א עלמן. והנה בעולם העקודים כבר ביארנו
 ענין בחי' הטנת"א אשר בהם ונכא"רם פה בבחי' הנקוקי'
 וגאמר כי הנה הנקודות הם האורות הראשונים שילאו
 בתחלה והאותיות הם הכלים ואח"כ כשנשברו הכלים

הח"ג כי כבר נמשכו בתחלה וראיה לזה שהרי הוקצרו
 או"א פב"פ (ואח"כ נתן החכמה בבינה ז"מ לו כמ"ס
 א"כ א"א לומר שהיו מ"ן אל הבינה ע"ח) אמנם
 הכוונה היא שהם היו מעמידין אותה הבחי' של פב"פ
 לאו"ה ע"י הצלאת מ"ן שלהם אחרי שהיו כבר בבינה
 ואז היו ממשיכים עוד חקדים וגבורות לאו"ה כמו
 בתחלה :

ונחזור אל הענין כי הנה אחרי שיצא אור הדעת ונכנס
 בכלי שלו העלה מ"ן והמשיך חו"ג באו"ה כי
 הלא הדעת הוא כללות חו"ג, ועוד כי כל הז"מ אז
 היו כלולים בו ולכן היה בו כח להוריד חו"ג כנו'
 ואמנם לפי שאין שאר המלכים מעלים מ"ן לפי שעדין
 היציאה לא היתה להם אלא אל הדעת ואי אפשר להוריד
 מוחין שלמים רק ע"י ז"ן ביחד לכן מה שהוריד הדעת
 היה בחי' חו"ג בראשם של או"ה עילאין במקום הדעת
 שלהם הדומה אליו כמוהו וכאשר נשבר כלי המלך הזה
 הנק' דעת אז גם הדעת דאו"ה עילאין ירד למטה
 במקום הגוף דאו"ה אכל כלי המלך הזה הנקרא דעת
 אחר שנשבר ירד לעולם הבריאה כמ"ס. שאר הו' אורות
 שהיו עמו נכנסו בכלי המלך הב' הנקרא חסד ואז עדין
 או"ה עילאין היו פב"פ כי אינם חוזרים אב"ה עד
 שיגמר הכל לירד כי הם דבוקים פב"פ ולריק שיגמור
 להסיר התדבקות הזה לגמרי ואח"כ יחזרו אב"ה אכל
 כל זמן שעדין נשאר קצת דבקות בהם אין חוזרים
 אב"ה ולהלכה נבאר בע"ה ענין התדבקות הגמור של
 או"ה בהיותם פב"פ מה ענינו :

והנה בשירדו החו"ג מרישא דאו"ה עילאין עד למטה
 בגופם בין ב' כתפין בהכרח הוא שגרם חסרון
 אור העפ"י שלא חזרו מבחי' פב"פ. והנה ענין חסרון
 הזה הוא בחינת חסרון הסתכלות עיני חו"ה זה בזה.
 וכאשר מלך המלך הב' שהוא החסד המשיך הה"ח
 שיתפשטו בגופה דאבא כנודע וכשמת הוא ירד בבריאה
 והה' אורות ירדו במלך הנ' שהוא הגבורה ואז נפלו
 האחוריים דאבא הנעשים ע"י התפשטות הה' חקדים
 כנ"ל והחקדים ירדו ביסוד דאבא ואז החזיר אבא
 אחוריו אל פני הבינה אשר בחי' זו נק' אחב"פ כי פני
 הבינה גוכח אחורי החכמה הם עומדים וא"ת הרי
 פרטוף אבא לא נגמר עד שלישי הת"ת כנ"ל, וי"ל כי
 אותו שלישי של הת"ת הוא אל אבא עילאה בערך יסוד
 והוא דוגמת ז"א עם המוחין שלו דמלך הבינה וכל
 דרוש זה לריק שתבינהו ע"ד הדרוש ההוא והכל כליור
 ה' ואז תבינהו :

והנה היסוד כולו הוא בחי' פנים ואין לו אחוריים שירדו
 ממנו לפי שכל היסוד של הזכר נכנס תוך יסוד
 של הנקבה וכולו הוא בחי' פנים משא"כ בשאר הגוף
 שיש בו בחי' אחוריים החוזרים נגד פני הנקבה אבל
 האחוריים אינם דבוקים עמה ולכן סיוס האחוריים של
 אבא הם נגמרים לירד טרם היות פגם וגרעון ביסוד של
 אבא. ואח"כ מלך המלך הנ' והוא הגבורה והמשיך

התפשטות הה"ג באימא עילאה בגופה וכשמת הוא ירד
 אל הבריאה והד' אורות ירדו בכלי הד' שהוא הת"ת ואז
 נפל התפשטות הגבורות ביסוד דאימא ונפלו גם
 האחוריים שלה למטה ואז ג"כ אי' החזירה אחוריה והיו
 אב"ה :

ואח"כ מלך המלך הה' והוא הת"ת וכשהגיע האור
 עד שליש העליון שלו שהוא עד החזה אז
 המשיך בחי' כללות ה"ח ביסוד דאבא וה"ג ביסוד
 דאימא כנודע כי לכן נק' היסוד כ"ל שכל הה"ח והה"ג
 נכללים בו. וכבר ביארנו זה הליור כי הדעת כולל רישא
 דאו"ה והחסד הוא גופה דאבא והגבורה הוא גופה
 דאימא ושליש ת"ת העליון הוא יסוד דאו"ה. והנה
 כאשר האור הגיע לב' שלישים התחתונים דת"ת אז
 המשיך חו"ג כרישיהו דו"ס ותבונה כי שם הוא מקום
 רה"ס ביחד וכשמת ירדו ג' אורות בכלי המלך הה'
 שהוא הנלח ואז ירדו כללו' הה' חקדים יסוד אבא עלאה
 וכללות ה' גבורות דאימא עלאה ואז נגמר לירדכל בחי'
 אחורי או"ה עילאין לגמרי וגם ירדו חקדים מרישא דו"ס
 וגבורה מרישא דתבונה עד למטה בגופה בין הב'
 כתפין וגם יסוד ת' נגרע מהם הבחי' של הסתכלות
 עיניהם זה בזה ע"ד הנ"ל באו"ה עילאין :

ואח"כ מלך הכלל והוא המשיך הה"ח בגופה דו"ס
 וכשמת ירדו שאר האורות כהו"ד וירדו האחוריים
 דו"ס והחזיר יס"ס אחוריו נגד פני התבונה כנו' באו"ה
 עילאין. ואח"כ מלך ההו"ד והמשיך התפש' הה"ג
 בגופה דתבונה וכשמת ירדו הב' אורות ביסוד ואז
 הכלים של נו"ה ירדו אל הבריאה וב' יקראו מלך ה'
 כנ"ל דתרווייהו אינם רק ב' פלגי דגופה ואעפ"י שמלכו
 זה אחר זה עב"ז ב' נק' מלך ה' כלבד ואז ירדו גם
 אחורי התבונה וחזרו יסוד ת' אב"ה כנו' באו"ה עילאין
 אח"כ מלך מלך הו' והוא יסוד והמשיך כללות ה"ח
 ביסוד דו"ס וכללות ה"ג ביסוד דתבונה וכשמת ירדו
 גם בחי' אלו. אח"כ מלך מלך הו' שהוא המ' בכלי
 שלה היא לבדה ואז המשיכה כללות ה"ח במ' דו"ס
 וכללות ה"ג במ' דתבונה כי גם במ' יש ג"כ כללות
 ע"ד הנז' ביסוד כי לכן גם היא נק' כל"ה כמו שהיסוד
 נק' כ"ל. וכשמתה היא אז ירדו כללות החו"ג ממלכות
 דיש"ס וממלכות דתבונה והכלי של המ' ירד לבריאה
 גם עתה נגמרו כל האחורים של כל הד' פרטופים דאו"ה
 ויסוד ת' ליפול לגמרי וא"ת למה באו"ה עילאין לא נכנסו
 בחשבון בחי' כללות החו"ג שהם במלכות דאבא ואימא
 עילאין ע"ד שנכנסו בחשבון המלכות דיש"ס וי"ל
 כי נודע כי בשליש העליון של הת"ת שם הוא
 בחי' העטרה שהיא המ' והרי היא נכללת ביסוד אכל
 כאן היא נגלית המ' דתבונה יותר ממלכות הבינה כי
 מ' התבונה היא מ' ממש בערך כללות בינה ותבונה
 יחד בפרטוף א' אכל המ' של אימא עילאה היא בחי'
 גופה של כללות והוא מקום החזה של הת"ת של כללות
 פרטוף א' של בינה ותבוא יחד כנודע ואיננה מ' ממש.

מע"ח

(מע"ח מ"ק כאן כתבתי שאחור כל הארכעה נפלו
ובמ"א כתבתי שאחוריים של ישקו"ת לבד נפלו והפטר
שכל זה נקרא כסוד ישקו"ת :)

בע"ח הוא פ"ב מש' השבירה

פ"ח והנה נת' מה שנפל מאו"א וגם בחי' היותם
נחלקים לד' פרטופים כנ"ל וגם נת' סדר
יציאת ז"מ. וכמלא שירדו ז"מ שהם ז"ן ועוד הד' אחוריו'
של או"א עילאין ושל ישקו"ת סך כולם הם י"א בחי'
שירדו ומהם נתבררו ומן הסיגים שלהם נעשו הקלי'
ז"ס י"א סמני הקטורת שהם י"א אורות שנשארו משו
הי"א בחי' שירדו כנ"ל ולא יכלו אלו האורות להתברר
וגשארם נתונים תוך הקלי' כמבואר אלונו בסוד פיטום
הקטורת והנה לא ירדו אחורי אב"א עד שמת המלך הא'
שהוא החסד ולא ירדו אחורי אימ"א עד שמת המלך הב'
שהוא הנבונה באופן כי במות הנבונה אז נשלמו אחורי
או"א לירד. והענין הוא כי אעפ"י שבמיתת החסד
ירדו אחורי אב"א עכ"ז אין אלו נק' אחוריים גמורים לפי
שעדין היתה הכינה כבחי' פנים עמו והיתה מאירה
באחוריו ונמלא כי עדן לא ירדו בעלם כל בחי' אחורי
אב"א רק כשירדו גם אחורי אימ"א אז ירדו ב' לגמרי
והיו אב"א כמ"ס בדרוש פרטופי יעקב ולאה מהיכן
ילאו עי"ש :

ונמצא כי אין ירדת אחורי או"א נק' ירדה לגמרי עד
מיתת הנבונה שהוא המלך הג' אבל מיתת הז"מ
היא מיתה גמורה תכף מן העת הא' כי הרי במות
החסד נשברו כל בחינותיו לגמרי ונאמר בו מיתה ממש
נמלא כי מיתה המלכים מתחלת להקרא מיתה מן העת
שמת המלך הא' אבל ביטול אחורי או"א אינו ביטול
עד מיתת המלך הג'. וכזה הבין סוד שם מ"ב שהוא שם
אב"ג ית"ץ וכו' כי כבר ידעת כי שם זה של מ"ב הוא
ביורה והיורה היא בחי' ז"א כנודע שהוא סוד הז"מ
הנו'. נמלא כי שם מ"ב הזה הוא מדבר בסוד המלכים.
ואם תסתכל תראה איך שם ע"ב הוא כמוחין והוא נק'
טעמים והוא כנגד האלי'. אח"כ הטעמים של ס"ג הוא
כבריאה והנקודות שלו הוא ביורה והם סוד המלכים
שמתו כי הנקודות הם בחי' ז"ן שהם יורה. ואמנם
כוונת שם מ"ב הזה הוא להעלות כל הביורין אשר
נשארו מזו"ן ביורה ועשיה כי כל שם מ"ב הוא להעלות
כנודע וא"כ ודאי הוא כי בשם זה נרמזה מיתת
המלכים ועל סדר מיתתן הוא העלאתם ע"י הביורין
כב"ח שם זה ולכן מיתת הז"מ נרמז בשם הא' וביטול
אחורי או"א נרמז בשם הב'. והענין הוא כי מן האד"ר
וזוטה נראה שלא מיתו רק ז"מ בלבד וממדרשים אחרים
בס"ה נראה כי גם באו"א יש ביטול ופגם כמעט אפילו
בכתר. ואמנם הענין הוא כי ודאי הוא שמכל הי'
נקודות נפלו מהם בחי' וכולם היה בטול רק שזו"ן
שנפלו כולם בין בבחי' היותם אב"א בין בבחינת
היותם פב"פ הנה זו תקרא מיתה כי הכל ירד לגמרי

אבל או"א שלא ירד מהם רק האחוריים יקרא ביטול
ולא מיתה והביתר שלא נפל ממנו רק בחי' נק'
האחוריים של נה"י שלו שנכנסו בסוד מוחין דאו"א
כנו' אשר אין בחי' זו נכנסת אפילו בערך אחוריים לכן
לא יקרא ביטול בכתר רק פגם בעלמא. עוד יש טעם
אחר והוא כי הנה איננו נק' מיתה רק מי שהולך
מעולם לעולם ונכדל מעולמו ולכן הז"מ שהיו באלי'
וירדו כבריאה יקרא מיתה כמ"ס באד"ר דקל"ב ע"ב לא
תומא דמיתו אלא כל מהן דנחית מדרגא קדמאה דהוה
ביה קרי ביה מיתה כמד"א וימת מלך מצרים וגו' אמנם
אחורי או"א שנפלו לא ירדו כבריאה אלא נשארו למעלה
בעולם האלי' עצמו ולכן להיותם שלא במקומם יקרא
ביטול אבל לא יקרא מיתה וכבאר עתה שם מ"ב הכ"ל
כי הנה שם אב"ג ית"ץ הוא כנגד החסד כנודע ולפי
שממנו מתחיל מיתת המלכים כנו' לכן בזה השם נרמז
מיתה הז"מ וזהו פו' אב"ג ית"ץ כמו אב"ג ית"ץ כי
אב"ג ית"ץ הוא כנו' י"ו והם סוד הז"מ כי היו"ד היא המ'
שהיא נקודה אחת בלבד והיא י' של אב"ג ית"ץ והיא המ'
הם כנו' ו' והם ו"ק דז"א והרי הם ז"מ. וז"ס שאמרו
הז"ל כי רה"ר רחבו י"ו אימ"א וכמ"ס בע"ה כי לו הז"מ
הם נק' רה"ר בהיותם קודם התיקון ואמנם אחר התיקון
הם נקראים רה"י :

והנה אלו הז"מ הנק' אב"ג ית"ץ הם נתלו ונשברו
ומיתו וז"ס ת"ץ של אבגית"ץ. ויען שמן החסד
הזה התחיל מיתת המלכים הנו' לכן נרמז מיתה כולם
בשם הזה הראשון. (במב"ש ש"ב ח"ב פ"ז דף ט' ע"ג
לא כתוב וי"מ). ויש מפרשים אבגית"ץ מלשון תלמוד
ההוא אבג"ה דבי רב פי' השטן שהיה נמלא בכית המדרש
ההוא ונמלא כי אבגית"ץ הוא ממש ע"ד מש"ל באותיות
שעטנ"ז ג"ץ שזירופם שט"ן ע"ז ג"ץ והנה השם הב' של
קר"ע שט"ן הוא כנבונה שהוא המלך הב' אשר במיתתו
נפלו אחורי אימ"א ג"כ ולכן נרמז ביטול אחורי או"א
בשם הזה וזה ביאורו קר"ע ר"ל כי כאן לא היתה מיתה
ושבירה ממש כמו בז"מ רק קריעה ושבירה בעלמא
ונשאר במקומו אבל הנתונה היא הפלת אב"ן ממקומה
כב"ח למקום אחר כנ"ל וע"י הקריעה הזאת ילזו הקלי'
הנק' בשם שט"ן וזהו השם קר"ע שב"ן. והנה או"א
בחי' פב"פ הוא הוי"ה דיורין באב"א ואהי"ה דמילוי
יודי"ן באימ"א וב' בגימ' כמנין זכור כי הזכירה באה
מלך הפנים. ובבחי' אב"ג הם אחוריים של ב' השמות
הנו' שהם אחורי הוי"ה דיורין בריכוע בזה. יו"ד יו"ד
ה"י יו"ד ה"י וי"ו יו"ד ה"י וי"ו ה"י באב"א ואחורי
אהי"ה בזה. אל"ף אל"ף ה"י אל"ף ה"י יו"ד אל"ף
ה"י יו"ד ה"י באימ"א אשר ב' בגימ' תשכ"ח כי השכחה
באה מלך האחוריים. ואמנם קר"ע שט"ן הוא בגי'
תשכ"ח כמנין האחוריים הנו' לרמז על נפילת אחורי
או"א. ונחזור לענין א' כי הנה עד אשר לא מת שליט
הת"ת עדן לא נגמר ירדת ונפילת אחורי או"א לגמרי
ובאשר היו המלכי' האלו נכנסים בכלים שלהם היו מגולוי'

נזכרו ככולם שמות אבותיהם רק בד' שבהם בלבד והם
 בלע בן בעור , ויוכב בן זרח . והדר בן כדר , ובעל
 חנן בן עכבור . גם תמלא שינוי אחר כי אפי' באלו
 הד' לא נזכרו שמות אבותיהם רק בעת המלוכה לא
 בעת המיתה כמ"ז וימלוך בארום בלע בן בעור
 ובמיתה כתיב וימת בלע ולא כתיב בן בעור וכן כשאר
 השלשה מלכים :

והענין הוא להורות כי ד' בחי' אחריות ירדו מן
 האבות ולא יותר וירדו עם כניהם כנ"ל אמנם
 כיון שלא מתו בחי' האבות רק ביטול בעלמא לכן לא
 הוזכרו האבות בעת המיתה רק הבנים לבדם אבל
 כדי להורות שגם בהם היה בחי' ביטול לכן הוזכרו עם
 הבנים בעת המלוכה . וא"ת והרי בחושם שהוא המלך
 הג' היה ראוי להזכיר בו שם אביו ולכתוב וימלוך חושם
 בן פ' שהרי נתבאר לעיל שהוא המעורר הגבורות דאימא
 והוא המבעל אחריות שלה בעת מיתתו . וי"ל כי אין
 הבן נק' על שם אמו רק על שם אביו וכיון שהוא לא
 ביטל לא אחריות האימא אין להזכירו בשם פכ"פ אביו
 ולכן לא הוזכר שם אביו כי לא ביטל אחריות אביו רק
 אחריות האם שהנה חושם רומז ל הנוק' שהם ה"ג הנוק'
 לכן לא נאמר בן פ' . וענין הדר בן כדר שהוא המלך
 הד' והוא בחי' הת"ת הנק' כך לפי שהוא למעלה בבחי'
 שליש העליון מקום החזה מקום הב' דרין וזהו הדר
 דד' ה' . וכן כדר דד' ב' וכן אותיות בדר פי' ב' דד' ר"ל
 דד' הב' והענין כי כאשר נעריך שאבא וי"ס נכללים
 בפרטוף ה' וב' ותכונה נכללים בפרטוף ב' כמ"ש בע"ה
 במקומו כי יש זמנים שמתחברים ע"ד הגו' . נמלא
 כי מקום שליש העליון של הת"ת דו"ה הנק' הדר בן
 כדר שם הם מקום הדרין של בינה ולכך נק' שמו
 הדר בן כדר כי בעת מיתת זה המלך למקו דדי הכי'
 להניק כדרך האשה שרדיה לומקים כמיתת הולד :

(בע"ח זה הוא פ"ג של שער השבירה)

פ"ט ונבאר עתה איך בעת מיתת הז"מ ירדו הכלים
 שלהם אל עולם הבריאה כנ"ל מה שאין
 בן בד' אחריות של הו"ה וישקו"ת . הנה נת' החילוק
 שהיה בין הו"ה ל הז"מ שהם זו"ן ואמרנו שהז"מ שהם
 זו"ן מתו ממנו וירדו ל הבריאה הכלים שלהם ואחריות
 של הו"ה נתבטלו ולא מתו אלא נשאר בעולם האפי'
 עלמו ושם ביארנו טעם לזה ואמרנו שהיה לקיבה
 שהז"מ לא קבלו אורות הא"פ דה"ק למעלה רק מנופח
 דיליה ואילך . והנה לטעם הזה עלמו היה ג"כ שינוי
 אחר בין ג"ר שהם כתר ואו"ה ל הז"מ תחתונים כי הג"ר
 ילאו בקלת תיקון ברה"סונה והוא כי כאשר ילאו ברה"סוב'
 נתפשטו

באור גדול הכל אחר שמת שליש העליון של הת"ת אשר
 הז' נפלו שם האחריות של הו"ה הנה כאשר ילאו שאר
 האורות הנשארים כדי ליכנס בכלים שלהם היו מלובשים
 בלו האחו' שנפלו ונשארו באפי' כנ"ל והיו יולאי' המלכי'
 האחרונים מלובשים באחריות הו"ה וזה נשאר להם תמיד
 עד שיכלו כל הבירורין ללאת עד לעתיד לבא ככ"ה
 וזהו סוד העלאת מ"ן שמעלין זו"ן אל הו"ה והוא מסוד
 אלו האחריות של הו"ה שירדו שם למטה באפי' עלמו
 כנז' אשר לקחום הם . והנה נמלא שאלו האורות שמן
 החזה ולמטה באים מכוסים וכבר ידעת כי התעלמות
 האור וכסוינו הוא מליחות תיקונו כי על ידי כך יש כח
 בכלי לקבול האור להיותו כז' מלובש וא"כ לא היו שוין
 שבירת הכלים שמן החזה ולמטה שהם ב' שלשים
 תתאי' דת"ת ונהי"ס לשבירת כלים של הדעת והחסד
 והגבורה ושליש העליון של ת"ת כי ודאי יותר גדולה
 היתה שבירת העליונות משבירת התחתונות ולכן
 בכה התיקון של זעיר הנפין בעת תיקון פרטופו
 באו להיפך כי מב' שלישי הת"ת ולמטה היו אורותיו
 והחסדים שבהם מגולות כנ"ל וזה לפי שיש בהם יכולת
 לקבלם שלא ע"י מסך הבינה לפי שלא היתה שבירתם
 גדולה אבל העליונות שהם מרישא דז"ה ועד החזה באו
 סתומים ומלובשים הוך מסך הבינה שהוא היסוד שלה
 כנודע וזהו לפי שבתחלה היו מגולות והיתה שבירתם
 גדולה . ואעפ"י שהנלח וההוד הם מכוסים וסתומים
 עכ"ז הרי נת' במקומו כי החסדים מכים בהם ואורם
 יולא לחוץ . והנה כמיתת ז"ה עד שליש עליון הת"ת שלו
 כבר ירדו אחריות הו"ה אבל אחריות ישקו"ת לא נגמרו
 עד מיתת נוק' דז"ה ולכן האחריות דאו"ה לוקחם ז"ה
 והאחריות דישקו"ת לוקחם המ' ומתלבשים אורות
 שלה בהם דוגמת המוחין דז"ה . ובהם תבין מה שאמרנו
 כי כאשר זו"ן הם שוים בקומתם יחד פכ"פ אז הנה"י
 דאו"ה הם מוחין לז"ה והנה"י דישקו"ת הם מוחין לנוק'
 ואז הם שוים בקומתם יחד והבן זה מאד כי בחינת
 האחריות העליונים אשר נפלו מאו"ה וישקו"ת הם
 הנעשים בחי' מוחין וכנסים ברישא דזו"ן . גם תבין
 מה שאמרנו שיש ב' בחי' יעקב ה' בז"ה ואחד בנוקביה
 כי ה' הוא מאבא והב' מי"ס ואמנם האחריות של
 אבא הם מלך ימין בחסד דז"ה ואחריות של אימא הם
 בלד שמאל בגבורה דז"ה . וזה הדרוש ילטרך לך למקומו
 ושם ית' לך בע"ה והנה כאן במקום הזה הוא מקום
 נפילת וירידת אחריות הו"ה שנו"ל שנפלו באפי' עלמו כי
 אף על פי שהכלים של ז"ה נשברו עכ"ז האורות של ז"ה
 נשארו מלובשים בלו האחריות של הו"ה עילאין קו
 החסד דז"ה באחריות אבא וקו הגבור' באחריות דאימא
 והבן הקדמה זו מאד :

ונחזור לעיל לפרש הפסוקים של פ' וישלח כענין ושא
 המלכים כי הנה נת' איך ירדו ד' אחריות מן
 חו"כ וישקו"ת והנה לכך תמלא כי באלו המלכים לא

נתפשטו בקדר קוים ג' משא"כ כ' כו'
 תחתונות שיצאו זה למטה מזה כזה
 וכבר ביארנו כי ענין תיקון הא"י הוא
 בהיותו עשוי בכחי' ג' קוים קשורים
 זה בזה בסוד הג' המכריע ביניהם ואז
 נק' רה"י. אבל בהיותם זעג"ז הם נפרדו'
 אחת מחברתה ואז נק' ר"ה ולכן הג"ר
 כתבטלו אחוריהם ולא מתו אבל הז"מ
 מתו פנים ואחור והטעם מפני שיצאו
 בלתי תיקון כלל :

ונבאר קדר וליאת הז"מ ונתחיל מן הא' שהוא הדעת
 אשר זה יצא ח' וכאשר לא היה יכול הכלי שלו
 לסבול כנו' כשבר הכלי וירד למטה בכריחה ר"ל במקום
 שעתיד להיות נקרא הח' כך עולם הכריחה כי הרי
 עדין לא נברא עולם הכריחה ונפל הכלי הזה במקום
 הדעת של הכריחה להיותו מתייחס אליו כמוהו ואמנם
 האור של הדעת ירד גם הוא אלל שנשאר בעולם הא"י
 עצמו בכלי המ' דא"י. ואמנם לא ירד שם לסיבת
 פגם אשר בו כי הרי נת' לעול כי השבי' היתה בכלים
 ולא באורות ואלו ירדתו שם היה משום פגם היה ראוי
 שנייחס ביטול אל האורות ע"ד שיחסנו ביטול אל
 האחרונים דא"י שנפלו דוגמתם בא"י עצמו. ואמנם
 ירדתו היתה כדי להאיר בכלי שלו העומד מרחוק
 בכריחה כדי שלא ימות לגמרי וישאר בלתי תקוה ולכן
 מאיר בו מרחוק בהיותו עומד הוא בא"י והוא בכחי'
 תנין על האותיות כנ"ל. (עיון מ"ש באש"ל פ"ו אות
 ח') ואח"כ יצא חסד ונשבר והכלי שלו ירד בכונה
 דבריחה והאור ירד בכלי היסוד דא"י כי כבר אור
 הדעת הקדים לקחת מקום המלכות דאילנות :

ואח"כ יצאת הגבו' ונשברה וירד הכלי בחכמה דבריחה'
 והאור ירד בכלי דנ"ה דא"י שהם ב' פלגי
 דגופא כנ"ל. ואח"כ יצא הת"ת נשבר והכלי ירד בכתר
 דבריחה והאור נשאר במקומו שהוא בת"ת דא"י. והנה
 עתה אין הרחק בין שום אור מן האורות הנו' אל הכלים
 שלהם יותר מג' מדרגות כי יותר מג' הוא הרחק גמור
 ואינו יכול להאיר בו. ואמנם שאר האורות ירדו גם
 הם ממקומם חוץ מאור הת"ת שנשאר במקומו כנו'
 ולא ירד ונמצא כי כלי ספק שהאורות האחרים שירדו
 ממקומם אעפ"י שאמרנו שהיתה ירדתם לדרך הכלים
 להאיר להם עכ"ז בהיותם למטה ממקומם נחלש כחם
 מעט ולכן אין להם כח לעלות למעלה אבל אור הת"ת
 שעמד במקומו לא נשתנה טעמו וכוחו כי חזק ובראותו
 את עצמו בלתי כלי אפשר שיעלה אל המקום אשר יצא
 משם כי לא יחפז להשאר ערום מגולה בלי לבוש ויחזור
 אל הכונה אל המקום אשר עמד שם בראשונ' ואם ככה
 יהיה נמצא שיהיה מרוחק מאד מן הכלי שלו וימות
 לגמרי ויתבטל לגמרי ולכן רצה המאיל העליון והמשיק
 והגדיל את כלי הכתר אשר לא נשבר כנודע ונמשך דרך
 קו האמצעי כמו שביארנו כי הג"ר כבר היו מתחלה

כליור ג' קוים ונמשך דרך קו האמצעי עד מקום הת"ת
 עד אמצעיתו לבד שהוא עד הטבור לבד ואז עלה אור
 הת"ת ונעלם תוך הכלי הנזכר של הכתר שנתפשט עד
 מקומו :

ונמצא כי לא נתעלה רק חלי אור הת"ת התחתון כי
 חלי העליון עמד במקומו כי כבר נתפשט בו
 כלי הכתר, ואז אור הדעת שירד למטה במ' דאילנות
 בראותו כי כבר היה בלי חדש במקומו כי הנה גם
 מקומו הוא בקו האמצעי בין הכתר לת"ת. ואז גם הוא
 נתעלה ועלה במקומו ואז הכלי שלו כיון שנתרחק אורו
 ממנו ירד למטה עד מ' דבריחה. אמנם הכלי של הת"ת
 נשאר במקומו שהוא בכתר דבריחה. לפי שלא נתעלה
 כל אורו רק חליו לבד וחליו העליון נשאר במקומו כנו'
 ולכן גם הכלי נשאר במקומו. וא"ת והרי אמרנו למעלה
 שהוא מוכרח שלא יהיה הפרש בין הכלי ובין האור שלו
 רק ג' ספירות ואם כן איך ירד כלי של הדעת עד מ'
 דבריחה :

והתשובה כי ודאי הוא דהיכא דאפשר אפשר והנה תחלה
 היה זה נהג' וזה אינו חקר כי בתחל' היה הכלי
 נהנה להיות הדעת למטה והאור אינו חקר כי גם אם
 יעלה במקומו בדעת דא"י אין לו כלי שם ולכן היה
 חפץ להאיר בכלי שלו וכיון שירד לא עלה. אמנם כאשר
 יראה שיש בחי' כלי במקומו קרוב הוא אל הנחת עצמו
 ותועלתו יותר מלהועיל אל הכלי שלו כי עתה בעלותו
 למעלה במקומו יש לו כלי ושם יוכל לקבל האור לעצמו
 מן המאיל ומן הכתר בקירוב גדול ולכן עלה למעלה.
 והנה טעם זה יספיק לבחי' תועלת האור בעצמו. ואמנם
 גם לבחינת חסרון הכלי שלו בראותו למטה במ' דבריחה
 כנו' אינו הפסד גדול כי מה שאנחנו אומרים שצריך
 שלא יהיה מרחק בין האור ובין הכלי רק ג"ס בלבד הוא
 כשיעור ג"ס דאילנות אשר שיעורם גדול אבל בכריחה
 כל הו"ס דבריחה אין שיעורם אפי' כשיעור ספי' אחת
 דא"י וא"כ הרי הוא כאילו עומד בראש הכריחה כי כל
 הו"ס דבריחה כשיעור ספי' אחת דא"י נחשבים וא"ת
 והרי יש מרחק בין הכלי של הדעת אל האור שלו שבעה
 ספירות דאילנות כי הרי הוא עומד למעלה בדעת דא"י.
 וי"ל כי אפי' ספי' הא"י עצמן אין כ"כ הפסד זולתו
 בהיות הרחק בין האור והכלי שיעור ג"ס רקניות בלי
 אור כלל לא הוא ולא זולתו אבל כאן אעפ"י שהאור
 שלו עצמו עלה למעלה הנה יש אורות אחרים עומדים
 בסוף הא"י קרובים אל הכריחה ויכול לקבל מהם הארה
 וגם תוכל לקבל הארה מן האור שלה עצמה ע"י האורו'
 ההם הקרובים אליה וזכור כלל זה בכל שאר הספי' כי
 לעולם אין בין האור והכלי יותר מג"ס דא"י רקניות ולא
 חטטרך לחזור ולומר הענין בכל בחי' ובחי' :

והנה בעלות אור הדעת במקומו למעלה אז הוגדל
 כלי של הכתר ונמשך עד כנגד מקום סיוס כל
 הת"ת ואז חלי התחתון של אור הת"ת שעלה למעלה כנו'
 חזר עתה לרדת במקומו האמתי ככתח' וסבת הגדלת כלי

הכתר כנו' היה לסיבת אור הדעת שנתלבש בו והגדילו. גם כי הנה הדעת הוא כללות כל הו"ק והוא נשמה להם כנודע ולכן כיון שעלה נתן כח בכלי והגדילו כדי להטיב אל אור הת"ת שירד ויהיה במקומו הראוי לו. אח"כ מלכו נו"ה והיו לריכין לבוא למלוך במקומם בכלי הראוי להם והנה לא מלאו המקום פנוי כי שם ירד אור הגבורה כנ"ל:

ולכן הולכה הבינה להתפשט דרך הקו שלה שהוא מלך שמאל עד מקום הראוי להיות אח"כ מקום הגבורה האמתי אחר התיקון כי עתה היו זה ע"ג זה ואז בראות אור הגבורה כי כבר היה בחי' כלי במקומה עלתה לה למקומה והכלי שלה בהתרחק האור שלה ממנה נתרחק גם הוא וירד עד היסוד דבריהם ואז ירדו נו"ה במקומם האמיתי ומלכו שם בכלי שלהם ונשברו ואז האור שלהם עלה עד הגבורה כי עלה שם ההוד להיותו גם הוא קו השמאלי ואז גם הנלח עלה עמו שם כי נו"ה ב' פלגו דנופח אינון כנ"ל והכלי שלהם ירד בנו"ה דבריהם:

ואח"כ יוא' אור היסוד והנה היה במקומו אור חסד כנ"ל ואז הולכה כלי החכמה להתפשט דרך קו הימני עד מקום הראוי להיות חסד האמיתי אחר התיקון ואז עלה שם אור החסד ונכלל בכלי החכמה והכלי של חסד ירד עד ת"ת דבריהם ואז יוא' היסוד ונכנס בכלי שלו ומלך במקומו ונשבר ועלה האור דרך קו האמצעי ועלה עד מקום דעת העליון והכלי ירד בגבורה דבריהם. ואח"כ נבאר למה עלה אור היסוד למעלה מן הת"ת ע"י הדעת. ואח"כ יוא' אור המ' למלוך בכלי שלה ומלכה שם ונשברה ואז האור שלה עלה ג"כ בדעת דרך קו האמצעי והכלי שלה ירד בחסד דבריהם. והרי נמלא עתה כי כלי הת"ת עומד כבחר דבריהם והכלי של המ' ירד בחסד דבריהם ונמלא כי אין מקום פנוי בין כלי כדבריהם עלמה יותר משלש מדרגות שהם חכ"ד ובאלי' אין מקום פנוי רק ב' מדרגות לכך שהם מקום יסוד ומקום מלכות: ועתה לריך לתת טעם למה אור היסוד ואור המ' ב' עלו עד הדעת למעלה מן הת"ת. ואמנם הטעם הוא לפי כי הנה היסוד נק' משכיל לאיתן האזרחי כמ"ש בזוהר בסבא דמשפטים שאמר שזה המשכיל שהוא היסוד איהו לעילא ואיהו לתתא. וג"כ רמזו בזוהר בפ' פקודי בהיכלות כי יוסף איהו לעילא ואיהו לתתא והענין הוא כמה שנת' אללינו בענין המנחה כי אז ז"א מזדווג עם לאה ואז רגלי לאה מסתוימים במקום החזה דזעיר אנופין ואם כן איך מזדווג זעיר אנופין עם לאה מן החזה ולמעלה עם לאה שאינה מגעת רגליה אלא כנגד החזה שלו. אבל הענין בקיבור הוא כי שליש הא' של יסוד תחתון של ז"א עולה בשליש העליון של ת"ת ושם מזדווג עם לאה כי זו היא המעלה שיש אל היסוד יותר משאר הספי' שהוא יכול לעלות עד הדעת ככל זמן שהוא רוצה לעלות וז"ס תפלת יוא' בשחרית דשכת

דתקיננו ביה ו"פ תיבת הכל וטעם היות לו יתרון זה הוא כי אם לו היה בו כח הזה שיוכל לעלות עד הדעת שהוא נשמת הו"ק ושם הוא מקום ה' חסדים כנודע שהם בחי' הטיפה זרעית לא היה לו יכולת להוריד טיפת הזרע בנוק' בעת הזווג ולהמשיכה משם ממנו מן הדעת ודע כי אין ענין זה נאמר אלא בפנימיות היסוד וכמ"ש במ"א כי משליש העליון של היסוד נעשה ממנו בחי' ת"ת דז"א בעת הגדלת ז"א ושם הוא אותה בחי' היסוד אשר נעשה ממנו הת"ת ובכחי' זו הוא מזדווג עם לאה. ונחזור לעניינו כי להיות שהיסוד דרכו לעלות שם אל הדעת לכך עלה עתה אור היסוד אל הדעת למעלה מת"ה. ועוד כדי לקשר כל הו"ק יחד ולהביא להם הארה משם. ועתה נבאר טעם אל המלכות למה היא ג"כ עלתה עד הדעת למעלה מן הת"ת והענין כי המ' נק' עטרת בעלה ועולה למעלה מן הת"ת ובפרט עתה אשר היה לה הרשימו של הדעת כי כאשר ירד אור הדעת עד מקום המ' ראוי' בעת שנשבר הכלי שלו כנ"ל הניח שם רשימו דיליה וכאשר מלכה המלכות במקומה לקחה את הרשימו הזה ועלתה עד מקום הדעת עלמו. וגם סיבה אחרת כי ע"י עלייתה שם היא מקשרת מלמטה למעלה כל הו"ק ואז ע"י זה הקשר מתקן יותר לפי שהנו"ה היו שניהם בקו שמאל במקום הגבורה ועתה נפרד הנלח מן ההוד והלך לו עם החסד בקו הימני שהוא שלו. ונבאר ענין זה יותר מפורש והוא כי הנה הרשימו הזה שהניח הדעת במקום של המ' ודאי שהוא המלכות שבדעת מלך הגבו' והכן זה היטב מאד וכאשר עלתה המ' עד הדעת ועלה עמה גם הרשימו הנז' שהוא בחי' הגבו' ושם נתחבר זה הרשימו שהיא מ' דגבורות שבדעת עיטרא דנוקבא עם החסדים שבדעת עיטרא דדכורא כנודע וע"י חיבור זה החיר הדעת בו"ק דז"א והרשימו החיר בקו שמאל והשאיר שם את ההוד והדעת עיטרא דדכורא שהם החסדים החירו בקו ימין ג"כ והמשיכו את הנלח שהיה עם ההוד כנ"ל והמשיכו בקו ימין והרי נתקנו כל הו"ק כל אחד במקומו וכל זה גרם עליית המ' עד הדעת. אמר חיים ז"ע מה רשימו הניחו שאר המלכים

(בע"ח הוא פ"ד משער השבירה)

פ"י ועתה לריך שנבאר מה ענין ההתפשטות הנ"ל שנתפשטו החו"כ דרך ב' הקוים ימין ושמאל עד מקום חסד וגבורה כנ"ל. והענין הוא כי היה בכח אותם האחוריי' של או"א שנפלו עד מקום החסד והגבו' כנ"ל ואלו הם הבחי' שנתפשטו דרך הקוים והלבישו את החסד ואת הגבורה ונו"ה האמנם הטעם למה נתפשטו עד חו"ג ולמה לא נתפשטו יותר למטה עד מקום נו"ה. הענין הוא כי הנה קודם שנתפשט הכתר דרך קו האמצעי היו החו"כ מאוירים זכ"ז שלא ע"י הפסק כלל עם היות שהיו בבחי' אב"א אבל אחר שנתפשט כלי הכתר עד

הת"ת

הת"ת כנ"ל הפסיק ביניהם ואז פשוט הוא שבה קלת הפסד ל' או"א שהיו בתחלה מאירים זכ"ז מש"כ עתה, ולכן לא היה בהם כח להתפשט בכל אורך הקוים עד נו"ה אבל עכ"ז היו מקבלים קלת אור מן הכתר שנתפשט ביניהם באופן שבכחי' אחת נמשך להם תועלת בהתפשטות הכתר ובכחי' אחרת נמשך להם הפסד ולכך היה להם כח להתפשט אך לא בשלימות. והטעם למה נתפשט הכתר עד הטבור ולא יותר הנה זה צריך ביאור רחב. אמנם הענין בקיבור הוא כי הנה מקום כל ההתפשטות הלא הוא כנגד רגלי ה"ק הנו' מן הטבור ועד רגליו והנה כאשר יבא ה"ח"כ התיקון האמיתי של האלי' הנה הכל הוא עומד במקום הזה כנודע ושם הוא מקום האלי' בלבד ומשם ולמטה הוא עולם הבריאה. והנה כאשר נעריך כל אלו העשרה בפ"ל אחר כי העפ"י שביארנו שהם ו"פ והם פ"ל אחר ופרטופי או"א ופרטופי זו"ן עכ"ז הכל הוא פרטוף אחר לבד כנודע כי כל אלו הפרטופים הם מתלבשים זכ"ז עד שנמלא הכל פרטוף אחר בלבד ופרטוף ה' דא"א שהוא הכתר הוא הכולל כל האלי' מלמטה למעלה ונמלא כי הכתר כולל כל המקום הזה ונעשה פרטוף ה' :

והנה כאשר הוא עתה מתפשט עד הת"ת הוא עלמנו מה שיהיה א"ח כ' בעת התי' מקום הת"ת שלו ממש והנה או"א יהיו מלבישים ב' זרועותיו ימין ושמאל עד מקום הטבור שלו ולכן איך יתפשט עתה הכתר יותר מן המקום אשר ה' הפסד לאו"א להתפשט אפי' אחר התי' ואיך יהיה הכתר קטון ושפל למטה מהם כי הלא מקום התפשטות האמיתי של או"א אפי' אחר התי' אינו רק עד הטבור דת"ת דא"א ואיך עתה יתפשט הכתר יותר למטה מהם ולכן זאת היתה הסיבה שלא נתפשט הכתר עתה רק עד הטבור דת"ת בלבד ועתה ראה והבן איך האלי' לא נתקן בפעם אחת רק לאט לאט באו תיקונים זה"ז ובכל פעם היה נוסף בו קלת תיקון כי הרי בתחלה לא נעשה בכי' כלי בשום אופן. והנה נודע כי כל התיקון אינו אלא היות האור מלוכס בכלי כדי שיוכלו התחתונים לקבל אור העליון והנה לא התחיל בכי' הוויית כלי רק בעולם העקורים אמנם לא נתהוה רק כלי אחד לכל הי"ס שלו. ואח"כ בעולם הנקודים קודם שנשברו ניתוסף בהם קלת תיקון והוא כי נהוו כלים לוי"ס שבו וגם תיקון ב' כי הנו' עליונות ילאו ונתקנו בדרך ג' קוים מש"כ בז"ת שיאלו זה ע"ג זה ולא נתקשרו כנ"ל :

ואחר שנשברו הנקודים ניתוסף בהם תיקון אחר והוא כי גם השבעה תחתונות האורות שלהם נתלבשו דרך קווי הכת"ב כנז"ל. ואח"כ כאשר ראה המאציל לתקנס העלה גם את הכלים באצילות בסדר קוים כמ"ס בע"ה. ואחר שנעשו בכחי' קוים בא העיבור הראשון של זו"ן ונוסף תיקון שני שנכנסו האורות תוך הכלים. אמנם עדיין לא היו רק ג' קוים בלבד אשר זה נקרא אליונו תלת כלילין בתלת. ואחר כך נתפשטו בסוד ו"ק בזמן

היניקה. ואח"כ בזמן המוחין נשלמו כל העשרה כולם עוד היה שינוי אחר כי בתחלה קודם שהיה שום עיבור אפילו הראשון של זו"ן לא היה רק אור וכלי מלומס ואחר כך נגדל הכלי ונתרחב בסוד פרטוף גמור כדי להמציט האור כי זה עיקר כוונת התיקון כמ"ס לקמן בע"ה ית' :

שער הברורים

(בע"ח הוא פ"א משי' התיקון)

פ"א והנה כאשר עלה ברצונו של המאציל העליון להחיות מתים ולתקן המלכי' השלה הנשברי' והנופלים בעולם הבריאה גזר והעלה מ"ן מתתא לעילא ועי"כ היה זיווג עליון דחו"ב דה"ק הפנימים והוליא מ"ה החדש ונתקנו המלכים וכבר נת"ל כי הו' אורות של הז"מ נתעלו ונכללו ונתלבשו בג' קוים כמ"ס שנתפשטו עד סוף המקום הנ"ל שהם חג"ת. והנה עתה חזר ההתפשטות הגז' להאסף למעלה וחזר להיות כבריאה של לא היו רק ג' למעלה במקומם והעלו עמהם למעלה במקומן את הו' אורות התחתונים ונמלאו עתה כל הו' אורות התחתונים למעלה במקום הבינה כי היא אם הבנים ושם הוא מליחות מקום ההריון והעיבור. וכאשר עלו הו' אורות למעלה עלו גם הכלים שירדו בבריאה למעלה באלי' אך לא נחשברו יחד וכמו שהו' אורות היו בכחי' עיבור וג' כלילין בג' ונקודות המ' היתה ז' שיהם בסוד פסיעה לבר כמס"ל בע"ה גם הכלים היו באופן ג' כלילין בג' והם עמהם. והיה באופן זה כי הכלים של ח"ן עלו דרך קו ימין באלי' וב' עמדו וישבו במקום ספי' גלגל דאלי' והכלים של הוד וגבורה עלו באלי' דרך קו שמאל ועמדו בספי' ההוד דאלי' והכלים של הדעת והת"ת עלו מבריאה ל' האלי' דרך קו האמצעי ועמדו במקום היסוד דאלי' והכלים של יסוד ומ' עלו מבריאה אל האלי' ועמדו במקום המ' דאלי'. ונמלא גם הכלים היו תלת כלילין בג' והם עמהם ולא היה מרחק בין האורות לכלים יותר מג"ס רקניות שהם חג"ת. כי הרי האורות כולם בבינה הם עומדים כנ"ל ואמנם הכלים הו' האלו לא עלו יחד כולם בפעם א' רק כשיעור מ' יום של יצירת הולד באופן זה כי בכל עשרה ימים היו עולים שני ספירות כי בעשרה ימים הראשונים עלו ח"ן ובעשרה הב' עלו דעת והת"ת ובעשרה הג' עלו הגבורה והוד ובעשרה הד' עלו יסוד ומלכות :

ואמנם בכי' המ"ן שאמרו לעיל שעלו לצורך הזיווג העליון הוא עלמנו עליית הו' אורות בבינה וזכור הקדמה זו מהו ענין העלאת מ"ן. והנה בזווג הזה צריך שיחוקנו כל הי"ס מן הכתר ועד המ' כי אפי' הג"ר אינם מתוקנות ולכן בכחי' העלאת מ"ן אלו היה עד למעלה בע"כ וס"ג דא"ק כמ"ס בע"ה. ועי' הזווג הזה דע"כ וס"ג כנז' נתקן כל האלי' כולו מן עתיק עד המ'. ותחלה

ותחלה נתקן עתיק ואח"כ היה זווג בעתיק לתו' א"ח
 ואח"כ היה זווג בא"ח לתו' א"ח. ואח"כ היה זווג
 באו"ח לתו' זו"ן. ואח"כ היה זווג בזו"ן דאלילות לתו'
 כל העולמות האחרים דכו"ע ולכן הולך בחי' עיבור
 זה להשתהות ולהתאחר י"ב חדש כנו' בחי' כתיבת יד
 במאמר הנק' קו המידה בפרשת ואתחנן בזוהר חדש
 והטעם הוא כדי לתקן כל האלו' שהם י"ב בחי' שהם
 עתיק ונוק' א"ח ונוק' או"ח עילאין יסקו"ת זו"ן יעקב
 ולאח' ואלו הם י"ב פרטו' שלימים ולכן הולך עיבור
 הזה להשתהות י"ב חדש. ושכחתי מה ששמעתי ממורי
 ז"ל אם הי"ב חדש של העיבור הזה היה בזווג ראשון
 העליון שהיה לצורך תו' עתיק לבדו כנו' הו' אם נאמר
 שעתיק נגמר בחדש הא' ונוק' בחדש הב' והאריך בחדש
 הג' וכו' אמנם פו' הא' נראה עיקר שהי"ב חדש הם
 לצורך עתיק בלבד כי הרי נת' אללנו כי בזווג או"ח
 לצורך תו' דזו"ן היו ג' עיבורים דו"ב חדש ודע' ודו'
 חדשים :

(בע"ח הוא פ"ב של ש' המיקון).

פ"ב. והנה ע"י עליית מ"ן הנז' שהם האורות הנז'
 נזדווגו בחי' הו"ה דע"ב דוודי"ן אשר
 כוללת בחי' המוחין של א"ק עם בחי' הטעמים של
 ס"ג שהם אח"פ הנז' כי אלו הטעמים של ס"ג לא
 היה בהם שום שבירה ולכן הם נזדווגו יחד בבחי'
 הע"ב של א"ק ואין הכוונה על האורות היוצאים מהכל
 האח"פ רק על בחי' עצמם ופנימיותם ממש. וכאשר
 נזדווגו יחד נולד מהם אור חדש ע"י הזווג הזה וזה
 האור החדש הוא בחי' שם מ"ה דאלפיו"ן וגם הוא נחלק
 לארבעה בחי' טנת"א הכוללים כל עולם האלו' שכבר
 ירעת שהאלו' נחלק לכמה חלקים והם עתיק ואריך
 ואו"ח זו"ן. והנה הטעמים דמ"ה הם בחי' עתיק
 והנקודות דמ"ה הם אריך והתגין דמ"ה סוד או"ח
 והאותיות דמ"ה הם זו"ן וכמש"ל :

והנה מליחות שם מ"ה דאלפיו"ן ילא' מן המלח דא"ק
 וכבר נת"ל כי הדברים הולכים במדרגה כי האון
 ממועט הכול היוצא ממנו יותר מהיולא' מהחוטם
 והכל החוטם ממועט מן הכל הפה. אמנם בזה נשתוו
 שששתם מעלים הכל אכל העין אין בו הכל שא' הסתכלות
 בלבד וטעם השינוי הזה הוא לפי שהשלישה הם בחי'
 טעמים אך העין הוא בחי' נקודות דס"ג שהוא למטה
 ממדרגת הטעמים. והנה אור שם מ"ה החדש הזה
 היוצא מן המלח הוא אחרון מכולם ולכן אין בו לא בחי'
 הכל כמו הג' ולא בחי' הסתכלות כמו נקודת העינים
 ואין בו רק בחי' הארה וזהו שנו' תמיד בס"ה באד"ר
 וזוטא' בד' מלחא' התגלייה וכו' כי אין כה רק גילוי הארה
 בלבד. גם זהו שאמרו בזוהר בכ"מ כד סליק ברעות'
 למברי' עלמא' דאלו' פו' כי מלח הרטון העליון של א"ק
 סליק ברעותא' למברי' עולם האלו' ע"י אור מ"ה החדש
 היוצא ממנו אשר ע"י נתקן כל עולם האלו' כמ"ש בע"ה

ונמלח כי פו' רעותא' הוא סוד מלח הרטון הנז' כי
 תרגום רטון רעוא'. והנה לפי שבחי' הע"ב הוא בראש
 א"ק שהם בחי' המוחין ומקומם הוא מבפנים כנגד
 מקום המלח ושם נזדווגו המוחין שהם בחי' הע"ב עם
 בחי' שם ס"ג שהם אח"פ הטעמים של ס"ג שהם למטה
 מן המוחין בסוף הראש ולכן מרוב האור שיש שם בזה
 המלח ע"י הזווג כנו' ילא' זה האור החדש שממנו
 ולמטה שהוא שם מ"ה החדש. והנה כאשר ילא' זה האור
 החדש שם מ"ה דאלפיו"ן בירר מן הנקודות של
 ס"ג אשר בהם היתה השבירה מה שיוכל לברר מהם
 ושהפך וחברו עמו ואז נעשה המ"ה בחי' הדוכרא' והס"ג
 נעשה בחי' נוק' א"ח ולהיות שהס"ג נעשה נוק' אל
 המ"ה לכן קנה עתה שם אחר והוא שם ב"ן שהוא
 הו"ה דההו"ן ואינו נק' עתה בשם ס"ג רק בשם ב"ן :
 והענין הוא כי שם ס"ג הוא כללות טנת"א אמנם אלו
 שהם נקודות של ס"ג בלבד אינם נק' ס"ג כמו
 הכלל כי אינם אלא פרט אחד שבשם ס"ג ולכן כאשר
 זה הפרט שהם הנקודות נתחבר אל שם מ"ה ונעשה אלו
 בחי' נוק' לכן נק' עתה בשם ב"ן כנו', ואמנם העפ"י
 כן בהכרח הוא שיש בהם בחי' המתחברת עם טעמים
 של מ"ה. ובחי' המתחברת עם נקודות של מ"ה וכן
 בשאר החלוקות עם היות כולם יחד בחינת נקודות לבד
 של ס"ג וע"י חיבור שם מ"ה עמו נתקנו עתה אלו
 הנקודות ונעשו נוקכין איהם ולכן נק' בשם מלכים מלשון
 מלכות להורות כי נעשו בחי' נוקכים אל שם מ"ה
 דאלפיו"ן :

ונמצא כי כאשר עלו אורות של הנקודות דס"ג למעלה
 העלו מ"ן ואז ילא' אור מ"ה החדש ונתחבר
 עם הז' אורות האלו וכירר מהן מה שיכול לברור ובה
 נעשה התי' של כל האלו' ולכך לעשות תיקון זה הולך
 עיבור כנ"ל וכבר נת"ל כי מן הטעמים של מ"ה נעשה
 עתיק יומין בחי' הדוכרא'. ואמנם מבחי' הטעמים
 של שם ב"ן הזה אשר אמרנו שאעפ"י שבכללם הם
 נקודות דס"ג עכ"ז נחלקים הם בעלמא' לד' בחי' טנת"א
 של שם ב"ן הזה ומהטעמים האו' שיש בשם ב"ן נעשה
 הנוק' לעתיק וכן מן הנקודות של מ"ה נעשה אד'
 הדוכרא' דאריך ומהנקודות של ב"ן נעשה נוק' דאריך
 וכן בדרך זה בשאר חלקי האלו' כמ"ש בע"ה כל פרט
 ופרט במקומו :

(בע"ח הוא פ"ג משער התיקון)

פ"ג והנה מליחות התפשטות כל אלו הפרטופין הדכורין
 והנוק' הנעשים מהתחברות שם מ"ה וב"ז
 כנו' היה מקומם במקום שהיו שם תחלה הנקודות
 שילאו דרך נקבי העינים והוא מן הטבור דא"ק עד
 סוף רגליו. ואור המלח הנק' מ"ה אעפ"י שיוצא
 מלמעלה מן המלח הנה הוא מתפשט משם ולמטה
 ומתחיל מליחותו מן הטבור עד סיום הרגלים כנו'
 אבל מה שנסתנה עתה מבראשונה בעת ילידת הנקודות

מן העינים הוא זה כי אז היתה נקודת הכתר במקומה בלבד והחריה נקודת החכמה לבדה בפני עצמה וכן עד"ז כל הו"ס חבל עתה ניקוסף תי' גדול והוא כי נקודת הכתר נמשכה ונתפשטה ממקומה עד למטה קרוב לקיום רגלי ה"ק כמ"ס במקומו בע"ה וזה ההתפשטות הוא כל שיפור הנק' בשם עולם האלי' ונקודה זו היא נוק' דעתיק יומין וכן עד"ז עתיק יומין דכורה הנעשה מן הטעמים של מ"ה כנו' גם הוא נתפשט השיעור הנז' וכן עשו כל השאר הריך ונוק' ואו"ה וזו"ן והלבישו זה את זה מעתיק עד בחי' זו"ן :

באופן שכל רגלי פרטופי האלי' בין של העתיק בין של האריך בין של זו"ן כולם שוים בקיומם והם מסתיימים יחד מעט למעלה מרגלי ה"ק ושם הוא סיום כל האלי' ועי"כ נעשו נשמה זה לזה וזה מלביש את זה וגם כי עי"ז יוכלו הנכבדים לקבל אור מאורות העליונים אשר הם עתה מכוסים ומתלבשים זה בתוך זה וגם כי הכלים שלהם הגדילו ע"י שנתפשטו עד למטה ובוה יש בהם כח לקבל האורות שלהם בהיותם כלים גדולים :

ורגה זה האור של שם מ"ה החדש היוולד מן המלח כנו' הוא סוד המלך השמיני הנזכר בפרשת וישלח הנק' הדר אשר לא נזכר בו מיתה בתורה כי לא מת כמות האחרים והדבא' הוא המתקן והמקיים הז"מ קדמאין דמיתו הקודמים אליו כנו' כי כבר הודעתיק כי אלו המלכים כולם הם המלכים הנז' בפ' וישלח ואלה המלכים אשר מלכו בארץ ארום וכו'. ולפי שכאשר ילא התחיל תכף לברר בחי' אלו המלכים ולעשותם בחי' נוקבין אליו שהם נק' עתה שם ב"ן דההי"ן כנ"ל לכן נאמר בו וימלוך תחתיו הדר ושם אשתו מהיטבאל וכו' כמ"ס בזוהר דער השתא לא חידר אתתא ונוק' כלל בר השתא ובג"כ התקיים כולה דהשתא הוי דכו"ן כדוקה חזי כנו' באד"ר וזוטא (כלע"ד קיים כי ז"ש התם וכולהו איתקריאו בשמהן אחרנין בר מההוא וכו' כי ה"ס נק' אחר התי' בשם ב"ן כנ"ל) :

והענין כי הם בחי' שם מ"ה וב"ן הנז' והשתא נק' אדם לפי שאדם כולל דכו"ן ולכן תמלא כי שם מ"ה הוא בחי' אדם, וא"ת והלא בשם מ"ה לא נעשו רק בחי' הדבורין שבאלי' והנוקבין נעשו משם ב"ן הענין הוא כנ"ל כי שם מ"ה בלאתו היה מברר משם ב"ן והיה מחברו ליו ונתקן עמו ונמלא כי אז היה אור שם ב"ן טפל ליו והיה יונק ממנו כדמיון הבן עם הבת שהכל נק' על שם הבן והוא יורש הכל ואינו נותן להבת לא מה שייטב בעיניו מרצונו וא"כ נמלא כי הבת טפלה וכלולה בבן ולכן שם ב"ן שהיה הבת נוק' נעפלה לשם מ"ה שהוא הבן הזכר והוא כלולה בו כי שם מ"ה הוא המבררו עמו ונתקן ע"י שם מ"ה ולכן כאשר מברר אותו ליקח הוא בתחילה מה שמברר לעצמו כנודע בסוד ב' עטרין דירית ברא שניהם שהם החו"ג של מ"ה ושל ב"ן ולבתר יהיב ברא לברתא כאשר מזדווג עמה עיטרא דגבורה

וכאלו נותנה לה משלו דמיה ולכן הוא לברו נקר' אדם דכליל תרווייהו והרי עתה כי יש שני בחי' לנוק' ה' בהיותה כלולה עמו בתחלה והב' כשנפרדת ממנו והוא נותן לה עיטרא דגבורה וז"ה ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד כי הנה בשם הזה יש בו כללות מ"ה וי"ט שהם מילוי הדר' אהיות הוי"ה שבו כי המ"ה הוא מ"ה דאלפי"ן כנ"ל והי"ט הוא בחי' הנוק' בהיותה כלולה עמו כי אז הנוקבא נקראת מילוי שם מ"ה שהיא בגי' י"ט כמבואר הללונו בענין אדם וחוה כי אדם הוא שם מ"ה וכאשר היתה הנוק' עמו היתה נק' חוה שהיא בגי' י"ט שהיא בחי' מילוי שם מ"ה כי כל בחי' מילוי הוא בגי' אהים שהוא בחי' הנוקבא שהיא דינים כנודע :

ובזה תבין למה הנוק' היא תמיד בחי' דינין, והוא לפי ששורשה היא בחינת המלכים שמתו כנ"ל שצ"ל כן נק' מלכים מל' מלכות, והמנס כשנפרדת מעליו ונעשית בחי' לעצמה ואז ב' בסוד בעל ואשתו דכורה לחודיה ונוק' לחודה אז נקראים מהיטבאל כי שם זה נחלק לשניהם מ"ה ויטבאל כי מ"ה ה' ה' דכורה כנודע ויטבאל הוא בגי' ב"ן שהיא הנוק' כשהיא לעצמה הוי"ה דההי"ן הנתבסם עמו וע"ז דכו"ן ולכן נק' בשם טו"כ להורות שילא מהם הרע והוברר מהם הטוב וז"ס ואתבסמו דא כדא וכו' :

ואמנם פריך לתת טעם אל הנ"ל כי הרי אלו הנקודות הנ"ל הם בחי' ס"ג ואיך יהיו גרועים וטפלים לשם מ"ה החדש ויהיה שם מ"ה זכר ונקודות ס"ג נוק' ונודע בכ"מ כי שם ס"ג גבוה מאד משם מ"ה, והתשובה היא כי שם מ"ה החדש הזה ילא מבחי' זווג ע"ב וס"ג כנ"ל ולכן כיון שהוא נמשך מכח ע"ב עצמו לכן הוא גדול מן הס"ג, ועוד טעם אחר כי בשם מ"ה לא היה בו מיתה ושכירה כמו שהיה בשם ס"ג, ועוד טעם ג' והוא כי אלו בחי' נקודות של ס"ג בלבד, אבל המ"ה החדש הוא כולל טנת"ה כנ"ל וכיון שיש בו בחי' טעמים ודאי הוא שהוא מעולה על נקודות דס"ג אבל לא על טעמים דס"ג, ועוד טעם ד' כי שם ס"ג יש בו גרעון גדול עתה והוא כי עדיין לא הושלם להתברר כנודע ולכן עתה שם מ"ה גדול ומעולה ממנו אבל לע"ל אשר יתוקן כל בחי' ס"ג ויחיו הז"מ ויתבררו לגמרי בסוד בילע המות אז יחזור שם ס"ג לקדמותו ומעלתו וישלוט ויחיר בעולם ואז יתבטל שם מ"ה אשר זהו ענין חזרת העולם לתוהו ובוהו כנו' בדברי הז"ל ואז לא יהיו רק ב' אורות שהם של ע"ב ושל ס"ג בלבד ודי בזה, (ונלע"ד קיים כי ז"ס לע"ל לדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם בסוד אשת חיל היא ס"ג תהיה עטרה בעלה בע"ה לע"ל שהיא שם ס"ג בינה) :

שער עתיק

פ"א ועתה נתחיל לבאר איך נתקן כל עולם האלי' הנעשה מב' בחי' הנז' שהם שם מ"ה

ושם ב"ן שהם המלכים שמתו והם בחי' הנקודות של
 ס"ג ולריק שנבאר מהו החלק שלוקח עתיק יומין משם
 מ"ה ומהו החלק שלוקח משם ב"ן. כי כבר נתבאר
 לעיל שיש בעתיק דכו"ן וכן עד"ז באריק ובאו"א ובזו"ן
 וכבר נת"ל כי שם מ"ה יש בו ד' בחי' טנת"א וכן עד"ז
 בשם ב"ן שהם הנקודות של ס"ג נחלק לר' בחי' הנזכרים
 שהם טנת"א. גם דע כמו ששם ב"ן שהוא הנקודות
 דס"ג יש בו עשרה נקודות שהם י"ס כנ"ל כך שם מ"ה
 יש בו י"ס וכאשר מתחברים ב' שמות אלו מ"ה וב"ן
 בחיבור דכו"ן כנ"ל הם מתחברים ו"ס בי"ס. ולריק
 לבאר תחלה ענין הטעמים וכו' והתחלקותם בי"ס :
 דע כי בזהר אמרו שהטעמים הם בכתר והנקודות
 בחכמה והתנין בכינה והאותיות בז"ת דאלו"י שהם
 הנק' זו"ן. אבל דע כי התחלקות הזוה הוא בענין
 הי"ס עלמנו של שם מ"ה או בי"ס עלמנו של ב"ן שהם
 מתחלקים בסדר הזה. אמנם כאשר בחי' אלו של מ"ה
 וב"ן מתחלקים בעתיק ואריק וכו' אין הסדר כן אלא
 באופן אחר וזכור הקדמה זו והו פרטן. הנה עתיק
 ואריק שניהם נכללים בכתר דאלו"י כמו שנבאר בע"ה :
 והנה העתיק לוקח משם מ"ה בחי' הכתר שלו שהם
 הטעמים ומשם ב"ן לוקח חמשה ראשונות דכתר
 שלו שהם ג"כ טעמים כי כבר ידעת כי כל א' מי"ס
 היא כלולה מעשרה ועוד לוקח ג' ראשונות דחכמה
 דב"ן וד' ראשונות דכינה דב"ן וז' הכתרים של ז"ת דב"ן
 ואריק לוקח משם מ"ה בחי' חכמה שהם הנקודות.
 ומשם ב"ן לוקח ה' תחתונות דכתר דב"ן שהם מן
 הת"ת ולמטה. ואבא הוא חכמה של אל"י לוקח משם
 מ"ה חלי כינה של מ"ה שהם תנין. ומשם ב"ן לוקח
 ז"ת דחכמה דב"ן (וז"ש באדר"ז אבא אחר ותליא בחסד
 פי' כי אבא מחחיל מן החסד שבחכמה דס"ג ולמטה) כי
 הג"ר ראשונות לקחם עתיק כנו'. והימא היא כינה שבאל"י
 לקחה משם מ"ה חלי כינה של מ"ה שהם תנין. ומשם
 ב"ן לקחה ו' תחתונות דכינה דב"ן שהוא מן הגבורה
 שבה ולמטה (וז"ש באדר"ז הימא אחר ותליא בגבורה)
 כי עתיק לקח הדר' ראשונות. וזו"ן לוקחים ז"ת דמ"ה
 שהם אותיות ומשם ב"ן לוקחים ז"ת שבו חוץ מז' כתרים
 של לו הז"ת דב"ן שגם הם לקחם עתיק לעלמו. ואל
 תטעה בדברינו לומר שהם בחי' אחת ומה שלוקחים
 הוא דבר אחר אבל כוונתינו היא כי עתיק יומין
 דאלו"י כל עלמותו נעשה משני בחי' אלו שהם מ"ה וב"ן
 ובחי' המ"ה שבו הוא הנק' עתיק דכורא ובחי' הב"ן
 שבו הוא הנק' נוק' דעתיק וזכור ואל תשכח. כלל
 העולה כי עולם האלו"י יש בו י"ס והכתר הוא עתיק
 ואריק וחכמה הוא אבא וכינה היא הימא וז"ק חג"ת
 נה"י הם ז"ה ומ' היא נוק' דז"ה וכל בחי' אלו נעשה
 עלמותם מב' בחי' מ"ה וב"ן וכל בחי' הדבורין הם
 ממ"ה והנוק' מב"ן כנ"ז. ועוד יתבאר לך כל אחר
 במקומו בע"ה ונבארם עתה דרך פרט ונתחיל לבאר
 ענין עתיק יומין ותחלה נבאר מין הוא זה הנק' עתיק
 יומין :

הנה כתחלת האדרה זוטא דף רפ"ח ע"א אמר ז"ל
 האי ע"ק טמיר וגניז וכו' תלת רישין אתגלפן
 דא לנו מן דא ודא לעילא מן דא וכו'. והביאור הוא דע
 כי זה הע"ק הנז' כאן אינו מדבר על הזכר הנעשה
 מבחי' מ"ה אלא על הנוק' דעתיק ודא"א הנעשים
 מבחי' ספי' הכתר של שם ב"ן של הנקודי' של המלכים
 שמתו. וזכור הקדמה זו כי היא זריכה לך מאד בכל
 האדר' ובכל הדרושי' של עתיק וא"א, כי הנה מן הכתר
 של שם ב"ן נעשו נוק' דעתיק ודא"א כנ"ל, והנה הכתר
 הזה בכללותו כולו נק' ע"ק והבן זה מאד :
 והנה הכתר הזה שהוא כללות ע"ק מתחלק לשני
 חלוקות שהם שלשה פירוש כי הנה הוא מתחלק לשני
 לעתיק יומין ולאריק ואח"כ האריק נחלק גם הוא לשני
 חלקים והם הכתר שבו של א"א עלמו והחכמה של אריק
 עלמו שהיא מוחא סתימאה שבו באריק באופן שע"ק
 הנז' כאן הוא כולל תלת רישין רישא עילאה הוא הנק'
 עתיק והוא החלק של הראש העליון אשר בע"ק, ותריין
 רישין תתאין אשר בע"ק הם נקראים א"א הנחלק לכתר
 וחכמה שבו עלמו כי ע"ק הוא שם כולל לעתיק ולאריק
 בבחי' שם ב"ן שבו הנז' והבן זה מאד :
 ולכן נק' ע"ק כי היא בחי' כתר הזקן שכלל הי"ס
 אשר ממנו נעשו עתיק ואריק משא"כ בשם מ"ה
 הזכר כי עתיק לכדו נעשה מן הכתר דמ"ה אבל אריק
 לא נעשה אלא מחכמה דמ"ה כנו'. והנה מה שלוקח
 משם מ"ה ונעשה ממנו עתיק דכורא כבר נת' עניינו
 שהוא הכתר שהם הטעמי' דמ"ה אבל נוק' דעתיק אשר
 הוא הראש העליון שבתלת הרישין שהם נקראים יחד
 דרך כללות ע"ק כנ"ל יש בה ספקות גדולות מה הם
 הבחי' שלוקחת משם ב"ן כדי לעשות ממנו נוק' דעתיק
 וז"ש בא"ז תלת רישין אתגלפן וכו' וביאר עניינם
 ואמר כי הראש התחתון שבהם הוא מוחא סתימאה
 דאריק שהוא בחי' החכמה שבו וז"ש רישא חדא חכמתא
 סתימאה דאתכסייא ולא מתפתחא וכו' ולמעלה ממנה
 היא רישא עילאה ע"ק סתימאה דכל סתימין והוא בחי'
 הכתר עלמו של אריק אשר גם הוא נקרא ע"ק להיוהו
 בחי' כתר, ולמעלה ממנו הוא רישא דכל רישא דלאו
 ריש' דלא ידע ולא אתיידע מה דהוי בהאי ריש' וכו'. והנה
 זה הראש הנז' ממטה למעלה שהוא העליון שכולם
 הוא בחי' נוק' דעתיק ולכן אמר דלא אתיידע מה
 דהוי בהאי רישא לפי שבעתיק דכורא כבר ביארנו
 דאתיידע מה שיש בה שהוא כתר משם מ"ה, אבל מה
 שלוקח מבחי' ב"ן להאי רישא ג' בזה יש ספקות כמ"ש
 בע"ה וז"ש ולא אתיידע מה דהוי בהאי רישא, ולכאורה
 צריך לדיוק למה לא אמר ולא אתיידע מה הוי האי
 רישא, וממה שלא אמר כן משמע שכבר אנו יודעים
 מליאות הרישא בעלמא מה עניינה שהוא הע"י כנ"ל
 אבל מה שיש בתוכה הוא שאין אנו יודעים מה הוא,
 וכיארורו הוא על בחי' שם ב"ן אשר שם כנו' כי הוא מברר
 מן הכירורין שיש בשם ב"ן ומחברין עמו ונעשים נוק'
 אליו

אליו, זהו שאין לנו יודעים כמה בירר ממנו וחברו
 אליו וז"ש ולא אתיידע מאי דהוי בהאי רישא והבן :
 פ"ב ותהלת הכל נבאר טרם שנבאר הספיקות הנז'
 נבאר תחלה מה ענין לו הנוק' הנז' שיש
 בעולם האלוי הן בעתיק הן באריך הן באו"ה הן בזו"ן .
 והענין הוא שכבר הודעתיק לעיל שיש בחי' עתיק ונוק'
 אריך ונוק' ואו"ה וזו"ן . אבל יש חילוק בענין הנוק'
 אלו הנז' . והוא כי הנה בחי' הנוק' היא דינים והיא
 מבחינת בירור המלכים ואיך ילדק שם נוק' בעתיק
 ואריך שהם תכלית הרחמים כנו' בב' האדרות . ועוד
 כי הנה היות בחי' דכו"ן מורה מעט פירור ואין זה נק'
 אחרות גמורה כמו בהיות בחינת הזכר לבדו . והנה
 מלאנו ראינו בהרבה מקומות בזוהר ובאדר"ר דקמ"א
 בהאי אדם שרי וחקין כללא דדכו"ן נראה מאי שאין בן
 בעתיק . וכן בהרבה מקומות מלינו שלא התחיל בחי'
 דכו"ן אלא מאו"ה ולמטה כנו' בה"ז דר"ן האי חכמה
 אלתפשט ואשחק דכו"ן חכמה הב בינה אם ובגינייהו
 כולה אתקיים דכו"ן . וא"כ איך לנו אומרים שאפילו
 בעתיק ואריך יש בחי' נוק' . והנה מלאנו הפך מכל זה
 בהרבה מקומות ובפרט בס"ה פ' כראשית דף כ"ב ע"ב
 דעילת כל העילות אמר האי קרה ראו עתה כי אני אני
 הוא ואין אלהים עמדי דאית חד בשיתוף כגון דכו"ן
 ואתמר בהון כי אחר קראתיו . אבל יהוה חד כללא חושבן
 וכללא שיתוף וכנ"כ אמר ואין אלהים עמדי וכו' . הרי
 מוכח בהדיא שכל השאר חוץ מעילת כל העילות הוא
 בשיתוף דכו"ן . גם יש משם הוכחה הל' הנז' כי הנוק'
 כולה דינו כמ"ש וכנ"כ ואין אלהים עמדי שהוא בחינת
 הנוק' הנקראת אהים שהוא דין :

והנה ליישב פי' המאמרים האלו לריך שתדע כי ודאי
 שבכל הי"ס יש דכו"ן אלא שיש חילוק במציאותם
 איך הם . והחילוק הוא כי הנה זו"ן אשר בהם עיקר
 המיתה כי הרי בהם היה ענין הז"מ שמתו ולכן יש
 בהם בחי' דכו"ן ממש כפרטופים נפרדים אחר מחבירו
 ומה שתמלא לפעמים שהם מחוברים אינו לא בהיותם
 בסוד אב"ה כי אז אחוריהם דבוקים יחד וכותל אחר
 משמשת לשנים ולריך נסירה להפרידם . ואמנם או"ה
 אשר היה בהם ביטול ולא היה בהם מיתה בפועל
 כמו שהיה בזו"ן כנ"ל לבן היה גם בהם בחי' דכו"ן כל
 אחר בפ"ע פי' בבחי' ב' פרטופים כדמיון זו"ן . אבל
 ניתוסף חיבור עלום ביניהם והוא שהם דבוקים יחד
 פכ"פ תמיד בכותל אחר בלבד משמשת לב' ואין ביניהם
 פירוד כלל לא כמו זו"ן שבהיותם אב"ה מתחברים
 ובהיותם פכ"פ נפרדים וזהו הטעם שאמרו בהרבה
 מקומות בזוהר בפ' אחרי מות דס"ה ובא"ז דר"ן חבל
 או לא אפסיק רעותא דתרוויהו לעלמא כחד נפקין
 וכחד שריין לא אפסיק דא מן דא וכו' ולכן זיווגייהו
 תדיר דלא פסיק :

ואמנם ארי' שהוא מבחי' הכת' של הנקו' לא היה בו אפי'
 ביטול כנ"ל , ואמנם הנה הוא מן הה' אחרונו'

של הכתר דכו"ן כנודע . (ונלע"ד חיים שאינו מחליטו
 כלמלום רק הוא ע"ד כל שאר הפרטופים דאו"ה וזו"ן
 שכל ה' נחלק לב' חלק העליון עד החזה של ת"ת שבו
 הוא פרטוף אחר ומהחזה ולמטה הוא פרטוף ב' . וכן
 הענין בכתר דכו"ן שנחלק לב' ומהכתר שבו עד החזה
 שבו ממנו נעשה נוק' דעתיק ומהחזה ולמטה נעשה
 נוק' דאריך , ונמלא כי נוק' דעתיק ודאריך הם בערך
 בינה ותבו' ובערך לאה ורחל וכן ערך דכורא דעתיק
 ודאריך בערך אבא וי"ס ובערך ישראל ויעקב כנלע"ד
 מ"ש ש"ג ח"ה פ"ג עכ"ל במכו"ש די"ט ע"ה) . ונודע כי
 בנה"י של הכתר היה קלת ביטול כאשר ירדו להעשות
 מוחים לאו"ה ולכן גם בו היה בחי' דכו"ן לא שניתוסף
 היקון וחיבור נוסף והוא שב' היו פרטוף אחר הזכר
 והנקבה שבו באופן זה כי בחי' שם מ"ה שבו ניתן בו
 בכל לך הימין שבו ובחי' שם ב"ן שבו ניתן בו בכל לך
 שמאל שבו וב' מתדבקים יחד בבחי' פרטוף אחר וזהו
 הענין מ"ש בזוהר כי הכתר הוה דכר לאוריה ר"ל בלי
 נוק' נפרדת ממנו ומה שאנו אומרים שיש בו דכו"ן הוא
 היות נמלאים בו ב' בחי' אלו של מ"ה וב"ן כלל ימינו
 ובכלל שמאלו אשר הם בחינת דכו"ן בכל מקום ומקום,
 אבל לא שיש בו בחי' דכו"ן נפרדים כשני פרטופים, והבן
 זה מאד :

ובזה תבין איך או"ה מלבישים לאריך זה מימינו וזה
 משמלו כי כן הדבר בא"ה עלמנו ימין שבו מ"ה
 דכורא וטר שמאל הוא ב"ן נוק', ואמנם בעתיק שהוא
 מבחי' ה' ה' של הכתר של הנקודות ששם לא היה שום
 ביטול כלל בעולם לכן בחי' דכו"ן שבו שהם שם מ"ה
 ושם ב"ן נתערבו יחד לגמרי , וב' מעורבים יחד פימין
 בפ"ע וכן בשמאלו ואינו כמו אריך וז"ש באי"ר דקב"ט
 לית שמאלא בהאי עתיק' כולה ימינה , והענין כי באריך
 הזכר בימין והנק' בשמאל אבל בעתיק לך הימין שבו
 הוא כלול ממ"ה וב"ן וכן לך שמאל א"כ ב' שוים ואין
 הפרש בין ימינה לשמאלא אמנם בחי' הדכו"ן שבו הוא
 באופן אחר והוא שהם בבחי' פני' ואחו' כי בין מלך ימינו
 בין מלך שמאלו יש בו בחי' מ"ה מלך פנים ובחי' ב'ן
 מלך אחור ובהו הוה חיבור כפלא גדול מאד , ובהו תבין
 כי לעולם לא תמלא בעתיק שיש פנים ואחור כמו שיש
 בכל השאר שממנו ולמטה :

והענין כי הנה בעתיק מלך אחר יש לו שם מ"ה ומלך
 אחר שם ב"ן והם באופן זה כי ודאי הוא שכשם
 מ"ה יש פנים ואחור וכן כשם ב"ן יש פנים ואחור והם
 עומדים דבוקים אחור דמ"ה באחור דב"ן והפנים
 דמ"ה מלך זה והפנים דב"ן מלך אחר ונמלא שמלך זה
 נוכרים ונראים פני מ"ה ומלך זה פני ב"ן והאחוריים
 שלהם ב' דמ"ה וב"ן מכוסים זה וזה מבפנים תוך ב'
 בחי' הפנים וא"כ אין מתגלה בעתיק בחי' אחור כלל
 ולכן כולו נק' בחי' פנים, אבל אריך אשר שם מ"ה
 לבדו עומד לימינו הפנים מלך זה ואחור מלך זה
 וכן בשמאלו פנים דכו"ן מלך זה והאחוריים מלך זה כמלא

שב' הפנים דמ"ה וב"ן הם מלך אחד וב' האחרים דמ"ה וב"ן הם מלך האחר ולכן יודק בו פניו אחר . ואמנם מה שאנו לפעמים אומרים ג"כ בעתיק פנים ואחר הכוונה היא הב' הבחי' של מ"ה ושל ב"ן כי בחי' ב"ן אפי' הפנים שלו יקראו אחר בערך המ"ה העומד מלך האחר נמלא כי פנים של מ"ה שמלך זה נק' פנים ובחי' הפנים של ב"ן העומדים מלך האחר נק' אחר בערך שם מ"ה :

פ"ג ונחזור עתה לבאר ענין הספיקות הנ"ל שהמרנו שיש בעתיק בבחי' מה שלוקח לעצמו מחלק בחי' שם ב"ן שהם הנקודות שהם בחי' המלכים הנה נתבאר לך שאין שום אור שאין בה ב' בחי' פנימי ומקיף וכמלא שבשם ב"ן יש פנימי ומקיף וכן בשם מ"ה והנה לריך שנויע לך הלעה אחת והיא כי הנה עתיק יומין הוא כתר של מ"ה ויש בו י"ס כנודע והלו הי"ס שבכתר הזה מתחלקים ומתפשטים ונעשים פרוף שלם שנק' עתיק יומין וכאשר הוא מברר מבחי' של שם ב"ן שהם המלכים כנ"ל אשר גם בהם יש י"ס כנ"ל הנה הוא מברר חלק ה' מבחי' הכתר דב"ן ומחברו אל הכתר דמ"ה ואח"כ מברר עוד חלק ה' משם ב"ן מן החכמה דשם ב"ן ומחברו עם החכמה שבכתר של שם מ"ה וכן בכולם עד שמברר חלק י' משם ב"ן ומחברו עם המ' דכתר דמ"ה ואז נשלם בחי' פרו' ע"י :

והספק שיש בזה הוא לידע איזה חלקים מבררם ומחברם ברישא דיליה ואיזה חלקים מבררם ומחברם בגופא דיליה . והנה כבר הוא פשוט אלוינו כי בחי' הכתר דעתיק נעשה מן הכתר דכתר דמ"ה ומן בירור ה' ה' דכתר של ב"ן ואין כאן עוד שום בירור אחר אלא זה . אבל הספק הוא מה שנבאר עתה והוא כי יש כאן ב' בחי' ובבחי' הראשונה יש בה ב' ספיקות ובבחי' הב' יש בה ספק ה' . הבחי' הא' היא אם נאמר שאור המקיף של שם ב"ן לא הולך לו שיתקנהו שם של מ"ה כי אה"מ גדול ומעולה מן הפנימי כנודע ולכן הוא נשאר למעלה בשרשו ולא ילך להתחבר עם שם מ"ה אלא הפנימי של ב"ן בלבד הוא שהולך לתקון והוא אשר נתחבר עם שם מ"ה . והבחי' הב' היא אם א"מ וא"פ של ב"ן ב' הולכו לבוא להתקן ולהתחבר עם שם מ"ה . והנה כפי הבחי' ה' יש בה ב' ספיקות אלו והם אם נאמר שכיון שלא בא רק הפנימי דב"ן בלבד גם משם מ"ה לא בא רק הפנימי ואז הפנימי דב"ן אשר שרשו הוא נקודות של ס"ג כנ"ל נעשה בחי' מקיף אל אור הפנימי דמ"ה כי לעולם שם ס"ג גדול משם מ"ה בבחי' אחת כנז' למעלה :

ונמצא כי שם ב"ן הפנימי נעשה מקיף אל הפנימי דמ"ה ואם הענין כך נמלא שיש עתה א"מ ה' וא"פ ה' בלבד והוא כי הכתר של כתר דמ"ה נעשה א"פ בכתר דעתיק וא"פ של ה' ראשונות דכתר דב"ן נעשה אליו ה"מ . או אם נאמר באופן אחר והוא שמשם ב"ן ודאי לא הולך לבא רק הפנימי בלבד אבל שם מ"ה

בא א"פ וא"מ ואז נעשו הפנימי של ב"ן ג"כ בחי' מקיף וכמלאו ב' מקיפין ה' דב"ן וה' דמ"ה ופנימי ה' בלבד דמ"ה . הבחי' הב' היא אם נאמר כי משם ב"ן באו ב' מקיף ופנימי וכמלאו ב' מקיפיים דמ"ה וב"ן וב' פנימיים דמ"ה וב"ן והנה נתבאר הספק שיש בכתר דעתיק ואיך חין הספיקות בו רק באורות בלבד .

עוד יש ספיקות בהו"ב דעתיק וספיקות אלו תלויים כפי הספיקות שיש בכתר דעתיק אלא שכאן יש ספק בין בענין האורות בין בענין הכלים . והענין הוא כי גם כאן נודע לנו שיש בהם חו"ב דכתר דמ"ה . ואמנם בבחי' של ב"ן ג"כ נודע לנו שלוקח העתיק ג"כ דחכמה דב"ן וד"ר דבינה דב"ן ופשוט הוא כי אפי' בחי' הכתרים שיש בחו"ב דב"ן ה' אפשר שיעלו בכתר דעתיק כלל כי הרי נת"ל שלא נעשה הכתר דעתיק אלא מכתר דכתר דמ"ה ומה' ראשונות דכתר דב"ן והטעם כי הרי כל בחי' דעתיק כולו מראשו ועד רגליו הכל נק' בחי' כתר בערך חו"ב וא"כ איך הכתרים של חו"ב יעלו בכתר שבו א"כ מוכרח ופשוט הוא שאינן עולין בכתר דעתיק אלא ודאי הוא שהם משם ולמטה וכזה הוא הספק אם ב' הכתרים של חו"ב דב"ן עולים בחו"ב דעתיק או אם נאמר שאעפ"י שהם כתרים עכ"ז הם בחי' חו"ב הגרועים מבחי' עתיק וא"כ איך יעלו בחו"ב שלו וא"כ לא עלו רק בגופא דיליה בלבד . וספק הזה בין בבחי' הכלים בין בבחי' האורות ויש בכ' בחי' אלו כמה פרטי שאלות כמש"ל בע"ה . ואמנם בחו"ב דחכמה דב"ן ובחו"ב וחסד דבינה דב"ן באלו פשוט הוא שאינם יכולים לעלות למעלה ברישא דעתיק בחכמה ובינה דיליה ודאי הוא שנשארו בגופא דיליה :

עוד יש ספיקות בענין ז"ה דעתיק אשר פשוט הוא שלקחו להם ז"ה דכתר דמ"ה והספק הוא אם לוקח משם ב"ן בחי' ז' הכתרים שיש בז"ה דב"ן או לאו כי שאר הבחי' שבהם אפילו חו"ב שבהם פשוט הוא שכיון שכל כללות הז"מ תחתונים דב"ן אינם רק בחי' גופא כנודע . א"כ נמנע הוא מלעלות אפילו בגופא דעתיק . אבל הספק הוא בז' הכתרים שבז"ה דב"ן אם נאמר שכיון שהם כתרים יוכלו לעלות בגופא דעתיק ולהתחבר ג"כ עם חו"ב דחכמה דב"ן ועם חו"ב וחסד דבינה דב"ן אשר הלו נשארו בגופא דעתיק ודאי כנ"ל . או אם נאמר שאו הז' כתרים לא עלו כלל בעתיק אפילו בגופא דיליה כלל והספיקות אלו הם בין באורות בין בכלים כנ"ל . והבן עתה טעם אל כל הנ"ל והוא כי בשם מ"ה כיון שלוקח עתיק ממנו כל ספי' הכתר של מ"ה אשר יש בה י"ס כנודע לכן הספיק לו לדכורה דיליה אבל לנוק' דיליה הנעשה משם ב"ן ואינו לוקח משם ב"ן רק חלי ספי' כתר דב"ן שהם ה"ר שבה בלבד אם כן מוכרח הוא שיקח ממקומות החרים להשלים תמורת ה' אחרונות דכתר דב"ן וכל אלו הלוואי שישפיקו לשיעור תמורת ה' אחרונות דכתר דב"ן אשר חסרו ממנו כנז' וכל הספיקות יהיו בענין בחי' ב"ן שהם ה' ר' כתר דב"ן

רב"ן ונ"ר רחמיה רב"ן וד' ראשונות רכינה רב"ן והכתר של כל אחד מו"ת רב"ן . ובאלו הבחי' הם הספקות איך יתחלקו במתיאוח י"ס נוקבא דעתיק והמשכיל יבין כי עלמו מספר הבחי' של החלוקות שאפשר להיות בזה והבין :

פ"ד ואחר שביארנו הספקות בדרך כללות לריך שנבארם בדרך פרט . ותחלה לריך שתדע כי הספקות הנופלות בענין האורות הוא אם יש ה"פ וה"מ ואם יש ה"ר דאחור או ה"ר דפנים . והספקות הנופלות בענין הכלי' הוא אם הם בחי' אחור לבד או בחי' פני' לבד או ב' יחד . גם לריך שתדע כי בחי' הכלי' תלוי כפי בחינת האורות כי אם האורות רבים לריך גם הכלים שיהיו גדולים כי כל עיקר התיקון הוא הגדלת הכלי והעשותו בבחי' פרטוף כדי שיתמעט האור ויתרחב הכלי ויוכל לסובלו . והנה מבחי' ב"ן לא לקח עתיק כלים רק מהממשה ה"א דכתר רב"ן וזה ודאי לא יספיק לו להיותם כלים לי"ס שבו ולכן כמו שלוקח אורות אחרים משאר ספי' דשם ב"ן כן לריך שלוקח כלים אחרים משאר הספי' של שם ב"ן . גם לריך שתדע הקדמה אחרת והוא כי אי אפשר להתהוות בחי' כלים אלא על ידי הכאה אור פנימי באור מקיף ומשם נעשה בחינת כלי מתולדת ההכאה ההיא וזכור הקדמה זאת :

ונתחיל לבאר הספקות שיש בג"ר שהם הנק' רישא דעתיק והנה כבר נת' שהספקות נתחלקו לב' בחי' הבחינה ה"א היא אם לא בא רק ה"פ לבדו של ב"ן ונעשה א"מ לאו"פ דמ"ה . והנה בבחי' זו יש ב' חלוקות אם נאמר שה"פ דכתר רב"ן הוא לבד נעשה מקיף ה"ל הכתר שבכתר דמ"ה אשר הוא פנימי ואם נאמר שכך הוא ודאי שמספיקים אורות אלו לכל הראש דעתיק (אפי' שיש בו כח"ב של כתר דמ"ה בראש זה עכ"ז יספיק לו) (נכסה אחרונה כי כבר היו לו כח"ב דכתר דמ"ה בראש הזה וכזה יספיק לו) כי הרי בחי' המקיף שלו אינו אלא בחי' פנימיות כתר רב"ן כנ"ל . וה"כ לא יהיה ה"פ גדול מאור המקיף וכפי זה לא הולרכו שני האורות רב' כתרים דחו"ב רב"ן לעלות בכאן אכל בחי' האחוריים של הכלים שלהם עלו בחו"ב דכתר דמ"ה לפי שהין כאן בחו"ב דמ"ה שום כלי כלל כנ"ל שכאשר לא יש ה"פ וה"מ להכות זכ"ז אינו נולד ומתהווה בחי' כלי וכאן העפ"י שיש בחי' מקיף רב"ן ופנימי דמ"ה ער"ז מקיף הזה אינו בחי' א"מ אלא פנימי שנעשה מקיף אל הכתר פנימי דמ"ה ואינו יכול להוויא כלי ממ"ה ולכן הולרכו לעלות אותם האחוריים של הכתרים דחו"ב רב"ן אכל האורות שלהם לא עלו מעטם הנ"ל . והנה הסי' של זה הספק הוא א"ג פי' אחד ה"מ ואחד ה"פ ונ' כלים שהם כלים דה' ה"א דכתר רב"ן והכלים דכתרים דחו"ב רב"ן . ספק הב' הוא אם נאמר שג"כ היה מקיף דמ"ה ונמלאו עתה אור פנימי אחד דמ"ה וב' א"מ אחד דמ"ה ועוד ה"פ רב"ן אשר נעשה מקיף אל מ"ה וכפי זה לריך שישתווה או"פ עם א"מ והוא שיעלו ב' האורות

רב' כתרים דחו"ב רב"ן למעלה בחו"ב דעתיק וזה אינו אלא האורות של בחי' האחוריים כלבד ועי"ז יהיה ה"פ מרובה ג"כ כמו ה"מ וכן בחינת האחוריים של הכלים של ב' האורות הנז' רב' הכתרים דחו"ב רב"ן יעלו עם חלק האורות שלהם שגם הם בחי' אחוריים והסימן של זה הספק הוא בג"ד ר"ל ב' א"מ ונ' ה"פ וד' כלים שהם כלי דכתר רב"ן וכלי דכתר דמ"ה לפי שכבר יש למ"ה א"מ וה"פ אשר ע"י מתוילד הכלי כנז' וב' כלים דאחוריים כנז' . ולריך לידע ענין אחד והוא כי באלו הספקות יש ג' בחי' בענין עליית אורות חו"ב רב"ן בעתיק כנז' ה"א הוא אם עולים אורות של בחי' פנים לבד והנה אז הן מתערבין עם חו"ב דכתר דמ"ה עלמו כיון שגם הם בחי' פנים . אמנם אם אינם עולים רק בחי' האחוריים שלהם אז ה"א שיתערבו עם חו"ב דכתר דמ"ה אמנם האורות דמ"ה יהיו בחינת פנים ואלו האחוריים העולים יהיו בחי' אחוריים של הפנים הנז' דמ"ה . ואם הוא בחי' ג' שעולים שניהם בחינת הפנים ובחינת האחוריים אז הפנים מתערבין עם אורות דמ"ה והאחוריים נשארים בבחינת אחוריים להם . אבל בחינת הכתר רב"ן ודאי הוא שמתערב עם הכתר דמ"ה והנה ג' בחינות אלו הנז' כבר נת' בחי' א' מהם בזה הספק הב' וב' בחי' האחרות יתבארו בשאר הספקות :

הבחינה הב' יש בה ג' ספקות והיא אם נאמר שכאן ה"פ וה"מ ב' רב"ן ג"כ ואלו הם הג' ספקות ספק אחד אם יש ב' א"מ א' רב"ן וא' דמ"ה וב' ה"פ א' רב"ן וא' דמ"ה וכפי זה אין לורך שיעלו האורות רב' הכתרים דחו"ב רב"ן שהרי א"פ הם כ"כ רבים כמו המקיפים . אמנם בחי' כלים הוא שריך שיעלו והטעם הוא לפי שהין כח בכלי דמ"ה לקבל ה"פ דק"ג כי אם היה כל אור ואור בכלי שלו גיחה אבל עתה הכלי דמ"ה מקבל אור דמ"ה ואור רב"ן וכן הכלי של ב"ן מקבל ב' ואין יכולת בכלי דמ"ה לקבל ה"פ רב"ן שהוא ס"ג ולכן לריך שיתגדל הכלי הזה ע"י הכלים של כתרים דחו"ב רב"ן וה"כ לריך שכל בחי' כלים דפנים ודאחור יעלו למעלה אכל האורות שלהם ישארו למטה בגופא דעתיק כי אין לורך בהם לעלות שם בראשו כנ"ל והסימן הוא בב"ז פי' ב' א"מ וב' א"פ וששה כלים שהם כלים דמ"ה וב"ן וב' פנים וב' אחוריים רב' כתרים דחו"ב רב"ן . והספק הב' הוא סימן בג"ד פי' כי אולי לא הולרך שיעלו למעלה רק הפנים של הכלים רב' הכתרים דחו"ב רב"ן והאחוריים שלהם נשארו למטה בגופא דעתיק ונמלאו שהאורות שלהם ג"כ בבחי' הפנים עלו עמהם למעלה ברישא דעתיק והרי הם ב' א"מ וד' א"פ שהם אור דמ"ה ואור רב"ן וב' אורות הפני' רב' אורות הכתרים דחו"ב רב"ן כלים של ד' אורות הפנימי' הנז' . וא"ת למה למעלה בספק ה"א שאמרנו שאולי עלו הכלים דפנים ודאחוריים אמרנו שלא עלו האורות שלהם כלל וכאן בספק הב' הזה שאמרנו שאולי עלו הפנים של הכלים לבד

ואמרנו שגם האורות שלהם דפנים עלו עמהם . והענין
הוא דכספק הא' כיון שעלו בחי' פנים ואחוריים של
הכלים א"א שאם יעלו האורות יעלו מחליתם ומחליתם
ישארו למטה והנה לעלות כולם אין כח בכלי בראשו
דעתיק לסבול בו כ"כ ריבוי אורות ולכן לא עלה שום
אור . אמנם כאשר עולים הפנים של הכלים בלבד כנו'
כספק הזה אז אפשר שיעלו אורותיהם עמהם ויוכל
הראש של העתיק לסבולם כי מועטים הם וכן עד"ז
בספק שנכתוב עתה והוא אם יעלו האחוריים של הכלים
אפשר ג"כ שיעלו אורותיהם עמהם כי מועטים הם
משא"כ אם עלו הפנים והאחור של הכלים שאז אם יעלו
כל אורותיהם יחד לא יוכל הראש לסבולם ואם נאמר
שיעלו מחליתם גם א"א כנודע ולכן נשארו כולם למטה.
ספק הג' סי' ג"כ בד"ד והוא עד"ז הכו"ל לא שיש שינוי
אחד והוא שבמקום מה שנסתפק לנו בספק הב' הנו"ל
אם עלו הפנים של הכלים דב' כתרים דחו"ב דב"ן הנה
עתה יסתפק לנו אם לא עלו הלא האחוריים שלהם
בלבד כלים ואורות כנו' והרי נת' כל הספקות . ועתה
לריך שנבאר מש"ל והוא כי הנה כאשר הנו מסתפקים
ואומרים שאפשר שעלו בחי' האחוריים דב' כתרים דחו"ב
דב"ן אל תטעה לומר שבחי' הפנים שלהם נשארו למטה
בגופא דעתיק כי דבר זה א"א שהאחוריים יעלו למעלה
ברישא והפנים שהם יותר מעולים ישארו למטה בגופ'
אמנם ל'ל שבחי' הפנים נשארו במקומם שהיא באו"א
ללורך עלמנ . ואל"ת עדיין הדבר ק' לומר שהאחוריים
יעלו בעתיק והפנים באו"א ונשיב לזה תשובה ובכללה
יתורנו תמיהות אחרות שיש כאן באלו הספקות . הנה
נת"ל כי יש בחי' שהפנים מעולים מן האחוריים ובבחי'
אחרת הוא להפך שהאחוריים מעולים מן הפנים כי
בערך שהאור דפנים הוא המחברם לחזור פב"פ נמלא
כי אור הפנים גדול ובערך שאור האחוריים הם בונים
כל הפרטוף העיקרי הכל אור הפנים אינו רק להחזירם
פב"פ לכן אור האחוריים גדול מאור הפנים והנה כיון
שיש ב' בחי' אלו נכריע ונאמר כי ודאי הוא שכאשר אלו
ב' בחי' דפנים ואחור הם יחד בפרטוף ה' ודאי הוא
שאור הפנים מעולה לפי שהוא בא' בסוד תוספת על
היות לו כבר אור האחור וזה ניתוסף ונתרבה עליו
מחזירן פב"פ ולכן אמרנו בספק הב' שאפשר לומר שאור
הפנים עלה למעלה בראש ואור האחוריים נשאר למטה
בגופא דיליה אבל בספק הג' שהוא שלא בא בעתיק רק
בחי' האחוריים לבד הו' אין לומר שגם בחי' הפנים
יבואו ויהיו למטה בגופ' דעתיק דא"כ הרי הם מחוכרים
ואיך יהיו הפנים למטה והאחוריים למעלה ולכן נשארו
הפנים באו"א ואור האחוריים יעלה בעתיק דכיון
שאינם מחוכרים יחד בפרטוף ה' ודאי הוא שאור האחור
גדול משל אור הפנים כי אם אור הפנים לא יתוסף על
אור האחור הלא שיהיה לבדו הנה הוא גרוע וקטן מאור
האחור ולכן נשאר באו"א הרי נתבאר כל הספקות שיש
ברישא דעתיק :

פ"ה ועתה נבאר בחי' הו' כתרים של הו"ת שהם
המלכים שמתו ואמרנו לעיל שאפשר שעלו
בעתיק ואמנם בחי' גופא דעתיק כפי מה שיהיו
הספקות בענין רישא דעתיק ימשך ממנו מה שנשאר
למטה בגופא כי כפי מה שעלה מבחי' חו"ב דב"ן
ברישא דעתיק עד"ז יודע מה שנשאר למטה בגופא
דיליה מבחי' חו"ב דב"ן . אמנם מבחי' הו' כתרים דו"ת
דב"ן לריך לבאר עתה כל הספקו' הנפלות בהם . והנה
כפי בחי' הא' וספק הא' שסי' אא"ג הנה אז נשארו
האורות של האור דכתרים דחו"ב דב"ן למטה בגופא
דעתיק שהם ז"ת ואור הפנים נשאר באו"א וזה מקומם
בהסתלקותם שם כי אור האחור דחכמה דב"ן הוא
בחסד דעתיק ומשם מאיר אל ג' המלעיות שהם חג"ת
שבו ואור האחור דבינה דב"ן הוא בגלגל דעתיק ומשם
מאיר אל הג' תחתונות שהם נה"י שבו :

ואמנם דע כי העפ"י שהכלים שלהם עלו למעלה
ברישא דעתיק כנו' הנה אלו האורות שלהם הם
ממשיכים ומשלחים הארה אל כלים מלמטה למעלה
להאיר בהם והנה ז' כתרים של הו"ת דב"ן הם
מתחלקים בז"ת דעתיק הא' בחסד שבו והב' בגבורה
שבו וכן כולם עד הו' שהוא במ' שבו ולא נתחלקו על
סדר חילוק חו"ב דב"ן להיות ג"ר שבהם עם חכמה
דב"ן בחסד דעתיק וד' אחרונות שבהם עם בינה דב"ן
בגלגל דעתיק והטעם הוא לפי שאורות חו"ב דב"ן הם
מאירים למעלה בכלים שלהם שעלו ברישא דעתיק
כנו' ואם לא הו' כתרים יהיו ג"כ מחולקים עד"ז חו"ב דב"ן
כנו' יעלה ג"כ אור שלהם למעלה ויהיו חסרי אורה
למטה במקומם ולכן נפרדו עד"ז הנו' ודע כי ז'
כתרים אלו כל אחד מאיר לחבירו הקטן ממנו וכדרך
קוים כולד החסד מאיר לגלגל והגבורה אל הסוד וכן
עד"ז השאר . וכפי הספק הב' שסי' בג"ד הנה אז עלו
האורות של האור דב"ן דחו"ב שבו למעלה ברישא דעתיק
ועכ"ז הם מאירים מלמעלה למטה דרך קוים בגופא
דעתיק :

והנה ז' כתרים של הו"ת הם מתחלקים בז"ת דעתיק
עד"ז הנו"ל והם מאירים זב"ז דרך קוים כנ"ל והנה
למעלה בסי' אא"ג ביארנו שהאורות דחו"ב דב"ן היו
למטה ומשם היו מאירים למעלה בכלים שלהם ולכן היה
בהם כח להאיר אל הו' כתרים ולתת בהם כח שיאירו
הם זב"ז דרך קוים כנו"ל אמנם להיות שכוונתם להאיר
למעלה לכן לא היה בהם כח לקבץ את הו' כתרים
במקומם שלהם בחסד ובגלגל כנו"ל וכאן בסי' בג"ד
אשר האורות למעלה לכן אין בהם כח לקבץ הו' כתרים
בח"ן לבד כנו"ל . ואמנם לפי שאורות הנו' אף על פי
שעומדים למעלה עכ"ז משלחים הארתם למטה לכן הם
מאירים בז' כתרים ונותנים בהם כח שיאירו זה בתוך זה
דרך קוים כנו"ל . והבחי' הב' כפי הספק הא' שסי' בב"ו
הנה אז האורות של חו"ב דב"ן נשארו למטה בגופא
דעתיק בחי' פנים ובחי' אחר ומתחלקים עד"ז הנו"ל
חכמה

חכמה בחסד דעתיק וכינה כנלח דעתיק ועתה אינס לריכוס להאיר מלמטה למעלה בכלים שלהם אשר עלו ברישא דעתיק לפי שכבר יש למעלה ב' הורות פנימים ומספיק להם וכיון שכך הוא יש להם הארה גדולה וכח גדול להאיר בו' הכתרים ולקבלם ג"ר בחסד דעתיק ור' אחרות כנלח דעתיק והם מאירים ע"ד חו"ב עלמס אשר שם והוא כי הנ' שבחסד מאירים בשלושה אמלעות ור' שבנלח מאירים בד' תחתונות, וכפי הספק הב' ספי' בד"ד שאז האורות של חו"ב דב"ן דפנים עלו כראש דעתיק והאורות שלהם דאחוריים נשארו למטה בנופא דעתיק אור חכמה בחסד ואור כינה כנלח ע"ד הנז"ל ואז אור הפנים שעלו כראש דעתיק הנה הוא מתפשט דרך קוים עד למטה באופן זה כיכר חכמה מתפשטת דרך קו ימין ומאירה דרך הקו בבחינת ההתפשטות עלמס ממש ואינו הארה בעלמא ממקומה בלבד ועד"ז מתפשטת הבינה דרך קו שמאל וכתר דס"ג ומ"ה מתפשטת דרך קו האמצעי. וכפי נמלאו זה ג' ספקות בו' הכתרים האחד הוא אם נאמר שעומדים כ"ח וא' במקומו כו"ת דעתיק. או אם עומדים הנ"ר שבהם בחסד דעתיק ור' אחרות כנלח דעתיק ע"ד שעומדים כך האורות של האחוריים דחו"ב דב"ן. או אם נאמר שכיון שמתפשט אור הפנים שלהם ממש למטה כנז"ל א"כ אינס לריכוס להתחבר עם האחוריים ולכן כ"ח עומד במקומו כנז"ל. גם יש ספק שכיון שהור הפנים העליונים מתפשט עד למטה בדרך קוים א"כ גם הם מאירים דרך קוים. או אם נאמר שהם מאירים זה לזה שלא בדרך קוים אלא זה למי שעומד למטה ממנו והדברים הם בספק. וכפי הספק הנ' ספי' ג"כ בד"ד אשר אז באורות של האחור דחו"ב עלו למעלה בעתיק כראשו אך אורות הפנים הם למטה באו"ח כנ"ל. ואמנם הורות האחור העפ"י שעלו למעלה עכ"ז ממקומם הם מאירים למטה כו"ת שלה בדרך קוים ע"ד הנ"ל אלא חכמה מאירה ממקומה כנ' אמלעות וכינה מאירה ממקומה בד' אחרונות. והנה עתה יש ב' הפסדות האחד הוא שהאורות אינס למטה, ועוד העפ"י שהם למעלה אינס מאירים דרך קוים וא"כ אין הארה וכח גדול אל הז' כתרים ולכן אינס מתקבלים ע"ד הנז"ל בח"ן דעתיק, ועוד שאינס מאירים דרך קוים רק זה ע"ג זה כנז"ל וזכור בחי' הארה דרך קוים מה ענינו ונת"ל פי' כבחי' הב' בספק הב' והנה נת' כל הספקות ששמעתי מפי מורי זל"ה. ועוד יש ספקות אחרות לאין קץ ולא זכיתי אליהם:

גם כפי אלו הספקות אשר בעתיק יפלו ג"כ כפי אלו בשאר סדר האלי' והמשל בזה אם או"ח לוקחים הפנים דחו"ב דב"ן או לאו כנ"ל. העולה מכל אלה זה הוא כי לסיבת כל אלו הספקות נק' העתיק יומין רישא דלא אחידע כי אין נודע בחי' שיש בו והנה ישעיה הנביא ע"ה נסתפק גם הוא בספיקות האלו ועליהם רמז באומרו והשביע כלחמות נפשך ודרשו בזהר פ'

פקודי לח ה' לחות ב' וביאורו הוא כי היה הדבר הזה בספק אליו אם יש בעתיק חד לח או תרין לחות כנודע כי הלחחות הם בע"י וזכור זה:

והנה יש בו ספק אם לוקח לח אחד או ב' לחות והענין כי כבר ביארנו שעתיק יומין הוא מורכב מב' בחי' מ"ה וב"ן שהם כגו' ל"ח ע"ה והיה אפשר לומר שאין ברישא דעתיק רק כתר דב"ן וכתר דמ"ה והם לח אחד. או אם נאמר שג"כ עולים חו"ב דב"ן והם מתחברים עם חו"ב דמ"ה והרי לח א' והרי ב' לחות ובענין א"ח ואו"ח ית' ענין ע"י יותר ע"כ הספיקות:

שער אריך

פ"א ונבאר עתה תיקון אריך אשר נתקן אחר תיקון עתיק הנה נת"ל שנעשה מבחי' חכמה דמ"ה שהם בחי' נקודות דמ"ה ומן ה' ספי' אחרונות דכתר דב"ן והוא בולל דכו"ן שהם מ"ה וב"ן בימינו ובשמאלו כנ"ל. והנה הוא מלביש לעתיק באופן זה כי הנה ג"ר דעתיק א"ח שיתלבשו וגם א"ח לאריך לקבל אורם ולכן נשארים מגולים והם עומדים בבחי' מקיף לאריך והז' דעתיק הם לבדם מתלבשים באריך באופן זה כי כח"ב דאריך מלבישים לחג"ת דעתיק והז' דאריך מלבישים לנה"י דע"י באופן זה כי הנה ג' פרקין יש כנלח דעתיק וב' פרקין א' מתלבשים תוך ח"ן דאריך וכן ב' פ' א' דהור דעתיק מתלבשין תוך ג"ה דאריך ונשארו פרק אחרון דנלח ופרק אחרון דהור דעתיק מגולים בלתי התלבשות ואלו נשארו למטה בכריאה תחת האלי' כדי להאיר בעולם הכריאה ואלו הם כדמיון ב' דדים של בהמה שעומדים למטה אלל הרגלים אשר כל אלו הבחי' של אריך ואו"ח וזו"ן כשהם נתקנו בעת שנאללו היו למטה בכריאה והתחילו לעלות וינקו תחילה מבחי' דדי בהמה ואח"כ הגדילו יותר וינקו מדדי אדם כמש"ל בע"ה בתחילת דרוש ז"א ע"ש:

והנה היסוד של עתיק יומין הוא מתלבש תוך הת"ת דאריך עד החזה של אריך ושם הוא מסתיים, ודע כי ביסוד דעתיק יומין יש בו חו"ג ה"ח וה"ג ואעפ"י שהעתיק הוא דכו"ן כנ"ל שהם מ"ה וב"ן וא"כ היה ראוי שיהיו בו ה"ח וה"ג מלך הזכר וה"ח וה"ג מלך הנקב' ע"ד שיש באו"ח וכן בזו"ן כמ"ש במקומו אבל לפי ששם הדכו"ן הם פרטופים נפרדים וחלוקים לכן יש חו"ג ככ"ח מהם אבל כאן שהדכו"ן דעתיק הם כפרטוף אחד כנ"ל לכן לא היו בו רק ה"ח וה"ג בלבד ואלו החו"ג יולאים ומתגלים מתוך פי היסוד דעתיק הנעלם ומלובש תוך אריך ומתפשטים החסדים בקו ימין דאריך מבפנים והגבו' בקו שמאל כמ"ש בע"ה בענין או"ח יע"ש:

שער או"א

פ"א ועתה נבאר תי' או"א שנקנו אחר תי' אריק וגם הם ינקו תחילה מסוד דדי בהמה דבריהם ואח"כ עלו בא"י וינקו מדדי ארס כמ"ס לקמן בענין זר"ן ע"ס ונבאר עתה היך או"א מלבישים לאריק כנ"ל שכל בחי' האילנות מלבישים זר"ן, הנה נת"ל שאו"א לקחו בינה דמ"ה שהם בחי' הקנין דמ"ה, ועוד לקח אבא ז"ת דחכמה דב"ן ואימא לקחה ששה תחתונה דב"ן דב"ן כי ג"ר דחכמה דב"ן וד"ר דבינה דב"ן כבר ביארנו שלקחם עתיק אלא שנסתפק לנו כמה בחי' לקח מהם אם דפנים או דאחור כנ"ל בענין עתיק ועד"ז נשאר הספק גם באו"א כנ"ל וא"כ נמלא כי מבחי' חכמה דב"ן לא לקח אבא רק מספי' החסד שבה ולמטה ואימא לא לקחה מהבינה דב"ן אלא מספיר' גבורה ולמטה, ובזה תבין מ"ס בזהר דאבא אחיד ותליא בחסד ואימא אחידה ותליא בגבור' והבן זה היטב, והנה נת"ל כי גם אריק כלול מרכו"ן בפרטוף אחר הזכר כמד ימין והנוק' כמד שמאל ולסיבה זאת באר או"א להלביש את אריק אבה הלביש את קו ימין דאריק ואימא את קו שמאל כמ"ס, והענין הוא באופן זה כי ב' כתרים של או"א הלבישו את הגרון דאריק זה מימין וזה משמאל ושאר הפרטוף של או"א הלבישו את אריק מן הגרון ולמטה עד הטיבור דאריק אבא מימינו ואימא משמאל זה בזרוע החסד וזה בזרוע הגבורה, וגם זהו פי' ב' כמס"ל שנו' בזהר דאבא אחיד ותליא בחסד ואימא אחידה ותליא בגבורה, ואריק שנפרט בחי' לו כי הלא נת"ל שאבא ואימא נתחלקו לד' פרטופים והם או"א עילאין הנק' חו"ב וישקו"ת ואריק לפרטס היך ד' מלבישי' לאריק מן הגרון ועד הטיבור כנו' ולכן תחילה אריק לתת סיבה מני גרם לאו"א שילבישו לאריק והטעם הוא בחי' היסוד של עתיק יומין המתלבש בתוך פנימיות אריק כנ"ל וכמ"ס במקומו בענין ז"א שלסיבת היות בתוכו ב' יסודות דאו"א גרם שילאו ממנו לחוץ בחי' יעקב ולאה ורחל המלבישים את ז"א כן היה הענין באריק כי הארת החו"ג היואלים מן היסוד דעתיק המתלבש באריק הם הממשיכין ומלקטין ומאחיזין את האורות דאו"א, וכן הכלים שלהם ומתקנס שם ומלבישי' את המקום ההוא ונעשים שם פרטופים גמורים, והענין כי היסוד דעתיק הוא יסוד דבורה והוא לר' וארוך ואינו רחב כיסוד אימא הנכנס כרישא דז"א שהוא יסוד הנוק' שהוא בית הרחם אשר בה נולד הולד והוא רחב ויכול לסבול בתוכו החו"ג משא"כ ביסוד הזכר שהוא לר' מאד דרך זיכור ולהיות לר' לכן אין בו מקום לסבול בתוכו החו"ג שלו, אמנם תחילה נכנסים ומתפשטים ויורדים מלמעלה הגבו' בתוכו לפי שהעיערה של הגבורה הוא המוח הד' התחתון מכל הד' מוחי' כנודע ולכן המוח התחתון יורד תחילה ומתפשט ונכנס ביסוד וכאשר באים אח"כ החסדים הם דוחים את הגבור' ומוליאים

אותם לחוץ מן היסוד דרך פיו ולחוץ והגבורות מחמת חשקם ותאוותם בחסדים הזכרים כדרך הנוק' שנאמר בה ו' אישך תשוקתך ולכן לא ירדו למטה בגופא דאריק להתפשט בו"ק ע"ד הז"א, אמנם כאשר הם יולאים מפי היסוד לחוץ הם חוזרות ועולות סביבות היסוד דעתיק מבחוץ ומקיפות ומסבבות אותו בסוד חור חוור נוקב מתתא לגילה ועי"כ נמלאו מתחברים החו"ג יחד ואין ביניהם רק מסך היסוד כי לו הם מבפנים ולו מבחוץ, וכבר נת"ל כי מקום סיוס היסוד דעתיק היה במקום החזה דאריק, ונמלא כי החו"ג הנז' הם עומדים כולם תוך אריק ממקום החזה שלו ולמעלה, וא"ת למה בז"א כשיואלים בתחילה הגבו' מתוך יסוד הבינה יורדות כרגע עד היסוד דז"א ובכאן הם עולות כנו', וי"ל כי הז"א נפרד מן הנוק' בפרטופים חלוקים והזעיר נתקן ע"י החסדים והנוק' נתקנת ע"י הגבור' ולכן מוכרחות הגבו' לירד ל היסוד דזעיר אשר הוא מכוון כנגד הדעת של הנוק' כדי שדרך שם יתפשטו אל הנוק' להגדילה ולתקנה, אבל אריק הדכו"ן אשר בו הנה הם מחוברים בפרטוף אחד זה בקו ימין וזה בקו שמאל ולכן הגבו' שבו שם מתחברות עם החסדים לו מבפנים ולו מבחוץ כנו' וגם לסיבה כי החסדי' הם באים ממ"ה דעתיק והגבורו' מן ב"ן דעתיק וגם שם הם מחוברים ונקשרים מ"ה וב"ן בקשר אמיץ כנ"ל:

והנה גם החסדים יולאים אח"כ מפי היסוד ולחוץ ומתגלים תוך אריק להגדילו ע"ד הנז' בז"א והם מולאים את הגבורות שהם מקיפות ומסבבות את היסוד דעתיק בימינו חטוים שהם ב' גבורות וחלי וחליים משמאלו ב"ג וחלי ואז הגבו' ממשיכות אחס ומעלים אותם למעלה ואז החסדים רואים לעמוד מבחוץ בימין היסוד לפי ששם הוא בחינת מ"ה שביסוד אשר החסדים הם ממנו כנודע ואז הם דוחים את הגבורות העומדות בימין ואז הולכות הגבורות אל השמאל, והנה אין מקום להכיל מן החזה ולמעלה כמד שמאל כל הה"ג ואז הב' גבורות וחלי שהיו בימין הם יותר מעולות והולכות ועומדות בקו שמאל למעלה מן החזה וב' גבו' וחלי האחרות שהיו בשמאל ירדו למטה מן החזה כמד שמאל עלמו ונמלאות עתה הה"ג כולם מתפשטות בקו שמאל למעלה למטה ב' וחלי למעלה מן היסוד כנגד הסיתוס וב' וחלי האחרות מלמטה במקום גילוי וכן עד"ז הם מתפשטים הה"ח בקו ימין ב' וחלי למעלה כנגד הסיתוס וב' וחלי למטה כנגד הגילוי ונמלאו עתה היות כאן ד' בחינות ולכן גרמו להוליא מנגדס ד' פרטופים והם החסדים העליונים הוליאו פרטוף אבא בימין למעלה והגבורות העליונות הוליאו פרטוף אימא בשמאל למעלה וכן למטה החסדים שבימין הוליאו פרטוף יש"ס והגבורות התחתונות הוליאו משמאל את פרטוף התכונה נמלא כי היות ב' בחינות גילוי וסיתוס בחסדים גרם התחלקות חכמה לב"פ בימין והיות ב' בחינות גילוי וסיתוס בגבו' גרם התחלקות

בינה לב"פ בשמאל וזהו מה שנלע"ד ששמעתי בתחלה ממורי זלה"ה ואח"כ אמר לי מורי כי מ"ש לעיל שהחסדים יולאים לחוץ מהיסוד דעתיק שאין הענין כן אלא כך הוא כי ב"ח וחלי נשארו סתומים תוך היסוד דעתיק וב"ח וחלי אחרים ירדו בגלוי למטה מן זה היסוד משא"כ בגבורות שכולם הם עומדות מגולות לחוץ מלך השמאל והבן :

פ"ב ועתה אריך לידע במה יתחלקו ד' פרטופים אחר שהכל בגלוי הכל הענין הזה איננו כן רק בחו"ג הא' שכחו בעת שנתקנו או"א וגם להגדיל את אריך שעי"ז היתה הגדלתו ותיקונו בפעם הא' כשנתקן עולם האלי' אמנם משם ואילך שכבר נתקנו אריך ואו"א ע"י אלו החו"ג הא' הנה כאשר מזדווג או"א כנוק' ומוריד חו"ג חדשי' או ללורך או"א ללורך זו"ג"כ (בע"ח ליתא) אז אותם החו"ג אינם עומדים כסדר הנז' שעולים למעלה אמנם הם יורדים במרוצה למטה במקומם רק שאלו החו"ג הא' הם תמיד מקבלים הארה מן החדשות הבאות אח"כ תמיד כנודע בזווג דאריך ודאו"א דלא פסיק לעלמין ובפרט מה שהוא אריך לחיות העולמות כנודע ותמיד כמשכים חו"ג חדשות ואז החו"ג הראשונים אשר הם למעלה הם מקבלים הארה מן החדשות דרך מסך היסוד כסיתוס גמור והחו"ג אשר הם למטה הם מקבלים הארה מן החדשות בגילוי גמור וסיבה זו היא מה שגורם אל התחלקות ד' פרטופים והיות שינוי והבדל בין התחונות אל העליונות, ונמלא עתה כי או"א מלבישים את אריך מן הגרון שבו עד סיום היסוד דעתיק שכתובו שהוא עד סיום שלישי העליון של הת"ת דאריך והוא עד החזה שלו ואבא מלביש הימין ואימא מלבשת השמאל :

ואח"כ באים ישקו"ת ומלבישים גם הם את אריך מן החזה הנז' עד הטיבור של אריך שהוא יותר למטה מעט מן חלי הת"ת שלו יש"ס בימין ותבונה בשמאל ואלו הד' פרטופים הם המלבישים את אריך מן הגרון ועד הטיבור כנז' מכל לדדיו וסביבותיו שמאל וימין אחר ופנים. וכבר נודע מה שביארנו בענין לאה ורחל בהיותם עומדות באחוריו ז"א שאז העקביים של רגלי לאה נכנסים בתוך ראש רחל העומדת תחתיה וכן ג"כ בכאן שהעקביים של רגלי בינה העליונה נכנסות תוך ראש התבונה העומדת תחתיה משא"כ באבא עם יש"ס העומד תחתיו וטעם הדבר הוא לפי שהגבו' ילאו תחלה מן היסוד ונתגלו ואח"כ ילאו החסדים ואז היה הגילוי בשוה לכל הגבורות ולכן נתקשרו הגבורות בקשר אמיץ עליונות עם התחונות ולכן אעפ"י שאח"כ נתחלקו לב' פרטופים נשאר ביניהם קשר אמיץ ע"י העקביים הנז' אשר על ידם מתקשרת הבינה עם התבונה :

וזהו מ"ש בגמרא לא נלרכה אלא למקום החתך והוא בחי' מקום ההפסק וההבדל והחיתוך שיש בין רגלי הבינה אל ראש התבונה כשנתחכו הגבו' לחלחין כנז' ואותו האור שהיה במקום החתך הנז' נכנס בסוד

בחי' העקביים בתוך ראש התבונה ובחי' האור הזה לקחה הבינה לחלקה יותר על חלק התבונה, והנה עתה תבין למה הבינה נק' אשת חיל עטרת בעלה והטעם הוא כי היא נעשית מבחינת הגבורות אשר הם מגולות כולם בגילוי יותר מן תחסדים כנז' ל' אבל אבא שהוא מן החסדים שאינם כ"כ בגילוי אמרו עליו בזוהר ועכ"ד אבא טמיר וגניז יתיר והבן זה :

עוד יש סיבה אחרת כי הגבורות ילאו ונתגלו בתחילה טרם החסדים וקבלו אז ההארה גדולה בתחילה בהיותם מגולות אשר זה סוד פסוק טובה תוכחת מגולה מאהבה מסוחרת כי יותר טובות ומאירות הם הגבורות הנק' תוכחות להיותם מגולות יותר מן החסדים הנק' אהבה לסיבת היותם נסתרים ומכוסים ולכן נק' בינה עטרת בעלה כנז' וכן בזוהר אמרו כי מ"ש רז"ל לע"ל אריקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם היא הבינה הנק' לעתיד לבוא ועלמא דאתי ולכן ביזמן ממשלתה שהוא לע"ל אז החסדים הזכרים הנק' אריקים הם יושבי ועטרותיהם שהם הגבורות בחי' נוק' בסוד עטרת בעלה עטרות בראשיהם גדולים מהם :

גם בזה תבין מ"ש בזוהר על מי ימלא גבורות ה' כי הבינה נק' גבורה ואם בגבורות שמונים שנה וכן אמרו בזוהר כי הבינה דינין מתערין מינה כנז' בפרשת אחרי מות ובפ' ויקרא ובכ"מ דהטעם הוא לפי שכולה אינה נעשית ונבנית אלא מהגבורות לבדם מה שאין כן ברחל ובלאה שאעפ"י שהם נוק' יש בהם גם כן בחי' חסדים וזכור הקדמה זו. גם זה סוד פסוק אני בינה לי גבורה כי היא לוקחת הגבורות של ב"ן דאריך ומשם נבנית, והנה יש עתה מקום שאלה והוא כי אם הטעם של מעלת הבינה על החכמה הוא גילוי הגבורות או"כ היה ראוי שישקו"ת עם היותם תחתונים גדולים כמעלה על או"א לפי שהתחונות הם בגילוי והעליונות בסיתוס; אבל הענין כך הוא כי הנה אם כאשר ילאו הגבורות בתחילה היו מתפשטות ויורדות תכף למטה במקום הגילוי אז ודאי שהיו מאירים למטה במקום המגולה והיו גדולים יותר התחונות מן העליונות אמנם אפילו הגבורות התחונות כולם עלו למעלה והאירו למעלה במקום הבינה העליונה והאירו למעלה עיקר הארתם ונלטרף עם האור העליון ואז היו העליונות יותר מעולות וגדולות מן התחונות שלמטה, וגם טעם אחר כי המחלית של החו"ג העליונים כל בחי' ניתנת לאו"א אבל מחליתם התחונות שמהם נעשו ישקו"ת אין כל הארתם ניתן להם לבדם כי גם הם אריכים להתפשט ולתת הארה לשאר התפשטות הנוף מן הטיבור ולמטה והירכין והיסוד דאריך וגם הם אריכים להאיר את זו"ן המלבישים את אריך מן הטיבור ולמטה ונמלא שמהארתם לא נשאר אל ישקו"ת רק הארה מועטת וכזה נמלא שאו"א גדולים ומעולים מהם :

פ"ג ונבאר קלת חילוקים שמן אריך אל ז"א עם שכבר ביארנו לעיל קלת שינויים אחרים כי הנה

בו"א החקדים מתפשטים בכל גופו והנכורו ניתנות כולם לנוק' משא"כ כאן והטעם הוא לפי ששם הדכו"ן הם פרטופים נפרדים ולכן הזכר לוקח החקדים והנוק' הנכורות אמנם באריך שבחי' דכו"ן שבו הוא פרטופי אחר אלה שזה עומד בקו ימין וזה בקו שמאל ולכן גם הם מתפשטים עד"ז החקדים בקו ימין אשר הזכר שם והגבו' בשמאל אשר שם הנוק'. ועוד יש חילוק אחר והוא כי באריך יולאים ד' פרטופים מבחי' יסוד אחר בלבד שבתוכו שהוא היסוד דעתיק יומין כנ"ל ושם בו"א מב' יסודות שבתוכו שהם יסוד דאבא ויסוד אימא כנודע אינם יולאים רק ד' פרטופים בלבד שהם יעקב ודור המדבר ולאה ורחל כמ"ס במקומו. והענין הוא כי גם כאן באריך יש ב' בחי' שהם דכו"ן כנודע אלה שהם מחוכרים יחד כנו' ולסיבת התחברותם גרם שינוי אחר מכאן אל ז"א כי ככאן אפילו הנוק' שהם בינה ותבונה ילאו דרך פנים באריך אבל לא באחור משא"כ בו"א שלאה ורחל הם באחור ז"א כנודע. עוד יש חילוק אחר והוא כי בו"א ילאו ב' הנוק' שהם לאה ורחל אחת כנגד המקום המגולה למטה מן היסוד ואחת כנגד המקום המכוסה כמו שהם כאן בינה ותבונה. אבל יעקב ודור המדבר אינם יולאים ב' אלה למטה במקום הגילוי. והטעם הוא לפי כי שם בו"א יש למעלה במקום המכוסה ב' מסכים שהם ב' מחילות של יסוד דאבא ויסוד דאימא המלביש ליסוד אבא כנודע והנה יעקב ודור המדבר שב' יולאים מיסוד אבא אשר מתעלם תוך יסוד אימא אין להם כח ללאת לחוץ שם למעלה :

אבל למטה במקום הגילוי שאין שם מסך יסוד דאימא רק מסך אחר דיסוד אבא לכך יכולים ללאת שם משא"כ בלאה שהיא מיסוד דאימא ואפילו למעלה אין לה רק מסך אחד לכן ילאת אפילו במקום העליון. אבל כאן באריך אין בו רק יסוד אחד דעתיק בלבד ואפילו למעלה אין בו רק מסך א' בלבד ולכן יכול ללאת פרטופי אחר שם למעלה במקום הסיתוס ופרטופי א' למטה במקום הגילוי. ואריך שתרע ענין א' והוא כולל בכל בחי' הפרטופים והענין כי בא"א באמלע גופו יש חד פרסא ומסך מבריל בין חטי העליון לחטי התחתון כנראה בחוש הראות ומבשרי אחזה אלוה איך יש קרום א' בעין מחילה מפסקת בין חברי הנשימה שהם הריאה והלב לבין חברים התחתונים שהם הכבד ובני מעיים כנודע והנה פרסא זו אינה ביושר כי כאשר מתחלת מדרך פנים היא מתחלת מתחת החזה ממש וכשמתרחבת ומתפשטת עד האחור היא עומדת מכנגד מקום הטיבור כנראה בחוש הראות וזה נק' יותרת הכבד קרומא דפסיק גו מעוי דב"כ כנו' בס"ה פ' בראשית ע"פ יהו קיע בתוך המים וכו' :

והנה או"א הם עומדין בב' גרדי דאריך בימינו ובשמאלו ועומדין פניהם איש אל אחיו פכ"פ. והנה בחוש הראות אנו רואים שמקום טיבור ב' בחי'

הכטן והכרס של ב' שהוא כולט ויולא משאר הגוף ושם במקום סיוס הכרס שלהם של או"א שם כנגד מקום זה בא"א מתחיל בחי' הקרום הנ"ל להתפשט עד אחוריו וכאשר הולך ומתפשט וכמשך זה הקרום לאחורי אריך שם הוא כנגד מקום הירכיים של או"א שהם יותר ארוכים מן הכרס שלהם וכמשכים ויורדים למטה עד כנגד מקום הטיבור של אריך ושם מתפשטים (כ"א מסתיימים) אורך התפשטו' ירכיים דאו"א וגם הקרום עד שם מתפשט באחור והולך ונשפע ויורד עד שנמלא התפשטותו באחור נמוך מכנגד מקום הטיבור ודבר זה ניכר בחוש הראות ואין להאריך בו :

שער ז"א

פ"א ונבאר ענין זו"ן אשר תיקונם בא אחר תי' או"א והנה נת"ל כי זו"ן נעשו מבחי' ז"ת דמ"ה ומבחי' ז"ת דב"ן זולתי הכתרים שבז"ת דב"ן כי אלו עלו בגופא דעתיק כנ"ל ואמנם מקומן הוא למטה מהקרום ואותה הפרסא הנ"ל שמפסקת באמלע גופא דאריך כי עד אותה הפרסא עד שם הגיע סיוס יסודות ומן הפרסא ולמטה מתחילין זו"ן הנעשים מלבוש אל אריך למטה שהוא מטיבורא דאריך ולתתא עד סיוס רגליו של אריך כמ"ס עתה בע"ה. ונבאר עתה מה שיעדנו למעלה בדרוש תיקון אריך לבאר איך כל בחי' האלילות ינקו מתחלה מסוד דרוי בהמה ואח"כ ינקו מבחי' דרוי אדם וכו' ונתחיל מבחי' תיקון אריך ונאמר כי הנה נת"ל שתי' כל האני' היה ע"י עיבור י"ב חדש ולא ידעתי היכן היה מקום עיבור זה והמשכיל יבין מדעתו :

והנה כאשר אריך היה בסוד העיבור נולד וילא לחוץ ויורד למטה בעולם הבריאה ר"ל מה שיהיה אח"כ עולם הבריאה כי עדין לא נברא עולם הבריאה ויורד למטה מאותם כפ"ת דנ"ה דעתיק יומין אשר ביארנו למעלה שהם עומדים למטה בעולם הבריאה ושם היה יונק אריך מאותם הב"פ שהם בקיוס הרגלים כדמיון ב' דרוי בהמה שדדיהם סמוכות לרגליהם. והמשכיל יבין איך נעשה ממש בחי' דרוי למטה ואין להאריך. ואחר שיינק ממש הגדיל יותר ועלה באני' והלבישו י"ס שבו לז"ת דעתיק יומין כמ"ס למעלה והרי נשלם תיקון דאריך. ואו"א ג"כ נתקנו אח"כ וגם תיקונם ע"י עיבור ואחר זמן העיבור נולדו וילאו לחוץ ויורדו גם הם למטה בבריאה תחת אותם הב"פ דעתיק וינקו ממש. ואחר כך הגדילו יותר ועלו והלבישו לאותם ב' פירקין תחתוני' דנלח והוד דעתיק יומין :

ואח"כ הגדילו יותר ועלו באני' במקומם והלבישו את אריך מן הגרון עד מקום הטיבור כנ"ל והסיב' שהיו בהם ב' עליות הוא כי כאן יש להם לעלות ב' מדריגות שהם בחי' עתיק ובחי' אריך. אבל אריך שאין עליו רק מדרגה אחת די לו בפעם אחד לעלות ז"ת דעתיק

דעתיק יומין בעלייה אחת כי כולם מדרגה אחת הם .
 אחר כך היה תיקון ז"ן ותחילה היה בעיבור במעי
 הבינה ואחר כך בא זמן לידתו וירדו למטה בכריחה
 תחת אותם בפ"ת דנ"ה דעתיק וינקו משם זמן היניקה
 ואח"כ הגדילו ועלו והלבישו אותם ב"פ דעתיק ואח"כ
 הגדילו עוד ועלו למקומם שהוא מן הטיבור דאריך
 ולמטה והלבישוהו שם . אח"כ הגדילו יותר ועלו למקום
 נה"י דתכו' של בחי' הקטנות וינקו משם מג' אמלעות
 שלה שהוא מקום החזה עלייה בלבד מבחון כדרך
 שמגבהת האם את התינוק בין ירכותיה ויונק מבין ב'
 זרועותיה ובחי' זו נק' אלליו תמיד בחי' היניקה במ"ה
 בהרבה מקומות איך יש ג' זמנים לז"ן והם עיבור
 ויניקה ומוחין גדלות :

ודע כי היניקה הזאת היא היניקה האמתית הנז'
 בדברינו תמיד , והמנס כל שאר הבחינות שהיו
 אל ז"ן אחר שנולדו כולם נכללו עמה ונק' בחי' יניקה
 אבל עיקרה אינה אלא זו הנז' ואח"כ בא זמן הגדלות
 האמתית של ז"ן והוא זמן כניסת המוחים גדלות כראשו
 שאז הנה"י דתכונה נכנסים ממש כראשו להיות לו
 מוחים ואין זה כמו זמן היניקה שעלה עד ירכותיה
 שהם הנה"י דתכו' ליונק מן הדדין שבחזה כי אז אינה
 רק עליה מבחון כנ"ל אבל עתה נכנסים ממש בתוך
 פנימיות ז"א בבחי' מוחים ממש והרי נה' כל בחי' תי'
 שיש בז"ן :

ונבאר עתה בתחילה באיזה אופן מלביש זעיר את
 אריך מן הטיבור ולמטה , הנה הכתר דזעיר
 הוא מן הטיבור עד סיוס הגוף הנק' ת"ת שהוא עד
 רישי ירכין ושלישה פרקין דנלח דאריך מתלבשים בקו
 ימין דזעיר שהם חכמה חסד נלח שכו וג' פרקין דהוד
 דאריך מתלבשים בקו שמאי דזעיר שהם בינה גבורה
 הוד שכו והיסוד דאריך מתלבש בקו האמלעי של זעיר ,
 ונוק' של זעיר יולאת מן החזה של זעיר ולמטה כדמיון
 הזעיר שיולא מן האריך ממש , ונמלא שהזעיר מלביש
 את אריך עד סיוס רגליו מכל לדדיו ושם ג"כ מסתיימים
 רגלי זעיר ורגלי נוק' של זעיר ושם הוא סיוס עולם
 הא"י אמנס רגלי עתיק הב' פרקין התחתונים שלהם
 שהוא פרק תחתון דנלח ופרק תחתון דהוד דעתיק אלו
 נכנסים יותר למטה ועומדים בגבול עולם הכריחה
 שהוא למטה מעולם הא"י ועומדים שם בבחי' ב' דרו
 בהמה כנ"ל באורך :

פ"ב ונבאר עתה זמן בחי' העיבור של ז"ן איך היה
 וכבר נת"ל שנעשו מב' בחי' שהם ז"ת
 דמ"ה וז"ת דב"ן זולתיו כתריות , ונבאר סדר העיבור
 ונאמר כי הנה אחר שנתקנו א"ה נשאר עתה בחי'
 הז"מ שמחו ועדיין היו בלי תי' , והמנס הם בחי' ז"ס
 תחתונות דב"ן כנודע , גם אז היה עדיין אריך בלתי
 התלבשות מטיבורו ולמטה עד סיוס רגליו והיה מגולה
 מבלי לבוש וכדי לתקן הז"מ הנז' שמהם נעשו ז"ן
 כנז' היה לריך שיהיו בסוד העיבור בתוך א"ה . וזה

סדר העיבור הנה בתחילה חסד אריך את רגליו למעלה
 ר"ל כי נה"י שלו שעדיין היו מגולים כנז' עלו למעלה
 עד השלישה אמלעות חג"ת דאריך עלמו המתלבשים
 תוך א"ה כנ"ל וקודם זה גם עתיק יומין החיול
 לאסוף ב"פ האמלעיים שלו בתוך ב' פירקין הא' דנ"ה
 שלו והיו מלובשים הב' פירקין העליונים תוך ב' פרקין
 האמלעיים אבל היסוד דעתיק אינו לריך לעלות כי הוא
 מסתיים למעלה בחזה דאריך , ואח"כ הלבישו החו"ג
 וחלי העליון דת"ת דארי' לאותם ב"פ האמלעיים דנ"ה והת'
 היסוד דעתיק יומין . אח"כ הלבישו נ"ה דאריך לחו"ג
 שלו עלמו וחלי התחתון של הה"ת שכו הלביש את חלי
 העליון והיסוד דאריך הלביש את"כ חלי התחתון של
 הת"ת שכו ועלתה העטרה של היסוד שכו והלבישה את
 היסוד עלמו שכו ואח"כ עלו החג"ת דזעיר והלבישו
 לנ"ה ולעטרת היסוד דאריך ואח"כ עלו נה"י דזעיר
 והלבישו את חג"ת דזעיר עלמו ואח"כ עלתה הנוק'
 שהיא המ' בסוד עטרה והלבישה את היסוד דז"א , והרי
 נמלא שעלו בחי' ז"ן למעלה ונמלא ז"א בבחי' ג'
 כלילן בג' שהם ו"ק שכו כלילן ג' בג' ונרמו זה בפ'
 בשלח דק' ג' ע"ה בתוספתא ג' רוחין דהו' כלילן בג'
 הו' שקיעין וכו' ונודע כי זעיר הוא בחי' רוח והמלכו'
 נק' הבן וזהו אכנין נקיבן וכו' ודי בזה :

ועתה יתבאר איך נתלבשו גם הם בתוך א"ה , והוא כי
 אחר כל הנ"ל הלבישו א"ה ויסו"ת את כל הבחי'
 הנ"ל כי כבר נת"ל שאורך אלו הב' פרטופים הם בשיעור
 אורך הנז' שהם חג"ת דאריך ונמלא כי א"ה נשאר
 כמו שהיו בראשונה תמיד לפי שהם קארי הקומה כנז'
 אבל ע"י ואריך שהם ארוכים הולרכו לעלות קלתם
 התחתון ולכלול אותם בקטנות העליון כנז' , והנה גם
 ז"ן היו יכולים להשאר כמו שהם ולא להלביש קלתם
 התחתון לעליון כנ"ל כי הרי אורך ו"ק אינו כ"כ ואח"כ
 למה הולרכו ליכלל ולהיות ג' כלילן בג' , ואמנס תשובת
 שאלה זו נתבאר במ"ה באריכות כי הכוונה היתה
 לקבלם ולקשרם יחד שיהיו בבחי' ית"י באחדות גמור
 ולא בר"ה דרך פירוד כי זו היתה סיבת מיתת המלכים
 הא' ובה נמלא כי ז"ן הם עומדים באמלע בין נה"י
 דאריך ובין פנימיות א"ה ואז היו שם בתוך פנימיות
 א"ה בסוד העיבור כדרך הולד הנתון במעי אמו , ואין
 תמיהה בזה אם א"ה שהם יותר עליונים ורוחניים
 מלבישים לז"ן בתוך מעיהם ופנימיותם כי בן לריך
 ללורך בחי' העיבור בהכרח , ועוד כי כפי האמת אין זה
 חלוה והפסק בין א"ה לא"ה לפי שז"א הוא קטן מאד
 בערכם ובפרט עתה שאין לו י"ס רק ו"ק בלבד ואפילו
 לו הו"ק אינם מתפשטים רק ג' כלילן בג' כנז' נמלא
 שמקום מלכ ומעמד הז"א אינו רק בחלי התחתון דת"ת
 דאימא ששם ההריון ועיבור הולד אבל בכל שאר הפרטוף
 אין שום הפסק בין א"ה לא"ה ואין זו נק' חלוה
 והפסק . והנה ע"י כל הכללות והתלבשות הנז' נמלא
 שיש עתה אורות כפולים ורבים באו"ה בתוכם וא"כ

העפ"י שהיה הז"ח נתון בתוכם והיה מפסיק בינם לבין
ה"ח ח"ן זה מעלה ומוריד ונמצא עתה כי ח"ן וח"י
ת"ת וח"י יסוד וח"י מ' דו"ה נחונים מלד ימין בתוך
אבא וח"יים האחר נחונים בלד השמאל תוך ח"י :

אמנם ח"ח מתקבלים כולם במעווי דאימא שאבא
נותן אותם המחלות בתוך ח"י כי שם הוא מקום
העיבור האמיתי כמ"ש בע"ה. ונחזור אל הענין כי
הנה מכח עליות כל האורות הנ"ל והכללותם למעלה
וכן מכח עליות ב"פ המעשים דנ"ה דע"י למעל' בב"פ ח'
ניתוסף שם אור גדול ועלום ואין כח ביסוד דע"י לכובלי
כי הוא לר מלד ואז נבקע ונסדק מלמעל' למטה לאורכו
ויולא האור לתוך ואז אבא וי"ס העומד' בימין מתחברי'
ונעשים פרטוף ח' בלבד וכן ח"י ותבו' שהם בשמאל נעשי'
פ"ח בלבד כי עתה אורות היסוד שוים בענין גילוי
בהשוואה ח' ואין עתה כיסוי וגילוי הגורם חילוק פרטופי'
כנ"ל ועתה ח"ן שם רק ב"פ בלבד אחר מהאבא וח' דאימ'
ושיעורם מלמעלה מהגרון עד עיבור דח"ח. וזכור
הקדמה זו כי בכל פעם שרואים ח"ח להזדווג לאורך
מוחין לז"ח נעשה הכל פ"ח בלבד לאבא ולי"ס ופ"ח
לבי' ותבו'. וזכור ענין הזה לכל המקומות שתטטרך
להקדמה זו :

שער רפ"ח ניצוצין פ"א

ועתה נריך שנבאר באיזה אופן היה עיבור הז"ח בתוך
פרטוף הזה הכולל בינה ותכונה כנו' ותחילה
נריך שנבאר ענין ג' בחי' שיש לז"ח ולכולם נריך ח'י'
ע"י העיבור הזה הח' הוא בחי' האורות של המלכים
שנסתלקו מן הכלים ועלו למעלה ומתו הכלים וירדו
בבריאה כנ"ל. הב' היא בחי' הרפ"ח ניצוצות של אור
שנשארו בתוך הכלים בהיותם שכורים כדי להחיותם
חיות מלומלם שע"י כן יהיה בהם מליחות לחזור להחיות
ולתקן עתה ע"י העיבור. והל' תתמה מזה כי כן
האדם התחתון בעוה"ז אחר שמת ויולא נפשו ממנו
נשאר חלק מנפשו בתוך הגוף כדי שעי"ז יוכל לקום
בתחיית המתים וכמ"ש בס"ה פ' שלח לך דף ק"ע ע"ח
אבל השתף פקדונא חיהו לנפשיה דחיהו בשכיבו גו
גרמי וכו' עד לא על בשרא. גם דקס"ט ע"ח בענין
הכל דגרמי דאיסתאר בקברא במעשה בעלה חוב
דשמואל וזה סוד הפסוק והשביע בלחחות נפשך
ועלמותיך יחליץ וכו'. הג' הוא בחינת הכלים עצמן
שנשברו וירדו אל הבריאה וכל ג' בחי' חלו לריכים
להתקן על ידי העיבור כמ"ש לקמן בע"ה :

ונבאר בתחילה ענין הרפ"ח ניצוצין הנז' מה ענינם
ואח"כ נחזור אל הדרוש הנ"ל. ובכל מקום
שאנו מזכירים בחיבורינו ענין הרפ"ח ניצוצין הם חלו
שנבאר עתה בע"ה. הנה נת' כי הז' נקודות התחתונות
הנק' ז"מ שהם בחי' זו"ן דשם ב"ן הנז' שיולאו מנקבי
העינים של ח"ק כאשר יולאו בחי' הכלים תחילה וכאשר
יולאו ח"ח האורות לוכנס בכלים שלהם האלו לא יכלו

הכלים האלו לסובלם ומתו ונשברו וירדו הכלים למטה
במקום שעתיד להיות ח"ח כ' עולם הבריאה והאורות
נסתלקו ועמדו למעלה בח"י כנ"ל באורך וירידה זו
היא הנקרא' מיתה לפי שכל מי שיוולא מעולמו וירד
והולך לעולם אחר זולתו יקרא' חלו מיתה. והנה חלו
הז"מ הם בחי' ז"ת שהם הנק' זו"ן של עולם האלי' וכיון
שירדו אל הבריאה נק' חללם מיתה משא"כ באחוריים
דח"ח שגפלו ולא מתו כמש"ל. והוא כדמיון האדם
התחתון בעוה"ז כשמת שאז נפדת נפשו מגופו ונפשו
מסתלקת ותשוב למקומה האמיתי אל האלהים אשר
נתנה וגופו שהוא העפר ישוב אל הארץ וירד ממדרגתו
שהיה בחי' אדם וענין זה נקרא' מיתה. כן עד"ז אירע
אל המלכים האלו כי נשמתם שהם האורות שלהם עלו
למקומם שהוא האלי'. אמנם גופם שהם הכלים שלהם
ירדו למטה בבריאה ושם היתה קבורתם :

והנה כמו שגוף האדם התחתון בעוה"ז שנקבר בקבר נאמ'
בו ונפשו עליו תחיל ונשאר אותה בחי' של
רוחניות על עצמותיו הנק' בזהר הכלל דגרמי כנ"ל
כדי שיהיה לו חיות כדי שיוכלו להתקיים עד זמן
התחיה כי אם לא היה נשאר בהם שום לחיות לא היו
קמים בת"ה וזהו ענין מ"ש חז"ל יש שאינם קמים בת"ה
לסיבת העון כמו עון הריבית ועון הכופר בת"ה
וכיוולא בזה כי אותו עון גורם להסתלק הרוחניות ההוא
המלחלח העלמות ההם בקבר ונשארים יבשים ואינם
יכולים שוב לחיות וז"ל פ' והשביע בלחחות נפשך
ועלמותיך יחליץ והיות כגון רוח וכמולא מים אשר לא
יכזבו מימיו כי ע"י לחיות מימי האורה שנכנס
בעלמות לא יכזב ויקום בת"ה. וז"ל ג"כ מ"ש ביחזקאל
בענין העלמות היבשות ההם שארו"ל שהיה ח"י אחר
שנתן בריבית וע"כ נתיבשו עלמותיו בלי שום לחיות
מנוה ולא קם בת"ה ההוא. והנה עד"ז גם בז"מ האלו
נשאר בהם קלת רוחניות כדי להחיות את הכלים ההם
בזמן תחייתם שהוא זמן ח"י האלי'. ודע כלל זה כי כל
מה שיש בעוה"ז הכל הוא כדוגמת מה שהיה בחלו
הז"מ ואין כל חדש תחת השמש ומיתה הז"מ ות' הוא
ענין ת"ה להם וכן לגופים השפלים לע"ל :

והנה הרוחניות הנשאר בהם הנק' הכל דגרמי הם
בחינת הניצוצות האורות העליונים שנשארו
בכלים המתים ההם ועיקריות האורות נסתלקו למעלה
וקלת ניצוצו' נשארו בכלים לחיות בזמן ח"י האלי'. והנה
מספר הניצוצות ההם היו רפ"ח וז"ל והארץ היתה תוהו
וכוהו שהם בחי' המלכים הנק' ע"ש המ' דח"ק הנק'
ארץ אדום שמתו ואתחרבו ונעשו תוהו וכוהו ונשארו
קלת ניצוצות הנק' רוח אלהים מרחפת עליהם וחיבת
מרחפ"ת מ"ת רפ"ח כי הרפ"ח ניצוצות היו תוך המתים
הנז' ופשוט הוא שהאורות המעולים נתעלו למעלה
ובחי' הגרוע שבהם הם הניצוצות שנשארו בתוך הכלים
כנו' שהם בחי' דינים גמורים כמש"ל. ולכן נבאר תחיל'
סדר האורות ומדרגתם ומעלהם זה למעלה מזה :

הנה נודע הוא כי כל האורות של האלוי כולם הם
 בחי' הוי"ה ונודע כי ד' בחי' הוי"ה הם או
 הוי"ה דמילוי יודי"ן שהוא בני' ע"כ כזה יו"ד ה"י וי"ו
 ה"י או הוי"ה דס"ג כזה יו"ד ה"י וז"ו ה"י או הוי"ה
 דמ"ה כזה יו"ד ה"א וז"ו ה"א או הוי"ה דכ"ן כזה יו"ד
 ה"ה וז"ו ה"ה . ונבאר עתה בחי' ההוי"ה דע"ב וממנה
 יתבארו שאר ההוי"ה , הנה פשוט הוא כי שורש האורות
 ועיקריותם שלהם הוא ד' אותיות הוי"ה פשוטים בלתי
 מילוי והם בחי' עלמות האור , ואמנם זהו בהיות
 האותיות עלמם בלורתם ממש , אמנם יש ג"כ בחינה
 אחרת והוא בהיותם בחי' מספר וחשבון באופן זה ,
 כמו אם נאמר כי ד' אותיות ההוי"ה הם בני' כ"ו ואין
 ספק כי לורת האותיות עלמם הוא יותר שורש ועיקר
 האור יותר מבחי' מספרם וחשבונם , והנה כל זה
 הוא בבחי' הפנים כי גם כן יש בהם בחינת אחוריים
 של האורות , וגם כן יש בהם ב' הבחינות הנז' שהם
 לורת האותיות כמו שהם או בחינת מספרם וחשבונם ,
 גם יש בחינה אחרת והיא ארבע אותיות של השם
 בהיותם במילוי כי אז הם בחינות של דינים , כי מילוי
 הוא בנימטריא אלהים , ועוד כי שורש של ההוי"ה
 הם ארבע אותיות עלמם אבל מילויים הוא ביאור של
 ההוי"ה ויציאות אורותיה לחוץ , וגם בבחינת המילוי יש
 בהם בחינת האותיות כמו שהם בעלמם ובחינת מספרם
 וחשבונם , ועל דרך זה בחי' רבות לאין קץ במילוי
 ובמילוי המילוי ובמילוי מילוי המילוי וכו' עד אין קץ
 ועד אין תכלית :

וי"ו יו"ד וי"ו ה"י יו"ד , מדרגה י"א היא בחי' חשבון
 ומספר כ"ח אותיות מילוי המילוי דפנים , מדרגה י"ב
 הוא מספר וחשבון קכ"ו אותיות אחוריים דמילוי המילוי
 ועד"ז תלך עד אלף לפים רבבות מדרגות עד אין קץ
 להם והם ע"ד הנו' , וכן עד"ז הוא בהיות ס"ג ובהיות
 מ"ה ובהיות כ"ן , וכו' בכל השמות וההוי"ה והכנויים
 שיש בעולם , והנה כל מדרגה הקודמת לחברתה היא
 מעולה ממנה ואורה גדול מאד מאשר תחתיה וא"כ
 כשירדו הנילוות ודאי הוא שהיותר תחתונות הם אשר
 נשארו בכלים כנוצר למעלה :

ודע כי לא כל הבחי' שוות , כי הנה שם ע"ב גדול
 כמעלה על כולם ותחתיו כמעלה שם ס"ג ותחתיו
 כמדרגה הוא שם מ"ה ותחתיו כמדרגה הוא שם כ"ן .
 ופשוט הוא כי מכל אלו הד' ירדו מהם בחי' נילוות
 להחיות את הכלים ונילוות הוי"ה דע"ב ירדו בכלים
 דע"ב ונילוות דס"ג בכלים דס"ג וכו' כי אין כח
 בנילוות של הוי"ה זו להחיות כלים דהוי"ה אחרת ולכן
 לא ירדו כל הנילוות ממש כ"ן הנרוע מכולם להחיות
 את הכלים , אמנם מכל הוי"ה והוי"ה ירדו נילוות
 ממנה להחיות הכלים שלה אלא שמה שירד מהוי"ה
 ע"ב היו הנרועות מכולם שבשם של ע"ב , וכן גם כן
 הנילוות הנרועות אשר בשם ס"ג הם אשר ירדו להחיות
 את הכלים של שם ס"ג וכיוצא בזה בכל השמות האחרים:
 גם דע כי מספר הנילוות שירדו מכל הוי"ה מאלו
 הד' אינם שוים לפי שבשם ע"ב העליון שבכולם לא
 היתה בו כל כך שכירה גדולה כמו בס"ג וכן כיוצא
 בזה בשאר , ובדאי כי ממש כ"ן ירדו יותר נילוות מכל
 השאר וממ"ה פחות מכ"ן ומס"ג פחות ומועטות ממ"ה
 ומע"ב מועטות מס"ג , וערש שנבאר מספר כ"א ואחד
 אריך שנקדים הקדמה אחת והיא זו , דע כי כאשר ילאו
 העשרה נקודות מנקבי העינים של א"ק כנודע הנה
 בלחתם הניחו רשם שלהם בעולם האלילי , והנה מן
 הנקודות הכתר שלהם נעשה ממנו אס"כ כשנתקן עולם
 האלילי בחי' פרטוף אריך ומנקודת חו"ב ב"פ או"ה ומן
 חסד עד סיוס יסוד שהם ו"ס נעשה פרטוף ז"ה ומן הי'
 נעשה פרטוף נוק' הז"ה , ואמנם כאשר היה אס"כ זמן
 התי' אשר אז הלכישו זא"ז ככ"ל באורך לא הונחו במקומם
 הראשון ממש אמנם היה באופן אחר והוא כי הנה נודע
 כי אריך מתפשט עד סיוס עולם האלילי ממש ומהראוי
 היה שאו"ה יהיו למעלה במקום חו"ב דאריך כי הרי הם
 חו"ב אבל לא היה כך רק שלא הלכישו אלא את החו"ג
 דאריך כמ"ש לעיל , וכן מן הראוי היה שזעיר אשר
 בחי' ו"ק מחסד עד יסוד ולביש את ו"ק דאריך ולא היה
 כך לא שאינו מלביש רק מחטי ת"ת דאריך ולמטה ככ"ל
 אמנם נוק' הז"ה נשארה במקומה ה"ה והוא שמלבשת
 היא את מ' דאריך והכלל העולה מכל זה הוא כי שם
 ע"ב שמקומו בחכמה ושם ס"ג שמקומו בכונה ירדו
 למטה ולא הלכישו אלא את חו"ג דאריך ונמלא כי שם
 ע"ב הוא בחסד ולכן חסד בני' ע"ב ושם ס"ג הוא

פ"ב ונבאר בקצרה סדר מדרגתם זו למעלה מזו , הנה
 העיקר והשורש לכל הם ד' אותיות ההוי"ה
 בעלמותם ובלורתם כזה יהו"ה , מדרגה הב' היא
 האחוריים שלהם בבחי' עלמם ולורתם כזה י"ה י"ה י"ו
 יהו"ה והם עשר אותיות , מדרגה ג' היא חשבון ומספר
 ד' אותיות הנק' פנים שהוא בחי' היות מספרם כ"ו .
 מדרגה ד' היא חשבון ומספר עשרה אותיות הנק'
 אחוריים שהוא בחי' היות מספרם ע"ב . מדרגה ה'
 היא מילוי של השם ונק' פנים והם י' אותיות יו"ד ה"י
 וי"ו ה"י בלורתם עלמם , מדרגה ו' היא האחוריים
 הנז' בבחי' האותיות בלורתם לא בשבונם והם כ"ו
 אותיות יו"ד , יו"ד ה"י , יו"ד ה"י וי"ו , יו"ד ה"י וי"ו ה"י
 מדרגה ז' היא חשבון ומספר י' אותיות המילוי הנז'
 שהוא היות מספרם ע"ב . מדרגה ח' היא מספר וחשבון
 כ"ו האותיות האחוריים שהם בני' קפ"ד , מדרגה ט'
 היא בחי' אותיות מילוי המילוי הנק' פנים כזה יו"ד
 וי"ו דל"ת , ה"י יו"ד , וי"ו יו"ד וי"ו , ה"י יו"ד , מדרגה
 י' היא האחוריים של מילוי המילוי הנז' והם קנ"ו אותיות
 כזה יו"ד , יו"ד וי"ו , יו"ד וי"ו דל"ת , יו"ד וי"ו דל"ת
 ה"י , יו"ד וי"ו דל"ת ה"י יו"ד , יו"ד וי"ו דל"ת ה"י
 יו"ד וי"ו , יו"ד וי"ו דל"ת ה"י יו"ד וי"ו יו"ד , יו"ד
 גי"ו דל"ת ה"י יו"ד וי"ו יו"ד וי"ו , יו"ד וי"ו דל"ת
 ה"י יו"ד וי"ו יו"ד וי"ו ה"י , יו"ד וי"ו דל"ת ה"י יו"ד

בגבורה ושם מ"ה הוא בחי' ת"ת ונה"י עם היותו כולל
 ו"ק גמורים שהרי הו"ה שהוא בחי' ו"ק דאלי' שהם בחי'
 שם מ"ה הו"ה מוחי' ת"ת ונה"י דארי' בלבד ושם ב"ן
 הוא במ' לבדה והנה נתבאר איך כל ד' הויו"ת דע"ב
 ס"ג מ"ה ב"ן כולם הם כו"ת דארי' בלבד, והרי נת'
 ההקדמה הנו'. ונלע"ד חיים כי כל אלו הד' ע"ב ס"ג
 מ"ה ב"ן כולם הם בשם ב"ן הנ"ל שהוא כולל העשרה
 נקודות של העינים והוא מתחלק לד' הויו"ת או כמ"ח
 כי כל הויו"ה מהד' כוללת כל הד' כנלע"ד, ועתה נבאר
 הסדר שלהם, הנה מן הויו"ה דע"ב אשר בחסד האורות
 שלו יעלו למעלה באילוף כשנשכרו הכלים היו ששה
 מדרגות הא' ושאר המדרגות מן הו' ואילך והיא ככלל
 שהיא חשבון ומספר י' אותיות המילוי שהם בני' ע"ב
 כולם ירדו בכריאה עם הכלים בסוד הנילוות הנ"ל,
 ופשוט הוא שכל המדרגות שלמטה מהם נכללים בה
 ואינם נחשבים כדבר בפ"ע ולכן אינו עולה במספר
 ואינו נחשב רק מדרג' הזאת שהיא בחי' מספר י' אותיו'
 של המילוי שהם בני' ע"ב וכל שאר הנילוות שלמטה
 מהם נכללים באו ע"ב, וכבר נתבאר אילינו במקומות
 רבים כי מליאות מספר הרפ"ח נילוות הם ד' בחי' ע"ב
 שירדו מהלו הד' הויו"ת וכולם יחד הם רפ"ח נילוות,
 והרי נתבאר הע"ב נילוות שירדו מכלל הרפ"ח נילוות
 והם מהויו"ה הא' דע"ב ומשם ס"ג שהוא יותר תחתון
 משם ע"ב לא עלו האורות שלו באלי' רק ד' מדרגות
 הא' בלבד ונמלא כי ירדו בכריאה ב' מדרגות אחרות
 יותר עליונות שהם בחינת עשרה אותיות המילוי של
 ס"ג ובחינת האחרונים שלהם שהם מדרגה הא' והו',
 וכאשר נמנה מדרגה הא' שהם עשרה אותיות מילוי
 דס"ג בבחי' אותיות עלמנן ונמנה ג"כ מספרם שהם ס"ג
 הרי הם ע"ג נילוות שירדו משם ס"ג, ומשם מ"ה שהוא
 הת"ת ירדו ב' מדרגות עליונות יותר לפי שהוא גרוע
 במעלה מן הס"ג ולא עלו למעלה באלי' רק ב' מדרגות
 הא' בלבד וכל שאר ירדו בכריאה ונמלא כי הנילוות
 שלהם הם ע"א נילוות שהם כ"ו ומ"ה פי' כי מספר הד'
 אותיות פשוטות הם כ"ו ומספרם י' אותיות המילוי הוא
 מ"ה והנה מ"ה וכ"ו הם בנימ' ע"א נילוות הרי הם ג"פ
 ע"ב נילוות ומשם ב"ן ירדו כל המדרגות חוץ מן
 העליונה הא' לפי שלהיות בחינתו מלכות שהיא תחתונ'
 מכולם היה בה שבידה גדולה יותר מכולם שלא עלה
 ממנה רק בחי' ד' אותיות הפשוטות בבחינת אותיות
 עלמנן וכל שאר ירדו בכריאה וז"ס שאנו אומרים בכ"מ
 כי המ' נשאה באלי' בבחינת נקודה אחת בלבד וכל
 שאר מתמעט ממנה ויורד אל הכריאה והבן זה כי
 הנה הנקודה ההיא היא בחי' המדרגה הא' שבכולם
 בלבד, ואמנם מספר הע"ב נילוות שירדו ממנה הם
 בחי' המספר והחשבון של הי' אותיות האחרונים דשם
 ב"ן שהם בני' ע"ב והרי נת' ד' בחי' ע"ב ע"ב ע"ב
 ע"ב שירדו מן הד' הויו"ת ומספר כולם הם רפ"ח נילוות
 אלא שיש כינוהם הפרש כי אין בחי' שוין לפי שהע"ב

נילוות שירדו משם ע"ב דווריון הוא הע"ב של חשבון
 ומספר י' אותיות המילוי שזו היא המדרגה הז' ומשם
 ס"ג הע"ב שלו הוא י' אותיו' וס"ג שהם ע"ג והם המדרג'
 הא' והו' ומשם מ"ה הע"ב שלו הוא מ"ה וכ"ו שהם בני'
 ע"א שהם המדרגה הנ' והו' ומשם ב"ן הע"ב שלו הוא
 המדרגה הב' והד':

פ"ג ועתה לריך לבאר כמה שאלות שיש בכל הנו"ל
 והוא כי לריך לידע למה היו כל השינויים האלה
 שבשם ע"ב אנו לוקחים מספר מדרגה ז' ומס"ג ב'
 מדרגות שהם הא' והו' וממ"ה ב' מדרגות שהם הנ'
 והו' ומכ"ן מדרגה ח' בלבד והיא הכריעית והתשובה
 היא כי הנה נת"ל כי הנה השוה שבה הויו"ת הנו' שהם
 ע"ב ס"ג מ"ה וב"ן הוא שהמדרגו' שהם ממדרגה הז'
 ולמטה כולם נפלו בכריאה ולכן אין אנו מחשבים
 משם ולמטה כלל רק ממדרגה הז' או מלמעלה ממנה
 ולא מלמטה ממנה כי כל מה שלמטה מן המדרגה הז'
 בטלים הם בה שהולם גרועים ממנה ואינם עולים
 בשם ובחשבונות כלל ולכן אין אנו מזכירין ומחשבים באו
 הרפ"ח נילוות רק אלו הד' מספרים שיש בד' מילויים
 של ד' שמות אלו שהם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ולהיותם
 משונים במילואם לכן נזכרים כל ד' מילויים לפי שזה
 בנימ' ע"ב וזה ס"ג וזה מ"ה וזה ב"ן ואין מספרם
 שוים, גם לריך שתדע שבמקו' שאנו מחשבים בחי' הפנים
 אין האחרונים עולים בשם החשבון כי טפלים הם אל
 בחי' הפנים המעולים מהם ולכן אין אנו מחשבים בחי'
 האחרונים כלל באלו הרפ"ח נילוות רק בשם ב"ן האחרון
 כ"ש הטעם למטה בענין המ', גם לריך שתדע כי כל
 מקום שיש ב' מספרים וחשבונו שוים אין אנו מחשבים
 את ב' רק הא' בלבד והוא כי הנה הי' אותיו' דס"ג והעשר
 דמ"ה ירדו אל הכריאה ועכ"ז לא חשבו בחי' י' אותיות
 דמ"ה כיון שכבר נחשבו העשרה אותיות דס"ג הא' מהם
 כי כבר ביארנו שאפילו בחי' הד' מילויים הנו' לא היינו
 מחשבים ומונים אותם ד' פעמים אלא לסיבת היותם
 משונים זה מזה כי זה ע"ב וזה ס"ג וזה מ"ה וזה ב"ן
 משונים במילואותם, וטעם הדבר הוא כמה שנקדים לך
 הקדמה ח' והיא כי הנה כאשר מליאות הנילוות שוים
 במליאותם נשארים ב' במקום שנשארו ונפלו העליונים
 ושם נשארו התחתונים עמהם כיוד הרי שנפלו עשרה
 אותיות ס"ג ואח"כ עשרה א' יותות של מ"ה והנה עם
 היות י' אותיות מ"ה גרועים במעלה מעשרה אותיות
 דס"ג עכ"ז נפלים למטה לא נפלו רק עד המקום
 שירדו עשר אותיות ס"ג ושם נתערבו ונתקשרו עמהם
 הי' אותיות דמ"ה לפי שבחי' ס"ג נשבר קודם ממ"ה
 כנודע פי תחילה מלכו העליוני' ונשברו ואח"כ
 התחתונים ולכן בעת שירדו הי' דמ"ה פגעו ומלאו
 העשרה דס"ג שירדו שם בכריאה תחילה ונתערבו
 עמהם ולא ירדו עוד למטה מהם ונדבקו עמהם
 לסיבת היות מספרם שוים אבל כאשר אין שני הבחי'
 שוות במספרם כל אחד יורד במקומו הראוי לו לירד
 ולכן

ולכן כל בחי' השוות לא כפלנו אותם למנותם בחשבון
 ולכן בחי' הוי' אותיות דמ"ה אשר נתקשרו במקום
 נפילת י' אותיות ס"ג אינם נמנים בפ"ע. אבל המדרגה
 הז' של שם מ"ה שאינה דומה למספר מדרגה הז' דס"ג
 נחשבה בפ"ע כי זו מספרה ס"ג וזו מספרה מ"ה וכן
 המדרגה הג' משם מ"ה אשר מספרה כ"ו נכנסה בכלל
 החשבון לפי שמסם ע"ב ומסם ס"ג לא נפלה מדרגה
 הג' ולכן אנו מחשבים אותה בחשבון הע"ה של שם
 מ"ה וכן בשם ס"ג אשר מדרגה הה' שבו לא ירדה
 במה מסם ע"ב ולכן נמנית בחשבון הע"ה ניולוין של
 ס"ג וכן המדרגה הז' שהיא משונה בחשבונה מן השביעי'
 של שם ע"ב ושל שם מ"ה גם היא נחשבת :

ועתה נשאר לבאר הע"ב דר' של שם ב"ן שהיא מ' כי
 הנה היא מדרגה דר' שהיא בחי' האחרונים והרי
 נת"ל כי כאשר יורדים הפנים אין האחרונים נכנסים
 בחשבון כלל וכאן הדבר היה להפך כי האחרונים נכנסו
 בחשבון ולא הפנים, והתשובה היא כי ג' שמות הא'
 שחשבו בחי' הפנים לכן לא חשבו בחי' האחרונים אבל
 כאן במ' שאין הפנים נחשבים במספר הז' נחשבים
 האחרונים ועדיין נשאר לתרץ כי אדרבא לעיקרה דוינה
 פירכה דלמה אין בחינת הפנים נמנים במ' ואז לא היו
 האחרונים נכנסים במנין כדמיון האחרים ולכן לריך
 שנתרץ כל המדרגות מלמעלה למטה ונאמר כי הסיבה
 שאין אנו מחשבים המדרגה הג' שהיא בחי' פנים והיא
 מספר דר' אותיות פשוטות הטעם הוא כמ"ס לעיל
 שביש ב' מנינים ומספרם שוים אינם נמנים רק הפעם
 הא' ומדרגה הזאת כבר נכנסה בחשבון הע"ה ניולויות
 דשם מ"ה וחלו הכ"ו נשאר עמהם ונתקשרו שם
 למעלה כנ"ל גם מדרגה הז' שהיא מספר ט' אותיות
 המילוי שהם בני' ב"ן לא נמנית עם שהיא בחי' פנים
 וגם שאינה דומה אל שאר המילויים כי לסיבה זו נמנית
 לעולם המדרגה הז' בע"ב ובס"ג ובמ"ה אבל הענין
 הוא במה שנבאר ענין ההוי"ה דשם ב"ן מה עניינה.
 דע כי שם של ב"ן דמילוי ההי"ן אשר במלכו' היא בחי'
 ב' הוי"ו ת יחד ממש והיא הוי"ה כפולה ונקר' מערת
 המכפלה כנודע כי ב' אותיות של ו"ד של מילוי היו"ד
 הם בגימ' גם כן בחשבון אות הפשוטה וכל שאר
 האותיות כפולה ממש אותיות ההוי"ה. והנה ענין ב'
 הויות חלו עניינם הם כי ההוי"ה הא' היא בחי' ז"ה
 והוי"ה הב' היא בחי' נוק' עלמה ובאשר מתחברים ז"ן
 אשר אז מאיר ז"ה בנוק' הנה אז הז"ה נותן הארת
 הוי"ה שלו אליה ואז נעשים ב' הוי"ו ת בנוק' ואז נעשה
 בה שם ב"ן שהוא בחי' ב' הויות וזכור הקדמה זאת :

והנה בהקדמה זו הותרה השאלה הנז' כי להיות
 שעיקר אותיות חלו דשם ב"ן שורשם הם מז"ה
 כנז' לכן אין ראוי למנותו בפ"ע בבחי' המ' ולכן אין
 המדרגה הז' שהיא מספר ב"ן נכנס בכלל חשבון הע"ב
 ניולוין שלה וכן מדרגה הג' שמספרה כ"ו אינה נכנסת
 בחשבון לפי שנשארה רבוקה למעלה עם מדרגה הג'

שבו"ה שכבר נכנסה בחשבון. וכן גם המדרגה הה'
 שהיא בחי' פנים והם ט' אותיות המילוי בלורתם עם
 היותה משונה מן האחרים שהיו עשרה בכל מילוי עכ"ז
 לא נכנסה בחשבון. והטעם הוא עם הנזכר שכיון
 ששורש שם זה במילוי ב"ן הוא מן הזעיר ע"כ לא נמנה
 בנוקביה :

פ"ד ועתה נשאר לנו לבאר ענין א' והוא כי הנה נת"ל
 כי מן החג"ת והמ' ירדו הרפ"ח ניולוין

שהם ד"פ ע"ב. ועתה לריך לבאר כי בהכרח הוא שגם
 מנה"י ירדו ניולוין וא"כ מה עניינם ואם ירדו למה
 לא נכנסו ונכללו גם הם במספר הניולוין ונבאר תחי'
 מה הם בחי' הניולוין שירדו מהם. הנה נודע שג"ה
 הם ב' פלגי דגופא כנ"ל ולכן אין הוי"ה גמורה בכ"ה
 מהם רק הוי"ה א' בין ב' נמלא כי חזי הוי"ה הוא האור
 של נח וחזי הוי"ה הוא האור של הוד ופשוט הוא
 שכשההוי"ה נחלקת לב' חינו עולה בשם רק המחלית
 העליון שהם ב' אותיות י"ה וכמס"ה כי יד על כס י"ה
 כי ב' אותיות ו"ה אינם שם בפ"ע ונמלא כי הנלח נק'
 י"ה וכן נק' הקוד י"ה וכן היסוד נק' י"ה לפי שהיסוד
 אינו בחי' בפ"ע רק הארה כלולה מה' אורות העליונים
 כנודע, ועוד טעם אחר במה שנת' כי ב' יסודות אחד
 דאבא ואחד דאימא מתלבשים תוך זעיר ובכ"ה מהם יש
 בו ה"ח וה"ג וה"ח דיקוד דאימא הם מתפשטים בזעיר
 כחג"ת כ"ה שלו והה' גבורות דיקוד אימא וכן הה"ח
 והה"ג דיקוד אבא אשר לא נתגלו ולא ילאו הנה כל שו
 הם יורדות ליסוד דז"ה וכבר ידעת כי סיוס היסוד
 דאבא הוא מסתיים ביסוד עלמו דז"ה ונמלא כי ט"ו
 חו"ג יש ביסוד זעיר אשר מספרם י"ה, ועוד טעם אחר
 והוא בענין הה"ח עלמנ המתפשטים בז"ה מזד יסוד
 אימא והוא כי הלא נת' אללינו כי ג' בחי' יש אל החסדי'
 הא' הוא למעלה במקום הדעת של ז"ה כי שם הוא
 שורש החסדים ה' ואח"כ מן הארתם מתפשטים ה"ח
 מן החסד דז"ה עד הוד שבו כנז' ואח"כ מן הארת
 הה"ח המתפשטים מתקבלים הארתם ביסוד ז"ה ה"ח
 אחרים אשר לסיבה זו נק' היסוד כנ"ל כנודע והרי הם
 ט"ו חסדים כמנין י"ה ונמלא כי נה"י אינם הויות
 גמורות רק ג' שמות י"ה כנודע :

והנה כל בחי' המדרגות שנת"ל בשם הוי"ה כולם ג"כ
 ישנם בשם י"ה ודוגמת מה שירד משם מ"ה
 כך ירד מג' שמות י"ה הנז' כי לא נשאר באלי' רק
 ב' מדרגות הא' בלבד שהם ב' אותיו' י"ה וגם האחריו'
 שלהם בבחי' אותיות בלבד שהם י"ה. אמנם מן
 המדרגה הג' ולמטה וגם היא בכלל כולם ירדו בכריא'
 ע"ד מה שירד מן הת"ת שהוא שם מ"ה. ואמנם
 הטעם למה אין בחי' כל הניולויות האלו נזכרו
 בפ"ע ע"ד שהזכרו שאר הניולויות. הענין הוא לפי
 שכל הניולויות שירדו מן נה"י מתחברים כולם עם הניולו'
 של הת"ת וכבר נת"ל שכל מה שמתחבר עם מה שלמעל'
 ממנו אינו עולה בשם לימנות בפ"ע והנה בבחינת
 ניולויות

נילוות האחוריים שלהם חין זריק לתת טעם למה לא
 נמנו שכבר ביארנו שבמקום שנמנים הפנים חין
 נמנים האחוריים חבל בחי' הפנים זריק לבאר חין הם
 מתקשרים עם הכחיות שלמעלה מהם אשר לסיבה
 זו לא נמנו כנו'. והנה ג"פ י"ה הם בנימ' מ"ה ולכן
 נילוותיו מתחברים עם נילוות מ"ה כנו' ואעפ"י
 שאין מספרם שוים כי חשבון של זה הוא מו המילוי
 וחשבון זה הוא מן הפשוט חין בזה חשב כמ"ש בע"ה
 חבל חין הכוונה עתה רק למנוח מניחות להתחבר
 ב' יחד אעפ"י שלה יהיו חשבונם שוק וכן מילוי ג'
 שמות י"ה הכו' הוא באלפי"ן לפי שנה"י חלו הם נה"י
 של ז"א שכחי' מילוי אלפי"ן והנה י"ה דמילוי אלפי"ן
 הוא בני' כ"ו ולכן הוא מתחבר עם שם מ"ה במדרגה
 הג' שמספרה ג"כ כ"ו אעפ"י שאינם שוים כמניחותם
 והענין הוא שכבר ביארנו שעשרה אותיות דמילוי מ"ה
 של הת"ת עלו עם עשרה אותיות דס"ג ונתחברו עמהם:
 והנה מתויראים חנו כי כיון שעלו חלו עשרה אותיות
 למעלה שלא יעלו ג"כ עמהם המספר שלהם
 שהוא בנימ' מ"ה והיא המדרגה הז' לפי שהמספר נגד
 אחר האותיות שהם שורשם ואם יעלו גם הם נמלא שכלי
 הת"ת יהיה בתכלית הגריעות ריקן בלתי נילוות ולא
 יוכל אח"כ להתקן בעת תי' שאר הכלים ולכן עולים
 נילוות דנה"י למעלה בת"ת שיתקשרו עם מספר מ"ה
 מדרגה ז' דת"ת ואז לא יעלה המספר ההוא למעלה
 בשם ס"ג ולכן כיון שאין כוונת עליית נילוות חלו רק
 לסיבה זו לכן חין חשב וקפידה בדבר שיהא חשבונם
 שוים ובלא"ה עולים לסיבה הנזכרת וא"ת למה בשם
 ע"ב חין חנו חוששים חולי יעלה בחי' מספר דע"ב
 שהיא מדרגתו הז' עם שורשו שהיא מדרגה הה' דס"ג
 שהיא בחי' י' אותיות שלו עמהם כדי לקשרם שלא יעלו
 (כ"ח) וא"ת למה גם בשם ע"ב חין חנו חוששין
 שהמספר שלו יעלה להדבק עם שורשו שהם עשרה
 אותיות דמילוי ע"ב ומטעם פחד זה היה ראוי שיעלו
 ג"כ י' אותיות דמילוי ס"ג למעלה עמהם כדי לקשרם
 דוגמת נה"י שעלה לת"ת מטעם הנז"ל. והתשוב' היא כי
 בע"ב לא ירדו י' אותיות המילוי כלל בכריחה כי נשאר
 בחי' והמספר שלהם בלבד ירד בכריחה ולכן חין חשב
 שיעלו שאינם עולים מעולם אל עולם אחר כי אינם
 יכולים ובפרט כי הרי בע"ב ירדו מן החלי' אל הכריחה
 שלא היה בהם כח לעמוד שם ונשברו ונפלו ואיך עתה
 יעלו לחלי' אחר שנשברו ונפלו. חבל המספר דמ"ה
 היה יכול לעלות לשורשו שהם עשרה אותיות דמ"ה
 שעלו ונתקשרו עם עשרה אותיות דס"ג שכולם בכריחה
 הם עומדים והם יכולים לעלות. וזריק לבאר כי מאחר
 שסיבת עליית נילוות נה"י עם המ"ה חינו חלו כדי
 שלא יעלה מספרו עם שורשו אשר עלה עם י' אורות
 דס"ג וא"כ היה זריק שימלאו בחי' י' אותיות בלו הנה"י
 מחמת המילוי כדי שיהיה תמורת אותם עשרה דמ"ה
 אשר עלו. חבל הענין הוא כי הרי כב' שמות של י"ה יש

כמילויים עשרה אותיות וחלו הם במקום אותם עשרה
 אותיות דמילוי מ"ה שעלו אל שם ס"ג כנו' ואמנם
 אעפ"י שהם ג' שמות י"ה וא"כ יש במילויים ט"ו
 אותיות חין בזה קפידה רק חס יהיו אותיותיהם מועטות
 ממספר עשרה חבל חס הם יתרים מעשרה חין בזה חשב
 ונמלא שכל הנילוות של נה"י כולם עלו ונתחברו עם
 נילוות שם מ"ה דת"ת ולכן חין עולים בחשבון רק
 הנילוות של ד' שמות ע"ב ס"ג מ"ה כ"ן שהם רפ"ח
 ככ"ל לפי (בע"ח גרים חלה) שהג' בחי' ע"ב הא' הם
 בחי' פנים והע"ב הד' הוא בחי' האחוריים ובין כולם
 הם רפ"ח נילוות שאנו מזכירין ככל מקום בחיבורינו
 ועתה תבין ותראה חין נשאר הכלים של נה"י בלתי
 נילוות עצמן ולכן יניקה הקליפות היא מהם:

פ"ה ודע כי בחי' חלו הרפ"ח נילוות חבל כולם הם
 בחי' גבורות ודינים גמורים ועליהם רמזו
 בזוהר במקומות רבים כנו' בפ' פקודי דרב"ד ע"ב
 ות"ח רישא דמהימנותא גו מחשבה בטעם בולגיה
 דקרדינותא וסליק גו מחשבה נילוותין זריק לש"ך
 עיבר ובריר פסולת מגו מחשב' וכו' ובתזריע דמ"ח ע"ב
 תנא מן בולגיה דקרדינותא נפקו שכ"ה נילוותין וכו'
 מסטרא דגבורה דאתקרון גבורות וכו' ובא"ר דקל"ב
 ע"ב מסתכל הוינא וארו נהורא יקירא דבולגין עילאין
 נהיר וסליק לשכ"ה עיבר וכו' ואעפ"י ששם נראה שהם
 ש"ך נילוותין ובאין חנו קוראים אותם רפ"ח נילוותין הכל
 הוא ענין אחד וית' בע"ה עתה למטה. והנה היותם
 מספר ש"ך נילוותין הוא כי הנה חלו הנילוות הם מבחי'
 ז"מ דמיתו והנה הם מבחי' ז"א כנודע והנה הז"א
 נק' אדם לפי שיש בו הוי"ה דאלפי"ן גי' אדם וכל מלך
 אחר מאלו הוא אדם אחד נמלא שז"פ אדם הם בני'
 ט"ו אשר כולם הם נילוות של גבו' ודינים גמורים
 של הז"מ שמתו וכאשר נתקנו במעי אימא כבר נת'
 שהיה ע"י טיפת חבא שנתן בה מחדש והיא כוללת ה"ח
 ואימא ג"כ נתנה בהם טיפת מ"ן הכוללת ה"ג וע"י
 נתקנו חלו השט"ו חנו' ובין כולם הם ש"ך נילוותין כי
 הה"ח דחבא אינם נילוותין רק חסדים שהנילוותין הם בחי'
 גבו' בלבד באופן שהשט"ו נילוותין הם הישנות של הז"מ
 וה' נילוותין אחרים הם חדשות ובין כולם הם ש"ך נילוותין
 בז"א:

ובבר ידעת כי גם נוק' דז"א שהיא הז' שבמלכים יש
 בה כללות כל הז"מ כנודע דלית ספי' דלא
 אתכלילת בה בחי' המ' ונמלא כי הם ש"ך נילוותין
 אחרים בנוק' דז"א ונודע כי כל הגבו' והדינים הם
 כפולים ונמלא שיש כ"פ ש"ך בז"א אשר לסיבתם נק'
 הז"א שמש שהם בחי' הנילוות האלו וכ"פ ש"ך בנוק'
 חשב לסיבתם נק' היא תמ"ר שהם בחי' הנילוות האלו
 שבה וכל חלו הנילוות שלו ושלה מתערבים במעי
 דאימא ומלטיוריים ונתקנים שם, ולהבין ענין השכ"ה
 וענין הרפ"ח זריק לבאר המאמרים חנו' וגם המאמר
 חנו' בפ' בא דל"א ע"ב וז"ל כי יהיה נערה בתולה נער
 כתיב

כתיב מ"ט משום דכל זמן דלא קבילת דבר איתקריאת
 נער פי' שם ארני מורה על הדין כנודע וכן ג' אותיותיו
 האחרונות הם גי' דין ונשאר אות הא' שהיא א' והיא
 בחי' הרחמים המשותף עם הדין שבה ואות אל"ף זו
 מורה על שם אהי"ה שהיא רחמים והו' הטעם שנק'
 המ' בס"ה דינא רפייה לפי שמתחברת עם אות אל"ף
 שהיא רחמים כנו' ואז היה דינא רפייה . וכבר ידעת
 שזרע כל הדינים הם בחי' ה"ג וכל גבורה מהם נק'
 דין שהם ג' אותיות אחרונות שבשם ארני וחס תמנה
 ה"פ דין יהיו בני' ש"ך נמלא כי ה"ג הנק' דינים
 מתפשטים עד מספר ש"ך נילולין הנכללין כולם בה"ג
 אלו וז"ש בפ' פקודי כנ"ל בטעם בולגיא דקרדינותא וכו'
 זריק לש"ך עיבר פי' כי בולגיא דקרדינותא הוא סוד
 בחינת שורש כל הגבורות והדינים מעיקרם :
 והנה היה עומדת בנו אומא כי לסיבה זו אמרו
 בזוהר דדינין מתערין מינה דז"ש בא"ז דהאי
 בולגיא דקרדינותא גניו גו מעווי דאימא כנו' שם דר"ב
 ע"ב ולכן הבולגיא הזאת היא הנותנת קלבה ומדה ומדר
 משחתא לכל ספי' כנו' במאמר קו המדה כ"י ובריש
 תי' הה' שבת' ובמקומות הרבה והטעם לפי שכל
 המדרה והקלבה אינה אלא מלך הגבו' לפי שהקדים
 מורה התפשטות יותר מן השיעור בכל הדברים אבל
 הגבורה אינה מנחת לאור העליון להתפשט אלא נותנת
 לו קלבה ומדה עד המקום שצריך שער שם יתפשט
 האור ולא יותר וזו הבולגיא היא דמדיר ועביר משוחין
 בכל ספי' וספי' כנודע . וכבר נת' כי היה גבוה
 במעווי דאימא והנה כל המלכים שמתו ילאו מנו האי
 בולגיא דקרדינותא וכמ"ס בא"ז דר"ב ע"ב נילולין
 אפיק זיקין בזיקין לש"ך עיבר וכו' כי אלן הנילולין
 דזריק האי בולגיא דקרדינותא הם מלכין ועלמין קדמאין
 דאיתחריבו ומתו שהיה בהם ש"ך נילולין כנ"ל ואח"כ
 ע"י אותם הה"ג קדישין אחרנין שהם טיפת אימא כנ"ל
 וכנו' באד"ר קמ"ב ע"ה וקל"ז ע"ב בהם איתבסמו
 ונתקנו אותם המלכין קדמאין שהם ש"ך נילולין הנז'
 בפ' נשא דקל"ה ואז נלטרפו ונתבררו וילא מהם הפסולת
 והמכורר שבהם עלה למעלה בסוד העיבור גו מעווי
 דאימא כנ"ל בדרוש זה וז"ש בפ' פקודי דר"ב ע"ב
 דבולגיא דקרדינותא זריק נילולין לש"ך עיבר שהם ז"מ
 הנז' ואח"כ בירר פסולת מנו מחשבה וכו' והוא ע"י לו
 הה"ג קדישין אחרנין והנה בהתחבר עמהם אלו הה"ג
 קדישין אחרנין נעשים כמספר שכ"ה הנז' בפ' תזריע
 דמ"ח ע"ב כנ"ל תאנא מבולגיא דקרדינותא נפקין שכ"ה
 נילולין וכו' גם ז"ש בפ' בלק דר"ט ע"ב שכ"ה זגין לסטר
 חד וכו' ואלו ה"ס פעמוני זהב של הגבו' שהם מתפשטין
 בכל הד' קלוות הבינה אימא עילאה וז"ש בא"ז דקל"ב
 ע"ב א"ר חזקיה מסתכל הוינא וכו' נהיר וסליק לשכ"ה
 עיבר וכו' שבתחילה היו ש"ך בלבד שהם ה"ג ה"פ
 דין דארני שהם ש"ך נילולין וכאשר נתחברו עמהם
 ה' אלפי"ן עם הה' דינים שהם בחי' ה' שמות אהי"ה

שהם רחמים יותר מהם אז נתמתקו ונתבסמו הה"פ
 דין ונעשו ה"פ ארני שהם בנימ' שכ"ה נילולין ואז
 נק' המ' דינא רפייה כנ"ל ששם ארני האל"ף שבו רחמים
 ושאר אותיותיו דין ולכן הוא דין מזוג ורפייה באופן
 ששם ארני הוא הנקרא דינא רפייה ואז הם שכ"ה גבו'
 ובהיותם שכ"ה הם ממותקות וממלא ש"ך נילולין
 נילולין ונהרין מלך אות האל"ף המתחברת עמהם וז"ש
 נהיר וסליק לשכ"ה עיבר וכו' שאז הם מאירים ואינם
 חשוכים . וכזה תבין מ"ס בפ' תזריע ענין נער ונערה
 שנער בנימ' ש"ך נילולין עד לא איתבסמו ונערה
 שהיא בנימ' שכ"ה היא כאשר נתבסמו על ידו שם
 אהי"ה שהיא בה' עילאה בינה המורה על אות אל"ף
 שבשם ארני ונתבסמו ע"י ה' אלפי"ן שיש בה"פ דין
 כנו' כנגד ה' ראשונה שהיא בינה הכוללת ה' אלפי"ן
 ה"פ אור הנז' בתי' תי' ה' אז נק' נערה יתיר ה' שאז
 היא בבחי' שכ"ה דינים מבוסמים וממותקים ואז יכולה
 להיות מקבלת עמה זוג הזכר המזדווג בה משא"כ
 תחילה עד לא איתבסמו . ואמנם ענין לו הה' היתירים
 המבוסמים והמתקנים והמתקנים הש"ך נילולין הם
 הגבו' הנק' ה' אותיות מנלפ"ך הנז' אללנו במקומות
 רבים והנה מנלפ"ך בנימ' הוא פ"ר והחילוק שיש בין
 שכ"ה נילולין ובין ה"ג מנלפ"ך הוא זה שאלו השכ"ה
 נילולין הם גבו' הנק' עלמה והם נתונות בספי' המ'
 שלה כמ"א שכל ג' בחי' הכלים של ספי' זו הם ג' שמות
 ארני וכבר נת"ל ששכ"ה הם ה' שמות ארני . אמנם
 גבו' מנלפ"ך הם בחי' גבו' הזכר עלמו שאח"כ נותנס
 אליה ומתקבלים בספירת היסוד שבה הנק' נקודת ליון
 כנודע . הרי נת' ענין שכ"ה נילולין או פ"ר נילולין
 הנז' בכ"מ בזוהר שהם בחי' הנילולות שהיו בז' המלכים
 כנ"ל שיש בהם ג' בחי' והם כלים נילולות אורות ונתקנו
 ע"י פ"ר נילולין דמנלפ"ך שגם הם בחי' נילולין וכולם
 הם דינים וגבור' אלא שאלו של מנלפ"ך הם ממותקות
 יותר מאד מהשכ"ה נילולין וזכור הקדמה זו דשכ"ה נילולין
 או פ"ר דמנלפ"ך מה ענינם בכל מקום ועיין לעיל
 בש' העקודי פ"ה ענין ד' מיני אורו' טנ"ת ונילווא' שהם
 האותיות ומשם תבין כי אולי אותם הנילולות הם דמיון
 אלו הרפ"ח נילולין שבכאן שהיא בחי' הד' או אפשר
 שהיא בחי' הכ' שהם בחי' הנקודות שבנקודים היוצאים
 מהעין שהם דינים ואור חוזר ואור אחרונים המאירים
 בכלים אחרי היותם נשברים שנתעלו מהם ונסתלקו
 מהם ונסתלקו האורות הנק' אור ישר ולריך עיון :

שער אורות ניצוצות וכלים

פ"א ונחזור עתה לענין א' כי ג' בחי' יש בז"א והם
 א"ך וכל ג' בחינות אלו נכנסו תוך מעווי
 אימא להתקשר ולהתקן ולהתחבר שם בבחי' עיבור .
 ולכן נבאר עתה מקום בניסת ג' בחינות אלו בבנינה
 בסוד העיבור כי ג' בחי' מקומות יש בבנינה אשר בהם
 נכנסו

נכנסו ג' בחי' ז"ה הנו' בסוד העיבור והוא שהלא נת' שכינה ותכונה נכללו ונעשו פרטוף ח' כלבד . והנה הג' מקומות שכינה הם אלו . הא' הוא המקום אשר היה בתחילה בחי' יסוד בינה העליונה בהיותה נפרדת מן התכונה . והב' הוא המקום שהיה בתחילה יסוד התכו' . והג' הוא מקום החתך שבין רגלי הכינה לראש התכו' . והנה אעפ"י שעתה נתחברו הכינה והתכונה בפרטוף ח' עכ"ז הרושם של המקומו' הנו' נשאר שם כמ"ש במ"ח שאין לך שום אור שאינו מניח רשימו במקומו חף אחר הסחלקותו משם . והנה במקום שהיה יסוד הכינה שם נכנסו האורות ובמקום החתך נכנסו הנילוות ובמקום יסוד התכונה שם נכנסו הכלים ובהיות ג' מקומות לו ובהם ג' בחי' הנו' זה הנק' בחי' עיבור של ז"ה במעו' של כינה :

והנה פשוט הוא שג' בחי' האלו אין זמן תיקונם שיהיה שהכלים לריכים זמן רב להתקן והנילוות פחות מהם והאורות זמן מועט , וזה פרטן . האורות אינם עומדים בסוד עיבור רק שבעה חדשים ואח"כ נגמרים מלהתקן . והנילוות נגמרים אחר ט' חדשים והכלים נגמרים אחר י"ב חדש ולכן תמלא ג' מיני עיבורים שיש בעולם זמן ז' זמן ט' זמן י"ב כנו' כגמ' (יבמות דף פ') כהיא עובדא דאיסתהי עד י"ב ירחי והכשריה רבה תוספאה , וביאור הענין הוא כי האמת הוא שאין האורות נגמרים להתקן עד גמר ז' חדשים אבל הם מתחילין להתקן מתחילת הז' קלת עד שנגמרים בסוף הז' כי בחדש הא' נתקן קלתם ואז נכנסים בתוך הכלים ובחדש הב' נכנסים בחי' האורות שנתקנו אז באופן שבכללות הז' חדשים נגמרו כל האורות להתקן ולהכנס בתוך הכלים וכן עד ז' הוא בנילוות שנתקנים מעט ונכנסים בכלים עד גמר ט' חדשים שאז נגמרו להתקן ולהכנס בתוך הכלים ואח"כ נשארים שם עם הכלים עד גמר י"ב חדש שנגמרים גם בחינת הכלים ואז נולד הולד ויולא לחוץ לאויר העולם במקומו הריחוי לו . וכבאר עתה איך מתחילין להתקן כל ג' הבחי' ונאמר שפשוט הוא כי בג' ימים הא' הנק' ג' ימי קליטה אז מתחילים להכנס קלת אורות וקלת נילוות בכלים שכבר נת"ל שכל הג' בחי' נתקנים מעט מעט . והנה נת"ל כי האכ"ך כולם נכללו ונעשו בחי' ג' כלילן בג' והלבישו לנה"י דאריך ואבא מכסה עליהם ומלבישן מלך ימין ואימא מלך שמאל ונמלא שמחלית אלו הבחי' עומדים בתוך אבא ומחליתם בתוך אימא והנה אבא נותנס כולם לאימא בג' ימי הקליטה כמ"ש :

והענין שכבר נת"ל שכל הפגם והשכירה והמית' שאירע לאלו הז' מ' היה לסיבת הפירוד אשר ביניהם שילחו זעג"ז שלא בדרך קוים ולמעלה בשער ע"י בדרוש הספיקות שיש ברדל"א נת' פי' דרך קוים מה עניינו ואז היו נק' רה"ר בסוד הפירוד ונמלא שבחי' הת' הוא לתכנס יחד שיהיו בבחי' קוים מאירים זכ"ז ועי"ז יהיה להם תי' . והכן מאד ענין הקוים מה עניינו ואיך זה

עיקר התיקון . וזכור זה שתטרך אליו בכ"מ . והנה כאשר עלו אלו הז' מ' בג' בחי' להתקן בסוד עיבור תוך חו"ה כנו' נמלאו ח"כ וחלי הת"ת וחלי היסוד וחלי המ' הימיני עומדים בתוך אבא ומחליתם האחרים בתוך אימא . והנה ביום ח' של הקליטה נתחברו יחד אותם החלאים שהיו בתוך אבא והיו לאחדים ונכלל חסד בנלח ויסוד בת"ת ומ' ביסוד ונתקשרו בבחי' קוים זכ"ז ונתאחדו יחד . ואח"כ ביום הב' של הקליטה נתאחדו ונתקשרו יחד החלחין שבתוך אימא זכ"ז יחד בבחי' קוים ע"ד הנו' . אח"כ ביום הג' נתקשרו יחד אותם שבתוך אבא עם אותם שבתוך אימא ואז נתן אבא לאימא המחלית שהיה בו ונמלא שהז"ח נתון בתוך אימא בסוף ג' ימי הקליטה ואמנם כל זה הוא בבחי' הכלים . ודע שבחי' התקשרות הכלים ואחדותם היה ע"י זווג שזדווגו חו"ה ואבא נתן טיפה דרכורה ואימא טיפה דנוק' ועי"ז נתקשרו הז' כלים אשר כבר היו בעולם בתחילה ונתקנו על ידיהם . ונלע"ד חיים שטיפות אלו הם מבחי' שם מ"ה החדש אשר ע"י נתקן הב"ן כנ"ל . ואח"כ נגמרים להתקן הכלים בי"ב חדש כנ"ל :

והנה הם ז' כלים נמלא שבכל כ"ה יום ומחלה נתקן כלי הספי' הא' אמנם בחי' האורות הם אורות ז' כז' חדשים ונמלא שבכל חדש נתקן אור ח' ואם תשפיל תבין כי בג' חדשים הא' שהוא זמן היכר העובר כמ"ש חז"ל וכמ"ל הנה בהם נתקנו ג' אורות חסד ות"ת ויסוד לפי שת"ת ויסוד הם קו האמצעי שהם רחמים ולכן הם נתקנים תחילה עם החסד שהוא קו ימין אמנם נלח אפי' שהוא מקו ימין אינו נתקן תחילה לפי שהוא בחי' הרגלים וגם לפי שהוא קשור בהוד וכמ"ש בע"ח שרפ"ח פ"ו בענין בהדי הולא לקי כרבה הנאמר על הכ"ה שאינו מתבררין לגמרי עד זמן היניקה שזמן היותם דם חוזרים להיות חלב ויונקים הז"ח ואז נגמרים להתקן ע"ש . ובחי' הנילוות לריך בהם ביאור רחב והוא תלוי בדרוש הרפ"ח שנת"ל ושם נת' שהרפ"ח נילוין הם מד' שמות ע"כ ס"ג מ"ה ב"ז ע"ב נינו' מכל ח' והנה ג"ר שהם ע"ב ס"ג מ"ה הם בז"ח לבדו כנ"ל שהם בחי' חסד ע"ב וגבורה ס"ג ות"ת עם נה"י מ"ה אבל שם ב"ן הוא בנוק' דז"ח . והכן הקדמה זו היטב ונמלא כי מג' שמות אלו דע"כ ס"ג ומ"ה הם הנילוות שנתקנים באלו הכלים דז"ח להחיותו . ואחר כך נבאר ענין הנוקבא בע"ה :

פ"ב והנה מה שנתקן תחילה בכלים להחיותם אינם השמות בעלמא רק המילויים שלהם נכנסים תחילה שהם מדריגות שפלות מן השמות עלמן כמבאר לעיל בדרוש הרפ"ח . והנה מספר המילויים לבדם של אלו השמות אחר אשר תסיר הפשוטות מהם הם אלו מילוי ע"ב כשתסיר הפשוט שהוא בגי' כ"ו ישאר מ"ו ומילוי ס"ג עד"ז הוא ל"ז ומילוי מ"ה עד"ז הוא י"ט . גם לריך שתדע שתחילה נכנס המילוי התחתון שכולם שהוא י"ט מילוי דמ"ה אם לסיבת שהוא קטן שכולם במדריגה ואם לסיבת אחרת והיא כי הנה ענין היות ג' שמות

שמות אלו ע"כ ס"ג מ"ה הוא שתחילה לוקח בחי' חיות
 עלמו שהוא מילוי דמ"ה ואח"כ לוקח חיות גדול ממנו
 והוא מילוי ס"ג ולוקחו מאימא ואח"כ לוקח מאבא חיות
 גדול מכולם והוא מילוי ע"ב וא"כ מוכרח הוא שבתחילה
 יקח מילוי י"ט שהוא חיות עלמותו ואח"כ דל"ז ואח"כ
 דמ"ו שכך היא מעלת המדרגות :

ועתה נבאר סדרן הנה נבאר בגמרא במעשה דר'
 ואנטוניוס כי א"ה לעמוד כשר בלי מלח יותר
 מג' ימים וא"כ מוכרח הוא שכג' ימי הקליטה נכנס
 חיזה בחי' חיות ורוחניות כולד ההוא והנה אז כג' ימים
 אלו נכנסים בו בחי' הו"ט ניזולין דמילוי מ"ה הנו' אשר
 הם בחי' ח"י לרמוז על חיות בהם כבר חיות ועם הכולל
 הוא י"ט כי בפחות דמילוי האחרון הזה דמ"ה התקוון
 שכג' שמו' כנ"ל אין לו חיות בלעדיו והנה הם מתחלקים
 כג' ימים שביום ה' של הקליטה נכנסים בו שש ניזולות
 לפי שאז מתקשרים יחד זכ"ז כל אותן המחלית הנהוון
 תוך אבא אשר מלך ימין כנ"ל ואז נמשך להם ו' ניזולות
 של חיות כי בחי' ו' היא קו א' והיא כנגד קו הימין
 שע"י נתקשרו ונתחברו יחד זכ"ז וביום הב' מתקשרים
 ומתחברים יחד זכ"ז כל המחלית של קו שמאל הנהוון
 תוך אימא ואז נמשכים להם ו' ניזולות אחרות של חיות
 לקשרם ולחברם והם ו' ניזולות בקוד קו השמאל שהיא
 צורתו ג"כ , וביום הג' שכולם מתחברים יחד מחלית
 של אבא במחלית של אימא ונמלא שמאליו קו האמצעי
 לא נתחברו עד היום הזה וכנגד זס נכנסים ו' ניזולות
 אחרים כנגד קו האמצעי והרי נשלמו כג' ימי הקליטה
 ליכנס כולם תוך חימא ולהתקשר כולם בקוד ג' קוים
 וליכנס בהם י"ט ניזולות של חיות שהם מילוי מ"ה שהוא
 חיות ז"א עלמו כנ"ל , והנה מליחות ג' ווי"ן אלו הם
 בחי' ג' אלפיון שיש במילוי מ"ה . והנה כבר נת"ל
 שהניזולות נגמרים להכנס ולתקון כע' חדשי העיבור
 וכשנמנה כל חדש מהם מל' יום יהיו כולם ר"ע ימים
 והולך כולד ברע"א ימים כמ"ש בגמ' ע"פ ויתן לה ה'
 הריון שהמשך ימי העיבור הם בני' הריון שהם רע"א :
 והענין הוא שכג' ימי הקליטה נתקנים ח"י ניזולות
 והשאר בר"ע ימים נחקנים ר"ע ניזולין ניזולין ח'
 ככל יום שבין כולם הם רפ"ח כנ"ל ונודע שהר"ע ימים
 הם זולת ימי הקליטה שכן אמרו בגמרא אין האשה יולדת
 אלא או לרע"א או לרע"ב או לרע"ג לפי שהר"ע ימים
 הם ימי ההריון המוכרח שהם ט' חדשים וג' ימים
 היתירים הם ג' ימי הקליטה שיש בהם ספק אם נקלט
 ביום א' או בכ' או כג' ונחלק עתה בחי' ימי ההריון
 בר"ע הניזולין הנשארין מן הרפ"ח , והנה נודע שאמרו
 רז"ל שביום מ' נגמר צורת הולד , והענין הוא שאחר ג'
 ימי הקליטה שבהם נכנסו י"ט ניזולין דמילוי מ"ה שהוא
 בחי' חיות הז"א עלמו אח"כ נכנס מילוי דס"ג דאימא
 והם ל"ז ניזולין ואם תוסיף ל"ז על ג' ימי הקליטה יהיו
 מ' יום שאז נגמר מילוי ל"ז דס"ג דאימא שהיא נותנת
 ציור כולד כנודע מפ' ויור' ה' אלקים את החדש :

וגם לסיבה זו נקודת הצירוף היא באימא כנודע והרי
 שבמ' יום נגמר צורת הולד שהוא כניסת ל"ז ניזולין
 אחרים דמילוי ס"ג והרי כי במ' יום נגמרה צורת הולד
 יש בו בחי' מילוי מ"ה וס"ג . גם אם תמנה בחי' הניזולות
 עלמין שהם י"ט ול"ז בנימט' נ"ז ניזולות והם ג' אל
 הוי"ה . שכבר נת' אללינו ששם ההוי"ה הוא בז"א , וגם
 נת' אללינו שחיבור ב' שמות אלו אל הוי"ה הוא בעולם
 היצירה שעתה נגמר ונשלם ליקרא כב' שמות אלו אח"כ
 יש זמן ג' שאחז"ל והוא ענין ג' חדשים הא' שאז הוכר
 העובר כמ"ש בגמ' במשנת היבמה לא תחלוץ ולא
 תתייבם עד שיהיו לה ג' חדשים והענין הוא שאחר מא
 יום של יצירת הולד שנכנס שם מילוי ס"ג שהוא המלייר
 צורת הולד עוד נכנסים בו מ"ו ניזולות דמילוי ע"ב
 במ"ו ימים אחרים והנה בין כולם הם פ"ו ימים שבהם
 נכנסו ג' המילויים של ע"ב ס"ג מ"ה וכבר נשלם טיפת
 הדבורא שהוא ע"ב להלטייר ואז נק' היכר העובר לגמרי .
 ואעפ"י שאינם ג' חדשים שלמים אין חשש כי מ"ש
 בגמרא ג' חדשים לאו דווקא בלמאוס ובפרט אם תמנה
 החדשים חסרים יהיו פ"ז ימים שהם הנו' פ"ו עם
 הכוללות :

פ"ג ואמנם אם תמנה הניזולות עלמין יהיו ק"כ ניזולין
 וה"ס מ"ש בגמרא רובה אשה בקב ותפלות
 מט' ופרישות , גם ז"ס וחנינא בני די לו בקב של חרובין
 מע"ש לע"ש פי' שבהיות ג' מילויים אלו חסרים מו"א
 היה בחי' ק"כ חרובין שהם בחינת המלכים א' דאתחברו
 כנו' כה"ר ובס"ד ובשנכנס בו זה הק"כ שהם ג' מילויים
 הנו' אז הוא מתוקן ושלים ואז חייב בחלה כמ"ש במס'
 עדיות כש"א מקב לחלה ובה"ה מקביים שאז חייב בחלה
 וה"ס מ"ש בגמ' אדה"ר היה חלתו של עולם , והמנס
 ביאור משנה זאת הענין הוא כי הנה ב' קבים יש
 הא' הוא טוב וה"ס ג' מילויים ע"ב ס"ג מ"ה שהם
 י"ט ל"ז מ"ו בנימ' ק"כ והוא מבחי' פנים וזהו ק"כ
 שהאשה רובה בו מעשרה ופרישות שהאשה היא שם
 הד' שהוא שם ב"ן שהיא מ' הנק' חלה כנודע ומקבלת
 ג' מילויים הנו' הנק' ק"כ טהור ויש ק"כ אחר הנק'
 ק"כ חרובין שזה היה בזמן חרבן ומיתת המלכים כנו'
 וזה אינו כ"כ טהור כמו הא' לפי שהוא מבחי' אחוריים
 שהקלי' נאחזים בו שהם גרמו חרבן המלכים כמ"ש
 בע"ה והם ד' בחי' אחוריים דד' שמות ע"ב ס"ג מ"ה
 ב"ן שהם המדרגה הו' שיש בכל שם מהם כנ"ל אשר
 יש באחוריים המלאים של כל שם מהם כ"ו אותיות
 מילוי חוץ ממילוי אחוריים דשם ב"ן שאין בו אלא כ"ד
 אותיות נמלא סך כל אותיותיהם ק"כ וכנגד ב' בחי'
 אלו שהם ב' קבים פסקו ב"ה שהוא חייב בחלה כיון
 שכבר יש בהם ק"כ הא' של חרובין ונוסף עליהם ק"כ
 הב' הטהור הרי נתחייב בחלה אבל ב"ש סברי שכיון
 שיש ק"כ א' כבר יש בו רמז אל הק"כ הטהור ודי בזה
 גם ז"ס משנת מס' חלה קב חדש וקב ישן שנשכו זה
 בזה וכו' והם ב' קבין הנו' א' ישן בימי החרובין וא'

הס ב"ז"א לכדו בבחי' חג"ת שלו כנ"ל ולקובה זו נק' הז"א קיטע על שמש שהם עולים למעלה ומילויים שהוא הק"ב יולא לחוץ :

גם דע שנת' בענין שבת שכל אחיות הקלי' ביום שבת הוא בנה"י שהם רגלין רז"א בלבד שמתעלין ביום שבת למעלה ממקומם ואז נשאר מקומם פנוי וחלל בסוד מחלליה מות יומת ולכן נק' הז"א קיטע בסוד שו הרגלים שנקטעו ועלו למעלה ממקומם ולא ירד הלא הק"ב כנו' גם בזה תבין מ"ש בחיקונים דק"ו ע"א ת"ס שמענה דעובדה הוה בחד ב"כ מאינון בעלי קבין וכו' פי' כמ"ש לעיל שהז"א יש לו הק"ב הזה ממילוי ג' שמות ע"ב ס"ג מ"ה השר בו כנ"ל וגם ק"ב זה הוא בגמטריא חלחינו ולהיותם מבחי' מילויים הוא דין שמילוי בני' חלחים כנו' ואלו הז"מ שמתו בארץ ארום כולם ירדו למטה והובררו שם והם עומדים שם בבחי' רוחניות ונשמה אל הקליפות והנה יש מקום בג"ע החסרון אשר שם היא נקודת הבינה ושם קרוב אליה עומדים אותם המלכים שמלכו בארץ ארום ואותם הנשמות של הדריקים אשר שם בולם הם מבחינת בעלי קבין כי הם מסוד זה הק"ב הנז' ולכן הם לריכין להתלבש באותם הקבים ודי בזה . וגם בזה תבין מ"ש בתיקונים כ"י כל רב מבבל וכל רבי מה"י וכל רבא משאר הארצות פירוש כי בלאת ז"א להשפיע באותם המלכים העומדים בח"ל אינו יולא רק בבחינה המילויים לכד . והנה האחוריים דסם מ"ה דאלפי"ן פשוטים הם ע"ב ומילויים הם ק"ל וב' בני' ר"ב וזהו כל רב מבבל וז"ס הנה ה' רוכב על ע"ב ק"ל ובא מלרים כי בלאתו ממלרים הוא יולא בסוד עב ק"ל הנז' שהוא בני' ר"ב וגם רבא הוא ע"ב ק"ל הנז' עם הכולל חבל בא"י הוא בסוד רבי שהוא בתוספת י' שהוא י' אותיות דמילוי השם בעלמו בבחי' פנים המתיוסדים עם ע"ב ק"ל ונעשו רב"י . והנה ע"ב וק"ל עם ארבע אותיות פשוטות עלמן של ההוי"ה שהם בני' כ"ו הרי רוכב ר"ל כ"ו ור"ב כי שם ההוי"ה רוכב על ע"ב ק"ל ובהתחברותם נעשה רוכב והבן זה היטב :

שער לידת המוחין

(בע"ח שער המוחין)

פ"א ונחזור לעיל ונאמר שהנה נתבא' שלש הבחינות של הו"ק שהם הנק' מלכי ארום הימתי נתקנים . ועתה לריך לבאר עוד בחינה אחרת והיא מה שנתברר חלחינו בהרבה מקומות שגם בזמן העיבור יש בחינת מוחין אל הז"א שהם ג"ר הלא שהם בחי' שמות חלחים כנו' חלחינו בהרבה מקומות . וכאשר נעריך הד' כלים של המוחין בזמן י"ב חדשים נמלא שבג' חדשים נגמר בו כלי הראוי להיות לו מוח א' והנה כלי המוח ההוא הוא מבחינת חלחים והוא בני' פ"ו כמנין הנז' שהוא קרוב לשיעור הימים שיש בשלשה חדשים שאז נגמר מוח א' של חלחים ונמלא כי בתשלום י"ב

חדש עתה בימי העיבור גם ז"ס מ"ש בשבת פ"ו הקיטע יולא בקב שלו דר"מ וכיחור הדבר שהנה חלו המלכים שמלכו בארץ ארום שמתו שהיא בחי' שבירתם וירידתם בעולם הבחינה ושם נתגלו בחי' הקלי' ואלו המלכים נאחזו בקלי' ונעשו בחי' נשמה עליהן . וכבר נת"ל של המלכים הם בחי' ז"ת של י' הנקודות שילאו מהורו' העינים כנ"ל באורך ואלו הז"ת הם בחינת ז"ה שכולל ו"ק והז' היא נוקבה ואלו כולם ילאו נפרדות זמ"ז שלה בדרך קוים כמ"ל ולה היו מקושרות זכ"ז הלה כל הח' בפ"ע זו תחת זו כנ"ל והז' נק' רה"ר שאין רבים הלא אבהן דחינון חג"ת כנו' בס"ה ובתי' . והח"ב כשנכנסו במעי הבינה בסוד עיבור כנ"ל נתקנו ונעשו רה"י שגובהו עשרה ורוחבו ארבעה והענין שנתקשרו ונתחברו ונתאחדו כולם בבחינת קוים מקושרים שהדבר הזה נקרא פרטוף . והבן הקדמה וזוכרה שתבין מלת פרטוף הנז' תמיד חלחינו שהוא היותם מקושרות זו בזו על ידי קוים המתפשטים זו בתוך זו ומתלבשות זו בתוך זו כמבואר לעיל בדרוש ע"י ע"ש היטב והז' נק' כל הו"ק פ"א מיוחד הנק' ז"א שרוחבו ארבעה שהוא ארבעה אותיות הוי"ה וגובהו עשרה אותיות דמילוי אלפי"ן שהוא כז"א כנודע . והנה חלו המלכים עדיין לא נגמרו להתברר עד ימות המשיח שאז יבוררו לגמרי והסיגים יתבטלו בסוד בלע המות לנלח והטוב שבהם יתבררו ויתחברו עם הקדושה אשר בהמשך זמן רב מתברר מעט מעט בכל יום וכביאת המשיח יושלמו להתברר . והנה לו המלכים שעדיין שם בסוד נשמה אל הקלי' נק' רה"ר וכל מזונם והשפעתם אינה רק בסוד ק"ב שהיא בחינת מילוי הנעלם בשם ע"ב ס"ג מ"ה שהם מ"ו ל"ז י"ט כנ"ל ודע כי לעולם כאשר השם הוא לכדו בלתי מילוי אז הוא יותר גרוע מהמילוי עלמו שהוא לכדו אמנם בהיות שניהם יחד השם עם מילוי אז השם בעלמו כפשוטו הוא יותר חשוב ומעולה מן המילוי שבו ול"ע לעיל :

והנה חלו המלכים הנז' הנשארים למטה בסוד ר"ה אינם מתפרנסים וניזונים הלא ע"י זה הק"ב הנז' וה"ס ק"ב חרובין שהמלכים נשארו חרובין ויבשים בסוד ומלכין א' מיתו הנז' בס"ד פ"ק חבל מן השם עלמו אינם יכולים להתפרנס . והנה מלו"י בני' חלחי"ם לרמוז על המלכים הנז' הנק' חלחים בסוד הדינים ולכן אינם מתפרנסין הלא מהמילוי שהוא בניו חלחים והוא בניו עולה ק"ב כנו' . והנה ביום השבת חסוד לטלטל בר"ה שהוא רשות חלו המלכים הנז' . והנה הוא מוכרח שיתפרנסו ויולאו להם מזון מרה"י שהוא ז"א אחי התיק' ור"מ סובר שהז"א בהיותו בבחי' קיטע לכד אז ילא בק"ב שלו הנז' שם בר"ה לפרנסם ולהיות שאינו יולא רק בבחי' הק"ב הנז' לכדו לכן נק' קיטע כי השם עלמו נקטע ועלה למעלה חבל הקב שלו בלבד שהוא המילוי הוא היולא לפרנסם בר"ה וכבר הודעתך לעיל שהג' שמות ע"ב ס"ג מ"ה שמילויים הוא הק"ב הנז' הנה ג'

זה מאד כנלע"ד :

ואמנם התחלקות ג' בחינות הנו' הוא בזמן הגדלות
 אמנם בזמן הקטנות שהיא ימי העיבור והיניקה
 מתחלקים ג' בחי' הנו' באופן אחר, והוא שזמן הכלים
 נעשים האברים החיזוניים שהם העלמות הנק' ג' חללי
 דגולגלתא הנעשים מן העלמות ממש היבשים ונעשים
 בצורת ג' כלים חלולים ומן הניזונות נעשו ג' הקרומות
 שיש בתוך ג' חללי דגולגלתא החופפים על המוח כנודע
 ואלו הקרומות הם הם הנקראים חללינו תמיד מוחין
 דאלהים לפי שבחי' מהניזונות שהם דינים אשר לסיבת
 היותם דינים ירדו הניזונות עם הכלים גם כן בעולם
 הבריאה כנ"ל בדרוש הרפ"ח ניזונין. ומבחינת האורות
 נעשו הג' מוחין עלמם שהם כדמיון הבשר הרך מאד
 כמו ליחה לבנה והם מוחין חומריים ממש אלה שהם
 יותר לחים וזכים משאר הבשר דשאר האברים ושו המוחין
 החומריים הנעשים מבחינת האורות הם היוו"ת ממש
 אפילו בימי העיבור והיניקה והקרומות לבדם הם הנק'
 חללינו מוחין דאלהים דקטנות. וזכור זה מאד לפי שהם
 מבחינת הניזונות שהם דינים אכל המוחין הם שמות
 של היו"ה, והנה כל זה הוא בעיבור ויניקה כי בזמן
 הגדלות הוא באופן אחר כנ"ל שהכלים הם האברים
 והניזונות הם נפש האברים החיזוניים והאורות הם נפש
 האברים הפנימים והם בחי' נפש ונשמה ורוחניות גמור
 אל המוחים החומריים הנו' שנעשו בימי הקטנות והם
 ג"כ בחי' שמות של היו"ה אחרים יותר מעולים ורוחניים
 משמו' ההוי"ה של המוחין החומריים עלמם הנו' ונמלא
 הכלל העולה שהמוחין של ימי הקטנות הם מוחין
 חומריים והם היוו"ת והקרום שלהם הם שמות אלהי"ם
 אכל המוחין דזמן הגדלות הינם בחי' המוחין החומריים
 כלל רק נשמה ורוחניות המוחין כלבד אשר שו הנשמות
 של המוחין הם נמשכים מרוחניות דהאורות שיש במוחין
 דהו"ה עלמם ומאשר הם ממשכיכים ג"כ מלמעלה מהם
 שהם א"ה ועיין במ"ש בע"ה, ונמלא שכל מקום שזכור
 בחינת מוחין דגדלות חין הכוונה במוחין החומריים
 שאלו כבר נעשו בימי העיבור והיניקה רק הכוונה היא
 בנשמה וברוחניות המוחין הנמשך לו בימי גדלותו וזכור
 זה ואל תטעה :

פ"ב ונחזור לענין הא' שהנה נת"ל חין ג' בחי' שבו"ה
 או בנוק' לתקן והם חנ"ך וכולם נכנסו
 להתקן בסוד העיבור בג' המקומות שיש בפרטוף הכולל
 לבינה ותכונה והם יסוד הבינה ויסוד התכונה ומקום
 החתך שבין זו לזו וז"ס מש"ה רז"ל בגמרא ג' חדשים
 הראשו' הולך דר במדור התחתון וג' אמצעיו' במדור
 האמצעי וג' חדשים האחרוני' במדור העליון, והנה
 הם ג' המדורות הנז' ויובן ג"כ מ"ש בגמרא ג' חדשים
 הא' התשמיש ק' לאשה ולולד והב' ק' לאשה ויפה לולד
 והאחרונים יפה לזה ולזה, והענין נקשר זכ"ז שהנה בג'
 חדשים הא' התשמיש והזיווג הוא למטה ביסוד התכונה
 ולכן כיון שכבר היתה שם ביאה א' לצורך העיבור נמלא

י"ב חדשי העיבור נגמרו הד' וכל זה הוא בבחי' כלים
 שזמנם י"ב חדש אמנם בבחי' הניזונות שזמנן תשעה
 חדשים הוא באופן אחר שהנה נודע חללינו שהמוחין
 פרטין ד' וכללותיהן ג' לבד שהם חכ"ד של ז"ה כי הדעת
 כולל חו"ג ונמלא שמות אחד מבחי' הניזונות נגמר בג'
 חדשים וג' המוחין נגמרים בתשעה חדשים שהם
 זמן עיבור הניזונות וגם לסיבה זו חז"ל שבשלושה
 חדשים הוכר העובר לפי שכבר יש לו מוח אחד מתוקן.
 אמנם חני מסופק מה ששמעתי ממורי ז"ל הם המוח
 הא' שמתחיל להתקן בשלושה חדשים הא' הוא המוח
 הנקרא חכמה להיותו א' וגם שהוא קו ימין או אס הוא
 הדעת שהוא האחרון שבו סוד החו"ג המגדלי' ה'ת הולך
 וכפי' הא' נראה יותר שהימין נתקן תחלה שאין בו כ"כ
 דיכין והנה גם יש במוחיים שהם הג"ר בחי' האורות הנ"ל
 שהם ג' בחי' חנ"ך (נוסח ע"ח כי ג' בחי' הם) ולכן שיש
 דעתך להבין ענין הקדמה זו שהיא לריכה לך ומוכרח'
 להבין רוב דרושי ז"ה והיא הקדמה בענין מוחין דקטנו'
 ויניקה וגדלות דז"ה. דע שעיקר ז"ה הוא בחי' ו"ק
 כלבד בבחינת כללות כל עולם האלילות בהיותו מלוויר
 בבחי' פ"ה כלבד כולל כל האו' כנ"ל, ואמנם בבחי'
 פרטות עלמו הוא פ"ה שלם כולל כל י"ס שבו וה"כ
 מוכרח הוא שמלבד היות לו ו"ק הנו' יש בו בחי' ג"ר
 שבו וענין זה הוא לעולם ר"ל בשלושה זמנים שיש לו"ה
 שהם הנק' עיבור ויניקה ומוחין ר"ל הגדלות שאעפ"י
 שהנו קורים ומכנים בחינת מוחין אל זמן הגדלות חין
 הסיבה לפי שביניקה ובעיבור חין לו מוחין שמוכרח
 הוא שתמיד יהיה כולל י"ס שבו שמכללן הם הג"ר שהם
 הנק' מוחין והבן זה אכל הסיבה היא במה שנבאר
 עתה שהמוחיים שיש לו בעיבור ויניקה הינם חשובים
 אלה אותם דגדלות ולכן נכנה זמן הגדלות בשם מוחין
 והבן זה מאד, וזה ביהור הענין דע שבימי העיבור
 והיניקה שעדיין אז נק' ימי הקטנות דז"ה יש בו ג"כ
 בחי' ג"ר שבו והם נק' תמיד בשם מוחין זולת ו"ק שבו ;
 והנה כמו שנתבאר שבו"ק יש חנ"ך שהם ג' בחינות
 שבהם והנה הכלים הם האיברים שבאדם והניזו'
 הם הנפש שבאברים החיזוניים שבאדם הכלולים מבשר
 וגידים ועלמות כנודע שהם רמ"ח אברים, והאורות
 הם נפש של האברים הפנימים שאין בהם בשר וגידים
 ועלמות כגון הלב והריאה והכליות והכבד וכיוצא בזה
 וחין כונתו נפש כלבד ששם נפש כולל לכל חלקי
 הרוחניות נר"ן וכו', והנה גם בג"ר יש בו ג' בחינות
 אלו שהם חנ"ך והם ממש עד"ה שהאורות הם הנר"ן
 שבאבר הפנימי שבהם שהוא המוח עלמו שאין בו בחי'
 בשר וגידים ועלמות אלא דומה ללב והריאה וכו' כנו'
 והניזו' הם נפש אל האיברים החיזוניים שבראש הכוללים
 בשר וגידים ועלמות והכלים הם האיברים עלמן. ונלע"ד
 חיים שהכלים כוללים האברים החיזוניים והפנימים לא
 שנחלקים לבי בחינות שיש בכלי פנימיות וחיזוניות כנ"ל
 וזה עלמו הוא בחינת אברים החיזוניים והפנימים, והבן

שכל הזיווגים שיהיו משם ואילך הם לבטלה שכבר מספיק
 לאשה ולולד. הביאה הא' והאמצעיים אז הזיווג הוא
 במקום החתך ואז הזיווג הוא יפה לולד שהם לצורך הנינו'
 אשר שם חבל לאשה עלמה קשה לפי שאין שם בחי' יסוד
 הרחיף לביאה ולזיווג והג' חדשים האחרונים שהזיווג הוא
 ביסוד הבינה למעלה אז יפה לולד שהם בחי' האורו'
 אשר שם וגם יפה לאשה כי שם בחי' יסוד שהוא מקום
 ביאה וזיווג ואין לה לער. שאעפ"י שאמרנו כי בג'
 חדשים האמצעיים. הזיווג הוא במקום החתך ובג'
 האחרונים הזיווג הוא ביסוד הבינה הענין הוא שכל
 בחי' הג' של הולד עולים למעלה ואפילו בחי' הכלים
 למעלה ממדור למדור עד המדור העליון ואח"כ בעת
 הלידה מתגלגל הולד הכלול מג' ויורד מלמעלה עד
 למטה ויולד ואז הוא זמן הלידה :

פ"ג ועתה נבאר ענין הלידה איך ילדה אימא עילאה
 את זו"ן והנה בביהור התפילות בביאור כונת
 ק"ש כתב' ענין לידת אימא עילאה את זו"ן בסוד ו'
 תיבות שיש כפ' שמע ישראל וע"ש היטב ששם נת'. יסוד
 הענין הוא כי הנה הז"ה הוא הולד הנתון בעיבור במעי
 אימא שהיא תבו' ט' חדשי העיבור ובכלות ט' חדשי
 העיבור אז נולד ויולד לחוץ ואמנם יש בחי' לידה בין
 בז"ה עלמו בין בבחי' המוחין שלו של זמן הגדלות ככ"ל
 שהם בחי' רוחניות ונשמות המוחין דז"ה וב' בחי' שוות
 שכבר נת"ה שתמיד נכנסים ומתלבשי' נה"י דאימא
 ומתפשטי' תוך ז"ה עלמו בין בבחי' זמן העיבור ובין
 הקטנות שהוא זמן היניקה ובין בזמן הגדלות הנק'
 אללנו מוחין גדלות שהוא רוחניו המוחין ככ"ל. והנני
 מחיל לבאר בחי' לידת המוחין גדלות דז"ה שהוא
 בחי' רוחניות ונשמות ככ"ל וממנו ית' לך לידת ז"ה
 עלמו ממש שהכל א'. ודע כי הנה הפ' הומר ויאמר
 בילדכן וכו' על האבנים וכו' וארז"ל כי האבנים הם
 הירכין של האשה שכאשר יולדת מלטבנים ומתקשים כמו
 האבנים ולכן נק' אבנים. ולהבין זה נבאר תחילה מה
 ענין לידה ומי גרם לה. והענין הוא שהנה יש אורות
 רבים שם בכטן אימא עילאה ע"י עיבור הזה הנ"ל
 והולד שהוא ז"ה רוצה ללכת ולהתולד ולהיות פי רחמה
 לר' וסתום א"ה אל הולד ללכת מתוכו ולכן כאשר בא
 זמן הלידה שנגמר זמן העיבור וכבר נתקן ונלטייר
 העובר אז בחי' האורות והרוחניות שיש בנה"י של אימא
 מסתלקים משם ועולים למעלה בנוף אימא עלמה
 במקום שהעובר עומד שם בבחי' עיבור ואז מתרבים
 שם האורות שהנה יש שם האור של הת"ת עלמו דאימא
 והאורות של מחלית הגוף התחתון שלה כנו' וכל האורות
 דזו"ן שעומדים שם בסוד העיבור ואין הכטן שלה יכולה
 לסבול כל רבוי האורות ההם ואז האורות של בחי' אימא
 עלמה שהיא בעלת הבית דוחקים את האורות דזו"ן
 שאינם שלה שהם אורח ומוציאים אותם לחוץ דרך פי
 יסוד שלה ונבקע ונפתח רחמה ויולד הזו"ן לחוץ וכמלא
 שעליית והסתלקות האורות דנה"י דאימא ממטה

למעלה כנו' הוא לב' תועלות האחד לצורך הלידה כנו'
 שע"י עלייתם מתרבים שם האורות ודוחקים את העובר
 ומוציאים אותו לחוץ. והב' הוא לצורך המוחין דז"ה
 כמ"ה שאינם נכנסים בז"ה אלא אחרי היותם מלובשים
 בנה"י דאימא ולכן הוצרכו להתרוקן מהאורות שלהם
 כדי שיכנסו במקומם אורות המוחין דז"ה כי שני בחי'
 האורות שלה ושל ז"ה א"ה להיות שם ביחד. והנה כאשר
 עולים ומסתלקי' האורות מהנה"י דאימא הם עולים
 ועומדים בחלי התחתון של ת"ת דאימא עלמה אשר שם
 הוא מעמד ז"ה בסוד העיבור ודוחקים אותו ומוציאים
 אותו לחוץ וא"כ נמלא שהם עומדים תחת מקום החזה
 דאימא ששם עומדים ב' הדדים של האשה והרי הם
 עושים תועלת ג' בעלייתם למעלה כי אז נתוסף הארה
 גדולה בחזה ובולטים אותם האורות לחוץ ונעשים במקום
 החזה כעין ב' דדים ונבקעים ומהם יולד החלב להניק
 את העובר אחר הלידה וזו היא סיבה וטעם למה אין
 באיש בחי' בליטת הדדים כמו שיש באשה. והנה זה
 נרגש בחוש הראות שתכף אחר הלידה זב החלב ויולד
 דרך הדדים משא"כ בתחילה. והנה נודע שהחלב היה
 דם בתחילה שהיה עומד למטה ברחם שלה ועלה משם
 עד מקום הדדים ונהפך לחלב כי ע"י עליית או האורות
 הנז' שם למעלה גורם להתהפך לחלב וכזה יובן מ"ש
 דז"ל ע"פ אדם כי ימות באהל אין התורה מתקיימת אלא
 במי שממית עלמו עליוה כי התורה הוא הז"ה עלמו
 וכנודע שהוא נק' תורה שככתב והקיום שלו הם המוחין
 ואין התורה יכולה להתקיים ר"ל להיות מוחין המקיימים
 אותו אלא ע"י בינה הנק' מ"י כנודע שהיא ממיתה
 עלמה בשביל התורה שהנה"י שלה מסתלקים האורות
 שלהם ונשארים כמתים כלים בלתי עלמות וגוף בלי
 נשמה ועושה כן בשביל התורה שהוא הז"ה כדי שיתלכשו
 בתוכם המוחין שלו שהם המוחין שלו ועיין לקמן
 התלכשות זה מה ענינו :

גם ז"ס פ' הנז' ויאמר בילדכן וראיתם על האבנים
 שהנה בעת זמן הלידה מסתלקים האורות מהירכין
 של האשה שהם נ"ה שלה ונשארים קרים ויבשים
 כאבנים כמו ירבי האדם במותו שאורות שכתובו שהיא
 הנשמה היא כמו אש בסוד נה"ה נשמת אדם ומחממת
 לאדם בהיותה בו ואחר שמת מתקרר ומתקשה ונשאר
 יסוד העפר קר ויבש ולכן קרא הפ' הזה לנ"ה של האשה
 בעת לדתה אבנים לטעם הנ"ל שנשארים קרים ויבשים
 כמו אבנים וגם הוא לטעם אחר כנודע מס"ה והתי'
 שאג"ת נק' אבות ונה"י נק' בני ולכן נק' אבנים לשום
 בני (ס"ה אש ובנים). טעם ג' כי נה"י שלה הם
 חוזרים להעשות בחי' גוף עלמו לזו"ן שהם בני התכונה
 כאשר מתלבשים בתוכם :

שער המוחין פ"א

(בע"ח שער לידת המוחין)

פ"א ונבאר עתה ענין התלבשות המוחין דז"א בתוך הכלים דנה"י דאימא שנשאר ריקנים בעת הלידה כנ"ל כדי שאח"כ יהיו מתפשטים תוך ז"א ותחלה נבאר בחי' אימא עצמה שא"ה שתשאר חסרה מבלתי נה"י לה לעצמה שאם נאמר שנשארת כך בחופן הזה שיהיו ג' אחרונות שהם נה"י שלה מתלבשים תוך ז"א תמיד א"ה זה לפי שבהיותה כך לא תוכל להזדווג עם אבא והרי נודע כי זיווגא דא"ה דדיר ולא פסוק לעלמין ולסיבה זו מוכרח הוא שיתהוו לה נה"י אחרים חדשים לצורך עצמה בכחיות הכלים שהאורות שלהם כבר ביארנו שנתעלו בה בעצמה ולא נתלבשו בז"א והזו תהיה אימא שלימה בכל י"ס ותהיה כולה למעלה מז"א ותוכל להזדווג עם אבא , ואמנם ענין התחדשות הויות נה"י חדשים לאימא הוא באופן זה שהנה נתב"ל שבחי' הכלים של נה"י דאימא בלבד הם אשר נתלבשו בהם ובתוכם רוחניות וכשמות של המוחין דז"א ואח"כ נתפשטו הכל ביחד תוך ז"א כמ"ס לקמן אבל רוחניות וכשמות הנ"י דאימא שהם האורות שבתוכם לא נשאר שם אמנם נסתלקו למעלה ועמדו בתוך חלי התחתון דת"ת דאימא כנ"ל ואז הרוחניות והאורות הם מהוים וממציאים כלים אחרים דנה"י לצורך עצמן ואז נשלמת אימא כו"ס גמורות מלבד הנ"י שנתלבשו תוך ז"א ופשוט הוא שאין כח באורות ההם להמליא ולהוות כלים אחרים חדשים לגמרי אמנם הוא ע"ד הגדלת הקטן שהולך וגדל וכן ככאן הלבוש דאימא ר"ל בחי' כלים שבה שנשאר חליו קיים למעלה ולא נכנס בז"א הוא נגדל ומתארך עד שהולך ומכסה ומלביש את האורות עצמות ורוחניות דנה"י דאימא וא"כ לרוך שיגדיל כפלוים ממה שהיה כדי שיקפיק לזה , והנה זה סדר כפולתם הנה ז"א אינו לוקח מכלים של אימא רק מתחילת שליש התחתון דת"ת של אימא ולמטה עד נה"י שבה כמ"ס בע"ה , ומלא כי מה שנכנס בז"א הם ד' מדות ושליש שהוא שליש התחתון של ת"ת ונה"י של הבינה והנה לרוך שד' מדות ושליש אחרים עליונים יוכפלו כיוצא בתחיל מתחילת ב' שלישים אחרונים שיש בבינה דאימא וכמנה ויהיו ד' מדות ושליש שהם ג' מדות שלימות דעת וח"ג וב' ג"ת של בינה דאימא ושני שלישים עליונים של ת"ת דאימא הרי ד' מדות ושליש והלו נגדלו וכפלו כפלוים ונעשו ח' מדות וב' שלישים שהם שני שלישים תחתונים דבינה דאימא וד' חג"ת ונה"י שבימא הרי נשלמה כו"ס שלימות זולת מה שנכנס ממנה בז"א כנ"ל וא"ת למה לא נכנס בתחלה בז"א מבחינת ב"ש תחתונים דת"ת דאימא ולמטה ואז נמלאו ד' מדות וב"ש והזו היתה כל בחי' הבינה דאימא נכפלת ונגדלת שמתחלת הבינה דאימא עד קיום שלישי הא' דת"ת דאימא הם ארבע מדות בינה דעת חכמה וגבורה ועוד שלישי העליון דת"ת

והיו נכפלים ומספיקים לכל עתה שאין הכתר דז"א עולה למעלה משליש התחתון דת"ת דאימא נמלא שלף נכפלה כל הבינה דאימא הלא ב"ש התחתונים ולמה היה כך , והתשובה היא כי דע הקדמה ה' והיא כי כמו שנת' כי זוג א"ה שהם בחי' ב' פרטופים שנעשו מבחי' חו"ב דכללות עולם הא"י בהיותו נחשב כולו פרטוף א' כנו' בהרכה מקומות הנה זוגם הדיר ולא פסוק לעלמין וגם דכחדא אינון נפקין וכחדא אינון שריין ואין הפרש בהם כי אימא גדולה כאבא שזהו הטעם דזווגייהו דדיר משא"כ בזו"ן שאין זווגייהו דדיר לפי שהנוק' לפעמים גרועה וחסרה ממנו ואינם שוים ואז אינה יכולה להזדווג עמו , והנה כן הענין בכל בחי' חו"ב פרטיות שיש בכל פרטוף ופרטוף שב' שוים במציאותם וזוגם דדיר וא"כ נמלא שהחו"ב הפרטופים שבי"ס דאימא לריכים שיהיו שוות במציאותם ויהיה זוגם דדירי ולכן אם ז"א הים לוקח מאימא ב"ש התחתונים דת"ת שלה היתה לריכה כל הבינה דאימא להתגדל ולהכפל כולה ובזה ודאי יש בה תשות כח משא"כ בחכמה שנשאר כל כחה בה ולא הוכפלה להשלים חסרון בחי' אחרת שתחיה מה שא"כ בכינה שחלי כחה ניתן אל התחתון ולכן הולך שז"א לא יקח מהת"ת דאימא רק שליש התחתון לבד ועי"כ לא חלטרך הבינה דאימא לוכפל רק ב"ש התחתונים וישאר שליש העליון שלה קיים בכל כמו ובבחי' שליש הזה תהיה שוה עם החכמה , וביאור הענין הוא שהנה הבינה היא לורת ה' ה' שבשם כנודע ולורת הה' היא ג' קוים הכוללים כל י"ס שבה שקו ימין כולל חס"ן שבה וקו שמאלי כולל בג"ה שבה וקו האמצעי כולל דת"י"ס שבה והנה שליש העליון שבה הם חב"ד (ס"ה כח"ב) שבה שהם ג' ראשים של ג' הקוים שבה והם ג"א שבה וכיון שאלו קיימים בכל כחם בשלימותם מספיק בזה שכבר ג"א שבה שלימות וגם שכיון שג' ראשי הקוים נכרים בשלימות' אין לרוך לתשלומין ובפרט במקום המוכרח שיוכפלו מהטעם הנז"ל , ועוד טעם אחר קרוב אל הנ"ל והוא כי ג"א לעולם הם חשובות כח' ואם כל הבינה דאימא היתה נכפלת ותשש כחה נמלא שאין לה השואה בכ' הא' ולכן הולך להניח ממנה שליש א' שלא יותש כמו וכערך זה יהיה חשובה כאחת מהרהשונות :

פ"ב ואחר שביארתי ענין אימא נבאר עתה הפרש ה' שיש בין זו"ן בענין המוחין שלהם כי הנה ע"ד שיעור ז"א הוא מהת"ת דאימא מהשליש התחתון עד למטה כך נוק' דז"א היא מן הת"ת דז"א ולמטה לא שיש חילוק א' ביניהם והוא שהנה הנוק' דז"א מקומה בתחילה כאשר נאללה באחוריו ז"א מהחזה דז"א ולמטה שער החזה הוא שליש העליון דת"ת דז"א וממקום קיום החזה עד סוף הת"ת דז"א יש ב"ש תחתונים אחרים , והנה שיעור הכתר דנוק' דז"א מקום ב"ש התחתונים דת"ת דז"א וז"ס פ' ושמתו בדכר שמשותף והענין שהנה נודע כי ה"ח מתפשטים בז"א מחסד שבו עד הוד שבו והנם חסד בגימ' ע"כ והנה החסד המתפשט בתוך הת"ת דז"א

דו"א בהיותו מתחלק לג' שלישים יהיו כל שלישי ממנו כמספר כ"ד כי ג"פ כ"ד הם ע"ב כמנין חסד כנו' והנה כתר דו"א הם ג"פ אור אור אור כמנין כתר ע"ה אבל הנוק' כתר שלה הוא כ"פ אור שהם כנו' בית כנודע שהנוק' נק' בית ושו' כ"פ אור אור שיש בכתר של הנוק' הם כ' נת שני שלישים דת"ת דו"א שלוקחתם הנוק' לכתר שבה אשר כל א' מהם הוא כ"ד כנו' וז"ס ותמלא כרה ותעל כ"ד ה' וז"ס כ"ד אותיות שיש בפסוק בשכמל"ו כנו' בזוהר וז"ס כ"ד ספרים דאורייתא ולכן הנוק' נק' ד"ך ועניה לפי שחסר ממנה כ"ד שהוא שלישי ה' והיא ד"ך ועניה וז"ס מ"ש רז"ל משחרב בהמ"ק אסור להדס שימלא פיו שחוק בעוה"ז כי בעת שנחרב ב"ה שהיא הנוק' הנק' בית לסיבת לקיחת הכתר שלה ב"פ כ"ד כ"ד שהם כ"פ אור אור כמנין בית ולכן משם ואילך אסור לשחוק כי שחוק כנו' כ"פ אור אור וכיון שנסתלקו הכ"פ אור אין שחוק בעולם ולע"ל שיכנה ב"ה כנו"א אז נאמר ושמתו כדכר שמשותף שיחזרו לה ב"פ כ"ד כ"ד הנו' ונק' שמשותף על שמאירים כשמש וגם לפי שלוקחתם מגוף הת"ה דו"א הנק' שמש כנודע להיות לה כחי' הכתר שבה ונמלא שהם ב' שלישים מן השמש וזהו כ"ד כ"ד שמשותף שהו"א עלמו כולו נק' שמש וגם ת"ת שבו נק' שמש והענין כי כל חסד נק' אור כסוד ה' אור דאית ביומא קדמא במעשה בראשית. והנה טעם לקיחת ב"ש התחוקים בלבד הוא לפי שיסוד של התכו' מתלבש בשליש העליון של הת"ה דו"א כנודע שהוא עד מקום החזה ומשם ולמטה האורות של החסדים הם מגולים ולכן אין כתר דנוק' יכולה להתחיל אלא בסוף סיום שלישי העליון דת"ת ששם התחילו החסדים להתגלות ומכאן הארה המגולית שם אז יולא שם כתר שלה מבחי' ב' שלישי חסד המגולים והמאירים ולכן הם ב"פ אור אור כנו' וזהו מ"ש למעלה שב"פ אור אור הוא שחוק. והנה ב' לפי"ן שבכ"פ אור אור האלו הם השרשים שלהם הנשארים בז"א ושאר החותיות שהם ו"ר ו"ר מאירים בנוק' ואז נעשים בה כחי' ב"ת ולכן משחרב ב"ה אסור לאדס שימלא פיו שחוק אבל בהיותה לוקחתם נק' אשת חו"ל עטרת בעלה כי חיל כנו' כ"ד כ"ד הנו' ולע"ל שתקחם כתיב באלהים נעשה חיל שהיא רחל ועי"ז נכוס לרינו בעת שיכנה ב"ה :

וז"פ וישראל עושה חיל ר"ל שז"א הנק' ישראל עושה חיל לנוק' ונותן לה ב' שלישים או לכתר שלה ובמ"א יתבאר ענין ב' אורות או היטב אבל שורש דרוש זה על מהכונתו הוא במקום אחר ע"ש מאד. גם שם נתבאר שז"א יש לו בכתר שלי ג' אורות ולרחל ב' אורות ולאה אור א' בלבד בכתרים שלהם. האמנם מ"ש שהיא לוקחת לכתר שלה ב"ש התחוקים דת"ת דו"א אינו אלא מבחי' הכלי והגוף עלמו של הת"ת דו"א אמנם מהמות המתפשט בתוכו שהוא החסד המתפשט בתוך הת"ת דו"א ככ"ל אינה לוקחת ממנו רק חלי שלישי אור שלו בלבד ונמלא שלוקחת ב' שלישים דת"ת ככחי' גוף

וחלי אור שלו בלבד אמנם הז"א אינו כדכי הנה גם הוא לוקח הכתר שלו מהת"ת דאימא ג"כ אבל אינו לוקח רק שלישי א' האחרון בלבד מבחי' הגוף ממש שלה ככ"ל באופן שכתרו קטן מכתר דנוק' כפיהערך אבל בודאי שלישי ת"ת דבינה הוא גדול מב' שלישים ת"ת דו"א שלוקחת הנוק' א' כונתו היא כי כפי הערך היה ראוי שכמו שהיא לוקחת ב' שלישים מת"ת שלו גם הוא יקח כפי זה ב"ש מת"ת דבינה והנה אינו כן אלא אינו לוקח רק שלישי א' האחרון לבד והנה זהו מבחי' הגוף אבל מבחינת האור שהוא החסד המתפשט בתוכו ככ"ל הנה הוא לוקח כל האור ההוא כולו וכמ"ש בע"ה כי בחי' נה"י דאימא הם כלים רקניים בלתי אור והאור שכתוכן הוא נשמת המוחין והאורות של ז"א עלמו אבל הכתר דו"א הגוף והאור של הת"ת דבינה עלמה ממש הוא כתר של ז"א כמ"ש לקמן בע"ה ע"ש. והנה יש שינוי והפרש זה בין ז"א לנוק' שהכתר דו"א גופו קטן ואורו גדול מאד והכתר דנוק' הוא להיפך שהכתר שלה גופו גדול ואורו קטן מאד. עוד יש שינוי והפרש ב' ביניהם והוא שכתר הנוק' אינה לוקחת מהו"א רק הארה בעלמא שיולאת ומאירה מגוף הז"א אבל הז"א לוקח עלמות וממעות האור של הימא ממש שנכנסת לתוכו בסוד כתר הנו'. עוד יש שינוי והפרש ג' ביניהם והוא נמשך מפני השינוי הא' כמ"ש והנה הוא בענין המוח הג' הנק' דעת שהנה נת' אליו שכזכר יש ג' מוחין חכ"ד ופרטן ד' לפי שהדעת כלול מב' בחי' שהם חו"ג אבל דעת הנוק' הוא ק"ל ואין בו רק גבו' בלבד. ודע הקדמה אחרת שהנה לו המוחין הנמשכים לזו"ן הם בחי' טיפות הנמשכות ממוחי חו"א בעת זווגם כנודע ואמנם ב' טיפות הנק' חו"ב הם נמשכות מהמוחין עלמם דאו"א מחו"ב דכל א' מהם אבל טיפת הדע' הכלולה מחו"ג אינה נמשכת מהדע' עלמו דאו"א אלא מהחו"ג המתפשט בו"ק דגופא דאו"א כנודע והנה כפי זה באשר אלו המוחין מתפשטים בז"א יהיו עד"ז שחו"ב יהיו למעלה בראשו אבל החו"ג יתפשטו בגופו בו"ק אבל לא יהיה בראשו בחי' מוח ג' הנק' דעת כלול מחו"ג כיון שתחילת המשכתן אינם רק מהתפשטות ו"ק דאו"א כנו' ואמנם הענין לא כך היה אלא שיש לז"א ג' מוחין בראשו ממש ואפילו בחי' הדעת הכלול מחו"ג הוא למעלה בראשו בבחי' מוח ממש מלבד התפשטות החו"ג אשר בו"ק כנודע אבל בנוק' דו"א לא כך הוא אלא שבראשה לא יש רק ב' מוחין בלבד שהם חו"ב שלה כנו' באי' האזינו דר"ך ע"הו"ל ונהירו דב' מוחין גליפן בה וגם ז"ס דעתן של נשים קל"ה. ואח"כ יש לה התפשטות גבו' בלבד ולא חסדים ואף זה ההתפשטות אינו אלא בגופא למטה ומקום חלי הדעת שלה שהם הנכורות בלבד הם יושבים באמצע ב' כתפין שלה שהוא שלישי העליון של הת"ת שבה ושם הוא בחי' דעת שלה אשר ז"ס קשר התפלה של יד כמ"א באופן שזה השינוי הג' נחלק וכולל ב' שינויים הא' הוא שהזכר שיש בו דעת מחו"ג והנוק' אין

אין לה רק דעת מן הגבו' בלבד. והב' הוא שדעת
 ז"א הוא בראשו בבחי' מוח ממש ודעת הנוק' הוא
 בשליש העליון דת"ת שלה ושם מקובלים בדעת ההוא
 הגבו' שלה זולת התפשטות הגבו' המתפשטות בגופא
 כו"ק כנודע. והנה סיבת היות דעת הנוק' נתון למטה
 בגופא מבואר הוא כיון שלא נמשך מדעת או"א העליון
 שבראש אכל לריק לידע סיבה למה הדעת של ז"א נתון
 למעלה בסוד מוח בראשו ממש כיון שלא נמשך ממוח
 הדעת דאו"א כנ"ל והטעם תלוי בשינוי ה"א הנו' והוא
 כי ז"א אשר הכתר שלו יש לו חור גדול מאד וגופו
 קטן יש בו חזרה גדולה ויש בו כח להמשיך ולהעלות
 את החו"ג שהם דעת דז"א ולהעלות דרך קו האמצעי
 עד הראש ממש תחת הכתר כנודע שב' הם קו האמצעי
 ואז יהיה ז"א רומה לאו"א שיש להם מוח הדעת שלהם
 בראשם אכל נוק' דז"א שגוף הכתר שלה גדול ואורו קטן
 מאד אין בה כח להעלות וכשאר למטה בגוף כי שם
 מקום הראוי לו כי ממש חוטב מאו"א כנו' והבן היטב
 זה :

פ"ג ועתה לריק לתת טעם למה אין ז"א לוקח הכתר
 שלו בת"ת דאימא ב' שלישים גמורים כשיעור
 מה שלוקחת נוק' הכתר שלה בת"ת שבו. ובענין זה יש
 ג' טעמים. א' הוא בעבור עלמו. והב' הוא בעבור
 נוק'. והג' הוא בעבור אימא עילאה. ונבאר אותם
 שהנה טעם עלמו הוא מפני שז"א יעלה ראשו עד
 שיעור כ"ס דת"ת דאימא נמלא שאימא כשמתלבשת
 ומתפשטת תוך ז"א כנודע נמלא שריק שתרד אימא יותר
 למטה ויכנסו כ"ס דת"ת שלה תוך ז"א וקו האמצעי
 שלה תתפשט למטה לפי שכן הת"ת שלה נעשה הכתר
 דז"א שהוא קו האמצעי ח"כ ברתת הת"ת של אימא כ"ס
 למטה תוך ז"א לריק שגם היסוד דאימא שהוא בקו
 האמצעי שלה יורד יותר למטה ממקומו הנהוג שהוא
 בחזה דז"א שהוא בסוף שלישי עליון דת"ת ויורד ליד
 עד סיוס ב' שלישים עליונים דת"ת דז"א. והנה נודע
 שציקר הארת ז"א הוא מהחסדים שבתוך יסוד הבינה
 שמתגלים בו מן החזה ולמטה שכבר נגמר מלבוש
 היסוד דאימא שהיה מכסה עליהם ועתה אם תרד יסוד
 הבינה עד סיוס כ"ס הת"ת דז"א לא יהיה גילוי אל
 החסדים שבו"א רק בשליש התחתון בלבד והיה ז"א בלתי
 הארה כלל. (בע"ח גריס גדולה) והטעם הב' שהוא
 מפני נוק' הוא כי בהיות יסוד דאימא מקטיים בחזה
 דז"א מתגלים החסדים והאורות וע"י הארה זו יכולה
 הנוק' להכנות שם והיה נכנית ממש ולמטה באחורי ז"א
 כנ"ל לפי שהנוק' אינה נכנית לא מהארת הגבו' אשר ביקור'
 אימא ובהיותם מבוססים ביסוד דאימא לריכוס לעבור ב'
 מסכים א' הוא דופן מסך היסוד דאימא והב' הוא דופן
 הת"ת דז"א עלמו ואחר כך יולא האור אל הנוק' ובזה
 לא תקבל הארה ולכן אינה יולא רק אחר כלות מסך
 היסוד דאימא שאורות הגבו' מגולות ואינם לריכוס
 לעבור להאיר אליה רק מסך א' בלבד שהוא דופן ת"ת

דז"א ואם היסוד דאימא היה יורד למטה עד שיעור כ"ס
 דת"ת דז"א לא היתה המ' נוק' דז"א יולאת ונכנית אלא
 ממש ולמטה והיתה קלרת הקומה מאד מאד. והטעם
 הג' שהוא בעבור אימא עילאה כבר נת"ל בתחילת דרוש
 זה והוא שאימא עילאה כשמתלבשת משליש אחרון דת"ת
 שלה ונהי"ם שבה תוך ז"א לטורך המוחין שלו לריכוס
 הוא להגדיל ולהכפל כפלים להשלים חסרונה כשיעור
 מה שנכנס בו"א והם כ"ס תחתונים רבינה דאימא ודעת
 וחו"ג וב"ס עליונים דת"ת שבה ונגדלים ונכפלים כפלים
 כשיעור חסרונה ואם גם שלישי האמצעי דת"ת שבה היה
 מתלבש בכתר דז"א היתה לריכוס להתגדל ולהתכפל כפלים
 מתחלת הבינה שבה עד סוף שלישי העליון דת"ת שבה
 ואז בחי' בינה דאימא תשם כחה עי"כ ולא היתה שזה
 אל החכמה שבה וכבר הארכנו לעיל בזה כל הטרך.
 ועתה לריק להודיעך כי כל זה שאמרנו לעיל כי ז"א אין
 שיעור הכתר שלו רק שלישי א' לבד הוא כאשר לא נכנסו
 בו רק מוחין מלד אימא בלבד אכל כשנכנסים בו א"ח כ'
 גם המוחין דמלד אכל כנודע הנה אז יהיה שיעור הכתר
 שלו אורך ב' שלישים כדמיון כתר נוק' והענין הוא מוכן
 כאשר אמרנו לך משל אחר והוא אם היו לפניך ב' כלים
 שוים בקומתם ממש והנה כשנכנס זה תוך זה בהכרח
 הוא שהכלי הפנימי יוגבהו שפתיו למעלה משפתו כלי
 החיצון. וכן הענין כאן כי כאשר הת"ת דאכל נכנס
 ומתלבש תוך ת"ת דאימא להכנס יחד תוך ז"א יהיה
 הת"ת דאכל גבוה למעלה מת"ת דאימא החיצון אליו
 וארכו וקומתו דכתר דז"א אז יהיה עד שם ויהיה
 שיעורו כמו ב' שלישי הת"ת של אימא :

שער מוחין דצלם

פ"א ועתה נבאר ענין ג' בחי' שיש בו"א ונ' נכללין
 בשם מוחין ונ' נק' אלם בסוד נעשה אדם
 בללמנו ונ' כלולין בג' אותיות אלם מתחיל לעילא כי
 אות צ' אלם הם המוחין הנכנסים בפנימיות דז"א
 ואותיות ל"מ הם ב' בחי' אורות מקיפים שיש על ראשו
 התחתון ר' והעליון ה' ואלו ית' לקמן באורך בע"ה.
 אמנם עתה נדבר איך נעשים אלו מבחי' אימא ונבאר
 בפרטות ג' בחי' אלו ונאמר כי הנה נכללין באופן אחר
 והוא כי המוחין דז"א והם הנק' חב"ד שלו ובכללן נכלל
 כל מה שלמטה מהם עד תשלום פרטוף ז"א. הרי זו
 בחי' א' :

בחינה ב' היא בחי' כתר דז"א שהוא ע"ג מוחין דז"א
 הנו'. בחינה ג' היא בחי' ב' המקיפים שלו
 שהם ל"מ אלם כנו'. והנה ג' בחי' אלו נעשו לזעיר
 מפאת ג' בחי' שיש כנגדם בתבונה כמש"ל כי המוחין
 האלו הם מהתבונה ויש יותר עליונים מהם שהם מאימא
 עילאה ונדבר עתה באלו דתבונה ונאמר שבה יש ג'
 בחי' האחת היא נה"י שלה הראשונים שנתלבשו בו"א
 להיות לג' בסוד מוחין. הב' היא בחי' חלית ת"ת ונה"י שלה
 הח"שים שנתפשטו בה מחדש כדי שתהיה שלימה בו"ס

גמורות

גמורות להזדווג עם אבא כנ"ל, הג' היא בחי' שאר קומתה שהיא ממחלית העליון דת"ת שלה עד למעלה עד ראשה, וג' בחינות אלו מכוונות עם ג' בחינות אחרות באופן זה והענין הוא כי הנה נתבאר כי בעת הלידה עלו האורות של הכלים דנה"י דתבונה למעלה בחי' תחתון דת"ת שלה ונתרוקנו אלו הכלים מהאורות עלמין שלהם ולא נשאר בהם שום חיות כלל ועיקר כסוד אין התורה מתקיימת אלה במי שממית עצמו עליה ואז בהיותם כלים רקים נכנסים בתוכן האורות דמוחין דז"א שהם מחכמה שבו עד למטה שהם ע"ס ונתלבשו בע"פ דנה"י דתבונה ואחר כך נתלבשו כולם תוך ז"א מחכמה שבו עד למטה כמ"ס בע"ה, ונמלאו כי הכלים והנוף דמוחין אלו הם בחי' אחת שהם כלים וגופניות דתבונה עלמה אבל האורות והרוחניות והנשמה שבהם הם המוחין דז"א עצמו אמנם לפי שכבר נסתלקו אורות שלהם ונכנסו האורות דז"א במקומם לכן אלו הכלים דנה"י של אימא מתחלפים מטבעם הא' ונהפכים להיות עלם מעצמו ובשר מבשרו דז"א עצמו וכגופו ממש דמיא ואינס נק' אלא בשם גופו דז"א ממש:

ובזה תבין מ"ס בשער גדלות ז"א איך הוא שמן ו"ק שיש בו בלבד כנודע שכל עצמותו אינו רק ו"ק ואיך הגדיל אח"כ ונעשה כן י"ס גמורות ושם ביארנו שהענין היה כך שבו היה ו"ס הנק' ו"ק ונכנסו בו עוד ג"ס שהם נה"י דתבונה ומתחברים יחד ונעשה כן ע"ס באופן זה כי כלי פ"א דנלח דתבו' מתערב ומתחבר עם כפ"א דכלי חסד דז"א ונעשית חכמה שבו ופ"ב דכלי נלח דתבונה מתערב עם פרק תחתון דחסד ופ"א דנלח דז"א ונעשית חסד דז"א ופ"ג כלי נלח דתבו' מתערב עם כפ"ת כלי נלח דז"א ונעשה נלח דז"א ועד"ז בקו שמאל ועד"ז בקו אמלעי כמ"ס ונמלאו כי נה"י עלמם דתבו' מתערבים עם הכלים והנוף דז"א והכל נעשה כלי אחד ונוף אחד בהשוואה ה' וכנוף דז"א ממש הוי ולכן יקרא דבר זה הגדלה דז"א עצמו כי להיותם כלים רקים ונכנסו אורות מוחין דז"א לתוכם נעשו כנוף דז"א ממש, והרי נת' בחי' מוחין דז"א מחכמה שלו ולמטה איך נעשה ע"י נה"י ה' דתבו' שהם כלים כלי אור, הבחינה הב' היא הכתר דז"א אשר הוא נעשה מחלי התחתון דת"ת ונה"י החדשים דתבו', והנה בחי' הכתר דז"א לריק שנבאר תחלה מה עניינו הם הוא מכלל המוחין דז"א או לאו, ואם הוא מכלל הו"ס דז"א או לא כי בדבר הזה יש מחלוקת גדול בין המקובלים וכפי הנראה מס"י הוא שחשבון הו"ס מתחיל מחכמה כמ"ס אחת רוח אלהים חיים וכו' וכן אמרו אין ראשית אלא חכמה ויש ראיות הרבה לסברה זו, גם מה פי' לשון כתר ולמה נקרא כך, והנה כפי הנראה מס"ה והתו' שהכתר היא גולגולתא וחסד"ד הם המוחין שבתוך הגולגולתא ואם כך הוא נמלאו שהכתר הוא גרוע בתכלית הגירעון כי הנה הוא נעשה חיוניות ולבוש המוחין בדרך הגולגולתא שהיא מקפת ומלבשת את המוחין ואין

ספק שהעיקר והתכלית הם המוחין כי הגולגולתא היא כלי ולבוש עפל אליהם ודבר זה לא יעלה אפילו כדעת תינוק בן יומו כי פשוט שהכתר גדול מאד לאין קץ על חב"ד וכלא נחשבו אללו, אבל הענין הוא כי הנה המוחין הם חב"ד אבל שרשם של ג' מוחין נשאר למעלה הרושם שלהם ומליחותם בכתר ואותם המוחין שבתוך הכתר הם גדולים ומעולים לאין קץ על המוחין הנק' חב"ד ולכן תמלא בב' אידרות שכאשר מבאר ענין ו"ס בכללות כל האלו אשר האריך נק' כתר ואו"א חו"ב מזכיר שם באריך בחי' גולגולתא ומ"ס דיליה אמנם חו"ב הם או"א שהם הענפים היוצאים ממ"ס דאריך הנק' כתר ועד"ז בי"ס הפרטיות שבכל פרטוף וא"כ בודאי שהמוח הקטום שבכתר ההוא הוא גדול מחכמה אשר בפרטוף ההוא שהרי הם מכתר גאללו ובהכרח הוא שבחי' הד' מוחין שהם חו"ב ודעת הכולל חו"ג שכל ד' נמלאים בכתר כמ"ס בכונת שים שלום כי ז"ס ד' בריעות וד' זקיפות דעמידה ע"ס ונמלאו שהמוחין הם למטה מבחינת הכתר ואינם כתוכו כי הכתר הוא גבוה מאד מהם והם למטה ממנו לגמרי אמנם בכתר יש בו בחי' פנימיות שהם מוחין שבו בעצמו ממש ובחי' חיוניות הוא הגולגולתא אלא שחיוניות הגולגולתא מתפשט עד למטה ומלבשת גם את המוחין הנק' חב"ד אבל עיקריות הכתר אינו אלא למעלה על אלו המוחין ועיון מ"ס בדרוש ג"ר אלתלפן דא לנו מן דא הנו' בא"ז דף רפ"ח ע"א ושם תבין ענין מוח זה שבכתר שהוא מלבד המוח עצמו מה עניינו, והכן הקדמה זאת היטב:

פ"ב ועתה נבאר מהיכן נעשה הכתר הזה, והנה הוא נעשה מבחי' חלי התחתון דת"ת דאימא הנקרא תבונה כנ"ל וזה עניינו שהנה נת"ל כי לסיבת הכנסת נה"י דאימא הא' תוך זעיר בבחינת המוחין הולכה להתגדל ולעשות לה נה"י אחרים חדשים ושם ביארנו איך היה הענין ואמרנו שהאורות דנה"י של אימא עלו בחלי התחתון דת"ת דתבונה לרחות את הולד שיוולד ויוולא לחוץ והו' אותם האורות הוליאו שם נה"י אחרים חדשים, ותשלום ביאור ענין זה הוא שהנה בהתעלות כל האורות ההם לאותו מחלית התחתון דת"ת דתבונה האירו ונתנו כח בכלי ההוא דמחלית התחתון דת"ת דתבונה והגדיל וממנו נעשה ג"כ נה"י אחרים חדשים ואז האורות הא' שנסתלקו נתלבשו תוך נה"י או החדשים כי הנה"י הא' הולכו להתרוקן לכמה סיבות כנ"ל אם לצורך לידת ז"א ואם לעשות כלים ולבושים לצורך מוחין דז"א עצמו כנ"ל אבל אלו שהם לתשלום ו"ס דתבונה עלמה חזרו האורות להתלבש בהם, והנה מזה המחלית התחתון דת"ת ומנה"י (ר"ל נה"י החדשים) בבחי' כלים ובחי' אורות ג"כ שלהם עלמין הם הנעשים כתר דז"א, והרי זה הוא שינוי א' שיש בין הכתר למוחין שהמוחין הכלים שלהם הם דתבונה והאורות שלהם הם דז"א אבל הכתר הכלים והאורות שלו הכל הוא מן התבונה בזה תבין

אוצרות שער מוחין דצלם פרק ב' ג' חיים

תבין הטעם למה הכתר אינו במספר הי"ס כנ"ל אמנם מתחילין מחכמה שנק' ראשית והטעם כי הנה המוחין דז"א שהם חכ"ד שלו האורות הם דז"א עלמו ואף עפ"י שהכלים והלבושים הם דנה"י הא' דתכונה כנו' עכ"ז הם טפלים ונגררים אחר הרוחניות והאורות שבתוכם שהם מז"א עלמו ולכן משם מתחילים מספר י"ס שהם חכ"ד חג"ת נהי"ס שבו ובפרט כנו"ל שהכלים דנה"י הא' דתכונה נעשו בשר מבשרו וגופו דז"א כנ"ל אמנם הכתר שלו אינו לו שייכות עמו לא באורות ולא בכלים כי כולם הם בחי' התכונה לבד ואין בו בחי' ז"א כלל זולתי שהוא מתחבר גם ושורה עליו כמו כתר כמס"ל ולכן אינו נחשב במספר י"ס ז"א וזכור כלל זה ובוזה תבין למה נק' כתר שהוא מלשון כותרת ומסבכת כמו העטרה שהיא מקפת ומסבכת ומלבשת ראש האדם והוא דבר זולתו כגראה בחוש הראות שהעטרה נבדלת היא מגוף האדם. גם בזה תבין הפרט ויתרון מעלת הכתר על המוחין כי המוחין היו האורות בחי' זעיר עלמו ובחי' הכלים שלהם בלבד היו מהתכו' אבל הכתר כולו הכלי והאור הוא מהתכונה ופשוט הוא היתרון והמעלה שיש לאימא על ז"א שאין קץ וקלבה אליו ומה גם שאפי' בבחי' הכלים יש יתרון לכלי הכתר מכלים דמוחין לב' סיבות הא' שהכלים דמוחין הם דנה"י הא' בלבד אבל כלי הכתר הוא מנה"י החדשים וגם מחלי תחתון דת"ת ונודע שחלי ת"ת גדול מכל נה"י כולם כמ"ס בהקדמה ידועה שהבחי' קטנה שבכל ספירה עליונה היא גדולה מכל מה שלמטה ממנה והרי ראית כמה מעלות ויתרונות יש אל הכתר על המוחין. ופשוט הוא שהכתר גדול הוא מכל הט"ס כולם דז"א לגמרי. ואמנם עכ"ז נק' הכתר כתר דז"א אעפ"י שאין לו שייכות עמו והטעם הוא לפי שכאשר אימא שהיא תכו' רולה להעטיר ולהכתיר לז"א בנה בסוד בעטרה שעטרה לו אמו הנה היא יורדת ומשפלת גופה למטה עד שיעור חלי ת"ת שלה כנו' ומקפת ומסבכת ראשו דז"א ונעשית לו בחי' כתר ועטרה ואז נחשב כאלו הוא מבחי' ז"א עלמו לסיבת התחברותו והתדבקותו עמו. וזהו סוד מ"ס בתו' דכתר אימא על ברא. גם אמרו בתו' כל כתר אימא הנה"ה והענין הוא כי מבחי' אימא הנק' אהי"ה כנודע נעשית כתר דז"א כמ"ס ודע שלא זה בלבד חלה עד"ז הם כל בחי' הכתרים של כל שאר הפרטו' כמו אריק ואו"ה ונוק' דז"א שכולם כתריהם נעשה מן העליון שעליו ע"ד שביארנו בכתר דז"א. והנה ג"כ ית' לך שהרי מבשרי אחזה אלוה והרי אין אנו רואים שבאדם התחתון דעה"ז יש בו כתר עם מוחים בתוכו למעלה מהמוחין שלו אך זה יוכן עמ"ס שהנה כמו שהכתר אינו מכלל גופו דז"א רק בחי' מקפת עליו זולתו כך הוא באדם התחתון שהכתר שלו הוא אור רוחני מקיף עליו ואינו נגלה ונוכר לעין אמנם החילון שלו המתפשט למטה הוא הנגלה

והוא הגולגולת המקיף את המוחין של האדם עלמו; פ"ג ועתה נבאר ענין הכתר הזה איך נעשה מחלי התחתון דת"ת ומנה"י החדשים דתכו' וכו' ית' לך מס"ל שבינה יורדת ומשפלת עלמה למטה להיותה כתר על ראשו ואם כפי הנו"ל שחלי ת"ת נעשה כתר על הנה"י נכנס בתוכו אינו צורך להשפיל אבל הענין הוא כי הנה עיקר בחי' כתר דז"א אינו רק חלי התחתון דת"ת דתכו' לבד והוא ממש שורה ע"ג מוחין שלו הנק' חכ"ד שהרי הכתר הוא ספי' אחת בלבד ואינה נחלקת לג' קוים וא"כ אי אפשר שגם נה"י החדשים המתחלקים לג' קוים יהיו כתר דז"א. אבל כפי זה צריך להבין מה נעשה מן הנה"י החדשים המפסיקים בין חלי ת"ת אל ראש ז"א. גם ז"ל מס"א במ"א בענין דרושי מוחין דז"א איך צריך י"ג שנים עד שיכנסו בו המוחין וככללן הוא זמן ירידת הכתר עליו. ואם כפי הנו"ל שהת"ת עלמו שורה על חכ"ד דז"א אינו צריך להשקות זמן שכיון שכנסו כבר נה"י דתכונה בסוד מוחין בתוכו מהליו נשאר עומד ת"ת ע"ג המוחין ברגע בלתי שהות זמן. אמנם הענין הוא שהנה האמת הוא שחלי תחתון דת"ת דתכו' הוא לבדו נעשה כתר ושורה וחונה ויושב ע"ג המוחין ממש. והנה הת"ת הוא גוף רחב כגראה מחוש העין ויש באמצעו ובתוכו מקום חלל רחב יותר משאר הספי' ובפרט כאשר נעריך גוף דאימא שהוא היותר רחב שבה ורישא דז"א שהוא היותר רך וקטן בשיעור מכל אבריו ובפרט כי זו בחי' אימא וזו בחי' בנה הקטן כי בודאי כאשר חונה אותו חלי ת"ת על ראשו דז"א נכנס ראש ז"א בתוכו וכל המוחין שלו נשארים מוכתרים ומוקפים מחלי ת"ת זה ויש בו שיעור גדול לשיהיה קלתו נשאר למעלה וקלתו יורד ומסבכת את המוחין דז"א. ואמנם הנה"י החדשים דתכו' אינם נכנסים תוך פנימויות ז"א כאשר נכנסו הנה"י הא' אמנם הם נכפפים ומתפשטים ויורדים בלד אחוריים דז"א כאדם ארוך הכופף קומתו וכשען על גבי ראש האדם נכנס קלר הקומה העומד לפניו ואחורי הנכנס נגד פני הארוך ואז הארוך כופף קומתו ומושיב גופו שבמקום טבורו ע"ג ראש הנכנס ורגליו נתלין לאחוריים דנכנס שאז נמלא שראש האדם הארוך גם חלי קומתו העליונה זקוף למעלה מעומד וחלי גופו נכפל ונסמך על ראש הנכנס ורגליו שלו יורדי' ומתפשטי' מאחורי הנכנס. ועד"ז באימא עם ז"א בענק ע"ג נכנס

ירידה

ירידה זו דרך אחוריו ז"א שמתפשטים ויורדים נה"י
 החדשים כדי שיסארו הת"ת בבחי' כתר דבוק ע"ג המוחין
 לריכה שהות וזמן לירר כמ"ש בענין המשך י"ג שנים
 גדלות ז"א כנו' ונמלא שהכתר דז"א אינו דבוק גוף
 א' עם הנה"י אשר נכנסין כתוכו אבל הוא גוף א' עם
 נה"י החדשים היורדים ומשתלשלים מאחוריו ז"א ובזה
 תבין מש"א במ"ה כי קו האמלעי דז"א לפעמים יורד
 עד למטה וגם בחי' הדעת שהוא עמו בקו האמלעי גם
 הוא יורד למטה ממקומו והמנס החו"ב שבו נשארים
 במקומם ואינם יורדים לפי שאינם קשורים עם הכתר
 אמנם אם היה נקשר עם נה"י הפנימיים דחכונה היה
 מוכרח שאם יעלה הכתר והדעת גם חו"ב שבב' הקוים
 האחרים יעלו ויורדו עמהם :

פ"ד ונבאר עתה ענין ירידת והשתלשלות הנה"י דתבו'
 החדשים מאחוריו ז"א והטעם שאינם יורדים
 ונמשכים דרך פניו הוא כדי שתוכל התבו' להסתכל
 פניה בפניו ז"א כאשר חכפוף ראשה להסתכל בו בהיות
 פניה באחוריו ז"א ותכפוף ראשה ותביט בפניו דז"א
 שהוא נמוך ממנה ותאיר בו בהסתכלות זה ואילו היו
 רגליה משתלשלים כלפי פניו נמלאת פניה עם פניו ז"א
 והנה היה גבוהה מאד מאד וכאשר תכפוף ראשה
 להסתכל בו אינה מסתכלת הלא באחוריו ז"א והנה שיעור
 אורך התפשטות והשתלשלות נה"י החדשים הנז' באחוריו
 ז"א הוא עד סיום שליש העליון דת"ת דז"א שהוא כנגד
 החזה שלו אשר משם ולמטה יולאת רחל נוק' דז"א
 באחוריו ז"א כנו' שבמקום שמסתיים היסוד דתבו' שנכנס
 בפנים תוך ז"א שם כנגדו מבחון מסתיימים הנה"י
 החדשים החילוניים והעפ"י שנה"י דתבו' החדשים
 שיעורם כשיעור אורך נה"י הא' עכ"ז אינו דומה
 המתפשטים בפנים ביושר אל החילוניים הנכפפים
 ומתעקמין וכפלין ומתפשטין באחוריו עורף ז"א ולכן
 הנה"י הא' הנכנסים תוך ז"א מתפשטים עד סיום רגלי
 דז"א ונה"י החדשים שנכפפים ונעקמים לאחור אינם
 מגיעין רק עד כנגד החזה בלבד והנה ע"י התפשטות
 נה"י חדשים האלו באחוריו ז"א עד החזה נמלא שכל
 האחוריים דז"א מתכסים ואין החילוניים והדיינין שולטים
 באותם האחוריים עליונים דזעיר :

ודע שכל בחי' אותה החוורה והלבנונית שבאחוריו עורף
 ז"א וכל לבנונית אחוריו הגוף והכתפים שלו כולם
 הוא בחי' אלו הרגלים דאימא אשר הם בחי' הכתר שלו
 המקיף את ז"א באופן שכל אותה החוורתא הנז' בה"ר
 שיש למעלה בגולגלתא וכן אותה החוורתא המתפשטת
 באחוריים הכל הוא בחי' הכתר הנז' הבותר ומקיים
 לז"א וז"ס מ"ש בה"ר דקב"ח על בחי' ה"ה וז"ל ומהאוי
 גולגלתא נפיק חד עיבר חוור דנחית לגולגלתא דז"א
 וזה ודאי יורד אחוריו רישא דאריך ודע כי על הלבנונית
 הזה שהוא בחי' כתר הנז' שהוא סיום הרגלים דתבו'
 החילוניים נמשך ומלביש עליהם בחי' חד קולא דשערי
 הנמשך מראש ז"א דרך עורפו בין ב' כתפין כנו' בה"ר

דקב"ט ונמשך ג"כ עד החז' דז"א כדי לכסו' הכתר מחשוף
 הלכן אשר שם ולכן נמשך קולא דשערי דרך האחוריים
 ועוד טעם ב' כדי שלא לכסות הפנים דז"א לכן נמשך
 דרך אחוריו ודע כי הנה נת' שקולא דשערי מלביש
 ע"ג ההיא חוורתא שהם נה"י החדשים דתבו' והנה
 למטה מההיא חוורתא יולאת לאה אשת יעקב באחוריו
 ז"א מחזיו ולמעלה ומסתוימת ג"כ עד החזה כי הלא
 היא יולאת תכף במקום הדעת דז"א מאחוריו כנודע
 וכאשר נכנסו המוחין תוך ז"א תכף יולאת דרך האחור
 בחי' לאה הנז' וכאשר חנה הכתר על ראש ז"א יורד גם
 הנה"י החדשים ונתפשטו ונמשכו עד החזה כנו' והלבישו
 וכסו את לאה העומדת שם פניה כנגד אחוריו ז"א ועי"ז
 אין החילוניים שולטים באחוריה וגם שהלובן ההוא
 ממתיק הגבורות והדינים הקשים שבאחוריים דלאה
 כנודע וזהו הטעם שבס"ה קוראים ללאה עלמא
 דאתכסייא אבל רחל היולאת אחר סיום הכתר הזה
 מהחזה ולמטה נק' עלמא דאתגלייא והנה סיום כתר
 זה שהם נה"י החדשים דתבו' הם מגיעים עד ראש רחל
 ומסופם וסיומם נעשית כתר רחל נוק' דז"א ובזה תבין
 טעם למה באידרות לא נז' רק נוק' תתהה רחל דנפקא
 מבין ב' דרועין מאחוריו ז"א אבל לאה שהיא עלמא
 דאתכסיי כנו' לא נז' כי הנה היא כלולה ונחשבת בכללו'
 כתר רחל וכאילו היא עלמא נעשית בחי' כתר דרחל
 לסיכה הנז' ובזה תבין מ"ש דז"ל שאמרה הירח לפני
 הקב"ה רבש"ע א"ל לב' מלכים שיסתמשו בכתר אחד
 פי' כי הנה הת"ת דתבו' הוא עלמו גדל ונתארך ונעשה
 ממנו נה"י החדשים הנז' שקיומם הוא כתר דרחל הנק'
 לבנה וירח באופן כי הת"ת דתבו' נעשה בהתחלתו כתר
 לז"א ובסופו כתר לנוק' רחל ועתה נבאר בחי' הג' שהם
 אותיות ל"מ דללם שהם ב' מקיפים על רישא דזעיר
 שהם מבחי' חזי העליון דתבונה עד תשלום חזי העליון
 של הת"ת שבה כי משם ולמטה הוא כתר ז"א כנו' והנה
 הענין הוא כך כמ"ש בע"ה שהלמ"ד דללם היא בחג"ת
 דתבו' והמ"ם דללם היא ככתב"ד דתבו' והרי נגמרו
 י"ס שלה ואמנם הלמ"ד אינה אלא ב"ס וחזי שהם חו"ג
 וחזי העליון דת"ת דתבו' כי חזי התחתון הוא בחי' כתר
 דז"א כנו' והנה אלו המקיפים יש להם בחי' אחרת והוא
 שהכלים שלהם הם גופא דאימא דתבונה עלמא אבל
 האורות שבתוכם הם משותפים כי הנה יש בהם אורות
 דמקיפים דמוחין דז"א ממש וגם יש עמהם ביתד האורו'
 דתבונה עלמא והנה יש בחי' אחרת בכתר מש"ה"כ
 במקיפים והוא כי הנה הוא יורד ומלביש ומכתיר וסובב
 אה ז"א כנו' וע"כ העפ"י שהיא בחי' ה"מ אינו נכנס
 בחשבון המקיפים הנז' שהם עומדים למעלה מרחוק
 ומשם הם מאירים למטה בז"א אבל הכתר המסבב
 אותו בקירוב ובדיבוק גמור אינו נקרא מקיף ויש
 בחי' במקיפים מש"ה"כ בכתר שהמקיפים האלו יש
 בתוכם ג"כ אורות דז"א כנו' ל ולכן נק' מקיפים דז"א
 אבל הכתר הכלי והאור הוא דתבונה ואין בו מחלק
 דז"א

דז"ה כלל אכל הם העפ"י שהם רחוקים ממנו כנז' עכ"ז
 מתווחסים אליו ונק' מקיפים שלו כיון שבהם מעורב
 ומשותף אורות ז"ה עלמו ולולה כך לה היו מתווחסים
 אל ז"ה כלל משא"כ ככתר שאעפ"י שכולו הוא מהתבו'
 עכ"ז להיותו דבוק עם ז"ה מתווחס להקרה כתר שלו
 ונמלא כללות הדברים כי ג' בחינות הם הבחי' ה' ה'
 היא מוחין דז"ה שהאורות שלו והכלים דתבו' והכתר
 דז"ה האורות והכלים הם מהתבו' בלבד והמקיפים
 דז"ה הכלים הם דתבו' והאורות הם מחוברים ומשותפי'
 והם אורות דתבו' ואורות דז"ה :

שער העיבורים

פ"א הגה הטעם למה הולרכו זו"ן להתעבר גו מעוי
 דתימא כמ"ש הענין הוא כמס"ל בענין המלכו'
 שמלכו בארץ הרום ומתו שהנה קודם שנחלל עולם
 האלי' הנז' תמיד בס"ה בשם זה ילאו הי"ס הכוללות כל
 עולם האלי' בכללותו וילאו נפרדות זו מזו כי היו זו
 למטה מזו וזו מקבלת מזו שלמעלה ממנה ולה היה
 בשום אחר מהם בחי' פרטוף רק היו בסוד כללות שכל
 אחת היתה כלולה מכולן והיה הכללות מעורב בהם בכל
 ה' מהם והיו בלתי סדר ותי' עד שאח"כ ע"ק התקין
 גרמיה בקדמיתה כנז' בריש א"ר ואז ספי' הכתר נעשה
 פרטוף שלם כו"ס ונקרה בחי' אריק אח"כ מחו"כ נעשו
 או"ה כמס"ל והנה עתה בבה עת וזמן הי' הז"ת דהלי'
 אשר מהם נעשים זו"ן אחר התי' הנה היה בתחלה כל
 א' מהם מוכרלת מחברתה הכולל גמור והיו נק' רה"ר
 כמס"ל איך לסיב' זאת לה יכלו הכלים האו לקבל האורות
 שבתוכן ונשברו ומתו ולכן רעה המאטיל העליון לתקנן
 וה"ה להתקן אח"כ יתחברו כל הו"ק יחד ויתקשרו זב"ז
 בסוד פ"ה מקושרים זב"ז כנ"ל ביחוד הפרטוף מקושר
 דרך קוים מה עניינו ועי"כ יחזרו להיות רה"י שהוא
 פ"ה כלול הנק' ז"ה והמנס כרי שיתקשרו ויתחברו יחד
 הולרך להעלותם ולהכניסם במעוי דתימא ושם יתחדדו
 בסוד העיבור ויתחברו ויתקשרו יחד יחד גמור וילאו
 אח"כ בזמן הלידה בבחי' פ"ה מיוחד בכל פרטיו וגם
 ספיר' הז' שהיא מ' הנקר' נוק' דז"ה הולרך שגם היא
 תהיה כלולה עמהם ללורך היסוד הראוי לה עם ז"ה
 בעלה כנודע ונבאר עתה מהו ענינו העיבור ונאמר
 כי הלה ב' בחי' יש בעיבור וכל בחי' כלולה מב' עיבורים
 שהם ד' ביחוד הדברים שתחלת הכל היו זו"ן בסוד
 העיבור והיו בבחי' ג' כלילן בג' ונקודת המ' כלולה
 עמהם ואח"כ נולד והיה לו זמן היניקה ואח"כ הגדיל
 והיה לו עיבור ב' ללורך המוחין שלו שאז נק' זמן הגדלות
 ונמלא שהם ב' עיבורים והם ג' זמנים עיבור כלילן
 בתלת ויניקה ועיבור ב' דמוחין והרי הם בחי' ה' בסוד
 חילוניות ואח"כ היתה לו בחי' אחרת ב' דוגמתה בג'
 זמנים וב' עיבורים וכל זה ללורך הפנימיות באופן שהם
 ד' עיבורים ו' זמנים הגם שהזמנים הסו' אכל העיבורים

שבהם אינם רק ד' ונבאר ענין החילוניות והפנימיות
 מה ענינם כי החי' הוא בחי' מליחות העולמות
 והפנימ' הוא בחי' הנשמות והענין הוא כי הנה כזו"ן
 ועד"ז בכל הפרטופים יש ב' בחי' הא' היא בחי' חילוניות
 שבהם שהוא כדמיון גוף אל הנשמה שבפנים ומזה
 החילוניות דזו"ן דהלי' נכרחו כל העולמות כולם דבי"ע
 כנודע כי כל הנבראים והבחינות שיש כולם הם בליור
 דמות פרטוף אדם כנז' בס"ה ריש פרשת תולדות וז"ל דכל
 שיפא ושיפא התקרי אדם ואפילו המלאכים כולם הם
 מבחי' חילוניות זו"ן דהלי' אמנם יש בחינה שנית והיא
 הפנימיות שבו שהיא כעין הנשמה אל הגוף שבחן
 ומבחינה זאת נכרחו כל הנשמות דכני אדם הלדיקים
 נשמת הזכרים מזו"ה ונשמת הנק' מנוק' דז"ה באופן
 כי נשמת הלדיקים הם יותר פנימים מהמלאכים כולם
 חוץ מהנשמות שהם מבחי' ב' ע' כנודע וגם נשמות אלו
 יהיו בחי' פנימיות אל ערך המלאכים אשר הם מעולם
 ההוא שממנו הולכו הנשמות כמ"ש במקום אחר וז"ס
 הן ארלם לעקו חופה ודרז"ל אפילו מלאכי שלום וכו'
 ול"ל מהי הפי' דקאמר ומה נשתנו לו המלאכים מזולתם
 עד שהולרכו להשמועין חרוש שאפי' הם אינם נכנסים
 אכל עם הנז' הענין מוכן כי להיות שכל המלאכים הם
 מהחילוניות והנשמות מהפנימיות והנה יש בחי' מלאכים
 שהם קרובים יותר אל נשמות הלדיקים יותר משאר
 המלאכים והם נקראים מלאכי שלום ומהו דתימא שכיון
 שבחי' זו יש לשו המלאכים על השאר והיא בת המלאכים
 שהם מקבלים נשמות הלדיקים כשנפטרים מעה"ז
 והומרים לו יבא שלום וכו' כמ"ס רז"ל ולכן נק' מלאכי
 שלום ומאד בחי' זו היה אפשר שיכנסו בפנימיות עם
 הנשמות לזה השמיענו שאפי' הם עומדים בחוץ ואינם
 נכנסים בפנים ונמלא אח"כ שתחלה היו זו"ן בבחי' כ'
 חילוניות שלהם בלבד בסוד עיבור דג' כלילן בג' ואח"כ
 נולדו והיה להם זמן היניקה ואחר כך באו להם מוחין
 בעיבור ב' ואח"כ פ"ה היה להם כל ג' בחי' אלו בבחי'
 פנימיות שלהם והיו בתחלה בסוד עיבור דתלת כלילן
 בתלת ואחר כך זמן היניקה ואחר כך עיבור ב' ללורך
 המוחין :

פ"ב ונבאר עתה סדר העיבורים בבחי' חילוניות
 ופנימיות ונאמר שהנה ג' זמני עיבור יש
 ה' הוא עיבור ד"ב חדש כנז' בס"ס במעשה דהיה
 דתימא וידה י"ב ירחי וכו' והב' הוא עיבור דט'
 חדשים המורגל תמיד בעולם והג' הוא עיבור דז'
 חדשים ואמנם בבחינת חילוניות שמשו ב' עיבורים ה' שהם
 עיבור ד"ב ודט' חדשים ובבחי' הפנימיות שמשו ב'
 עיבורים אחרונים שהם דט' ודז' חדשים ונתחיל לבאר
 ענין החילוניות שהנה בו שמשו ב' עיבורים ד"ב ודט'
 כנז' ונתחיל מן ה' ונאמר כי הנה העיבור ה' היה
 בבחי' אריק עלמו מבחי' נה"י שבו ומהזווג שבו עלמו
 נעשה הו"ק דז"ה בבחי' ג' כלילן בג' כנז' וענין זווג
 אריק הוא זה שהנה נת' שאין באריק רק ט"ס בלבד ולא
 כז'

נו' בו בחי' מ' אמנם היסוד שבו כלול דכו"ן כדמיון
התמר כלול דכו"ן בקוד לדיק כתמר יפרח כנו' בס"ה
ואז נתעלו נה"י שלו כחג"ת שלו אשר שם מלב ומעמד
או"ה כנודע שאבא מלביש חסד וחלי ת"ת ימין ואימא
מלבשת גבורה וחלי ת"ת שמאלי ועלה הנלח דאריך כחסד
שלו אשר שם אבא והוד דאריך בגבורה שלו אשר שם
אימא ועלה היסוד דאריך בת"ת ששם בחי' הדעה שהוא
היסוד של ב' חליו כאן וחליו כאן ואז ע"י התלבשות נה"י
שלו תוך או"ה עלמין אשר הם דכו"ן ממש אז ע"י היסוד
דאריך הנכלל מדכו"ן שימש מיניה וביה והוליא אז
החיטוכיות דו"ק דז"א ג' כלילן בג' ואת נוק' בקוד
פסיעה לבר כמב"ה והכלית כוונתו היתה להתלבש
כתוכן כנ"ל וכמלא שכלית נה"י דאריך במקום חג"ת
שבו היה לטעם הנז' להתלבש בתוך או"ה שהם דכו"ן
ועל ידם גם היסוד שבו יזדווג מניה וביה כנו' וכמ"ש
עוד יש טעם ב' והוא שכבר נת"ל שז"א היה בבחי' רה"ר
ו"ק נפרדות זו מזו ותו' הוא לקשרן בקוד פ"ה מיוחד
נק' רה"י ולכן הולרבו גם הנה"י דא"ה להכלל בחג"ת
שלו עלמנו ויהיו אז ו"ק באריך כלולים ג' גו' ג' כדי
להכלל גם את ז"א שהוא ו"ק בבחי' ג' כלילן בתלת
ויתקשרו יחד והנה העיבור הזה היה זמנו י"ב חדש וטעם
הדבר הוא לסיבת אריך עלמנו כי הנה נה"י שלו נכללו
בחג"ת דאו"ה הרי הם כללות של ו' וגם יש כללות נה"י
שלו שנכללו בחג"ת שלו עלמנו הרי הם כללות ו' אחרים
והרי הם י"ב עוד טעם ב' יש בענין א"ה עלמנו שכמו
שנכללו נה"י בחג"ת והם ו' מתתא לעילא גם נכללו
מעילא לתתא חג"ת בנה"י ו' והרי הם י"ב עוד טעם ג'
כי הנה זווג זה הוא דאריך אלא שהיה בהתלבשותו גו'
או"ה והנה זווג או"ה עיקרו הוא ממזל ח' דדיקנא
דאריך כמ"ה שאבא יונק ממזל ח' ואימא ממזל י"ג וגם
נת' שהמזל ח' הזה הוא מנ' שמוה דמילוי יודי"ן וכמלא
שיש בהם י"ב יודי"ן וכדי לקבל שפע מאלו הי"ב יודי"ן
הולרכו להתעכב שם י"ב חדש גם טעם ד' בענין זו"ן
עלמנו והוא כי גם בז"א עלמנו נכללו נה"י שלו בחג"ת
שלו הרי ו' וכן חג"ת שלו נכללו בנה"י שלו הרי ו'
אחרים נמלא שהם י"ב בחי' עוד טעם ה' שהנה אלו
היו תחלה ג' בחי' שהם חג"ת ובאלו הג' היו הד' אחרות
שהם נה"י' כלילן בכל ה' וא' מהם מהג"ר נמלא שהם
ג"פ ד' שהם י"ב עוד טעם ו' כי הנה המ' לדיק שתהיה
נכללת בכל הג' נה"י הרי ג' ואח"כ כ"ה מאלו הג' תהיה
כלולה משו הג' שהם ט' הרי י"ב וכל זה הוא בהיות ז"א
ג' כלילן בג' והמ' ד' הלוי והנה נמלא שזמן עיבור א'
עיקרו הוא באריך אלא שהיה ע"י היותו מתלבש תוך
או"ה כי כוונתו הוא לעשות אליו בחי' לבושין מזו"ן
שילבישוהו מטיבורא דיליה עד סיומו כנו' וכמלא שהיה
זמנו י"ב חדש וז"ס מ"ש במאמ' קו המדה כ"י (זוהר
חדש פ' ואתחנן) ובס"ה פ' בראשית דל"ה ע"ב שהנטיעות
הם בקרני חנבים ואתנטעו ואתהו י"ב ירחי שתא
ואח"כ נולדו זו"ן ובא זמן היניקה ובכח היניקה נתפשטו

ו"ק ז"א ממה שהיה תחלה ג' כלילן בג' ונעשה עתה
בחי' פרטוף גמור קשורים יחד זה בזה בקוד קוים כנו' ל'
והנה בבחי' היניקה אין בה עיבור וכמ"ל כי ב'
עיבורים הם בלבד אמנם עכ"ז גם ביניקה יש בה סוד
עיבור בבחי' א' כמ"ש והענין הוא כי הנה היניקה הזאת
הם יונקי' מהשד' והדדין דאימ' ונודע כי בחי' הדדין נק'
שם שדי והנה נת"ה ששם שדי הוא בג' הוי"ה שד' אותיותיו
הם כ"ו גם נעשית בחי' ע"ב וגם נעשה בחי' רי"ו שהו' גי'
ג"פ ע"ב כמב"ה בכוונת ויעבר ה' על פניו ושם נת'
שג' בחי' אלו שהם כ"ו ע"ב רי"ו שהם גי' שד"י שמקומם
הוא בג' קוי חג"ת שבת"ת הוא הוי"ה עלמנו שהוא כ"ו
וחס"ד גי' ע"ב וגבורה גי' רי"ו ולכן מקום הדדין הוא
בחזה שבין חג"ת וכל הבחי' יחד הם שד"י ומשד"י זה
הם הדדים דאימא שינק ז"א ונתפשטו ונתקנו ג' קלוות
א' שלו שהם חג"ת אשר יש בהם ע"ב רי"ו כ"ו כמנין
שד"י ואחר כך גם הנה"י שבו ינקו ממש ונעשו גם כן
בחי' ע"ב רי"ו כ"ו כנודע שמה שיש בחג"ת יש בנה"י
לא שבחג"ת הם רחמים ונק' שד"י ברפ"ה בקוד בין שדי
ילין שהוא מקום הדדין ממש ובנה"י נק' שד"י בדגש בקוד
ול שד"י לפי שהם יותר דינים כנודע שהדגש והרפ"ה הם
דין ורחמים והנה נמלא שגם בחי' היניקה נמשכת מסוד
ע"ב רי"ו שהם אותיות עיבור ודי בזה . ויניקה זו
נמשכת עד היותו בן ט' שנים ויום אחד ואח"כ בא זמן
הגדלות ולכן אריך עיבור ב' דמוחין ועניינו הוא מבחי'
זווג או"ה לתת מוחין לזו"ן שהעיבור הא' עיקרו הוא
מאריך עלמנו מיניה וביה כנו' אלא שהיה ע"י התלבשותו
באו"ה אכל העיבור הב' עיקרו הוא מזווג או"ה ואריך
טפל להם הפך מעיבור א' והטעם מוכן כמ"ש בש"ס
שאל טורנוסרופוס הרשע לרבי עקיבא איזה מעשים
נאים של הקדוש ברוך הוא או של בשר ודם וכוונתו
היתה למה לא נברא האדם מהול . והביא לו ראיות
מהחטים הנבראים על ידו יתברך ומהגלוסקאות
הנעשים ע"י כ"ו נרמו מזה שיש דברים שהניחם הקב"ה
ביד כ"ו להקנס והוא לא תיקנס ולכן א' תתמה אם
העיבור שהוא לצורך ו"ק דז"א היה ע"י א"ה ועיבור ב'
שהוא לצורך מוחין דז"א היה ע"י או"ה כי יש דברים
נתקנים ע"י התתונים כנו' וכפרט כמ"ש שעיקר הכל
הוא להוליא עיקר ושרש דז"א שהוא הו"ק אכל הג' מוחין
שבו הם בסו' תוספת אליו כי לכך משתנים והולכין
וחוזרין ואינם בו כקבע גם זמן עיבור זה היה ט' חדשי'
והטעם הוא שיש בו עתה ו"ק ונ' מוחין שהם ט' עוד
טעם אחר ממש"ל שאו"ה זווגם הוא מכח מזל ח'
דיקנא דא"ה שיש בו ג' היות דיודין ויש בו ט' ווי"ן
ומשם נמשך בהם שפע והיה בקוד עיבור ט' חדשים לו
לצורך המוחין והנה אחר ט' שנים ויום א' שהיה לז"א
באו"ה המוחין האלו מאז עד תשלום י"ג שנים ויום א'
שלמים ואז נעשה ז"א בחי' גדול ונק' אדם גמור וטעם
היות י"ג שנים הוא כי תחלה היה לו ו"ק ואח"כ נמשכים
לו ד' מוחין שהם חו"ב ורעת כלול מחו"ג ואלו נמשכו לו

תחלה

תחלה בקוד מקיפים קודם שיכנסו בפנימיות כנו' שאז הם בלתי לבושים הם ד' מוחין ואח"כ הם מהלבשים תוך כה"י דתבו' הא' כנו' ואז ככנסים ומתפשטים תוך פנימיות ז"א ואז אינם רק ג' מוחין שהח"ג נתלבשו ביסוד בינה שהוא בלי א' ונעשה מוח א' בז"א ונק' דעת ונמלא שהם ו"ק וד' מקיפים וג' מוחין פנימים הרי הכל י"ג והבן :

פ"ג ועתה נבאר בחי' הפנימיות דזו"ן כי הנה החר כל הנו"ל היה פ"ב כל הנו"ל לצורך פנימיו' דזו"ן והנה העיבור הא' היה בבחי' הפנימיות דא"א עצמו ולא ע"י התלבשות דא"א והיה זמנו ט' חדשים לפי שעתה בפעם הזאת לא די שנכללו כה"י הפנימיים דאריק עצמו בחג"ת שלו ע"ד שהיה למעלה בעיבור א' דחילוניות אמנם גם החג"ת שלו עלו ונכללו בחב"ד שלו עצמו ונמלא ט"ס דא"א עצמו נכללו והיו בבחי' ג' של ג' ג' ומזווג זה נעשה העיבור בתשעה חדשים כמנין ט"ס דאריק ואז נעשה ו"ק פנימיים דזו"ן ג"כ ומפנימיותם נמשכים כל הנשמות כנו"ל ואחר כך היה עיבור ב' דמוחין פנימים וזה היה בקוד ז' חדשים בלבד והענין הוא שהעיבור הזה הוא נעלם ועליון מאד שהוא בקוד ז"ת דע"י המתלבשות תוך ז' תיקוני דגולגלתא דרישא דאריק כמב"ה ומהם נמשך פנימיות מוחין דזו"ן וכנגדם היה עיבור זה ז' חדשים ודע כי באותם הז"ת דע"י אינן יכולת להשיג כלל בחי' עליון דחסד שבו רק מחי' חסד ולמטה בלבד ולכן ארו"ל שכל היולדת לז' יולדת למקוטעים ואינו בעיבור כל הז' חדשים שלימים והבן וראה שכמה לדיקים וחסידים קדושים כולם נולדו למקוטעים לז' חדשים כמו מרע"ה ושמואל הנביא ופרץ וזרח וכיוצא כי כל אלו נמשכים מאותם ז' דע"י לז' דגולגלתא דאריק ודי בזה :

שער המלכים

(בע"ה שער י"א פ"ה)

פ"א הקדמה כוללת ענין ז"מ אלו הכוללים כל עולם האלי' ונתחיל מהמאות' אל הקודם ונאמר כי הנה נודע הוא שעולם האלי' הנו' בכל ס"ה הנה הוא נעשה מבחי' אותם הי' נקודות שיצאו מנקבי העינים דא"ק הנ"ל באורך ותחלה יצאו בלתי תיקון ואח"כ נתקנו באופן זה שנבאר בקיבור והוא כי הנקודה הא' שנק' בתר נתקנה עתה והיתה בג' בחי' שהם ג"ר דא לעילא מן דא כנו' בא"ז והם בתר נתלק לב' ראשון שהם ע"י ותחתיו אריק אשר גם הוא מן כלל בתר ואריק זה הנק' בתר יש בו בתוכו רישא תליתאה שהיא מ"ס שבו ונק' חכמה כמש"ל וג' אלו נתלבשו זה בתוך זה ואח"כ מב' הנקודות הב' והג' הנק' חו"ב נעשה עתה כ"פ הנק' א"א וגם הם מלבישי' לחג"ת דאריק ואח"כ מו' הנקודות שהם ד' ה' ו' ז' ח' ט' הנק' חג"ת כה"י נעשה עתה פ"א הנק' ז"א ואח"כ הנקודה הי' הנק'

מ' נעשה פ"א נוק' דז"א והנה גם זו"ן הנו' מלבישים לאריק בחי' נה"י שבו כנ"ל ועתה נבאר תחלתם אריק היה בעת יציאתם בא' בהיותם בלתי תיקון ודע כי כאשר יצאו אלו העשר נקודות יצאו בבחי' הורות וכלים ואמנם יצאו בלי תי' ולסיבה זאת לא יוכלו הכלים לסבול האורות שלהם שהם העלמות שכתובם ונשברו ומתו כמש"ל והנה הטעם לזה שלא יצאו ע"ד תיקון ולא ינטרכו לשבירה ואח"כ לתי' הסיבה לזה היא כי עיקר הכונה הוא להוציא ולעשות בחי' הקלי' הסיכו' שהם לריכות בעולם לתת שכר טוב ללדיקים ועונש לרשעים לע"ל מה שהיה עתיד לכרוח אח"כ ולכן יצאו הנקודות הנו' בלי תיקון כדי שהכלים שבהם לא יוכלו לסבול האורות שלהם וישברו ושבירחן זו היא טהרתן שאז נתברר הזוהמא והסיגים שבהם ונעשו הקלי' ההם הטמאות כאשר היה בדעתו ית' ואח"כ חזר לתקנם והקדושה שבהותם הכלים נתעלית למעלה במקומה ע"י התיקון אך לא הובררה הקדושה לגמרי כמ"ס וטרם שנבאר מהו ענין הנקודות הנו' היותם בלתי תיקון ומהו פי' של התיקון אריק שנעורר לך קלת שלות והם כי אחר שנת"ל כי אלו הי' נקודות כולם נכללו בעת התי' ונעשו בחי' ה"פ שהם א"ה חו"א זו"ן מלבד עתיק שהוא נכלל עם אריק כמ"ס במ"א וא"כ מה נשתנה השינוי הזה שתחלה יהיו עשרה נקודות ואח"כ ה"פ בלבד ולמה לא היו בתחלה ה' נקודות בלבד או יהיו באחרונה י"פ גם בכלל השאלות הוא מה נשתנה ז"א מכל השאר כי כל אחד מד"פ הוא נקודה אחת בלבד מן י' נקודות הא' וז"א נעשה מו' נקודות ביחד ולמה לא היה הוא בתחלה נקודה אחת כמו האחרים או יהיו כל האחרים כ"א מהם מו' נקודות כמוהו ועוד בכלל זה שנודע שלעולם אנו מוצאים שנו' או נקודה אחת כלולה מי' או י' נקודות ממש וא"כ כיון שכל פרטוף ופרטוף מהם כלול מי"ס כנודע ה"כ למה יצא ז"א בתחלה בקוד ו' נקודות ולא יצא אז בקוד י' נקודות או בקוד נקודה אחת כאחרים גם יש לשאול למה לא מצינו בשאר ד"פ בחי' עיבור ויניקה ומוחין לצורך תי' כמו בז"א לבדו ואינו כן לא בג"ר ולא בנוק' דז"ה והתשוב' בזה היא שוראי שאותם הי' נקודות א' לא היו רק חמשה נקודות בלבד זו גדולה מעלתה מנו והם בחי' ה"פ שנעשו אחר התיקון והנה כל נקודה מהם אריק שתהיה כלולה מי' נקודות פרטיות שבה כדי שיהיו אח"כ כ"א מהם בחי' פ"א כלול מי"ס ואמנם בתחילה לא היה כך והיה חילוק בשו' הה' נקודות באופן זה שהנקודה הא' והב' והג' כולם היו שלימות בכל חלקיהם פי' שבכל נקודה מהם היה בהם בחינת עשר נקודות פרטיות וכל אחד מהם הג"ר היתה כלולה מי' ואמנם הנקודה הא' בתר היתה גדולה מכל הנקודות שלמט' ממנה וכן הב' נקודות ב' וג' חו"ב היו גדולים מכל מה שלמטה מהם אבל הנקודה הד' שהיא בחי' ז"א לא יצאת כלולה מי' נקודות פרטיות שבה

ששה קנים כל אחד לבדו ישתכרו ואם תחבר ג' לבד ביחד יתקיימו ולא ישתכרו :

פ"ב ועתה לריך לתת טעם אל כל הנז' מה נשתנה נקודת זו"ן מג' נקודות הא'. דע כי כל העולם כולו מחנהג ע"י זו"ן וכמו שהם נק' כנים לאו"ה גם הנחנו נק' כנים לזו"ן בסוד בנים אהם לה' אלהיכם גם דע שהכתוב הומר אמרתי עולם חסד יבנה ר"ל שהעולם נבנה מבחי' חסד ואילך שהם הז"ת כללות זו"ן והם סוד ז' ימי בראשית כנודע ולכן כל הפגם שגורמים התחתונים ע"י מעשיהם הרעים אינו מגיע בג"ר שהם אריך והו"ה ח"ו רק בז"ת שהם זו"ן והנה גם בזו"ן עלמם יש שינוי ביניהם כי פשוט הוא שאין הפגם המגיע לנוק' הוא שזה לפגם הנוגע עד ז"ה ממס שהוא גדול ומעולה ממנה והחילוק שיש בזה הוא כי הפגם המגיע עד נוק' בלבד אפשר שיהיה כח הפגם ההוא אם יהיה הט"ה גדול באופן שיגרום שיסתלקו ממנה הט' חלקים בולם ולא ישאר בה רק חלק העשירי שהוא הכתר שבה בלבד אבל בז"ה אין כח בפגם מעשה של התחתוני' שיסתלקו ממנו הו"ה רק הג"ר בלבד ולא הו"ה וליך לתת טעם לכל זה ובזה הטעם נבין ג"כ מש"ל כי בעת ילידת נקודות דז"ה ילאו ו' חלקים התחתוני' ולא הג"ר ובנקודת הנוק' ילאת נקודתה העליונה כתר שבה בלבד ותשעה חלקים התחתונים לא ילאו. אמנם כ' הטעמים לב' שינויים אלו הם נתלים בז"ז והענין הוא כמ"ש רז"ל במסכת אבות וז"ל בעשרה מאמרות נברא העולם וכו' ופי' הדברים כי בחי' זעיר הנק' עולם מתחיל מחסד ולמטה בסוד אמרתי עולם חסד יבנה ר"ל שמחסד ואילך יבנה כנו"ל ובחי' זו הנק' ז"ה המאליל העליון היה יכול לברוא אותו מחובר יחד כל י"ס שבו ולא להיותם בעשרה מאמרות נפרדות זו מזו ולא היה כדרך הג"ר שהם אריך והו"ה שכל גשמה חלקיהם ילאו מחוברות יחד כנו"ל ונתן טעם לזה והמר להפרע וכו' פי' כדי שיהיה שכר ללדיקים ועונש לרשעים לכן היה הדבר הזה שיהיה זו"ן מחולקים לעשרה חלקים שהם עשרה מאמרות ולא ילאו כלולים ביחד ע"ד נקודות הא' והטעם הוא כי לפי גודל הפגם ושיעורו שיפגמו הרשעים כך יגרמו במאמרות ההם ויפרעו מהם כפי הערך ההוא ועד"ז להפך אל הלדיקים והנה הפגם המגיע אל הנוק' דז"ה יש בחי' פגם שיגרום שיסתלק ממנה חלק אחד בלבד ויש שיגרום להסתלק שני חלקים וכן עד ז' עד שאפשר שיהיה בחי' פגם שיגרום שיסתלק ממנה הט' חלקים התחתונים ולא ישאר בה רק חלק א' העשירי העליון בלבד שהוא הכתר שבה אשר זה"ס שארו"ל אמר הקב"ה לירח לכו ומעטי את עלמך והבן זה :

ואמנם אם מה שהיה נשאר קיים ממנה לא היה החלק העליון מכולם הלא האחרון שכולל ע"ד מ"ש בז"ה שמסתלקים העליונים ונשארים התחתונים הנה אז לא היה כח כלל בחלק ההוא והו"ה הפילו אותו חלק היה מתבטל ח"ו להיותו חלק התחתון שבה והיה נחרב ומתבטל

רק ילאת כלולה מו' נקודות שהם ו"ק התחתו' של הנקודה ההיא וחסרה ממנה ג' נקודות א' הפרטיות שבה באופן שאעפ"י שאמרנו שז"ה כולל ו"ק מהנקודות מ"מ אינם אפי' נקודה א' שלימה רק ו' נקודות פרטיות שבנקודה א' וחסרו ממנו הג"ר והרי ילא ז"ה חסר משאר הפרטופים הג"ר ואמנם הנקודה הה' שממנה נעשה נוק' דז"ה אין לומר בה שילאת כלולה מי' ע"ד הג"ר שא"כ נמלאת מעלתה גדולה מז"ה אמנם נקודה זו היא נקודה א' פרטית מי' נקודות שהיו לריכות להיות בנקודה שלה והיא בחי' הכתר שלה בלבד באופן שהג"ר ילאו כ"ה מהם כלולה מי' והנקודה הד' ילאת כלולה מו' נקודות תחתונות שבה בלבד ונקודה ה' לא ילאת רק חלק העליון שבה שהיא הכתר שבה בלבד וכדי לידע חשבון מה שילא מז"ה אנו אומרים שיש לו ו' נקודות אמנם וראי שאינם רק ו' נקודות מנקודה א' בלבד והרי נת' איך הם י' נקודות וכפי האמת אינם רק ה' בלבד והרי נת' שינוי א' שיש בין הג"ר אל הז' נקודות תחתונות. עוד שינוי אחר היה בהם אשר בו ית' מלת בלתי תי' מה ענינו והוא כי ג"ר מלבד שילאו כ"ה מהם כלולה מעשרה עוד זאת היתה בהם שהיו כל הי' שבה מחוברות יחד ולא נפרדות זמ"ז אמנם הו' נקודות דז"ה מלבד היותם ו' חלקי נקודה א' וחסרו מהם הג"ר ומ' שבהם עוד שינוי אחר היה בהם שהיו נפרדות זמ"ז ולא מחוברות באופן שב' שינויים נמלאו בז"ה מהג"ר שהם אריך והו"ה וזה סדרן בתחלה כהשר היו בלתי תיקון כי הנה אלו הי' נקודות כאשר ילאו בתחלה היו כל הי' דומים כאלו כולם ביחד היו פ"ה לבד ולא שהיו כך ממש כליור הלא בדמיון פי' כי הנקודה עליונה היתה אז בחי' כתר והב' שהם ב' וג' בחי' חו"ב והששה אחרונות היו בחי' גוף בעל ו"ק אמנם לא היו ממש מלוויות כמו שהם עתה אחר התי' אמנם בנקודה אחת היה בה כללות י' בחי' הלא שהיתה קטנה וגם לא היו הי' שלה בסוד פרטוף ממש רק בסו' כללו' פי' כי אז היתה בסוד ג' בחי' שהם עתיק ואריך וחכמה שבו שהם עתה נק' השלשה ראשים הנז"ל ואלו הג' בחי' היו מתפשטים בבחי' קוים בתוך ע' נקודות האחרות כמו שהוא עתה והם היו לבושים אלו ומלבישים אותו גם היו אלו הנקודות שבה כל הי' קשורות זכ"ז בסוד קוים מתפשטים זכ"ז ופי' ענין הקוים נת' לעיל היטב ע"ש ועד"ז גם כ' הנקודות דחו"ב היו כך שכל אחת מהם היתה כלולה מי' וכולם קשורות זו בזו דרך קוים אבל אלו הז' חלקי נקודה דז"ה ילאו נפרדות זו מזו שלא בדרך קוים רק זו ע"ג זו נפרדות ולא מקושרות יחד והז' היו אלו נק' רה"ר כי לא היה בהם יחוד והתפשטות והתקשרות ואחרות רק בדמיון הנשים נפרדים איש לדרכו פנה ולא היה בהם אהבה וחיבה ולכן לא יכלו לסבול אלו הכלים שלהם בחי' האורות ומתו וכמו שה"כ חבור עלבים הפריס הנח לו כי החיבור גורם קיום והעמדה ומשל הדיוט הוא אם תקח

ומחבטל העולם ולכן הוטרך שהחלק הנשאר יהיה העליון
 שבה שהוא הכתר שבה מחמת היותה כולה נתונה תוך
 הקלי' בסוד רגליה יורדות מות והנה החלק הזה הנשאר
 הוא עצמו בחי' החלק שיצאת תחלה קודם התיקון כנו'
 כי אז לא ילא מכל חלקי נקודת נוק' דו"ה רק חלק הי'
 ממנה והוא העליון שבה וטעם הדבר הוא כי כל דבר
 שבה בתחלה בבחי' שורש ועיקר היונו מסתלק אחר כך
 בעת הפגם המנס מה שבה לה בסוד תוספת בעת
 התיקון שהם ע' חלקים או האחרים הם מסתלקים בעת
 הפגם משה"כ הם באו מתחלה קודם התי' בסוד שורש
 ועיקר שאז הם יפגמו התחתו' לה יוכלו להסלק:
 וא"ת שיותר טוב הוא שלה יסתלקו לזה ביהר התנה
 והמר כדי להפרע וכו' ויהיה שבר ועונש ודין
 ובהסתלקותם יפרע מהרשעים על אנרמו הסתלקות
 לבחי' היותם עשרה מאמרו' נפרדים שהם ילאו מחוברים
 לא היו מסתלקים וז"ש שמהבדין את העולם וכו' פי'
 ואלו נכרח במאמר אחד בגול מכולם לא היה כך ועד"ז
 לתת שבר טוב ללדיקי' שמחזירים הותם אחרי הסתלקותם
 משה"כ הם לא היו מסתלקים מאיהן ע"י הפגם לא היה
 ללדיקים שבר טוב והבן זה היטב:

עוד יש טעם ב' מלה הוא עצמה והוא כי הם היו תחלה
 באים בסוד שורש ועיקר בחופן שהח"כ לה היו
 יכולים להסתלק הנה היה ח"ו מגיע הפגם בהם אבל
 עתה באשר חוטאים התחתונים הם מסתלקים למעלה
 והיו הפגם מגיע בהם והיו יפרע מהרשעים שגורמים
 נזק בעולם התחתון על מעוט שפע שגורמו מחמת
 הסתלקותם אבל בהם עלמון היו פגם נוגע בהם שהרי
 הם מסתלקים כנו' וז"ש שמהבדין את העולם ולא אמר
 שפוגמים בעשרה מאמרות עלמם והמנס החלק העליון
 שבה העפ"י שנשאר בה קיים ואינו מסתלק בעת הפגם
 חיון הפגם מגיע בו להיותו עליון מאד יותר מכל
 השאר אבל החלקים התחתונים שבה הקרובים אל הקלי'
 היה הפגם מגיע בהם הם לא היו מסתלקים ואמנם
 ז"ה שאינו קרוב אל הקלי' כמו בנוק' לכן היה בינו
 לנוק' ב' שינויים הא' הוא שילאו הו' חלקים דנקודה
 שלו בקבע מתחלה קודם התי' משה"כ בנוק' שלה יצאת
 רק חלק הי' לבד והשינוי הב' הוא שילאו החלקים
 התחתונים שבו ולא העליונים וטעם הדבר הוא עם
 הנו' שכיון שאין בו החשש שיש בנוק' שאינו קרוב לקלי'
 לכן היה הענין בו להפך, ומאורף לזה טעם אחר והוא
 כי הנה הג"ר דו"ה הם חזרות עליונים מאד ואם הם
 היו יולאים בתחלה היו נשארים עם קבועים כנו' ולא
 היו מסתלקין בעת הפגם והיה עון התחתונים גדול
 מנשוא לחין קץ בתתם הפגם במקום עליון בזה והיה
 העולם נחרב ח"ו ולכן היה להפך שהג"ר ילאו בסוד
 תוספת לבד כדי שיוכלו להסתלק הח"כ בעת הפגם
 ולא יגיע בהם פגם ח"ו ובהם עצמו ית' טעם למה כל
 הג"ר באים יחד בסוד תוספת ולא בראשונה דרך עיקר
 והוא כי נודע כי ג"ר תמיד חשובות באהת ובעת הפגם

לריך שסתלקו יחד או שיחזרו יחד שלא בעת הפגם
 כי בהם שסתלק הא' וישארו הב' או להפך חין פגם
 גדול מזה שיהיה פירוד בין הג"ר ח"ו ויותר טוב
 שסתלקו ג' והם מחוברות מסיסתלק ח' ויהיו הב'
 בפירוד ממנה, והנה בז"ת שלו באו בתחלה בסוד
 שורש ועיקר ואמנם הם בג"ר היה הפגם יכול לנגוע
 בהם מכ"ש בז"ת וז"כ ח"ו ילאו בסוד שורש ועיקר שלא
 יוכלו בעת הפגם להסתלק אך הענין הוא מבוחר במ"ש
 ג"כ טעם אל הב' שהלות הנו"ל הא' למה ילאו ו' חלקי
 נקודות בלבד ולא ילאו כל העשרה וגם למה ילאו הו'
 חלקים עצמם נפרדות ולא מקושיות ומחוברות אבל
 הענין הוא כי הנה ראה המאליל שהם הג"ר היו יולאים
 תחלה לא היו יכולים להסתלק בעת הפגם והיה חו'
 הפגם נוגע בהם ח"ו ואם נאמר שהיה יכול להוליאם
 נפרדות זו מזו והיו לא היה הפגם נוגע בג' יחד רק
 בבחי' ההיא המתיחסת אל הפגם ההוא הנה חין לך
 פגם גדול מזה שהג"ר יהיו נפרדות זו מזו ולכן הוכרח
 שלה יבואו רק בסוד תוספת כדי שאם יפגמו התחתו'
 ח"ו יוכלו להסתלק ג' ביחד בחיבור ולא בפירוד אבל
 הו' חלקים התחתונים הוליאם נפרדות זו מזו ככוונה
 ממש כדי שלא יפגמו כולם כי יש פגם שנוגע ביסוד
 לבד וכו' והוא לבדו נפגם והשאר כיון שאינם מחוברות
 יחד אינם נפגמות ונמלה שבעת הפגם לא יהיה כ"כ
 גדול ויותר טוב הוא שיפגמו התחתונה ולא הג"ר
 וגם יותר טוב הוא שהתחתונות עלמון יהיו בפירוד
 מתחלה קודם התי' כדי שאפי' אחר התי' כאשר ח"ו
 יהיה פגם לא יגיע רק לאחתו חלק לבדו שנתפגם
 העפ"י שאז אחר התי' הם מחוברות כנודע כיון שכתח'
 היו נפרדות. אבל בנוק' אלו התחתונות שבה היו
 נפגמות ח"ו היה העולם נחרב לגמרי להיותה קרובה
 מאד אל הקלי' והם ג"כ תחתונות שבה היו נאחזים
 בהם הקלי' לחין קץ ח"ו ולא היה שום תי' כלל ח"ו.
 ובה ית' היטב הטעם למה הוטרך בז"ה עיבור ויניקה
 ועיבור ב' דמוחין כי הג"ר ילאו כ"ה בגולה מעשרה
 ולא הוצרכו לכל זה רק לעיבור ה' בלבד וז"ה תחלה
 לריך עיבור ויניקה לתקנן ביחד הו' ק שלו אשר הם לבדם
 ילאו תחלה פילם יחד בסוד שורש ועיקר קבועים קודם
 התי' ואח"כ עיבור ב' להביא אליו יחד הג"ר שלו שהם
 המוחין הנת' אלליו ובאים לו חו' בסוד תוספת ביחד
 כי כן בראשונה שלשתם נשארו יחד שלא ילאו כנו' ל'
 אבל נוק' שכל ע"ס שלה לא ילאו תחלה הנה עתה
 אחרי התי' ילאו כולם יחד בפ"ה ונתקנו כולם בפ"ה
 בסוד תוספת ברבע ה' ביחד ואינה לריכה לכל הותם
 התי' דו"ה ודי לה בעיבור הא' ויניקה:

(בע"ח פ"ז)

פ"ג ונבאר עתה מה היה בעת מיתת המלכים והנה
 בפרק הקודם נתבאר כי שינוי היה בין ג'
 נקודות ה' שהם בחי' חריך ואו"ה כי כולם ילאו כ"ה

מהן

מהן כלולה מעשרה וגם שילאו מחוכרות כל העשרה
 שבהם זו בזו בדרך קוים מש"כ בז"ן כנ"ל ולכן לא היה
 הפגם והשכירה שם בהם וההפגם הוא להיות הנקודות
 דאו"ה יותר מתוקנות וגם שהיו כלולות כ"ה מעשרה
 לכן היה בהם ב' שינויים הא' הוא שהכלים שירדו מאו"ה
 לא היו רק מבחינ' כלו האחוריים שלהם בלבד אבל
 הכלים דבחי' פנים לא נשכרו מש"כ בז"ן שכל בחי'
 כלים דפנים ודהחור נפלו ונשכרו. עוד היה שינוי ב'
 כי הכלים הנשכרים דאחוריים דאו"ה לא נשכרו שכירה
 גמורה הנק' מיתה רק ירדה לבד למטה ממקומם אבל
 נשאר עומדים בעולם האלו' עלמו כמקום שעתיד
 להיות נוק' דז"ה ולכן לא נז' בהם בחי' מיתה רק בז"ת
 שהם בחי' זו"ן שבהם נאמר וימת שירדו למטה מעולמם
 ונפלו בעולם הבריאה כנ"ל ונפלו ממש בתוך הקלי'
 ונתבעלו בתוכם ושם נת' באורך השינוי שיש בג' עלמין
 כי גם בהם היה שינוי ע"ש והאמנם כאן נבאר מאו"ה
 ולמטה מה עניינם ותחלת הכל נקדים לך הקדמה א'
 והיא כי כל בחי' שיש דכו"ן יש ד' בחי' וזה סדרם לפי
 מעלתן מלמטה למעלה א' היא מדרגת אב"ה פי' שהיו
 דכו"ן אחוריים דבוקים זה בזה והפוכים אחוריים כנגד
 אחוריים. למעלה ממנה היא מדרגה הב' והוא שיהיו
 אב"פ שיהפוך הזכר אחוריו כנגד פני הנוק' ואז יש מעלה
 בזה שמקבלת הנוק' אור של הזכר דרך פנים שלה אבל
 עדיין אינה מקבלת רק אור אחוריים דזכר והינה
 יכולה לקבל אור הפנים. מדרגה ג' היא מעולה ממנה
 והיא פב"ה פי' פני הזכר מביטין באחורי הנוק' ובוה יש
 מעלה יתירה שמקבלת הנוק' אור הפנים דזכר ממש
 חלה שלהיותו אור גדול אינה מקבלתו רק דרך אחור
 שלה ואז שם מתעבה קלת האור וכאשר יתעבה יובל
 אח"כ האור לעבור דרך האחור ולהגיע עד הפנים שלה
 ואז תוכל לקבלו וז"ס וחכס באחור ישבחה כי כאשר
 החכמה שהוא הזכר יביט בפניו אל אחורי הנוק' שהיא
 הבינה ישבחה יותר ממה שהיה בהיות להפך אחורי
 הזכר בפני הנוק'. מדרגה ד' היא למעלה מכולם והיא
 פב"פ פי' כי ב' דכו"ן פונים פניהם זה לזה ומדרגה זו
 היא תכלית השלימות. ודע כי באו"ה היה בהם ג' בחי'
 הנז' שהם אב"ה ופב"ה ופב"פ וספר מהם מדרגה הב'
 שהיא אב"פ אבל בזו"ן היו כל הד' כולם:

יוכלו להראות פעולתם לחוץ ואמנם הכלי' עצמן ניתוסף
 בהם שנעשו בחינת פרטוף ממש. והענין הוא כי הנה
 תחלה נעשה הנקודה א' עתיק ואריך כנ"ל ואחר כך
 מהב' והג' נעשו ב"פ או"ה כי עלו אותם האורות דב'
 נקודות הנז' והלבישו לחג"ת דאריך ששם מקומם כנודע
 וע"י אותו הכיסוי ולבוש נעשה להם בחי' כלים ופרטוף
 שלם עם בחי' הכלים א' שלהם עצמן שנשכרו בתחלה
 ועתה הובררה הקדושה מהם ונעשה פרטופי או"ה
 ואח"כ ע"י העיבור הא' דז"ה במעי אימא בהיותו ע"ג
 נה"י דאריך כנ"ל כי נכללו ג' בג' והכוונה היתה להלביש
 אותם ו"ק דז"ה שהיו אורות בלי כלום שהכלים ירדו
 בבריאה כנ"ל ואז נעשה להם שם בחי' כלים בפרטוף
 שלם ואז גם הכלים שלהם הא' שירדו בבריאה ומתו
 נתעלו גם הם למעלה ונתחברו עם כלים אחרים
 חדשים ומהכל יחד נעשה פ"ה שלם דז"ה ועד"ז לנוק'
 אמנם החילוק שהיה ביניהם הוא מש"ל כי א"ה ואו"ה
 נתקנו בפ"ה בלבד אבל ז"ה שלא ילא מתחלה רק ו' חלקי
 נקודות בלבד שהם בחי' ו"ק שלו לכן אלו הו"ק נתקנו
 תחילה ע"י עיבור ויניקה והת' כ' באים לו בסוד תוספת
 אותם ג' חלקים א' שהם המוחין שלו שלא ילאו בתחילה
 ולפי שבתחילה היו חסרים ג' ביחד ממנו לכן עתה
 באים לו ג' ביחד בעיבור ב' והבן היטב מהו ענין
 עיבור ומוחין ב' דז"ה הנתב' ככ"מ ושיש דעתך לזה וכן
 בנוק' דז"ה אשר כל הע' חלקים תחתונים שלה לא באו
 מתחלה בסוד שורש ועיקר לכן בעת התי' באים כולם
 אליה יחד בסוד תוספת ברגע א' ואין בה הבחוי' שיש
 בז"ה שהם עיבור ויניקה ועיבור ב' לפי שהכל באים
 לה ביחד. והנה עתה אחר שנתקן ז"ה נק' רה"י פי'
 שהנה טעם וסיבת עיבור דז"ה היא מפני זה שבתחילה
 היו ו' חלקיו נפרדים זה מזה בסוד רה"י כנז' ולכן
 נכנס בסוד העיבור תוך אימא כדי להסוף חלקים אלו
 הנפרדים בסוף מעי הבינה ואז מחמת היותם שם
 מקובלים יחד וגם לסיבה שעתה ניתוסף בהם אור אימא
 בבח' ב' סיבות אלו יתחברו יחד ויתקשרו יחד ואז בזה
 העיבור הא' נתחברו יחד ו' חלקים בסוד קוים כנודע
 והוא כי חסד נכלל בנחם ונבורה בהוד ות"ת ביסוד
 וענין זה נק' ג' כלילן בג' כנ"ל עד שעברו ג' ימי
 הקליטה ואז נתחברו יחד כולם עיבור א' יותר מעולה
 והוא שכל חלק מהם נכלל בכל ז"ת כמש"ה ככוונת
 התפילין שיש בהם ח"ך אזכרות לפי שבהיותם שם בסוד
 עיבור א' היו בבחי' ג' כלילן בג' ולא ניכר בהם רק ג'
 לבד והיה כ"ה מהם כלול מהז"ת הרי חך כי הנה הז'
 היא נקודת המ' ואז היה ז"ה בסוד ו' שבתוך ה' א' שהיא
 אימא והם ו"ק והמ' היתה נקודתה בסיוס הו' בסוד
 פסיעה לבר הנז' בפר' בלק דר"ג ע"פ אשורנו ולא קרוב
 ואז נעשה רה"י כי כולם נעשו יחד ואחדות א' וז"ס
 מ"ש דז"ה ונת' בתו' כי רה"י גבוה עשרה דליון יו"ד
 ה"א וא"ו ה"א ורוחכו ד' דקן יהו"ה פי' שנודע דקו"ה
 דמ"ה היא בז"ה אשר הו' מלביש שלו נתקשרו ונתקנו

ונתקנו

ונתקנו ונעשה מהם בחי' הוי"ה זו דמילוי אלפיון
 מקושרו' אות ב'אות יחד בשם אחד יחיד ומיוחד ונק' רה"י
 ודע שהעפ"י שאנו אומרים שנתקנו אלו הו"מ דזו"ן
 עכ"ז בהכרח הוא שלא נגמר כירור שלהם לזרף ונשחרו
 קלת ניטולי קדושה שלהם תוך הקליפות שהם הסיגים
 שלהם ונק' רה"ר בסוד הן רבים עתה עם הארץ שהם
 הקלי' לפי שלא נתקנו ונשחרו נפרדים בסוד רבים, והנה
 בימי החול השכינה שהיא נוק' דז"ה היא בגלות בין
 הקלי' והבן ענין שכינה בגלות מה עניינו, והנה היא
 נק' בשם ב"ן הוי"ה דמילוי ההי"ן כנודע והיא מבררת
 כירורין מתוך הסיגים והיא מעלה אותם למעלה בבחי'
 מ"ן ושם נתקנים והבן היטב ביחוד ענין מ"ן מהו.
 אמנם בשבת גם היא עולה למעלה מחוך הקלי' והינה
 בגלות ואמנם הזוג אשר לה עם ז"ה בשבת הם נשמות
 חדשות ולא מהכירורין האלו וז"ס היסוד הולאה בשבת
 מרשות לרשות שהמוליה גורם להמשיך הכירורין הקדושים
 אשר כבר נבררו ונעשו רה"י ומוליאם לרה"ר שהם
 הסיגים והקלי' ומערב קדש מחול והמכניס מרה"ר
 לרה"י הוא גורם שהשכינה תירד בשבת למקום הסיגים
 ותברר כירורין מהם להעלותם משם שהוא רה"ר למעלה
 שהוא רה"י וגם זה הוא פגם גדול מאד ונמלך שאיסור
 הכנסה תלוי במלאכה אחרת והיא הכורר שגם היא
 מכלל ע"ל מלאכות שכן הכורר גורם זה עלמו הנו' שתגלה
 שבי' בקלי' ותברר כירורין מהסיגים :

(בע"ח פ"ח)

פ"ד ואחר שנת' בחי' התי' בדרך קלרה כחזור לבאר כפי
 סדר המדרגות הנ"ל שהם אב"ה אב"פ פב"ה
 פב"פ. והנה טרם שהיה שום תי' כלל בכל האלי' אפי'
 בעתיק הנה בלאת האורות דאו"ה ונכנסו בתוך הכלים
 שלהם בהיותם עדיין בסוד נקודות כנו' היו אב"ה
 לפי שהנה נודע שאו"ה עומדים בב' לרדי הריך זה בחסד
 שלו וזה בגבורה שלו ובהיות או"ה פב"פ אז אור הפני
 דאריך יורד ונמשך ביושר באמצע בין פני אב"ה לפני
 אימא ומאור בפני ב'. והנה בהיותם עדיין בסוד'
 נקודות בלתי תי' כבר נתב' שזה גורם שבירת הכלים
 לפי שכאשר לא היה עדיין תי' היה האור בא' בלי מסכו'
 והנה הב' אורות גדולים וכלי מסכים ואז אין הכלים
 יכולים לקבלו ונשכרים ומתבטלים ואחר התי' בא' האור
 ממועט דרך מסכים ויכולים הכלים התחונים ג"כ
 לקבלו והנה כאשר עדיין לא היה שום תי' אפי' בע"י
 היה האור גדול ורב בלי מסכים ולכן הם או"ה היו
 פב"פ הנה בהמשך אור פני אריך ביניהם דרך החזה
 שלו לא היו יכולי' לקבלו כלל לפי שבחי' הפנים הם יותר
 זכים וברורים ודקים מבחי' האחוריי' והיה האור מובלע
 ונכנס בהם מאד ולא היו יכולים לקבלו והיו נשכרים
 ונופלים גם הם למטה במקרה זו"ן והיתה בהם בחי'
 מיתה ממש ט"ו ולכן נשחרו אב"ה ואז בהמשך אור פני
 אריך דרך החזה שלו ונכנס בין ב' אחוריים דאו"ה אשר

הם עבים וגסים מאד יותר מבחי' הפנים אז אין האור
 ההוא נבלע ונכנס בהם מאד שהוא רוחני בתכלית
 והם חסוכים וגסים ולכן אינו נכנס בהם רק אור
 ממועט ואז יכולים לקבלו ולכן עמדו או"ה בבחי'
 אב"ה בתחלה וכזה לא מתו כשאר ז"מ שמתו ממש
 וירדו לעולם הבריאה אמנם האחוריים שלהם אותם
 אשר לא יכלו לקבל אור העליון אפי' בהיותם בבחי'
 אב"ה נחבטלו והכלים שלהם דבחי' האחוריים הם
 ירדו למטה ונשחרו בא"י במקום שהיה שם נוק' דז"ה
 בחי' בלי דנקודה שלה כנודע שכל הו' כלים ילאו קודם
 שילאו האורות כנ"ל וגם מתי נשכרו אחוריים דאו"ה
 והנה כאשר ירדו אלו האחוריים ירדו אחורי אב"ה כלולי'
 מי"ס ואחורי אימא כלולים מי"ס ואחורי אב"ה ירדו ונפלו
 ועמדו נגד פני נוק' דז"ה ואחורי אימא נפלו גם הם
 שם ועמדו כנגד האחוריים דנוק' דז"ה והיה נשחרת
 עומרת באמצע אלו באחור ואלו בפנים ונשחרו או"ה
 אב"ה ונמלך שהכלים דז"מ כשנשכרו מתו ונפלו ממש
 בכריאה במקום הקלי' שהם בחי' מות כנודע בסוד
 בלע המות לנלח שהם הקלי' אבל אחוריים דאו"ה נק'
 ירידה מגדולתם בלבד שנפלו ממדרגתם העליונה שהיה
 באחורי או"ה ונפלו למטה במקום נוק' דז"ה בא"י
 עלמו שבתחלה היו האחוריים האלו נק' מלכים ממש
 וברדהם נעשו שרים בלבד וז"ס מש"ה כישעיה סו' י' כי
 יאמר הלא שרי יחדיו מלכים ר"ל שהשרים האלו שהם
 נק' עתה שרים להיותם למטה במקום נוק' כנו' הנה
 בהיותם בתחילה למעלה היו מלכים וכמ"ס בע"ה
 שמאחוריים אלו נתקנו ונעשו בחי' יעקב ולהם ונוק'
 דז"ה נק' רחל וז"ה נק' ישראל והנה שם שרה היא ברחל
 ושרי אשה אברהם היא בלחה וז"ס הל"ה שרי שאותיות
 הל"ה הם אותיות לחה שמהשרים האלו נעשית לחה
 כמס"ל מליחותם :

(בע"ח פרק זה ופרק הקודם הם פרק אחד)

פ"ה והנה כאשר התחיל הע"י להתקן תחילת כולם כי
 הנה הוא הראש העליון שבג"ר הנו' בא"ה
 אשר ג' כלולים בנקודה זו של אלו העשרה נקודות
 הידועות ונודע כי בשנתקן נעשה פרטוף גמור בן י"ס.
 והנה כשהתחיל להתקן ונעשה בחי' ראש שבו הנה הג"ר
 שבו נתקנו תחלה ביחד שהם כת"ב שבו שהם כללות
 רישה אשר לבחי' ראש זה קראו בא"ז רדל"ה פי' כי הנה
 בחי' פרטוף עתיק הג"ר שבו שהם רישה דיליה אינה
 מתלבשת ומתעלמת תוך אריך כלל ונשחרת בגילוי כי
 אינו יכול להשיגה ולהלבישה ולכן זה הראש הוא הנק'
 רדל"ה ואמנם ז"ת שבו שהם ז' ימים לו מתלבשות תוך
 אריך כנודע שיש לו בהם קלת השגה ובחי' ז"ת אלו
 שבו הם הנק' ע"י ר"ל עתיק דבחי' דז"ת הנק' ימי קדש
 כנודע ובהם יש קלת השגה וידועה. והנה אחר שנתקן
 רישה דעתיק כנו' אז נתמעט האור קלת ע"י רישה
 דעתיק שנתקן ונעשה פרטוף ועובר האור העליון דרך
 המסכים

המסכים ההם ועתה יש כח בהבא לקבל החור העליון
 חפיו דרך הפנים שלו לפי שהוא זכר והוא רחמים אבל
 הימא שהיא נוק' בחי' דינים עדין אין בה כח לקבל
 החור העליון דרך הפנים שלה הלא בהחור ולכן הו' החור
 חבא את פניו במקום החזה דהריק והיה מקבל חור
 העליון דרך הפנים והימא נשאה כמו שהיחה בהחלה
 ונמלא עומדים עתה פב"ח שהיא המדרגה הנ' וחסר
 מהם המדרגה הב' דהב"פ ותכף עלו במדרגת מעלה
 הנ' דפב"ח וטעם הדבר הוא לפי שכיון שח"ב שבראש
 עתיק ב' נתקנו ביחד כנו' ולא הקדים זה לזה לכן גם
 חו"ה שהם בחי' חו"ב כנודע היו בהם ב' תיקונים יחד
 שתחילה היו במדרגה ח' חב"ח ותכף עלו ב' מדרגות
 יחד שהיא פב"ח שהיא הנ' והמנס פשוט הוא שהחור
 נמשך מאבא לחימא בין חס יהיה בבחי' פב"פ בין חס
 יהיה בבחי' פב"ח לעולם הוא בא מו"ס שבו כשיווי
 ח' לפי שלעולם חבא הוא עומד בבחי' פנים כב' מדרגות
 הנז' אך השינוי הוא בחימא שבהיותה פב"פ גם היא
 עם אבא חז' הארה הבאה מו"ס דהבא חליה מקבלת
 הארתה בפנים שלה בתחילה ושם הם מאירים עיקר
 ההארה והח"כ מאורות הגרועים שנשארם הם הולכים
 לאחוריים שלה ומאירים בהם ואינם חלק אחד מק' חלקי
 החור שכולם ניתנים בבחי' פנים שלה הכל בהיותם
 אחוריה עם פני אבא חעפ"י שההארה עלמה דהבא
 אינה משתנית כנו' שגם עתה באה דרך הפנים שלו
 עכ"ז האורות האלו עיקרם מאירים באחוריה וחעפ"י
 שהם עבים וגסים עכ"ז ההארה שלוקחים הם מעט ואם
 הרבה הנה עיקרו ניתן באחוריה ושורו מאיר בפניה
 ונמלא שבהיות חו' פנים בפנים עם אבא פניה מרויחים
 הרבה יותר מאחוריה ובהיות אחוריה נגד פני אבא
 אחוריה מרויחים הרבה שאחוריים שלה עתה מאירים
 בהם פני אבא ממש ומתמתקים מאד יותר מכאשר
 היתה פנים בפנים אבל הפנים שלה עתה הם גרועים
 נמלא ח"כ שאחוריים דחימא נתמתקו ונתקנו תו' נוסף
 על אחורי אבא שאחורי אבא אין חור פנים עליונים מהם
 מאירים בהם כמו שיש לאחוריים דחימא אך בבחי'
 הפנים יש יתרון לאבא על חימא כי פני אבא היה בהם
 כח לקבל החור העליון ופני חימא לא היה בהם כח
 לקבלו ונשאה בסוד חור כנו' ואמנס שינוי ב' בחי'
 לו שהיו באו"ה שכבחי' ח' יש יתרון ומעלה לאבא
 ובחי' אחרת יש יתרון לחימא על אבא זה גרם שינוי
 אחר בענין ב' אחוריים הא' שנפלו תחלה למטה שנעשה
 מהם יעקב ולאה כמש"ל, והנה עדין ח"ה בסוד נקודה
 בלתי תו' ומב"ש השאר אשר תחתיו וח"כ נתקנו חו"ג
 דע"י ואז נתקנו ג"כ כ"ח דה"ה שהם ב' רישין תתאין
 מג"ר הנז' בא"ז כנודע והטעם הוא במ"ה שח"ג דע"י
 מתלבשים בכ"ח דה"ה והמנס הבינה דה"ה עדיין לא
 נחקנה עמהם והרי שינוי ח' שיש בין ע"י לה"ה שע"י
 נתקנו ג"ר שלו יחד וח"ה לא נתקנו רק שנים הראשונים
 בלבד כנו' והטעם הוא במ"ש הקדמה ח' והיא שיש

שינוי ח' בין פרטוף ח"ה לשאר הפרטוף דה"ה והענין הוא
 כי בכל פרטוף דע"י וח"ה וזו"ן יש בכל ראש מהם ג"ר
 שהם כח"ב דבחי' הפרטוף הוא אבל בפרטוף ח"ה אין
 בראשו רק כ"ח שבו בלבד והכתר נקר' גולגלתא דה"ה
 וחכמה נק' מוחא סתימאה שבו ובוה חבין למה בא"ז
 מזכיר ג"ר שהם רישה עילאה דע"י וב' רישין דה"ה שהם
 כ"ח שבו ולמה לא הזכירו גם הבינה דהריק והיו ארבע'
 רישין אבל הטעם הוא כי רישה דע"י חעפ"י שיש ג"ר
 כנ"ל עכ"ז לרוב העלמם נק' רישה חדה לחוד וגם נק'
 רדל"ה וכ"ח שבראש ח"ה נחשכים לב' לרוב גילויים
 בערך רישה עילאה והרי הם ג"ר שכולם הם בחי'
 רישין דע"י וח"ה שב' יחד נק' כתר דה"ה עם היותם
 ב"פ והבן טעם זה שתלטרך חליו להבין המאמר דג"ר
 הנז' בא"ז והמנס בינה דה"ה לא יכלה לעלות ולהיות
 בראשו ונשאה למטה בגרון דה"ה ולכן אינה נק' בשם
 רישה וטעם ירידתה בגרון משא"כ בשאר הפרטוף הוא
 לפי שא"ה מלביש לע"י לז"ת שבו כנו' וחור ע"י גדול
 מאד ואין כח בבינה דה"ה לקבל חור ע"י בהיותה
 קרובה חליו שם בראש ח"ה וכאשר ירדה למטה בגרון
 דה"ה ונתרסקה מעט יכלה לקבל חור דע"י שם אבל
 בשאר הפרטוף שאור ע"י מרוחק מהם מאד שא"ה מלבישו
 וסוקם הארתו לכן יש כח ויכולת הפילו בבינה שכל
 פרטוף להיות יחד עם החכמה של הפרטוף עלמו יחד
 ב' למעל' בראש פרטוף ההו' ואחר שנת' מה שנתקן בה"ה
 נבאר מה שנת' באו"ה והוא שעלו במדרג' ד' והוא שחזרו
 ב' יחד פב"פ חמנ' עדיין הם בבחי' נקודו' בלתי תו' וח"כ
 נתקנו נה"י דע"י וגם חז' נתקנו חנ"ת דה"ה וגם התחילו
 להתקן ב' רישין דאו"ה שכ"ח מהם כוללת ג"ר כנ"ל והענין
 הוא שנה"י דע"י מתלבשים בחנ"ת דה"ה וחנ"ת דה"ה
 בכח"ב דאו"ה ולכן כל חלו הבחי' נתקנו יחד זה אחר זה
 והנה נת' ענין חו"ה שהיה בהם ג' מדרגות וחסר מהם
 מדרגה ב' שהיא חב"פ לסיבה הנז', ונבאר ענין זו"ן
 שבהם היו כל המדרגות הנז' לזה סדרן שהנה נודע
 שזו"ן הם מבחי' נה"י דה"ה ששם מקומם ולכן לא קבלו
 שום תו' והארה מכאשר התחיל תו' רישה עילאה דע"י
 ע"ד חו"ה שחזרו חז' פב"ח כנ"ל אבל זו"ן לא התחיל תו'
 והארה בהם עד שהתחיל תו' רישה דה"ה וכבר נת' כי
 רישה דע"י נתקנו כח"ב שלו יחד למעלה במקום הראש
 משא"כ בא"ה שתחלה נתקנו כ"ח שלו בראשו וח"כ
 נחקנה הבינה למטה בגרון ולכן נתוסף בזו"ן מדרגה
 הב' משא"כ באו"ה והוא שכשנתקנו כ"ח דה"ה בראשו
 חזרו הם חב"פ אחורי ז"ה נגד פני נוק' וכשנתקנה בינה
 דה"ה חזרו פב"ח פני ז"ה נגד אחורי נוק' וכשנתקן
 נה"י דע"י שאז נתקנו חנ"ת דה"ה וכח"ב דאו"ה שהם
 הראש שלהם חזרו זו"ן פב"פ ועדיין הם בבחי' נקודות
 בלי תו' ואחר שנתקנו חו"ה היה מליחות לתו' זו"ן ואז
 הז"מ שהם בליהם שנפלו בבריחה העלם המאליל באזו'
 תוך כטון חימא עלאה ושם היו בסו' עיבור ח' שנכללו
 ג'בג' ונוק' היתה בסוד פסיעה וח"כ נולדו וינקו

משדי חמס ובכח יניקה ההיה נתפשטו וחזרו להיות ו"ק
מתפשטים בכחי ז"ה והמנס נוק' הגדולה ונעשית מדה
ח' שלימה כמ"ה ואח"כ חזר העיבור שני ואז נגמרו זון
כ"ה פרטוף גמור מי"ס ואז נק' גדולים ושלמים והמנס
נה"ל שזורך ג' בחי' הלו שהם עיבור וניקה ועיבור כ'
לא הולכו רק בז"ה לבד ולה היה כן בכל השאר הפי'
כנוק' :

שער פרצופי זון

פ"א ועתה ז"ל ענין זון מי הם ואח"כ נבאר בחי'
עיבור כ' שלהם לצורך מוחין הגדלות גם
ית' ענין ד' בחי' שמנינו שהם ישראל ויעקב רחל ולאה
מה עניינם והנה נודע שישראל ויעקב הם בחי' ז"ה
ורחל ולאה הם הנוק' שלהם אבל בהבדח הוא שהם בחי'
חלוקות זו מזו והענין הוא שהנה ז"ה הנו' ככ"מ הנה
הוא הנק' ישראל והוא בחי' ו"ס דכללות י"ס דח"י שהם
מחסד עד יסוד כנודע ונוק' דז"ה היה מ' נקודה ו'
דכללות עולם הח"י כולו ג"כ והוא הנק' רחל עקרת
הבית כנודע באופן שז"ן הם ישראל ורחל חמנס יעקב
ולאה הם הבחי' של המלכים וכלים דחו"ה מבחי' החוריי'
שלהם שנפלו למטה במקום רחל נוק' דז"ה דח"י ולא
למטה בבריחה. ולקמן נבאר בע"ה שאעפ"י שז"ה הוא
פ"ה שלם ונק' ישראל עכ"ז הוא נחלק לב' בחי' שעד החזה
נק' ישראל ומשם ולמטה עד רגליו נק' ישורון כסוד ויהי
בישורון מלך וב' בחי' הלו הנק' ישראל וישורון הם הנק'
ז"ה ולקמן ית' היטב ענין זה ונתחיל לבאר ענין זון
שהם ישראל ורחל ואח"כ נבאר יעקב ולאה ונבאר תחל'
ענין ז"ה והמוחין הבחיים לו בעיבור כ' שהם בחי' ג"ר
שבו הנה בעת העיבור הב' דז"ה שהיה לצורך המוחין
שלו נזדווגו חו"ה ואח"ה הוליד מהמוחין שלו טיפת
דכורא והם כללות חו"ב וה"ח וה"ג שהם מבחי' דעת
שלו גם הימא נותנת בחי' טיפת מ"ן והם כללות חו"ב
וה"ח וה"ג והם מבחי' דעת שלה ואחר היותם בסוד
עיבור ילדה הותם התכונה בסוד לידה וילאו דרך היסוד
שלה וכבר נת' שאלו המוחין דז"ה נתלבשו תחילה תוך
נה"י דתכונה ואח"כ נתלבשו כולם יחד ונתפשטו תוך
ז"ה וזה עניינו הנה נת' בא"ז שאבא גניז ועמיר יתיר
מחימה ולכן גם נה"י דחבא נתלבשו תוך נה"י דתכונה
באופן זה שהמוח דחכמה דז"ה שנמשך מאבא נתלבש
בנלח שלו דחבא ומוח בינה דז"ה שנמשך מאבא נתלבש
תוך ההוד דחבא ומוח דעת דז"ה שנמשך מדעת דחבא
והוא כלול מה"ח מבחי' מוח חכמה דחבא וה"ג
ממוח בינה דחבא ג"כ והנה דעת זה נתלבש תוך
היסוד דחבא ועד"ז נתלבשו ג' מוחין שנמשכו לז"ה
מלך הימא שהם חב"ד מחב"ד דחימה ונתלבשו תוך
נה"י דחימה ואחר כל התלבשות זה נתלבשו נה"י דחבא
אחר היות בתוכם המוחין דמלך חבא נתלבשו תוך
נה"י דחימה ונמלא ח"כ שחב"ד דמלך חבא יש עליהם

ב' מסכים וב' כיוויים שהם הכלים דנה"י דחבא והכלים
נה"י דחימה אבל חב"ד דז"ה דמלך הימא אין עליהם
רק כיווי ומסך ח' שהם הכלים דנה"י דחימה ונמלא
חכמה דז"ה דמלך חבא וחכמה דמלך הימא כ' כלך
ימין בראש ז"ה מכוונים זה בתוך זה ובינה דז"ה דמלך
חבא והלך הימא כלך שמאל בראש ז"ה מכוונים זה
בתוך זה וב' דעות דז"ה דמלך חו"ה ג"כ הם מכוונים
זה בתוך זה. והנה המוח דדעת דז"ה דמלך חבא
מכריע ב' הכרעות ח' בין חו"ב דלך חבא וח' בין חו"ב
דלך הימא חעפ"י שהיה נתון תוך כלי יסוד דחבא והם
נתונים בחוץ בכלים דנ"ה דחימה כנו' ונמלא שיש
ברעת זה ד' בחי' כלולות בו בחי' חו"ב שלוקח מלך
חו"ב דחבא ובחי' חו"ב שלוקח מלך חו"ב דחימה ושו
הד' נעשים בו בחי' ד' מוחין וכל הד' נק' דעת. והם
בחי' חו"ב שלקח מלך חבא נעשים ברעת זה חו"ב
שבו ובחי' חו"ב שלוקח מלך הימא נעשה ברעת הזה
חו"ג שבו בערך חו"ב שיש בו מלך חבא. ונמלא
שברעת הזה דז"ה שביסוד חבא יש בו כללות ד' מוחין
שהם חו"ב וחו"ג וכללן הם ג' מוחין כנודע שהחו"ג
כ' נק' דעת. ח"כ יש לו ג' מוחין חב"ד פרטיים וג'
נק' דעה דרך כלל וז"ס כי אל דעות ה' שז"ה יש בו
כ' דעות ח' היסוד חבא וח' היסוד הימא והרי נת' ענין
המוחין בעלמין :

פ"ב ועתה נבאר חופן התלבשותם תוך ז"ה שהנה
בהיותם הנה"י דחבא תוך נה"י דחימה
נתלבשו כולם יחד תוך ז"ה. ונבאר ענין התפשטות
נה"י דחימה וממנו ית' ג"כ התפשטות נה"י דחבא והנה
נודע שהנלח מתחלק לג"פ וכן המוח הנק' חכמה אשר
כתוכו מתחלק לג' חלקים ואלו מתפשטים בקו ימין
דז"ה פ"ה דנלח דחימה שבתוכו שליש מוח חכמה נתלבש
בכלי חכמה דז"ה ופ"כ דנלח דחימה שבתוכו שליש כ'
דחכמה נתלבש בכלי החסד דז"ה ועד"ז פ"ג דנלח דחימה
שבתוכו שליש ג' דחכמה מתלבש בכלי נלח דז"ה ועד"ז
ג"פ דהוד דחימה שבתוכו ג"ס דמוח בינה נתלבשו בקו
שמאל דז"ה שהוא בג"ה שלו ועד"ז נתלבשו ג"ה דחבא
שבתוכו מוח חו"ב ונתלבשו ונתפשטו בקו ימין ושמאל
דז"ה תוך נ"ה דחימה. והמנס דע שהפרק כ' דנלח
דחימה חו"ה הפ"כ דהוד דחימה הנה הם מתפשטים בכל
חורך זרוע ימין ושמאל דז"ה ונמשך עד סיום לפורניו
ומתוך לפרני האלבעות בוקע האור ההוא דפ"ג דנ"ה
דחימה וחוזר וכנס ומתלבש תוך ראש ירך ימנית ושמאלית
דז"ה בין פרק לפרק ששם הוא מקום חלל ויכול האור
ליכנס דרך שם כמס"ל ומתפשט בכולה עד סיום הרגלי'
ובאלו תמסיל דרך משל שירי ז"ה פשוטות ומשתלשלות
למטה ותלויות על גופו ולפורני אלבעותיו מגיעין עד
ראשי ירכותיו ויולא הא"פ מראשי אלבעיו ונכנס בראש
יריכו ועד"ז הוא בג"ה דחבא. חמנס אין בחי' כ"ה דחו"ה
נכנסים ומתפשטים כלל תוך גוף דז"ה שהוא הת"ת שבו
שהנה הנלח דחימה אינו מתפשט רק בקו ימיו כלכד

שהם חח"ן דז"ה והוד דא"מ אינו מתפשט רק בקו שמשו
 שהם במ"ה דז"ה אכל ת"ת דז"ה הוא קו האמלעי ואין
 ככנסים בו הנ"ה דא"ה שכתובס ב' מוחין הנק' הו"ב
 דא"ה רק בב' הקוים לבד ימינו ושמהלי וזהו בחי'
 הקשר שיש לחכמה עם ח"ן והקשר שיש לבינה עם ג"ה
 והבן זה ואל תטעה וכו' יתורלו לך קושיות וספיקות
 רבות אשר מכללם הוא לראות ח"ך נ"ה שתחת הת"ת ואין
 להם התקשרות כלל עם הזרועות כנראה בחוש הראות
 כי מסיוס הגוף נתלים ויולאים וא"כ ח"ך נחשבים לקו
 ימין ושמהל עם החו"ג והרי ב' יולאים מקו האמלעי אך
 עם הנו' יוכן וגם יתורן לך מה נעשה מהחור היוולא
 מסיוס הזרועות דרך לפורני האלבעות להוכן הולך
 ומתפשט והם נאמר שאינו יולא כלל זהו דוחק יותר
 גדול שהחור לא נמשך לבטלה אלא להתפשט בתחתונים
 ולהחיר בהם והם נאמר שנקנס דרך הגוף ה"ה לסיבה
 הנו' שאם כן בטלה בחי' קוים ימין ושמהל והאמלעי
 ואמנם לריך לידע לחיזה סיבה היה כך שהרי חנו רואים
 שקו האמלעי נמשך ביושר בלי הפסק ובב' הקוים ימין
 ושמהל יש בהם הפסק בין חסד לגלח ובין גבורה להוד
 שהרי הזרועות הם בפירוד מהשוקיים והינם קוים
 מחברים יחד. ולהשיב זאת לריך לידע מהו לפורני האדם
 וגם ענין הקלי' והחיולונים שיניקתם מהלפורניים שלכן
 לריך הקוללן ליטול ידיו וכן בשחרית לריך ליטול ידיו
 מפני רוח רעה שורה על הידים ואינה מסתלקת עד
 שיטול ידיו במים כמש"ה דז"ל גם להבין ענין הנ"ה
 שה"ס ברכי דרכן דשלהי דמינייהו הוי שסם מתחזוים
 כקוד השקר ח"ן לו רגלים ובסוד כל היום דז"ה שהוא
 הו"ד בהיפוך חתוון וכיולא כזה והרי נ"ה ה"ס ערכי נחל
 סתימין ואין להם פתח פתוח כמו היסוד וא"כ מהיכן
 יונקים החיולונים מהם אכל הענין הוא זה דע שהקלי'
 מקום יניקתם הוא מסוף האלבעות מקום הלפורניים
 שמשם הא"פ בוקע ויולא בין הלפורניים בין הידים בין
 דרגלים שמהידיים בוקע החור ויולא ליכנס ברישי ירכין
 כנ"ל ואז יונקים משם ממנו בעורו מגולה שם וז"ס
 משארז"ל שהידיים עסקניות וב' לטומאה ולריכין נטילה
 אפי' לחולין קודם אכילה וגם בקום האדם ממטתו
 כלילה כבר רוח רעה שורה עליהם ולריכין נט"י שחרית
 שלעולם החיולונים יניקתם היא מקלוות ומסיומם שאין
 להם רשות לעלות למקום הקדושה אכל יונקים ממקום
 סיומם. והנה בקלוות הם דזרועות ודירכין שם
 אחיזתם ויניקתם. והנה חנו רואים בחוש הראות
 שהבשר שבסוף האלבעות נבקע ומתוכה יולא וגדל
 הלפורין ויולאה לחון ודרך אותה הבקיעה יולאים האורות
 כנו' ויונקים מהם החיולונים לפעמים כשיש ח"ו חיזה
 פגם בישראל ולה תמיד. והנה הלפורניים עלמנן אינם
 בחי' קליפה ממש ח"ו כמ"ס בס"ה פ' ויקהל דר"ח ע"ב
 דלבושין קדמהין דאתלבש בהו אדם כג"ע הו' מאינון
 מלבושין מאינון רתיכין דאקרון אחוריים ואינון לבושין
 דאקרון לבושי טופרה וכו' ולא אשתארו ביה אלא הנהו

ראשי טופרין דאלבעתן וכו' ופי' הענין כי אם הלפורניים
 היו ח"ו טומאה וקליפה מה היה מועיל הנטוי והרי
 לעולם היה הטומאה דבוקה באדם אמנם הלפורניים
 הם בחי' מלבוש טהור וזך אלא שהוא קשה בטבעו
 וז"ס מ"ס בפרשת תרומה דף קמ"ח ע"ה דכשעתה
 דאתחבר כי מקדשה לא אתחבר אלא וכולי עד
 דאחיר בכל סטרוי וכולי באופן שהלפורניים הם הלבוש
 הקשה הגיתן שם בראשי האלבעות ובקלותם כדי
 שלא ינקו מהם החיולונים הנק' קלי' תקיפה משם
 כי בהיות שם קליפה הקדושה שהם הלפורניים
 שהם קשים מאד ח"ה אל החיולונים לינק משם והלפורני'
 עומדים על קלות פתחי סיוס האלבעות למנן ולמחסה
 מהחיולונים והקלי' שלא ינקו יותר מהנורך להם כי
 בהכרח משם מקום יניקתם אלא הכוונה היא שלא
 ינקו יותר מהנורך להם ולכן מבחי' זאת היו הלבושים
 דהה"ר בהיותו בג"ע הארץ לשומרו מהחיולונים ובהתפש'
 מהם נשאר ערום וירה ומתחבא מהמזיקין והחיולונים.
 ונמלא שהלפורניים הם שורשי קלי' אלא שהם זכים
 בתכלית הזיכוך והם יונקות ממקום בקיעת הבשר
 כסוף האלבעות שהרי משם למיתת הלפורין ומה שהוא
 כנגד הבשר הוא בתכלית הזיכוך אכל מה שהוא עודף
 מהלפורניים ויולא לחון מכנגד הבשר של האלבע זה לריך
 לתתוך אותם שסם נתלים החיולונים ויונקים בתכלית
 היניקה וז"ס ובג"ד לא ליכעי ליה לחיניש וכו' והוא
 שיעור החופץ כנט"י הנו' בדרז"ל והוא מה שעודף
 מכנגד הבשר ולכן עונשו של המגדלן גדול וז"ס מ"ס
 דז"ל ע"פ ויפוזו זרועי ידיו שיאלו עשרה טפות מבין
 לפורני ידיו שמשם לקחום החיולונים ושלטו בהם כסוד
 טיפת בעל קרי שבה שליטת החיולונים כנודע רק שמכאן
 בדרך האלבעות הוא בקיעה מועטת ודקה כמ"ס
 והענין הוא כמה שנחקור על מה זה נבקע הבשר שבסוף
 האלבעות אכל הענין הוא כי הנה האורו' מטבעם הוא
 ללחה ולהחיר ולהיות השפע הולך ומתרבה ומתפשט
 למטה בטבע המים הנובעים ויולאים מהמקור והנה
 הם סתומים וחתומים בפנים ורגום ללחה לחון ואינם
 יכולים ולכן הם בוקעים בקלוות האלבעות ויולאים
 לחון אלא שאינם פתוחות רחבות אלא לרות ודקות ואז
 בהמשכס לחון בהם גרבקים שורשי הקלי' שהם הלפורני'
 כנו' ויונקים משם בין בלפורני הידיים בין בלפורני
 הרגלים כי ב' בחי' קלוות אשר שם מקום יניקת
 החיולונים כנודע. וכלע"ד חיים כי זהו יתרון קו
 האמלעי שאין בו יניקת החיולונים רק בסיומו מפי
 ה"סוד והוא בסוד יעקב בחיר שבאבות משא"כ אברהם
 ויחזק שיאלו מהם עשו וישמעאל כ"ן לע"ד והבן :
 גם בזה תבין סוד ענין ברכת מאורי האש שאומרים
 במ"ס בסדר הבדלה כנו' בס"ה פרשת ויקהל כנגד
 הלפורניים כי מתוך הלפורניים בוקע החור ויולא לחון.
 וכזה יתורלו השאלות הנ"ל שלמה אלו הקוים לא נמשכו
 ביושר אמנם היה פיסוק ביניהם בין הזרועות והירכיים

אכל

אבל הענין הוא שאם לא היה כך והיה הכל קו ישר נמשך עד סופו היה האור גם כן נמשך בתוכו עד למטה המיד ושם מקום מעמד הקלי' והחיוניים שהם מקום קלוות וגם שהם תחתונים ואז היו החיוניים נאחזים באור היוולד משם בסופו מאד יותר מדאי ובפרט אם היו עונות ישראל מרובים ה"ו אבל עתה שהזרוע נפרד בפ"ע יכול ז"ה להעלות זרועותיו כלפי מעלה וידיו ננבחות עד כנגד כתפותיו ואז אין האור יולד מהלפורני' בגילוי רק למעלה במקום ג"ר שבו אשר אין שליטת חיוניים וקלי' כלל. נמצא שכאשר מעשה התחתונים רצויים שאין כח אל החיוניים להתאחזו אז ישפיל ז"ה זרועותיו וידיו למטה ויניחם כנגד ראש ירכיו ומתפשטי' תוך הירכיים כנז' וכאשר מעשה התחתונים רעים ח"ו אשר אז שליטת החיוניים בנה"י שלו לסיבת היותם לבר מגופא כנודע כי שם עיקר אחיזתם ולכן אז מגביה ידיו למעלה והאור יגלה למעלה במקום עליון ואין להם אחיזה שם וגם למטה אין האור נמשך ואין אחיזה שם וגם למטה אין האור נמשך ואין אחיזה אל החיוניים באור העליון ולכן הונחו הזרועות באופן זה כדי שיהיו לפעמים נשפלים ולפעמים ננבחים וכזה תבין סוד פ' והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל. גם בזה תבין סוד מ"ש נט"י ולא אמרו רחוקת ידים אלא לשון נטילה לרמוז שצריך לישאם וליטלם למעלה בסוד שאו ידכס קדש כנז' בש"ס ובזהר וטעם הדבר הוא כי רחוקת ידים סיבתה היא להרחיק הקלי' מקלוות האלמנטיות ומהלפורניים כי שם מקומם וזה ע"י מימי החסד וכדי שלא יחזרו הקלי' להתאחזו באור היוולד מהם לריק להגביהם כלפי ג"ר הנק' קדש ואז האור היוולד חוזר ונכנס תוך המוחין ממש ממקום שילאו וזהו הטעם שצריך בשעת נט"י להגביה ידיו עד ראשו ממש ובפרט אם הוא ביום ש"ק שאז צריך להרחיק הקלי' בתכלית הריחוק. עוד יש טעם ב' אל השאלה הנז' והוא שיהיה כן לסיבת פרטוף לאה היוולדת מאחוריו דז"ה. ואו ב' קוים ימין ושמאל היו ישרים בלתי הפסק באמלעיתם לא היה יכול להגביה זרועותיו להיות אור יולד מהם להאיר אל לאה לעשות חו"ב שבה וכמש"ל ובזה תבין סוד נט"י כי ע"י עלייתם למעלה חוזר האור ועולה ונכנס בתוך המוחין עלמנן כנז' ואז נכנס תוך לאה כמ"ש וגם יובן בזה סוד ברכת כהנים שמגביהים ידיהם כנגד כתפיהם וית' לקמן בענין פרטוף לאה וגם שם ית' סדר המשכת הא"פ בדרך הימין או שמאל איך יולד ונכנס בין פרק לפרק :

פ"ג ונחזור לבאר ענין התפשטות המוחין דז"ה והנה נת' השינוי שיש בין חברי הזרועות זהירי' לשאר האברים שבגוף כולו שאלו נעים זכרים עולים ויורדים משא"כ בשאר האברים כולם. ואמנם קו האמלעי דז"ה בו מתפשטין המוחין דז"ה דרך יושר בלתי פירוד מדעת לת"ת ומת"ת ליסוד. והענין הוא שהנה נת' שמוח הדעת דמלך או"ה מלובשים תוך כלי

יסודי או"ה וכל דעת מב' הוא כלול מהח' והג' כנ"ל והנה היסוד דאימא אינו כמו הנ"ה שבכל ה' מהם יש בו ג' פ' אבל הוא פ"ה לבד והוא נכנס ומתלבש תוך כלי הדעת דז"ה ושם נעשה בחי' מוח הדעת דז"ה בראשו. ונודע כי כלי היסוד דנוק' אין לו בחי' המשך והתפשטות רק אחת השיעור של היסוד הנתון באמלע בין תריין ראשי פרקין עליונים דנ"ה שלה. ויש לה עוד בחי' אחרת והיא אותה הנקראת בהרמב"ם ובש"ס על האילונית שאין לה שיפולי מעים כנשים והיא בחי' הבשר התפוח כעין העטרה כקיום היסוד שבה. והנה היסוד שבה הוא מתלבש למעלה בדעת דז"ה בראשו אבל הבחי' הב' הנק' עטרה מתפשטת יותר למטה ומתלבשת תוך שלוש העליון דת"ת דז"ה והוא עד מקום החזה שלו ומשם ולמטה אין עוד התפשטות כלי היסוד דאימא כלל. ובזה תבין שינוי אחר שיש בג' הקוים כי קו הימני והשמאלי אשר בתוכם מתלבשים ומתפשטים מוח חו"ב המלובשים כנ"ה דאימא כנז' הנה האורות ההם סתומים ולכן הם קוים בלתי רחבים ועבים והם בחי' הזרועות והשוקיים שהם ארוכים כלי רחבים אבל קו האמלעי שהוא הת"ת והוא אבר הגוף שהוא רחב מאד משא"כ בשאר הקוים וטעם הדבר לפי שאורות מוח הדעת האמלעי מתפשטים בתוכו. והנה שם בתוכו מתלבש בחינת העטרה של היסוד דאימא הנק' רחובות הנהר כי הוא מקום רחב ואינו לר כמו פי העטרה היסוד הזכר ואז משם מתחיל חור הדעת שבתוך כלי היסוד דאימא להתרחב ואח"כ מהחזה ולמטה יולד חור הדעת מגולה לגמרי בלתי לבוש כלל היסוד אימא כי כבר נגמר ונקתיים כנז' ואז האור יולד ומתרחב כלי עיכוב מסך וכיסוי ואז מתרחב כלי הגוף הנק' ת"ה ונעשה רחב יותר משאר הספי'. ואמנם גם בקו הימני יש בו שינוי מיניה וביה וכן בקו השמאלי מיניה וביה והוא כי אמלע הקו שהוא בחינת חסד או גבורה הם בחי' זרועות והם יותר דקים מקלו' הקוים שהם השוקיים והירכיים שהם עבים יותר מהזרועות והסיבה היא ע"ד הנ"ל כי למטה החסדים שהם חור הדעת מתגלים ולכן מתרחב הכלי אבל אינו כל כך בגילוי ובהתרחבות כמו הגוף בעלמו ששם עיקר מקום גילוי אורות הדעת ומקום התרחבותם :

והנה מהחזה דז"ה ולמטה אז מתגלים האורות דמוח הדעת האמלעי שהיה מתלבש ביסוד אימא כנז' והם בחי' הח' והג' והחסדים מתחלקים בחג"ת ונ"ה דז"ה ה' בה' והג' כולם נכללים ביסוד דז"ה וז"ס ילחק שאתיותיו ק"ץ ח"י כי הה"ג הנק' ילחק הם ביסוד הנק' ח"י שהוא קיום וקץ הגוף. ואמנם אורות הדעת דמלך אבה המלובש ביסוד אבה מחפשט ג"כ דרך קו האמלעי דז"ה ואמנם להיותו יסוד דדכורא הוא ארוך ומתפשט יותר למטה מקיום היסוד דאימא והוא יורד וכמשך עד היסוד דז"ה. ואמנם הנ"ה נת' שבכל ה' מהם יש בו ג' פ' אמנם היסוד אין בו רק ב"פ בלבד והם היסוד וראש

העטרה

אימא מקטיוס בחזה דז"ה ולכן גם בא"פ שהוא הדעת יש בהם שינוי שהורות דעת אימא מתגלים מהחזה דז"ה ולמטה ואורות דעת דאבא הם מכוסים ואינם מתגלים לעולם:

פ"ד והנה נת' ענין ז"ה בעלמו ועתה נבאר דרך כללות הג' פרצופים אחרים שהם רחל נוק' דז"ה הנק' ישראל ויעקב ולאה כי ג' אלו נאחזין בו ויוצאין ממנו ע"ד זה שנבאר. דע כי מלך המוחין המתפשטים בז"ה אעפ"י שזריכין לו לעלמו עכ"ז יוצאין מהם אורות לחוץ כי למעלה במקום המוחין עלמין אשר שם כל בחי' ריבוי האורות ההם איז האירו האורו' לחוץ דרך החורי הז"ה ויולאת פרטוף לאה באחוריו ז"ה למעלה מהראש עד חזה דז"ה ויולאת מבחי' הארת המוחין דמלך אימא שהיא נוק' כמוה שאין לה רק מסך אחד בלבד לבקוע וללאת ולסיבת המסך ההוא לאה היא כולה דינים כמש"ל בע"ה אבל דרך הפנים דז"ה אין יולאת שם שום בחי' פרטוף שהנה הזכרים יולאים ממוחי אבא ומלך הפנים והנקבות יולאות ממוחי אימא ומלך אחר דז"ה ולהיות דהמוחין דמלך אבא בהיותם מתפשטים עד החזה דז"ה הם מכוסים בב' כסויים כיסוי נה"י דאבא וכיסוי הכלים דנה"י דאימא לכן אין בהם כח לבקוע וללאת ולעבור ב' מסכים ולהאיר לחוץ דרך הפנים דז"ה מהחזה ולמעלה:

עוד טעם אחר שאם היה פרטוף יעקב יולאת כנגד פני ז"ה למעלה היו פני ז"ה מתבקים ולא היה מאיר וכתוב באור פני מלך חיים כי ע"י הארת פניו מתמתקי' הדיכין ומתבטל כח החיכונים כנודע. ואמנם מן החזה ולמטה כאשר מתפשטי' המוחין משם ולמטה איז המוחין דמלך אבא שאין להם רק כיסוי א' שכבר נגמר כיסוי כלים דנה"י דאימא בחזה דז"ה לכן יש להם שם יכולת לבקוע ולהאיר מחוץ לז"ה ולהוליא פרטוף יעקב שיוצא מהארת המוחין דאבא מן החזה ולמטה מכנגד פנים דז"ה ומבחי' החסדים המגולים לגמרי בלי שום מסך ומהדעת דלך אימא יולאת רחל נוק' דז"ה עקרת הבית העיקרית הארה גמורה מהחזה ולמטה מלך אחר דז"ה עד סיוס רגלי ז"ה ממם משא"כ בלאה העוברת דרך מסך כנו' שאיכ' רק הארה בעלמ' וכולה דיכין הכלל העול' כי לאה היא למעלה מהחזה דז"ה באחוריו ויולאת ממוחין דאימא ורחל נוק' דז"ה יולאת תחת לאה מהחזה ולמטה דז"ה באחוריו ג"כ וגם היא יולאת מהמוחין דאימא ויעקב בעלה דלאה יולאת מהחזה ולמטה דרך פנים דז"ה ויולאת מהמוחין דאבא. והנה נת' טעם למה הזכר יולאת דרך פנים והנוק' דרך אחר כי זה מלך אבא ואלו מלך אימא ולעולם הזכר בערך הנוק' הוא פנים והיא אחר בקוד אחר וקדם לרתני והנה בהיות או"ה קודם התו' אב"ה עכ"ז היה אבא בחי' הפנים בערך הנוק' שהיתה אחוריו ולכן האורות דאבא יולאין ללך פנים ודאימא ללך אחר. וגם נת' טעם למה הזכר א' והנוק' ב' כי הזכר יולאת ממוחין דאבא אין להם

גילוי

העטרה שבו ואעפ"י שמתחלק לג"ש אינם רק ב"פ לא שמתחלקים לג"ש וכזה תבין מה שאמרנו כי בתחילה בזמן היניקה לא היו כז"ה בקו האמצעי שלו רק ת"ת ויסוד בלבד וכאשר הגדילו המוחין דז"ה אחר עיבור הב' אז נתהוו מאלו הב' ונעשה גם בחי' הדעת דזעיר והיו בקו האמצעי דז"ה ג' ספי' דת"י. והיה כזה האופן שמתחלה היה בו ת"ת ויסוד לבד וכל א' מהם נתחלקו לג"ש הרי ו"ש וכאשר הגדילו ונעשה בחי' הדעת היה כזה האופן כי הו' שלישים נחלקו לג' חלקים ב"ש העליונים דת"ת נעשה מהם הדעת וב"ש האמצעיים שהם שלישי תחתון דת"ת ושליש עליון דיסוד נעשה מהם ת"ת דז"ה וב"ש תחתונים דיסוד נעשה מהם בחי' היסוד ועד"ז הגדילו בחי' ב' הקוים ימין ושמאל כי תחילה לא היה בכל קו מהם רק ב"ס ואח"כ הגדילו ונעשו ג' ספי' בכל קו מהם אלא שיש הפרש ביניהם שהח"ן שבקו הימין והג"ה שבקו השמאל כל מדה מהם יש בה ג"ש ממם שהם ג"פ נפרדים זה מזה בכל ספי' מהם וכנו' בס"ה פ' ויחי בענין הי"ב שבטוים הנכללים בד"ס אלו כנגד ד' דגלים אבל היסוד אעפ"י שנתחלק לג"ש אינו רק ב"פ לבד ונמלא כי כאשר השליש העליון של היסוד נעשה ממנו ת"ת בעת ההגדלה כנו' אין השליש ההוא בחי' פרק שלם בפ"ע ולסיבה זו אעפ"י שנעשה ממנו הת"ת עדיין נק' שמו יסוד כי לא נפרד ויש לו התקשרות עם היסוד וז"ס מ"ש בס"ה פ' פינחס דגוף וברית חשבינן חד. ונחזור לענין לבאר ענין יסוד דאבא כי הנה יש בו ב"פ והם היסוד ועטרה שבו והנה היסוד הוא ארוך יותר מהעטרה ולכן היסוד הוא נחלק לב' חלקים חלק א' הוא שורש היסוד המושרש ומונח בין ב' הירכיים שהם נ"ה אשר שם הם מחוברים יחד שלשתם שהם נה"י ומתקשרים יחד שלשתם ומבחי' חלק יסוד זה נעשה הדעת דז"ה דמלך אבא כי הוא מחובר עם חו"כ שבראשי ירכין שהם נ"ה דאבא. ושיעור התפשטות אורך זה החלק העליון דיסוד אבא הנה הוא נמשך עד סיוס שלישי העליון דת"ת דז"ה שהוא עד החזה והוא ממם כשיעור התפשטות סיוס יסוד ועטרה דאימא. וחלק התחתון דיסוד אבא הוא בחי' היסוד אחרי הפרדו מהירכין שהם נ"ה וכבדל בפ"ע ושיעור התפשטותו הוא מהחזה דז"ה עד סיוס הת"ת שהוא הגוף דז"ה. וכזה תבין כי כמו שמהחזה ולמטה נפרד וכבדל היסוד מנ"ה דאבא תוך ז"ה כן ז"ה עלמו עד החזה היו ב' זרועותיו מתדבקים עם גופו ומן החזה ולמטה נפרדים קוי הזרועות ימין ושמאל מהגוף שהוא קו האמצעי והבן זה. והנה העטרה דיסוד אבא היא מתלבשת תוך יסוד ז"ה ושיעור זאת העטרה כשיעור כל היסוד דז"ה כולו. והרי נמלא כי בחי' ב' הקוים נ"ה דאו"ה אין שינוי בין אבא לאימא שכולם מקטיומים כסיוס נ"ה דז"ה עלמו ממם בשוה וגם כי אורותיהם מכוסים בכלים דאו"ה. אבל השינוי הוא בקו האמצעי יסוד אבא מתפשט בכל אורך קו האמצעי דז"ה עד סיוס היסוד דז"ה אבל יסוד

מדובקים יחד ורוח חיטוני לא יעבור ביניהם ולא יעבור זר בתוכם להיותם מחוברים ודבוקים ממש עד שצריך אח"כ נסירה ממש להפרידם כמ"ס רז"ל ע"פ ויכן ה' אקים את הללע ונשארו פניו ז"ה לפני רחל מגולים שאין שם אחיות החיטונים כנ"ל ואחר שנתבסמו ונתמתקו אחוריים אלו שלהם ע"י הנסירה הזו חוזרין זו"ן עכ"פ אחר שנכסרו כי כבר הזו אין בחיטונים כח להתאחו אפי' באחוריהם, וכזה תבין ס"פ נזורו אחר כי תמיד כשאנו חושבים למטה חוזרין זו"ן אב"ה וטעם הדבר הוא שאז ע"י מעשה התפתוים שהם רעים היו הקלי' יכולים להתאחו באחוריים המגולים אם היו פכ"פ ולכן לרובים לחזור אב"ה כדי שיתכסו האחוריים ולא יתאחו החיטונים בהם, והנה סיבת התחלת תיקון רחל מהחזה הוא כי עד שם אורות נה"י דתבונה מכוסים ושם נסתוים יסוד התבונה והאורות מגולים ובפרט כי שם מתחיל גילוי יסוד אב"ה להתגלות וז"ס ה' בחכמה יסוד ארץ כנו' בתו' כי אב"ה יסוד ברתא והענין הוא כי במקום גילוי יסוד אב"ה שם מתחיל בנין המ' רחל הנק' ארץ משא"כ בלחה שעיקרה ממקום התבונה שעדיין לא נתגלה אב"ה רק מהחזה ולמטה, וטעם התדבקות רחל בא"ה בכותל ה' לב' לבד משא"כ כיעקב וזעיר יתבאר לקמן :

ועתה נבאר שיעור התפשטות קומת רחל נוק' דז"ה באחוריו מכנגד החזה ולמטה עד רגליו וילפת מבחי' הארת המוחין והכלים דנה"י דחיימה הנה נת' כי ה"ח דדעה ז"ה דממד חיימה נתחלקו מחסד עד הוד שבו"ה והחסד שנתפשט תוך ת"ת דז"ה מתחלק לג"ש כמבואר והב"ש תחתונים שבו שהם מן החזה עד סיוס הגוף שהוא הת"ת הוא בגילוי משא"כ בשליש ה' שהוא מכוסה עדיין תוך כלי היסוד דחיימה ולכן ב"ש החסד התחתונים להיותם מגולים הם מספיקים בפלויס מהילו היו סתומים ושליש ה' לבדו הספיק לצורך הכלי דת"ת דז"ה עצמו לב"ש התחתונים ושליש האור האחר ניתן לרחל לכתר שבה כנו"ל וכזה הבין למה הנשים פטורות מן התפילין כי אין לרחל בחי' ה"מ שהוא סוד התפילין כמו שיש ליעקב כמס"ל והרי שלקחה רחל כלי האור לצורך כתר שלה ושם לעיל נת' היטב ענין כתר זה ע"ש ואח"כ מהארת פרק אחרון דכלי נלח דחיימה אשר כתובו שליש אחרון דאור המוח הנק' חכמה דז"ה המלוכש בג"פ נכח דז"ה הנה הארת ג"פ אלו מתלבשין בקו ימינה דרחל לצורך חס"ן שלה בין בבחי' כלי בין בבחינת אור המוח שבתוכו וכן מבחי' חסד מה"ח המתפשטים אשר ה' מהם מתפשט בנלח דז"ה כנו"ל גם הוא להיותו מגולה הספיק חליו להאיר בנלח דז"ה וחליו להאיר בכל קו ימין דרחל וכן עד"ז בפרק אחרון דהוד דחיימה המתלבש בתוכו שליש אחרון דמוח בינה דז"ה ושניהם מתפשטים תוך הוד דז"ה ומאלו נעשים ג"ס בג"ה דקו שמאלו דרחל וכן מבחי' חסד של ה"ח המנויע לחלק ההוד דז"ה להיותו מגולה הספיק חליו להוד דז"ה וחליו לקו שמאלו דרחל, ואמנם בקו אמצעי שלה זולת הכתר שלקחה

מחסד

גילוי רק מהחזה ולמטה אבל לא מהחזה ולמעלה אך המוחין דחיימה שהם למעלה אין להם הלה כיווי ה' לכן ילאו מהם ב' נוק' ה' למעלה וה' למטה, גם דע שהחורי יעקב נגד פניו ז"ה לפני ה' נגד החורי ז"ה ואחורי רחל נגד החורי ז"ה ולקמן ית' טעם זה, וכבאר ענין ז"ה בעלמו שביארנו שנק' ישראל וישורון והענין הוא כי הנה הז"ה הוא פ"ה שלם מראשו ועד רגליו לבד אמנם חליו עליון שהוא מהראש עד החזה נק' ישראל וחליו התחתון שהוא מהחזו' ולמט' נק' ישורון וטעם שמות אלו שהנה נודע מ"ס בת"י כי ישראל הוא שו"ר ה"ל שו"ר משמאל ה"ל מימין כי הנוק' למה הוא בחי' דיונין נק' שו"ר והוא משמאל באחור וז"ה מימין רתמים נק' ה"ל והוא בפנים גם נק' בן לפי שיש בו ב' בחי' מוחין ה' ממד חיימה ונק' שו"ר וה' ממד אב"ה ונק' ה"ל, אבל מהחזה ולמטה נק' ישורון מלשון שורה כמ' רז"ל אין שורה פחות מנ' ע"פ ישור על הנשים והנה הם עד"ז יעקב ממד פנים ורחל ממד אחר וז"ה באמצע הוד שורה של ג' ואין זה אלא מהחזה ולמטה ולכן בחי' זו נק' ישורון וז"ס ישראל אשר בך התפאר ר"ל כי ישראל שהוא ז"ה בו יתפארו ויסתעפו כמה פארות וענפים יולאים ממנו שהם פרופי למה ורחל ויעקב ודור המדבר וענין המטוי' כמס"ל באור' ופי' מלת התפאר הוא מלשון פארות לשון מסעף פורה במערכת רולה לומר ענפים :

שער תיקון הנוקבא

פ"א ובבר נת' דרך כללות הג"פ שהם רחל יעקב ולהם ועתה נבאר פרטן ונתחיל ברחל הנק' נוק' דז"ה באמיתות שהיא נקודה העשירית מהעשר נקודות הכוללות כל עולם החי' כנ"ל והיא המ' שבהם והיא זאת ישראל הנק' ז"ה בכ"מ ובכר נתב' שהיא יולפת מהארת המוחין דנה"י דחיימה והיא עומדת באחורי ז"ה בתחלת בריאתה ותיקו' אב"ה מהחזה דז"ה ולמטה עד סיוס רגליו ומקום זה הוא שיעור קומה שלה בכל עשר ספירותיה, והנה סיבת היות רחל אב"ה עם ז"ה הטעם הוא כמ"ס שאין החיטונים יכולים להתאחו כלל עם הקדושה בבחי' הפנים אפי' בפנים דנוק' רק בבחי' אחוריים בלבד כי הנה החיטונים נק' הלקים אחרים וכל יניקתם גם אחיותם הוא בשם אלהים קדושים ונודע כי כל בחי' אלהים הם באחוריים דקדושה, והנה רחל שהיא בחי' נוק' האמיתית דז"ה כנו' הם היתה עומדת כדמיון למה אשר פניה כלפי אחורי ז"ה הנה החוריה היו נשארים בגילוי והיו החיטונים נאחזים בה מאד לפי שהיא נוק' ונודע שרגליה יורדות מות והטעם לפי שהיא דינים גמורים ושם אחיות הקלי' ונוסף על זה שהיא אחרונה שבכל הו"ס ראוי' ולכן היו נאחזים בה הקלי' מאד ולכן כדי שלא יתאחו בה הקלי' לסיבות הנז' ובפרט שהיא נוק' דז"ה העיקרית ואין חנו רולים שיתאחו בה הקליפות משא"כ בלחה כמס"ל ולכן הונחו זו"ן אב"ה

ומרים שהם אחוריים החיטונים שבכולם באו"ה לכן נק' נובלות התמרה לשון מרירות ודינים קשים . או יראה פי' אחר ויובן כפי' תורה לזה לנו משה וכו' פי' כי החכמה הזאת היא בחי' כלי היסוד דאבא המלוכש תוך ת"ת דז"ה כנ"ל ומכח האורות שיוצאין ונוכלין ממנו ולחוץ אל ז"ה שם נעשה בחי' יעקב הנק' תורה זו"ש תורה לזה לנו משה כי משה הוא בחי' יסוד אבא המתפשט בתוך ז"ה כמ"ש והוא אשר הוטיח לחוץ ה"ת התורה שהיא בחי' קהלת יעקב שבו מתקבלים ונקבלים האורות היוצאות מן היסוד דאבא הנז' לחוץ ונעשים בחינת פרוץ יעקב :

פ"ב ונבאר עתה חופן ירדתם דאחוריים אלו למטה במקום נוק' דז"ה כי הנה יעקב שהוא אחוריים דאבא נפל למטה ועמד בפני הנוק' הזאת בהיותה עומדת שם שעדיין לא ירדה היא והיו אחורי דיעקב כנגד פני רחל כמ"ש בע"ה ואחוריים דאימא שהיא לזה גם הם ירדו למטה בא"י והם עמדו באחוריים דרחל נוק' דז"ה והיו פני לזה כנגד אחוריים דרחל ופני רחל כנגד אחוריים דיעקב ונמצאת רחל באמצעם שעדיין לא הגדיל ז"ה כדי שיתפשט רגליו למטה בסוד ישורון כנ"ל . וכאשר יצאו המלכים דזו"ן ונפלו גם הם ומתו ממש וירדו לעולם הבריאה וירדה הנוק' למטה כבריאה נשאר מקומה רק ופניו באמצע לזה ויעקב ואז כל ימי היות זו"ן בלתי תיקון למטה כבריאה היו שם לזה ויעקב בבחי' פנים ואחור ר"ל שפני לזה מביטים באחוריים דיעקב שהיא המדרגה הב' הנ"ל עד שנתקנו זו"ן אכל חו"ה שהם למעל' כבר נת' לעיל כי היתה בהם בחי' פנים ואחור ר"ל פנים דאבא באחורי אימא הפך יעקב ולאה . וטעם שינוי הזה הוא לפי שהנה נודע שפני חו"ה ופני ז"ה בהיותם מלבישים את אריך כנודע הנה כולם פניהם עומדים כסדר עמידת פני אריך ממש כדי לקבל הארת פני אריך הכופף קומתו ומאיר בפניהם ומסתכל בפניהם ועד"ז אריך ג"כ ז"ה כדי שיתכל ויאיר בפני יעקב הנמוך וקטר ממנו שראשו מתחי' כנגד החזה שלו כנ"ל ובהיות פני יעקב מכוונין ונוטין לצד שנוטין פני ז"ה נמצא שכאשר ז"ה כופף קומתו למטה יכול להסתכל בפני יעקב ולהאיר בפניו כדוגמא זו

ד אכל אס היו פנים בפנים ז"ה ויעקב והנה יעקב עומד נמוך ושפל למטה מאד והנה כאשר יכפוף ז"ה קומתו וראשו למטה להסתכל בו לא יסתכל רק באחוריו דיעקב ולכן הוכרח שיהיו אחוריו נגד פני ז"ה כדי לקבל הארת פני ז"ה ע"ד אבא שהוא שורש יעקב כנ"ל שגם הוא מקבל הארת פני אריך . והנה כיון שהיה מוכרח ליעקב לעמוד כך חזרה לזה לעמוד פניה כנגד אחורי יעקב להסתכל בו ולקבל הארתו מבחי' אחוריים ויש בה יכולת לקבל אכל למעלה באימא עילאה שאבא הפך פניו אליה אחר שנתקן רישא דעתיק אז הוכרח אימא לישראל בבחי' אחור שאין בה יכולת להפוך פניה כנגד פני אבא שהפך פניו כנגד צד נטיית פני

מחסד דת"ת דז"ה לקחה ג"כ הארת ה"ג שהיו ביסוד דז"ה כנו' מחד דעת דאימא ואלו הה"ג נתחברו בדעת שלה ונתקבלו שם אכל שאר הקו זה שהם דת"י שבה אין בהם חסדים . והנה יש לשאול כי כמו שהחמשה חסדים כשילאו מיסוד בינה ונתגלו מהחזה ולמטה נתפרדו ונתחלקו בה"ס ז"ה חג"ת כ"ה וא"ב הה"ג ג"כ אחר שכבר יצאו גם הם מיסוד בינה ונתגלו למעלה בשלמה בז"ה לא היה להם מקום להתחלק מפני שכבר נתחלקו שם ה"ח ולכן ירדו אל היסוד דז"ה אמנם משם ולמטה למה לא נתחלקו גם הגבורות כי כבר אין להם כלי שיתקבלו יחד ויחברם וא"כ מי גרם להם שיתחברו ויתקבלו בדעת שלה כל הה"ג יחד אכל הענין הוא כי יסוד דאבא אשר נתגלה עתה בגילוי מהחזה דז"ה ולמטה כנ"ל הארתו מהירה אל הה"ג שביסוד דז"ה ושם מחברם יחד ומשתפס היטב והוא ממתק הדינין הקשים שבהם ע"י החיבור הזה וכיון שנתחברו שם לכן באשר יוצאים בדעת דרחל נשאר גם כן מחוברים יחד בלתי פירוד . והנה אחר שאלו הה"ג נתקבלו בדעת שלה אשר זהו בחי' הדעת שלה אז חוזרין הארתם ומתפשטין למטה הה"ג מחסד עד הוד שבה ע"ד מ"ש שנתפשטו ה"ח בזכר ואח"כ חוזרין הארתם ה' יחד ומתקבלים ביסוד שלה בעת הזווג עם ז"ה ודע שגם כיעקב כשמזדווג ברחל מתקבלים כל ה"ח שלו ביסודו :

שער יעקב ולאה

(בע"ה שער ל"ז)

פ"א ונבאר ענין יעקב ולאה הנז"ל דרך כללות הנה לעיל ביארנו שאלו הם בחי' אחוריים דחו"ה שגפלו בעת מיתה המלכים ולא ירדו בעולם הבריאה רק נשארו בא"י במקום רחל שהיא נוק' דז"ה ולכן אין בחי' מיתה נז' בהם רק נפילה וביטול בעלמא וכיון שכן לכן בעת התי' דזו"ן שהם ישראל ורחל אחר שיתוקנו הם יתוקנו ג"כ אלו האחוריים הנז' ואין להם יכולת להתקן כלל עד שיתוקנו זו"ן ואעפ"י שהם אחוריים דחו"ה שהם יותר גבוהים מזו"ן והיה ראוי שיתוקנו תחלה עכ"ז כיון שהם אחוריים גמורים החיטונים דחו"ה שהם דינין לכן אריך שיתוקנו תחלה זו"ן בבחי' הגדלות כי יש בהם בחי' פנים ג"כ ואח"כ יתוקנו האחוריים דחו"ה כי כיון שירדו במקום הנוק' ה"כ בתיקונם יתוקנו ג"כ הם . וכבר נת' שאלו האחוריים לא נז' בהם מיתה ממש כי נשארו בא"י משה"כ בזו"ן וז"ס מ"ש רז"ל ג' נובלות הן נובלות חכמה של מעלה תורה ובמסכת דמאי אמרו ונובלות התמרה פי' הענין כי הנה אבא הוא הנק' סתם חכמה דא"י ומאבא נפלו ונבלו האחוריים שלו למטה במקום הנוק' דא"י כנו' : והנה יעקב הוא תורה שככתב הנעשה מאחוריים הנובלות מחכמה של מעלה העליונה שהוא אבא כמ"ש בע"ה ולהיותם בחי' אחוריים שהם דינין קשים

פני עתיק ואריך כנ"ל ולכן נשאר לאה ויעקב פנים שלה באחור שלו, והנה כאשר ז"ן נתקנו ועלו למעלה במקומם שבא"י הנה ז"א שהוא ישראל נגדל בזמן העיבור הב' ואז מתארכין רגליו ומתפשטין למטה בבחי' ישורון כנ"ל ואז גם נוקביה רחל עומדת עמו אב"א מהחזה ולמטה וכמלאו ז"ן מפסיקים בין לאה ויעקב ובתחלה שהיה ז"א קטן קודם התיקון ולא היו מתפשטין רגליו עד למטה היה שם מקום לסבול ג' פרטופים שהם לאה ויעקב ורחל זה ב"ד זה כנ"ל ועתה שנתפשטו רגליו זעיר למטה אין מקום לסבול ד' פרטופיו ביקר ואז עלתה לאה למטה ועמדה אחוריו ז"א פב"א עד החזה ורחל לבדה נשארה אב"א למטה עם ז"א והיה יעקב מחזיר אחוריו נגד פני ז"א וכמלאו ג' בחי' בלבד עומדות שם ואז ז"א נק' ישורון בסוד שורה של שלשה בני אדם כנ"ל ומפני חסרון המקום עלתה לאה למעלה ונשארה רחל במקומה האמיתי שהוא כנגד חזה דז"א וגם מפני שהיא נוק' וגם שעדיין אין בה כח לעמוד עם זעיר הנפיון פב"פ עד אחר הנסירה כנודע, ואמנם לריך להת טעם למה עלתה לאה ולא יעקב אבל הענין הוא מפני כמה טעמים כמ"ס והענין הוא כי הנה נת' לעיל כי ב' בחי' הם אשר בבחי' הא' היה יתרון לאבא על אימא בהיותם קודם התיקון ובבחי' אחרת היה יתרון לאימא על אבא ואלו הם הנה כאשר נתקן רישא דעתיק חזרו או"א במדרגה הג' שהיא פב"א פנים דאבא נגד אחורי אימא וכמלאו כי בבחי' א' יש יתרון לאבא שיש לו כח לקבל אור פני עליון בפנים שלו ממנו אבל אימא לא היה בה כח לקבל האור אלא דרך אחור, ובבחי' אחרת יש יתרון לאימא כי אחוריה קבלו הארה גדולה ונתמתקו יותר מאחוריים דאבא שלה קבלו הארה העליונה ולכן היה כאן ביעקב ולאח ב' שינויים ביניהם ואלו הם כי הנה להיות שיש יתרון לאבא על אימא כנז' שהיה בו כח לקבל הארה דרך פנים ממנו ונודע הוא כי גם יעקב מקבל הארה מאבא שהוא שורשו ולכן היה כח באחוריו אבא שהם כלולים מי"ס כנ"ל להתקן כולם בעת התיקון ונעשה מהם פרטופי יעקב שלם מכל הי"ס דאחוריים דאבא וגם להיותו בחי' דכורה שהם יותר מובחרים ומעולים משל הנוק'. אבל לאה הנעשית מאחוריים דאימא שלה היה אז בה כח לקבל הארה דרך פנים שלה לכן גם עתה לא היה כח באחוריים דאימא להתקן כל הי"ס שבה רק המ' שבה הי' בלבד וממנה לבדה נעשה פרטופי לאה כמ"ס ולהיות בחי' אחרת שבה יש יתרון לאימא על אבא והוא שהאחוריים דאימא קבלו הארה גדולה ונתמתקו יותר מאחוריים דאבא ואין ספק שהאחוריים דאימא שירדו שם למטה קבלו עתה בהיות או"א פב"א כשנתקן רישא דעתיק כנז' קבלו הארה גדולה מאימא מה שלא קבלו האחוריים שירדו מאבא ולסיבה זאת יש יתרון ללאה בבחי' אחרת יותר מיעקב והוא שהיה כח בה לעלות למטה מהחזה דז"א ויעקב נשאר למטה מהחזה אלא שלהיותו זכר עומד

בפני ז"א ולאח שהיא נוק' עמדה באחור, ועוד יש טעם אחר למה לאה עלתה למעלה ולא כן יעקב והוא מפני שיעקר מקומה וניקחה הוא כמ' דחבונה המתלבשת גם היא בתוך ז"א כמ"ס והנה היא למעלה בראש ז"א ולכן זריכה לאה לעלות למעלה לקבל הארה ממנה אמנם יעקב כל וניקתו הוא למטה שהוא מהיסוד דאב' המתגלה למטה מהחזה דז"א כנ"ל ולכן נשאר למטה וכבר נת' ל טעם הדבר למה יעקב הופך אחוריו נגד פני ז"א אמנם בלאה העפ"י שביארנו לעיל טעם הדבר למה קודם התיקון דז"א היתה פב"א דיעקב עכ"ז לריך לחרץ למה אחר התי' נשארה כך ולא היתה אב"א עם ז"א המפסיק בינה ובין יעקב ע"ד רחל שגם היא עומדת אב"א עם ז"א והטעם הוא לפי שכבר נת' ל טעם היות רחל אב"א עם ז"א הוא מפני שהיא נוק' אשר היא דינון קשים ובפרט שהיא אחרונה שבא"י וקרובה ל החיטונים בסוד רגליה יורדות מות ואנו יריאים מפני החיטונים שלא יתאחזו באחוריה ולכן היא אב"א עם זעיר כנ"ל: אבל לאה שעומדת למעלה באחוריו ג"ר דז"א אין החיטונים יכולים להתאחזו בה כמו ברחל העומדת במקום ז"ת דז"א ועוד כי אינה ברחל שהיא נוק' דז"א העיקרית ועוד כי אינה מכלל הי"ס הכוללות כל עולם הא"י אמנם היא אחוריים של הספירה הג' ואין קפידה כ"כ אם יתאחזו בה החיטונים כמו ברחל, ועוד שהיא אחוריים דאימא אשר נודע שהימא היא הדוחה את הקלי' ובורחים ממנה ולכן אין בה אחיזה לחיטונים כמו ברחל וא"ת והרי אם לא יועיל לה יזיק והלא יותר טוב הוא שיהיה אב"א והתשובה היא כי הנה נת' ל שהקלי' טורד גבוה כדי שיהיה שבר ועונש כמ"ס וכמ"ס דז"ל והנה טוב מאד זה מלאך המות ומוכרם שגם הקלי' יקחו חלקם וחיותם ורלה המאטיל העליון שהבחי' היותר מועטת שיש בכולן היא אחוריו לאה כי אין שם כל כך אחיזה כנ"ל כמו באחוריו רחל כנ"ל ולכן הניח אחוריו לאה נוטים לחוץ בגילוי כדי שיתאחזו שם החיטוני' וינקו משם כדי חיותם בלבד מה שאין כן אם היו נאחזין החיטונים ברחל שהיא אחיזה גדולה והבן זה היטב:

פ"ג ונבאר עתה ענין פרטופי יעקב בפרטות הנה כבר נת' ל כי כל בחי' האורות הנמשכין אל יעקב היא בחי' האור היוצא מתוך ז"א ולחון אותם האורות שהם מכלים דנה"י דאבא ומהמוחין שבתוכם שהם מלך אבא אשר אינם מתגלים רק מהחזה ולמטה ששם נגמר יסוד אימא כנז' והנה הכתר דיעקב הוא כנגד כ"ס תחתונים דת"ת דז"א שמן החזה עד סיום הגוף הנק' ת"ת והענין הוא כמו שביארנו כמ"ס שיש בחי' ה"מ לו"א הנק' ישראל אשר הם סוד התפילין שלו כן יש בחי' אלו ביעקב והוא שבמקום הזה מתגלה היסוד דאבא אשר בו מתלבש הדעת דז"א דמלך אבא וכבר נת' ל שהדעת זה כלול מד' בחי' חו"ב חו"ג ולכן הוא מכריע אותם ב' הכרעות בין חו"ב דמוחין דמלך אבא ובין חו"ג דמוחין דמלך אימא ומאלו יולא אור

שלהם

שלהם לחוץ מז"ה כנגד פניו ואז שם הם נעשים בחי' ד'
 מקיפים ליעקב ואלו הם סוד התפילין שלו ועיין מ"ש
 בכוונת התפילין ושם ית"ל דרושים עמוקים בענין יעקב
 ורחל ואח"כ מכח חו"ב רמוחין דמלך אבא המלובשים
 תוך כ"ה דהבא אשר הם מתלבשין תוך כ"ה דאימא משם
 וז"ל אור מחו"ב הכו' ויז"ל לחוץ ומתאור הזה נעשה בית
 קבול הנק' כתר אשר בתוך בית קיבול זה נכנסין
 ומתקבלין אותם ד' בחי' הדעת הנז' ונעשים שם בסוד
 מוחין תוך כתר זה וזהו בחי' כתר דיעקב ואל תחמה
 שאיך אפשר שמתאור חו"ב יעשו הכלים ומתאור הדעת
 יעשו מוחין שאין זה תימא לפי שהנה אור החו"ב הנז'
 וז"ל מלובש מתוך כמה לבושים שהם כלים דנ"ה דהבא
 אשר מתלבשים תוך כ"ה דאימא גם הם מלובשים תוך כ'
 זרועות דז"ל עלמו ואח"כ יז"ל לחוץ אורו דרך בקיעת
 מקום פרקי המלעיים דזרועות דז"ל הנקרא בלע"ז
 קוברו"ס במקום הנחת תפילין של יד דז"ל ואחר כך
 חוזרים אותם האורות להכנס ולהתלבש תוך גופו דז"ל
 עלמו ואח"כ חוזרין ללאת מהחזה ולחוץ פעם אחרת
 ואח"כ מתארה הזאת נעשה כלי הכתר דיעקב אמנם
 בחי' הדעת אין בו רק כ' לבושים והם יסוד אבא ות"ת
 דז"ל ובלאתו לחוץ אינו אור מלובש כ"כ ולכן נעשה בחי'
 מוח אל הכתר דיעקב ועיין מ"ש בלאת ותראה ענין
 בקיעת פרקי הזרועות באופן אחר ממוחי אימא לצורך
 לזה גם ממש"ל תבין ענין התפשטות האורות דרך קוי
 הזרועות והשוקיים איך הוא :

והנה טעם הדבר למה האורות היוצאים מחו"ב דרך
 פרקי הזרועות חוזרין להתלבש בגוף ז"ל הוא
 מפני שהכתר דיעקב אינו נעשה רק מהת"ת דז"ל
 שכולם בחי' קו המלעיי ומשם נעשה כנו' ואח"כ מבחי'
 פרק תחתון דנלח דהבא שבתוכו מלובש שלישי תחתון
 דמוח חכמה דמלך אבא והנה הוא מתלבש בג"פ דנלח
 דז"ל ויז"ל האור ההוא משם ולחוץ אל יעקב ונעשה
 ממנו ג' חלקים ג"כ בקו ימין שהם חח"ן שבו ועד"ז קו
 שמלי דיעקב מתחלק בו האור היוז"ל משליש תחתון דבינה
 דמלך אבא המלובש בהוד דאימא בפ"ה שבה המלובש
 בג"פ דהוד דז"ל נעשה ממנו כנ"ה דיעקב ונלך עתה
 לקו המלעיי דיעקב כי הנה נת"ל שהיסוד דהבא מתלבש
 תוך הת"ת דז"ל אשר ממנו נעשה הכתר דיעקב כנו'
 ואמנם עטרת היסוד דהבא אשר היא מלובשת בכל יסוד
 ז"ל הנה גם הוא מתחלק בדת"י דיעקב שהוא קו
 המלעיי שלו והנה אחר מ"ש דממוח חו"ב דמלך אבא
 נעשה חו"ב דיעקב לריך שתדע ג"כ שגם מדעת דמלך
 אבא המתלבש ביסוד דהבא אשר היא מלובשת בכל יסוד
 חו"ב חו"ג הנה מהחו"ב אלו אשר בדעת דמלך אבא
 עלו ג"כ ונתלבשו תוך החו"ב דיעקב אשר נעשו ממוח
 חו"ב עלמן דמלך אבא המלובשים כנ"ה דהבא ונתחברו
 בחכמה דיעקב חכמה וחכמה דבחי' הדעת ובבינה
 דיעקב נתחברו בינה ממש דמלך אבא ובינה מלך
 דעת דהבא וב' בחי' תחתונות שהם חו"ג שברעת

דמלך אבא נכנסו בדעת דיעקב ונעשה כלול מחו"ג
 כנודע והנה כל זה הוא במה שהוא כנגד שורש העליון
 דיסוד דז"ל המחובר עם ראשי פרקין הירכין שהם הנ"ה
 כנ"ל וכל זה הוא מתפשט עד החזה דיעקב ואח"כ שר
 התפשטות הורך יסוד ז"ל ממנו נעשה כנגדו שר
 סיוס הת"ת הנק' גוף דיעקב ואח"כ העטרה דיסוד
 ז"ל כנגד יסוד עלמו דיעקב ודע כי כמו שמתחלקים
 בז"ל החו"ג כנ"ל כן ג"כ מתחלקים ביעקב כי ה"ח
 שברעת שלו עלמו דיעקב מתחלק לה"ח ומתפשטים
 בחג"ת כ"ה דיעקב והגבורה שברעת שלו גם היא
 מתחלקת לה"ג ונמשכין עד יסוד יעקב ומתחברין
 ומתקבלין שם :

פ"ד ונבאר עתה ענין פרטוף לזה אשת יעקב
 בפרטות כבר ביארנו שיעקב הוא מהי"ס
 האחוריים דהבא אבל לזה אינה אלה מן המ' האחרונה
 שבכל הי"ס האחוריים דאימא וכל הע' אחרות לא יכלו
 להכיר ולהתקן וכבר נת"ל הטעם ועוד יש טעם אחר
 והוא מפני שאלו הם דינין גמורים שהם אחוריים היותר
 חיוניים שיש באימא אשר הפי' מינה דינין מהעריץ
 כנודע. ולכן לא היה יכול להתברר מהם רק האחוריים
 דמ' דאימא בלבד וממנה נעשה פרטוף לזה ואמנם
 הע"ס אחרות האחוריים דאימא שנפלו נשאר למטה
 במקום שנפלו ולא יכלו להתברר אז בעת תיקון האלי'
 אבל מאז והלאה מבריאח אדה"ר ועד ביאת מלך המשיח
 בבי"א כל מה שנתקן מאחוריים דאימא בכל יום ויום
 ע"י תפלתנו אינו אלה מהט' הנשארים ולא יגמרו
 להתברר לגמרי עד ימות המשיח בבי"א אבל המ' נתקנה
 בעת האלי' והר"י הכהן אמר לי ששמע ממורי ז"ל כי
 הנה ב' אחוריים היו שנפלו ה' הם האחוריים דאימא
 שנפלו בזמן היותם אר"ה הב"ה ואח"כ נפלו אחוריים
 אחרות דאימא בזמן שהיו אר"ה פב"ה שחז' היה קלקול
 ופגם ב' באחוריים דאימא שגם אז לא יכלה לקבל אור
 הפנים ונשארה שם באחור כנ"ל אבל אבא לא ירדו ממנו
 אחוריים אלה פעם ה' בלבד בעת אשר גם הוא היה
 אב"ה עם אימא ולא היה יכול לסבול אז אור הפנים
 אבל אחר שחזר פב"ה דאימא אז אבא נתקן ואימא נפלו
 אחוריה פעם ב' והנה האחוריים הא' לא נתבררו כלל
 ולא יכלו להתברר עד ביאת המשיח והנה אלו האחוריים
 הב' המ' שבהם נתבררה ונעשה לזה בזמן תיקון האלי'
 והט"ס מתבררין והולכין מאז והלאה כנו' עד ביאת
 המשיח ואז יגמרו להתברר אבל אינו זוכר ששמעתי
 כך אלא כמ"ש והענין הוא שכאשר נכנסין ומתלבשין
 נה"י דאימא תוך ז"ל להעשות לו מוחין כנ"ל פשוט הוא
 במכ"ש שהמ' דאימא שהיא תחתונה מנה"י שבה שהיא
 נכנסת ה' שהיא תחתונה מכולן ומקום עמידתה היא
 בדעת ז"ל ואז זאת המ' דאימא שהיא תוך פנימיות ז"ל
 בדעת שבו כאשר לזה שהיא אחוריים שלה עולה מלמטה
 עד מקום הדעת כנ"ל לסיבת שאין לה מקום למטה
 שיקבול ד' פרטופים ביחד ואז המ' דאימא המלובש תוך
 דעת

דעת דז"ה יש לה חפץ וחשק להדבק עם בחינתה שהם
 אחוריים שלה הנק' לזה ואז מושכת אותה שם ומעמידה
 כנגדה מחוץ לדעת ז"ה היא מבפנים ולזה מבחוץ
 כנגדה ולזה עדיין היא בסוד נקודה ה' שעדיין לא
 נתקנה ואינה רק מ' דאחוריים דאימא שהיא ספירה ה'
 בלבד והז' היא מאירה בה ומגדלה ומתקנה ונעשית
 פרוף שלם. ומאחר שהיא בן נמלאה שהתחלת ראש
 לזה הוא מכנגד הדעת דז"ה ולמטה עד החזה שם
 מתחלת ראש רחל עד סיוס רגלי זעיר הבל למעלה
 מדעת ז"ה חין הגדלה ועלייה ללה כלל לפי שורשה
 שהיא מ' דאימא היא בדעת ז"ה כנ"ל. והנה נתבאר
 בכ"מ ובכוונת בשכמל' ו' שלזה נק' מד"ת בסוד ומרה
 ימני מה היא לפי שלוקחת ד' אלפין שבד' שמות חקי"ק
 שבמחוי ז"ה ויש בה הזרת ארבע מוחין:

והנה לזה בעלמה חין בה רק האחוריים דמ' הימא
 בלבד שהיא ספירה ה' בלבד אמנם כאשר עלתה
 למעלה כנגד הדעת דז"ה אז מ' הימא הפנימית אשר
 עומדת בפנים בדעת דז"ה נותנת הזרת כח ג' ספיו
 תחתונת דאימא שהם נה"י בה והף על פי שהאחוריים
 שלהם לא עלו כנו' ואז מתפשטת לזה ונעשית פ"ה שלם
 מבחינ' ד"ס שהם נה"י' דאימא בלבד הכל רחל נוק'
 דז"ה העפ"י שגם היא שיעור קומתה היא בד"ס תחתונת
 דז"ה כנו' עכ"ז יש בה כל הו"ס הכל לזה חין בה רק ד"ס
 לו ונעשי' פ"ה שלם והנה היא נעשי' בחי' אות ה' עליונ'
 כנודע שלזה ורחל הם סוד תרון ההי"ן דהוי"ה (ס"ה
 אינו) עילאה והתאה וכבר ידעת שפרטוף הנוק' היא
 אות ה' שיש בה ג' קוים ימין ושמאל ואמצע הכוללים
 כל פרטופה וז"ס מש"ל שהיא נק' מדת שהיא בני' ד'
 אלפין שלוקחת מד' שמות ההי"ה שהימא נק' ההי"ה כנודע
 וכל ספיו' שלה נק' ההי"ה וכמלא' כי ד"ס תחתונת שבה
 שהם נה"י' שבה הנכנסין בסוד מוחין תוד' ז"ה הנה הם
 ד"פ ההי"ה והם עיקרם בז"ה והארה שלהם בלבד הוא
 ללה והם בחי' ארבע אלפין הנז' גם זהו ממש בחי' שם
 לזה שאות ה' דלזה היא בחינת המלכות שהיא שורש
 העיקרית דבחי' לזה כנ"ל ול' דלזה הם ג"ס אחרות
 נה"י דאימא הרי הם ד"ס שלוקחת והז' נעשית זורת ה'
 והיא ה' דלזה והז' כל בחי' חלו ביסוד נק' לזה גם זס"פ
 השירה לה' כי גאה גאה שפסוק זה נאמר חל בחי' לזה
 שנתגאית ועלתה למעלה בדעת ז"ה למעלה מראש רחל
 במקום גבוה כנ"ל ושם נעשית ג"כ בחי' ג' אותיו' גה"ה
 כי הג' היא נה"י דאימא והת' היא מ' דאימא ונתחברו
 ארבעתם ונעשו פ"ה כלורת ה' כנו' וחיבור ג' האותיות
 הוא גה"ה והם ממש כחשבון לזה כי ג' ול' הם שוות
 במספר חו"ק ככ"ר גל"ש וזהו כי גה"ה גה"ה ר"ל
 שנתגאית ועלתה למעלה במקום גאה ורם וגם נעשית
 בחי' אותיות גאה ממש והבן זה היטב:

פ"ה ואחר שנת' ענין לזה חין נתקנה ע"י נה"י' ס'
 דאימא הפנימיים שבתוך ז"ה נבאר עתה
 ענין אחיזתה עם ז"ה עלמו ואיך יולאים ההרותיה

מתוך ז"ה חליה לחוץ הנה ע"ד שנת' חין נכנית רחל
 ונתקנה ע"י הפרקי' דנה"י דז"ה ומהם נעשים הנ' קוים
 שבה כך לזה הנ' קוי' שלה נעשים מחג"ת דז"ה חבל לריך
 לבאר כי הנה ראש רחל מתחלת מהחזה דז"ה ולמטה
 ושם כבר נסתיים קומת לזה וחין מ' נוגעת בחברתה
 והנה חנו רוחים בחוש הראות שכהשר יפשוט אדם
 זרועותיו וידיו באורך המשך גופו הפרק הנק' קובד"ו
 בלע"ז יגיע עד סיוס הגוף ושאר ב' פרקים שהם בזרוע
 עלמו והיד ושאר נתלים ומשתלשלים למטה ע"ג
 הירכיים שהם נ"ה וח"כ לזה הנכנית מג"פ הזרוע
 נמלאת נכנסת בגבול רחל במהד מהד חבל ביחוי
 הענין הוא כך שהנה נת"ל שהזרוע והסוקיים הם חברים
 ממשיים בבשר וענמות וחין האור יכול לבקוע בו
 וללאת לחוץ זולתי בין פרק לפרק דרך שם אפשר האור
 ליכנס בתוכו או ללאת מתוכו כי שם הוא מקום חלול
 ואעפ"י שהוא סתום בוקע האור ונכנס לתוכו או יולא:
 והנה ככל זרוע מאלו יש ג"פ אשר לזה נכני' באחוריה'
 והנה האור הורד ממוח החכמה דז"ה לזרוע
 החסד הימין שבו לצורך ז"ה עלמו ודחי שהוא יורד
 מעילה לתתה בכחי' אור ישר ובודחי תחלה יורד האור
 דמות הנז' ונכנס בפ"ה הזרוע שהוא מחובר עם הכתף
 עלמו דז"ה ומשם יורד האור חל הפ"כ ומשם לפ"ג לפי
 שהזרת ז"ה היא אור ישר מעילה לתתה שהוא אור
 הזכר משח"כ ברחל נוק' דז"ה שהארתה היא בסוד
 אור חור מתתה לעילה הנק' אור נוקבי כמ"ה חין
 אחר שירדו החסדים מעילה לתתה ביסוד ז"ה חזרו
 לעלות מתתה לעילה ואז מבחי' אור זה נעשית רחל
 וכן היה הענין בלזה שגם היא נוק' ונכנית ע"י אור
 החור והוא כי הנה כאשר יורד חור המוח דחכמה דז"ה
 ונכנס בראש פרק העליון של הזרוע עד סוף הפרק
 ההוא דרך יושר עד האליל הנק' קובד"ו ואז כאשר רלה
 המאליל העליון שיכנה שם פרטוף לזה חור ההוא
 מלמטה למעלה מן האליל עד ראש פרק העליון במקו'
 חיבורו בכתף ומשם יולא האור לחוץ בגילוי מבחוץ עד
 התחלת הגרון והארה זו נעשית בחי' החסד שהוא זרוע
 ימין דלזה בסוד חור חור נוקבי ועד"ז היה בזרוע
 שמאלו דז"ה כי מפרק העליון שבו נעשה זרוע הגבור'
 דלזה בבחי' חור חור עד התחלת הגרון ג"כ וח"כ
 מאור החסד הורד ביושר בפ"כ הזרוע ימין האליל
 עד פרק כף היד חור ועלה בסוד חור חור נוקבי
 עד האליל ממטה למעלה וילא שם ממקום האליל לחוץ
 בגילוי ואז נעשה הנלח שהוא סוק ימין דלזה ונמשך
 עד התחלת פ"ה הזרוע במקום חבורו חל הכתף נמלא
 כי נלח דלזה נעשה מפ"כ דז"ה חבל חינו עומד חלח
 כנגד פרק ראשון וחסד לזה נעשה מפ"ה הזרוע ז"ה
 חבל חינו עומד חלח למעלה ממנו כנגד מקום התחלת
 הגרון עד פרק עליון דז"ה כנו' ודבר זה גרם היות
 ההארה יולאת מתתה לעילה כנו' ועד"ז בהוד וגבורה
 דלזה הנעשים מפ"ה וב' הזרוע שמאל דז"ה גם טעם

היות

היות הענין הנז' כך הוא כדי שיהיה מקום שיסבול בו פרוץ לאה ולא תצטרך לרדת לגבול רחל כמו שהקשינו לעיל באופן שנתרלה הקושיה הנ"ל שהרי אין רגלי לאה יורדי רק ע"ס אלילי זרועותיו דו"ה ואינה נכנסת בגבול רחל ועד"ז היה בקו האמלעי שעלה האור ממטה למעלה ונעשה קו האמלעי שבה שהוא ת"ת שבה אמנם בחי' היסוד אין בה כי אין לה רק הת"ת הנעשה מכנגד שלוש העליון דת"ת ז"ה אבל היסוד אינו נעשה בה עד שתתנהו לה אימא הנתונה תוך ז"ה בשליש ה' דת"ת זעיר כמ"ס בכוונת ויעבור בי"ג מדות ושם נת' איך נבקע היסוד דאימא ויולא ויתאן אל לאה ע"ס עניינו גם נת' בכוונת העמידה בברכת חבות בתיבת האל הגדול וכו' נת' ענין עשיית פרופי לאה ורחל ושם נת' כי אז עדיין לא נעשו בלאה רק ז"ת שבה וגם הדעת שלה ובברכת כהנים ע"י נשיאות כפיים נעשים חו"ב ג"כ אל לאה ע"ס ואמנם קיטור הדבר נבאר כאן ענין ג"ר שבה הוא באופן זה שהדעת דלאה נעשה מהדעת דז"ה שהרי כנגדו ממש עומדת כנ"ל חבל ב' מוחין דחו"ב דלאה הוא ממש ענין נשיאות כפיים דכהנים כמ"ה בכוונ' ברכת כהנים והענין בקיטור כי כדי לעשות בלאה חו"ב שבה אז מגביה ז"ה ב' ידיו למעלה כנגד ראשו באופן שראשי האלבעותיו יהיו ממש נגבהים כנגד ראשו והאלבעות יד ימינו יהיו בלד ימין דדעת והאלבעות יד שמאל כנגד קו שמאל דדעת ואז ילאו האורות בסוד אור חוזר ממטה למעלה דרך קלוות האלבעות מבין הנפורניים כנ"ל ואז מתגלים שם ונעשה בחי' חו"ב דלאה מב' קלוות הדעת והם מתפשטים מהדעת ולמעלה בסוד אור חוזר ונמלאו שהם גבוהים מהדעת שלעולם כל בחי' חו"ב הם גבוהים מהדעת ומתחיל ההדרה הנז' לעלות ולהתפשט ממטה למעלה מב' דרדי הדעת והאר שבעשו ב' מוחין דילה הנז' אז חוזר ז"ה להשפיל ידיו למטה כדרכו שכבר נגמר פרוץ לאה ואין לו צורך להגביהם וכזה תבין ג"כ טוב טעם למה נשתנו זרועות ז"ה להיות נעים ונדיים ונפסקין משאר האברים ואין קו ימין ושמש שלימים מלמע' למטה בלתי הפסק ע"ד קו האמלעי והוא כדי שיוכל להעלות כשיראה ולהורידם ג"כ וכל זה הוא לצורך תיקון לאה ועוד יש בזה טעם אחר שהוא לצורך ז"ה עלמו כדי שלא יינקו הקליפות ממנו כנ"ל:

שער רחל ולאח

(בע"ח שער ל"ה)

פ"א. ואחר שביארנו ענין רחל ולאח נבאר עתה ענין ב' איך נרמזו בכ"מ. הנה דהע"ה המר הודיענו ה' קלי ומדת ימי מה היא וכו' כי הנה דהע"ה הוא מן המ' כנז' בסבא דמשפטים דהו יתיב בעלמא דנוק'. גם מנינו שהיה מן לאה בסוד משיח בן דוד הבא מיהודה בנה דלאה ונמלא שהיה נשרש בב' ולכן ראה

לחקור ולידע בחכמה ולהבין בחי' בו נשים אלו שהם לאה ורחל איך מליאותם וז"ס הודיענו וכו' הודיענו בחכמה כדי שידע בחי' קלי ומדת ימי שהם לאה ורחל שבהם חלויים קלי ומדת ימי שמהם נמשך חיותי ולהיות שרחל היא תחתונה שהיא מ' אחרונה שבי"ס דאלו' וגם שהיא עומדת ברגלי ז"ה כנגד נה"י שבו כנ"ל לכן קראה קלי לשון קץ וסוף. וללאה קראה מדת בסוד מ"ס בכוונת בשכמל"ו שלה לוקחת הארת ד' מוחין דז"ה שהם ד' הוי"ו"ת והם מלובשים תוך נה"י דאימא שסודם ד' שמות אהי"ה ולהיה לוקחת ד' אלפיון שבהם ונעשים ד' מוחין שבה והנה ד' אלפיון הם בנימט' מד"ת כנ"ל וזהו ומדת ימי מה היא. והנה דהע"ה היה מסתפק לדעת כמה בחי' ושינויים יש בין רחל ללאה ורצה לדעת סיבתם וה' מהשאלות שהיה שאל דהע"ה הוא לידע ענין ה' שנת"ה בכוונת בשכמל"ו שהכתר דלאה היא בחי' ד' אלפיון ד' שמות אהי"ה הנז' בהיותם פשוטים רק שכל ה' כלול מארבעתם ונמלא שהם ט"ז אותיות ונמלא כי כתר דלאה הם י"ו אותיות בלבד אמנם כתר דרחל הם שחר האותיות של ד' שמות אהי"ה הנז' שהם ד"פ ה"ה שהם גי' פ' כמנין וע"ד אותיות. וז"ס ומדת ימי מה היא כי לאה הנקרא' מדת ימי למה היא כמנין ה"ה שהוא ט"ז אותיות בלבד רחל הם פ' אותיות בכתר שלה והייתי רוצה לשאול מה חדל אני שאני מבחי' לאה כנודע ואני חדל וגרוע מבחי' רחל ולמה היה כך. גם רמז באומרו מה היא למה שמ"ה כי ז"ה הוא הוי"ה דמילוי לפיון גי' מ"ה והנה יש בו ב"פ מ"ה ה' מהחזה ולמעלה שיש בו מ"ה ה' כדי להוסיף ממנו את לאה מאחוריו ושם מ"ה ב' להוסיף את רחל מהחזה שלו ולמטה ונמלא שלה ילאת מבחי' שם מ"ה גמור כמו שיש לרחל מ"ה אחר ה"כ כיון שהם שוות בענין זה דמ"ה ה"כ איך נשתנו בענין ה"ט"ז אותיות משא"כ ברחל כנ"ל וז"ס ומדת ימי מ"ה ה"ה שמאח- שהיא מ"ה למה היתה ה"ה ועוד יש שאלות אחרים רמוזים בפ"ז בענין לאה ורחל ושבתים:

פ"ב גם בזה יובן ענין אדה"ר שהיו לו ב' נשים חוה הראשונה הנק' לילית וחווה אשתו הב'. והענין הוא כי אדם הא' הוא דמיון ז"ה והנה ז"ה יש לו ב' נשים שהם לאה ורחל וכבר ביארנו כי לאה היא דינין קשים מאד מפני שהם אחרונים דאימא ועוד שהיה עומדת למעלה במקום הסיתום אבל רחל היא נמתקת שהיא במקום הגילוי של החסדים והנה ז"ה נק' אדם כי הוא סוד הוי"ה דמילוי לפיון שעולה בגי' מ"ה והד"ס ונודע שהפשוט של הוי"ה הוא העיקר כי המלוי הוא בחי' הנוק' לפי שכולה דינים ומלוי בגי' אלהים גם נק' מלוי לפי שכל כח הנוק' ועלמות אורותיה וכחותיה כולם גנוזים תוך ז"ה כי עטרה דגבורה היה תוך ז"ה ואח"כ יולא חוץ ממנו באופן שהנוק' היא מלוי דז"ה כי המלוי הוא בסוד העובר הממלא תוכיות בטן אמו ולכן המלוי הוא בחי' הנוק' והנה מלוי דמ"ה הוא בגי' י"ט כשתסיר אותיות הפשוטות

הפשוטות שהם גי' כ"ו ישאר המלוי י"ט בני' חו"ה וכזה
 תבין איך חוה היא אשת אדם והיא כשר מבשרו ממנו.
 וכבר ביארנו במ"ה כיו"ה יש בו ב' בחי' הא' היא מהראש
 עד החזה ושם יש לו בחי' היסוד הא' אשר בו מזדווג
 עם לאה וחליו האחרון מהחזה ולמטה שם מקום
 החסדים המגולים ונמלא שיש לו ב' שמות דמ"ה דאלפי"ן
 וכנ"ל בפ' הודיעני ה' קלי ומב' יולאים ב' מלוויים שכל
 ה' מהם בני' חו"ה והאמנם חוה הא' היא בחי' לאה וחוה
 הב' היא בחי' רחל. והנה להיות כי בחי' לאה הם דינים
 קשים מאד לסיבות הנ"ל העפ"י שם למעלה בעולם
 עליון דלמי' היא בחי' קדושה גמורה עכ"ז בעולם זה
 התחתון שהוא חומרי לא יכלה בחי' לאה ללאת ממותקת
 בסוד הקדושה בעת בריאת אדה"ר וילאת בחי' דינה
 קשייה בסוד קליפה וזהו בחי' לילית חוה ה' שהיתה
 מזדווגת עם אדם קודם שנבראת חוה ב'. ואח"כ ילאת
 חוה ב' ממותקת וזו נשאר' לאשת אדם והאחרת נסתלק'
 כי היתה עדיין מעורבת בקליפות כתכלית אשר לכן נק'
 חוה הא' לילית אמנם אחר כך כשבה יעקב אשר
 שופריה מעין שופריה דאדם הראשון ותקן פגם
 העריות של אדם הראשון כנו' בס"ה פרשת קדושים
 וגם בפ' תולדות בענין הברכות שלקח במרמה
 מעשו אחיו אז לקח ב' לאה גם רחל שאז נתמתקה לאה
 והיתה בסוד הקדושה ונסתלקה מהקליפה וז"ס מ"ס
 רז"ל ע"פ ועיני לאה רכות רכות מדמעות שהיתה בוכה
 על שהיתה עתידה להיות בחלקו של עשו וע"י דמעותיה
 ותפלוהיה נתמתקה ואז נתנה בחלקו של יעקב והבן זה.
 והנה ז"ס מש"ה בענין אדה"ר ויאמר האדם זאת הפעם
 עלם מעלמי ובשר מבשרי וכו' ובתי' אמרו כי הם ב'
 נשים חד גרמא וחד בשרא וכו' והענין הוא כי לאה היא
 הנק' עלם שהיא דינה קשייה בעלם. ועוד כי היא בחי'
 הכלל שהרי לאה מקומה היא באחורי הכלעוה שהם
 עלמות. אבל רחל היא כשר מבשרו דינה רפוייה במקום
 גילוי החסדים. והמשך דברי אדם הם כך כי הנה ב'
 נשים היו לו הא' עלם והב' בשר אבל לזאת הב' הנק'
 בשר יקרא אשה ולא לראשונה שהיא עלם ואינה עדיין
 נמתקת כנו' ואח"כ נמתקה בזמן יעקב בסוד לאה
 כנ"ל טעם הדבר ואמנם טעם אומרו שהב יעקב את
 רחל מלאה הטעם הוא לב' סיבות הא' היא כי הנה יעקב
 התחתון אשר בעה"ז לא היה עדיין משיג בכל מליחות
 פרוף ז"ה רק מכנגד החזה ולמטה שהוא מקום
 רחל ולכן אז ויאהב יעקב את רחל ולא כתיב ויאהב
 ישראל שהוא זעיר הנפין כי לו יש ב' רחל ולאח אבל
 יעקב אהב את רחל שהיא תחתונה כמוהו שהיא עלמא
 דאתגלייה אבל לאה היא עלמא דאתכסייה שהיא סוד
 נורת הדל"ת שבקשר תפלה של ראש כמ"ה ולכן לא היה
 יעקב יכול להזדווג עמה שעדיין לא היה משיג עד שם
 וז"ס מ"ס בס"ה פ' וילא דקנ"ב שלאח ורחל תרין עלמין
 הם בסוד מן העולם ועד העולם זו שנין דעלמא
 דאתכסייה וכו' כי הנה מבח המ' דאימא שכדעת ז"ה

ילאת לאה מאחוריו בסוד ד' שבקשר תפילין דראש כנ"ל
 ולהיות לאה מבחי' אימא לכן ז' שנין דילה אתכסיין
 והז' הם כחב"ד ס"ג ושליש ת"ת עד החזה רז"ה כי חלו
 הז' בחי' היו מכוסים בלתי גלויים ליעקב קודם שנק'
 שמו ישראל כנו' שאז השיג כל פרוף ז"ה הנק' ישראל
 כנודע וזהו ג"כ מ"ס בס"ה פרשת וילא קנ"ג ב' ע"פ
 וירא ה' כי שואה לאה מהבא דסני ב"כ עריון דאימיה
 פי' כי לאה נמשכת ממ' אימא שהיא המו דיעקב.
 ודע כי אימא נק' מ"י וכשמתפשטת כאן בבחי' לאה
 שהם אותיות אל"ה נעשה אלהים לפי שבחי' עליונה
 דאימא נק' מ"י אבל מחטי ת"ת ולמטה המתלבשי' בז"ה
 כנודע נק' אל"ה וחיבור הכל יחד נק' אלהים. והנה
 אלה כנו' נעשה ממנו בחי' לאה כנו' וז"ס מ"ס בסבא
 דמשפטים דק"ה ע"פ מי אלה כעב תעופינה ע"פ
 ותבין דבריו ע"י מ"ס כאן. ודע כי לאה יש לה תמיד
 פרוף שלם כמו שיש לז"ה ושיעור קומתה הוא מכתר
 רז"ה עד חזה שלו ועמש"ל שהתחלת' מהדעת רז"ה ול"ע
 ואפשר שיוכן עם מ"ס במ"ה וכבר נת"ל שיקוד אימא
 הוא מתפשט עד החזה רז"ה אשר שם בחי' הדדים רז"ה
 אשר נעשו מבח הלירים והדלקות שיש ביקוד אימא
 אשר שם וז"ס הדדים רז"ה. והנה גם יסוד לאה הוא
 שם מבחוץ כנגד דדי ז"ה גם ידעת כי בחי' חטי ת"ת
 עליון רז"ה היה בתחילת בחי' יסוד כמ"ה בענין הגדלת
 ז"ה שהיה מו"ק וחג"ת שלו נתעלו ונעשו חב"ד ונה"י
 נעשו חג"ת הרי היסוד נעשה ת"ת וה"כ נמלא שיש שם
 ג' בחי' דיקוד במקום ה' יסוד דאימא ויסוד דלאה
 כאשר תחזור עם ז"ה עלמו להיות עמו פכ"פ להזדווג
 בו ויסוד רז"ה הנק' עתה ת"ת כנ"ל ונמלא שיקוד אימא
 ויסוד לאה הם מתחברין ב' יחד ונעשים רחס ה' להזדווג
 בו יסוד רז"ה עלמו זה הנק' ת"ת כנו' וז"ס בס"ה
 מהבא דסני בר נש עריון דאימיה ממנו כפשוטו
 ודע שפעם אחרת שמעתי ממורי זלה"ה כי בחי' לאה
 כשמזדווגת עם ז"ה עלמו הוא מזדווג ע"י הדעת שלו
 ממנו וז"ס והאדם ידע את חוה אשתו כי זווג זה הוא
 ע"י הדעת שלו וזווג זה הוא בטמירו ולכן אתכסייה
 בקדמיותה מיעקב ולא ידע שהיתה לאה עד הבקר והבן
 זה ול"ע לתרץ איך מתיישבים ב' שמועות חלו ואפשר
 שהיסוד זה עליון שהוא ראש ת"ת שם יש לפעמים בחי'
 דעת רז"ה כשיורד שם כנודע ול"ע. ודע כי גם מרע"ה
 אשר אמרו עליו בזוהר שהשיג עד בינה אינו אלא בלאה
 זו שנמשכת ממ' רבינה ונעשית ד' קשר של תפילין וז"ס
 מ"ס רז"ל וראית את אחורי מלמד שהראהו קשר של
 תפילין גם עניינו לומר כי לאה העומדת בקשר דתפילין
 היא רואה את ז"ה שהיא עומדת. ופניה כלפי אחורי
 ז"ה כנ"ל והנה משה הוא בלאה וזהו וראית את אחורי
 והדברים מובנים:

אמנם הסיבה הב' למש"ה ויאהב יעקב את רחל הוא
 מוכן במש"ה עור בעד עור וכל אשר לאיש
 יתן בעד נפשו פי' כי האיש הזה הוא ז"ה ויש לו ב' נשים
 שהם

שהם לאה ורחל והנה לאה היא בחי' עור כמ"ס אך רחל היא נפשו ממש ולכן ז"א יתן עורו בעד עור לאה באהבתו אותה אמנם יש יתרון לרחל על לאה כי כל אשר לאיש הנו' יתן בעד נפשו שהיא רחל ולא יספיק בעורו בלבד שיתן בעדה. והנה נבאר טעם למה לאה נק' עור ורחל נפש והענין הוא כמס"ל כי רחל היא נוק' המיתות דז"ה והיא בת זוגו ממש לפי שהיא מכלל העשר נקודות הכוללים עולם האלי' והיא מ' האחרונה שבהם הכל לאה עיקרה היא מהאחוריים דהימא שנפלו שם למטה במקום הזה ואיננה אשה לז"ה רק בדרך השאלה לבד בהיותה נופלת כאן למטה נדבקה בעורו של ז"ה. אבל רחל היא נפשו כי המ' היא נפש וז"ה הוא רוח כנודע עוד יש טעם אחר כי הנה מקום לאה הוא למעלה במקום האורות הסתומים שהרי יסוד הימא מגיע עד החזה ולכן ההארה שלה אינה אלא בחי' עור כמ"ס בענין לורת ד' דקשר דתפילין של ראש שהיא לאה ואינה רק בחי' עור אבל רחל שהיא תפלה של יד יש בה עור הבתים וגם מוחין ממש כסוד הפרשיות יע"ש. והענין בקיבור הוא כי לאה שהיא כנגד מקום הכיסוי של האורו' דיד עוברת הארה מועטת דרך עור דז"ה ולחוז חליה מן המוחין שלו ולא מן המוחין עלמין אלא מהלבושי' והכלים שלהם שהם כה"י דהימא ולכן נרמזת בד' דקשר דתפילין של ראש שהיא דלה ועניה ומה שלוקחת לורת ד' כנגד ד' מוחין אינה רק הארה בעלמא דרך העור וענין עור הוא ע"ד שביארנו ואחרי עורי נקפו זאת וע"ש איך הארות הפנימים מכיס זה בזה ומספר הכחותיהם הוא כמנין עו"ר ויולא לחוץ ולכן נק' עור ונבאר כאן יותר ונאמר כי הנה כה"י דאבה עומדים מלובשים תוך כה"י דהימא בראש ז"ה ואו"ה הם ב' אותיות ה' דהוי"ה שהם י"ה ומכיס זה בזה אבה הפנימי באימא שהיא חילו' כדי להוליך אורותיו לחוץ ואז נעשה יו"ד פ' ה"ה הם כגימ' ק"ך אח"כ מכיס ג"כ הארות הימא ה"ה בוא"ו שהוא ז"ה ללאת לחוץ והם גי' ע"ה אח"כ אורות וא"ו מכיס בה"ה שהו' ז"ה בלאה החיטוב' הם בגי' ע"ה ובין כל האורו' הם סך גי' רע"ו כמנין עו"ר הרי איך לאה בחי' הארותיה הם כמנין עו"ר ויולאים דרך עור ז"ה וז"ש עור בעד עור כי עור הנק' לאה עובר הארתה דרך עור דז"ה אבל רחל שהיא כנגד אורות המגולים פשוט הוא שהאורות המגיעים לחלקה שהיא עטרה דדעת דגבורות וכן שאר המוחין אינם ניהנים לה אלא בבחי' מוחין ממש וכמלאה שכל מה שיש לז"ה יש לרחל וזהו וכל אשר לאיש וכבר ידעת שרחל נק' נפש וז"ה נק' רוח. גם נוכל לומר כי ב' פעמים עור הנו' כאן הם לאה ורחל שגם רחל הארתה עוברת דרך עור ז"ה ולחוז וכוונת הפסוק לומר כי ב' הם בחי' עור והם שוין בזאת הבחי' שהארת ב' יולאה להם דרך עור ז"ה אך עכ"ז יתרון יש לרחל מלאה כי כל אשר לאיש ז"ה שהם מוחין ממש יתן בעד נפשו רחל ע"ד הכ"ל. ונחזור לענין כי ז"ה ויהאב יעקב וכו' שהיה אהב ז"ה לרחל יותר מלאה כי לזו נותן מוחין

ממש ולזו הארה בלבד כנו' ואעפ"י שכפי האמת שהכתוב מדבר בז"ה הל"ל ויהאב ישראל את רחל כי ז"ה הוא ישראל ואינו יעקב כנ"ל אבל הענין הוא כמ"ס סיבה למ"ס רז"ל שיעקב הוא בחיר שבאבות והטעם הוא כי הנה בתחלה היה יעקב כסוד יעקב הנעשה מאחוריים דאבה שהוא עליון מאד ולא די זה לא שאח"כ ע"י מעשיו עלה עוד ונמשכ' לו נשמה מז"ה ממש הנק' ישראל ולפעמי' משמש כסוד יעקב ולפעמי' כסוד ישראל ולכן הקורה אותו יעקב אינו עובר בעשה לסיבה הנו' אך אברהם ויחזק הם בחי' חו"ג דז"ה והם בחי' פרטיו' שבז"ה ואינם פרטוף גמור לבדו ולכן נק' יעקב בחיר שבאבות גם לכן הקורה לאברהם אברם עובר בעש' שאות ה' שנתוסף באברם היא בחי' ה"ה שלעולם אינם משתנים ואינם חסרים אמנם בחי' פרטוף ישראל או יעקב משתנה כפי הזמנים נמלא שגם הכתוב ויהאב יעקב אפשר שמדבר בז"ה עלמנו שגם הוא בהיותו כסוד ו"ק לבד הוא כדוגמת יעקב ובגדלות נק' ישראל וז"ה לא יעקב יאמר עור שמך וכו' פי' שבקטנות ז"ה יש לו מוחין דקטנות מבחי' שם אלהים כנ"ל שבזמן הקטנות אין לו רק ב' מוחין שהקטן אין בו דעת שהוא מוח השלישי רק חו"ב והם ב' שמות אלהים עם יו"ד אותיותיהם שהם גי' יעקב ובזמן גדלותו אז נק' ישראל לפי שנכנסין המוחין דגדלות ורוחין את המוחין דקטנות למטה כנ"ל וז"ש כי שרית עם אלהים וכו' כי שורה עמהם ויכול לדחות למטה והבן זה היטב:

פ"ג ועתה נבאר בחי' התקשרות שיש בין לאה ורחל וכו' ית' כמה פסוקים וכמה מאמרי רז"ל. והנה רז"ל אמרו ע"פ עקב ענוה יראת ה' מה שעשתה יראה עטרה לראשה עשתה ענוה עקב לסנדלה פי' הדברים כי ב' נשים אלה דז"ה שהם לאה ורחל המה נק' ענוה ויראה. ואמנם רחל היא הנק' יראת ה' כמס"ה ראשית חכמה יראת ה' שהיא ראשית כל הספי' מתתא לעילא והיא פתח לכולן והיא נק' אשת חיל יראת ה' שה"ס ושמתו כדכ"ד שמשותף שהם בגי' חיל. אבל לאה נק' ענוה לפי שהיא למעלה באחורי רישה דז"ה וגודע שהענוה ניכרת באדם בהשפיל ראשו וכופפו למטה כגד בני אדם מפני ענותותו שבו ונכנע לפני מי שגדול ממנו. וז"ס פ' והאיש משה עניו מאד כי נת"ה במ"ה שמשה לקח את לפורה והיא ה' מד' בחי' שיש בלאה וכולם נק' לאה על שמה וא' מהם לפורה שהיא ג"כ עומדת למעלה כנגד הדעת דז"ה והרי נת' איך משה לקח מדת הענוה העליונה. אבל רחל שהיא תחתונה הקטנה הנק' יראת ה' זוטרתי היא לגבי משה כסוד שם הגדולה לאה ושם הקטנה רחל. וז"ש רז"ל ע"פ ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה אותו אעו יראה מילתא זוטרתי היא וכו' וכבר נת"ל שלא יולאת מהארת מ' דהימא המהלבשת בז"ה כסוד מוחין ואמנם כה"י שלה נעשים לבושים לג' מוחי חב"ד דז"ה אמנם מ' דהימא אינה משמש' לז"ה כלל. וז"ס מ"ס רז"ל על

על ענין הז' רקיעים אשר התחתון הוא וילון ואמר וילון
 אינו משמש כלום לא מוטיא ערבי' וככנס שחרית, והענין
 הוא כי הרקיע הו' הנק' רקיע סתם אשר בו קבועים
 חמה ולבנה כוכבים ומזלות כמ"ס רז"ל הנה הוא בחי'
 יסוד התבונה שהוא הנק' רקיע ככ"מ והוא ו' זעירה
 בסוד נוטה שמים כיריעה וכו' קבועים חמה ולבנה
 וכו"מ לפי שכל ההארות כולם יולאות משם כנודע כי
 חמה ולבנה שהם זו"ן הם קבועים בו ומשם הם יונקים
 זה מהחסדים וזה מהגבורות העומדים בדעת המלוכש
 ביסוד זה התבונה, וכן הכוכבים הם בחי' החסדים
 היוולדים משם ונופלים תוך היסוד דז"א כנודע ומכים
 שם בכח ומתפורין ונעשים ניולות דקים והם סוד
 הכוכבים המאירים וזהו סוד ומלדיקי הרבים כוכבים
 לעולם ועד כי מלדיקי הרבים שורשם מהיסוד הנק'
 לדיק והם מקבלים הארת הכוכבים של החסדים שבתוך
 היסוד ומאירים כמותם:

וגלעד' ששמעתי ממורי ז"ל שהמזלות הם נקבות
 והם ניולות הנעשות ביסוד מנפילת הגבורות
 גם הם מלמעלה עד היסוד דז"א ומכים שם ומתפורים
 ונעשים ניולות, והנה המ' התבונה הוא הנק' וילון
 אינו משמש כלום לז"א אמנם מאיר הארתה ומוטיאה
 לחוץ לצורך לאה שעומדת מחוץ לז"א וא"כ מאחר שלא
 יולאת מבחי' מ' זה של התבונה אשר היא בחי' עטרת
 היסוד שבה כנודע וזכור זה ה"ב נמלא כי מקומה הוא
 בדעת ז"א כי שם מקומה העיקרית וגם לאה היוולדת
 מהארתה מוכרח הוא שמשם יתחיל שיעור קומתה
 מבתר שבה עד למטה עד החזה כנ"ל, והמנס רחל
 מתחיל הכתר שלה מהחזה ולמטה עד סיוס רגלי ז"א
 ממש כנ"ל באופן כי בסיוס רגלי ועקבי לאה משם
 מתחיל כתר רחל למטה מרגלי לאה, וז"ש רז"ל מה
 שעשתה ענוה שהיא לאה עקב לסנדלה ר"ל רגליה
 עשתה יראה שהיא רחל עטרה לראשה כנו' אבל עדין
 לריק ביחור כי מלשון רז"ל נראה שהעקב עלמו דענוה
 נעשה עטרה ליראה ולא אמרו שהעטרת דיראה היא
 תחת עקב דענוה ולכן לריק לבאר הענין יותר בפרטו'
 כי הנה כפי הנ"ל נמלא כי מראש כתר דלאה עד סיוס
 רגלי רחל הם ז"ס דעת חנ"ת נה"י כי המ' דז"א היא
 עצמה שורש רחל כנודע ומתרחו' היה שב' נשים אלו
 האחת אהובה רחל והאחת שנואה לאה לא יוכל להסיר
 חלק השנואה בעבור האהובה כי חלק כחלק יאכלו
 ב' וירשו מקום בעליהן ז"א שיה בשוה ותקח לאה ג"ס
 וחלי שהם דעת וחו"ג וחלי עליון דת"ת ורחל תקח
 מחלי דת"ת ולמטה עד סיוס היסוד ג"ס וחלי האחרות
 אמנם אין הדבר כן לא שלאה לוקחת שליש עליון דת"ת
 זעיר אנפין עד החזה אך רחל לוקחת ב"ש תחתונים
 דת"ת זעיר לבתר שלה כנ"ל ושם נת' טעמים רבים
 לזה והאחד מהם הוא שבחזה נשלם יסוד הבינה ולכן
 משם ולמטה שאורות החסדים הם בגילוי נבנית רחל
 מאחורי ז"א כנ"ל והנה בזה תהיינה לרות זו לזו ותפול

ביניהם קנאה על הדבר הזה ולכן מה עשה המאלי
 העליון עשה באופן שליש העליון דת"ת יהיה כולו
 ללאה ושלש התחתון כולו לרחל אבל שליש האמצעי
 יהיו הב' החיות משתמשות בו בשוה ויהיה ברשות
 ושותפות ב' כי לומר שיחולק שליש האמצעי לב' חלקים
 ח"א כי כולו בחי' ח' ואינו מתחלק אבל יהיה כתר
 דרחל עולה עד שם ורגלי לאה יורדין עד שם ומתלבשי'
 רגלי לאה תוך כתר רחל כשיעור כל שליש האמצעי בלבד
 והרי ב' משתמשות בו בשוה וז"ס מה שעשתה ענוה
 וכו' שהם רגלי לאה מהן עצמן נעשית הכתר דרחל
 שהיא היראה, אמנם דע שיש פעמים שלוקחת רחל כל
 מקום אותו שליש האמצעי ואין רגלי לאה מתפשטין תוך
 כתר שלה כשיעור ההוא וז"ס מ"א בכונת ק"ש בפ'
 והאבת את ה' הלהיך שריק לכיון לתת ב' אורות לרחל
 כמנין והאבת שהוא גי' ב"פ או"ר ורחל נק' ח"ת כמ"ל
 בענין מ"ס רז"ל אתין וגמין ריבויים הם וזהו והאבת
 את ר"ל שתאהב לרחל הנק' ח"ת והוטיאה כלשון אהבה
 ע"ד ויאהב יעקב את רחל כי האהבה היתירה היא
 שנתן לה חלק יותר על לאה כנו' והם ב' אורות אלו
 כמנין והאבת ואורות אלו הם בחי' ב"ש תחתונים
 דת"ת כנו' ולפי שהשליש העליון הוא במקום הסיתוס
 אבל אלו הב"ש הם במקום הגילוי שמאירים החסדים
 לבן נק' אור וענין זה נתב' היטב לעיל בענין כתר זה
 דרחל שהוא ב"ש דת"ת דז"א שהם ב"פ או"ר ע"ש בסוד
 ושמתו כ"ד כ"ד שמשותף אבל לאה הבתר שלה אין
 בו רק אור ח' כנו' שם באורך וית"ל ונמלא שיש זמן
 שלוקחת רחל ב"ש לבדה ויש זמן כי שליש האמצעי
 בשותפות העפ"י שלעולם הוא שלה עכ"ז יש זמן שגם
 לאה מתלבשים רגליה בכתר שלה בתוכו ממש כשיעור
 זה האמצעי בלבד אמנם לעולם שיעור כתר הוא
 ב"ש וס"פ ותגוב רחל את התרפים אשר לאביה פו'
 כי מקום שליש האמצעי שלפעמים לוקחת אותו רחל
 לה לעצמה בלבד דרך חטיפה וגניבה נק' תרפים כי
 לבן הוא סוד לוכן העליון שהוא אבא עלאה ולו ב'
 כנות שהם לאה ורחל כנו' בס"ה פ' ויטא ע"פ וללכן ב'
 כנות ע"ש ולפעמים גונבת רחל מלאה מקום האמצעי
 הנק' תרפים ולוקחתו לה לבדה כי ממון אביה הוא זה
 ואינה נותנת ממנו חלק ללאה אחותה והנה ענין תרפי'
 הוא לשון תורף שהוא מקום הערוה כמו בית תורפה
 הנו' בגמ' והם בחי' בא רגלים דלאה המתלבשין תוך
 כתר רחל כנו' ולכן אמר תרפים לשון רבים שהם ב'
 רגלים וביחור הענין הוא שהנה מקום פתיחת היסוד
 דתבונה תוך ז"א הוא שם בחזה שלו כנ"ל ונמלא
 שגילוי ופתיחתו הוא שם בשליש האמצעי וזהו פתיחת
 וגילוי בית התורף אשר שם אל התבונה ואמנם ענין
 גניבת רחל את התרפים ואיך עי"ז לא הוגד ללכן
 שברח יעקב הענין הוא במ"א בדרוש בלק וכלעם
 ועזא ועזאל ושם נת' שהנה מקום זה הוא בחי' עץ
 הדעת עו"ר שבו חטאו אדם וחוה כי שם מקום גילוי

החסדים

פ"ד גם ענין זה ה"ס חטא אדה"ר בעץ הדעת טו"ר
 כמש"ל כי זהו מקומו והוא עלמו מ"ס רז"ל
 שהחטא היה שחטא ענבים ונתנה לו פי' הענין הגה
 אלו העקביוס דלאה הנכנסים בכתר רחל הם בחי'
 ענבים שהם בגימטריא עקב בסוד עקב ענוה כנ"ל
 והיין שבענבים הם הדינים שבעקביוס האלו כנ"ל
 ונודע שאין החילוניס ניוונים אלא מפסולת היין
 ומהשמריס שבו שהם שירי הדין הקדוש והנה זה השפע
 שיונקים החילוניס הוא הדין הקשה והוא יין עכור מלא
 שמריס והוא בלוע תוך לו עקבי לאה דוגמת היין הבלוע
 תוך הענבי' וחוה סחטה אות' הענבי' וכוונ' היתה שע"י
 הסחיטה ההיא ילאו השמרי' הבלועי' שם ומהם שחו אדם
 וחוה מהיין ההוא כוס התרעלה חלק החילוניס הנק'
 סטרה דמותה ולכן נענשו בענין המיתה וגרמו עליהם
 מיתה והבט נה וראה כי ענבים בני' עקב כנ"ל ולכן
 אין הענבים נדרכים להוליה מתוכם יונס אלא ע"י
 העקביוס וענבים אלו הם בלשון רבים שהם ב' עקביוס
 הנו' אשר כל ה' מטס נק' אלהים להיותו דינין :

והנה ב' רגלים הם ב' שמות אלהים שהם ג"כ גי'
 ענבים והם גי' עקב כי אלהים שהוא שורש הדין
 בבחי' ענבים ובתוכו גנוז היין ומובלע בתוכו ולפי
 האמת כיון שהם ב' שמות אלהים וגם ענבים מיעוט
 רבים ב' למה הם בני' עקב שהוא לשון יחיד, אבל
 הענין הוא כי להיותם ב' העקביוס מובלעים בכתר
 דרחל כנו' מתאחדים ונעשים עקב ה' וזהו עקב ענוה
 ולא עקבי ענוה. ונלע"ד חיים ששמעתי ממורי ז"ל
 כי זהו ג"כ סוד מ"ס בזהר פ' תלוה ובס"ד דינין דנוק'
 תקיפין בשירותא ונייחין כסופא כי הנה בכתר דרחל שם
 הם עקבי לאה שהם תוקף הדינין כנודע והנה נת' ענין
 חטא אדה"ר איך היה בעץ הדעת שהוא בב"ש התחתונים
 דת"ת דז"ה שהם אורות מגולים של הדעת מבחי' הת'
 שבו וגם תבין מאמרי הזוהר שנראים חולקים זה עם זה
 שבמ"ה אומר שחטא אדה"ר היה בנוק' ויש מ"ס שהוא
 בזכר ויש מ"ס שהוא בכתר ששם חשך כנו' בתו' ובס"ה
 פ' בראשית והכל אמת שהוא כתר והוא דנוק' רחל והוא
 מקום החזה דז"ה וענין דשוי חשך בין כתר לעילת
 העילות נת"ה באורך כביאור חטא אדה"ר ובענין ד'
 שנכנסו לפרדס :

פ"ה גם נבאר סוד מ"ס רז"ל איתין וגמין ריבויין הם
 שהוא מדבר על ב' בחי' לאה ורחל והנה נת"ל
 איך לאה לוקחת מהמוחין דז"ה בחי' ד' אלפ"ן של ד'
 שמות אהי"ה שבלבוש נה"י דתבונה שבתוכם מתלבשין
 המוחין והם גי' מד"ת בסוד ומדת ימי מה היא כנ"ל
 והנה בתחלה לוקחת אותם לאה שהיא למעלה קרובה א'
 המוחין דז"ה ואח"כ יורדין ברחל וזהו ענין איתין וגמין
 שהם רחל ולאה הם באים מריבוי המשכת השפע אשר
 בז"ה כי מוחין שלו יולא מהם לחוץ ב' בחי' הנו' ולכן
 נק' ריבויים ע"ש שמתרכין ונגדלים ויולאין מאחוריו
 מתוספת וריבוי הארת המוחין שבו ויולאין ב' ריבויין הנו'
 שהם

החסדים דדעת דז"ה בחזה שלו ולכן שם יש יניקה
 ואחיזה אל החיולו הנק' רע בעלם משא"כ למעלה
 שהאורות מכוסים והנה הארת החסדים האלו המתגלות
 ויולאות א החיולו הוא ע"י אותם הרגלים דלאה הנכנסין
 תוך כתר דרחל כנו' והם כנגד מקום פתיחת פי
 היסוד דתבונה כי כשהאורות יולאות מיסוד התבונה
 עד מחוץ לז"ה לעשות כתר לרחל כנודע אז על ידי
 התלבשות רגלי לאה תוך כתר רחל האור מתמעט
 ונחשך והינו יכול ללאת ולעבור האור ההוא עד לר'
 פני רחל כנודע שהיא עומדת אב"ה עם זעיר ובתחלה
 האורות פוגעין באחוריה ואח"כ משם עוברין עד
 הפנים שלה ולהיות העקביוס דלאה שם כאמלע כתר
 שלה איננו עובר האור עד פני כתר רחל שאלו הב'
 עקביוס דלאה מפסיקים והם לוקחים האורות היולאות
 מבפנים ונודע שעקבי לאה הם דינין קשים וגמורים
 לגמרי כי הנה כל בחי' נ"ה הם דינים להיותם הקלות
 הקרובות לקליפות ובפרט שנק' לבר מגופא כנודע
 שנק"ה הם לבר מגופא ונוסף על זה שהם רגלי לאה
 שכל בחי' דינים קשים להיותה בחי' מ' דתבונה כנ"ל
 והתבונה עלמה היא נה"י דבינה שהם אחרונות שבבינה
 והבינה עלמה אמרו עליה כזוהר דינין מתעריין מינה
 ולא עוד אלא שלא עלמה היא בחי' אחרונים דמ'
 דתבונה ואינה בחי' פנים שהיא (נ"ל ש"ל ועוד שהיא
 עומדת) במקום סיתוס האורות דז"ה מהחזה ולמעלה
 ובפרט שאינם רגלים שלה אלא בחי' תחתונות שברגליה
 והם בחי' העקביוס כמ"ס בע"ה, והנה כפי כל
 הטענות הנו' נמלא שאלו העקביוס דלאה הם דינין
 גמורים ולכן יש שם מקום יניקה ואחיזה אל הקלי'
 וכמ"ס בדרוש בלק ובלעם עזא ועזאל שעזא ועזאל
 שרשם הם מבחי' ב' אורות הנו' שבאותם ב' רגלין
 ועקביוס דלאה שמשם יונקים החילוניס ולכן היה הולך
 בלעם אל הררי קדם אל עזא ועזאל כמ"ס בזהר כ"י
 דקודם שבה בלעם אל בלק הלך והסגיר עלמו אל הררי
 קדם אל עזא ועזאל וז"ש מן ארס ינחני בלק מהררי
 קדם וכבר נת' שם בדרוש בלק ובלעם כי בחי' בלעם
 היתה מהארה היולאת מאותם עקביוס דלאה הנבלעים
 בתוך כתר רחל אל החילוניס וזהו פי' בלעם ולכן
 היה הולך אל הררי קדם אלל עזא ועזא שיניקתם משם
 וכבר נת"ה שלבן הארמי אבי אביו של בלעם הוא עלמו
 נתגלגל בבלעם וממנו למד בלעם בן בנו מעשה כשפי'
 וחכמה הזאת כי זאת היתה חכמתו של לבן הארמי
 אשר שיבח את עלמו ואמר יש לאל ידי לעשות עמכם
 רע ע"ד הנאמר בבלעם כי ידעתי את אשר תברך
 מבורך וכו' וזהו ענין חכמת התרפים אשר ללבן אשר
 ע"י אלו התרפים היה משיג כל הארותיה וכאשר נכבתם
 רחל לא ילאו האורות ההם של עקבי לאה לחוץ אל
 החיולו להאיר להם ולא ידע כי כורת הוא באופן
 שהתרפים הם בחי' האורות היולאות אל החיולו מהתורף
 דתבו' שהוא יסודה המלוכש בחזה דז"ה :

שהם רחל ולאה ורחל היא הנק' ה"ת כנו' כזוהר דבכל
 אתר ה"ת היא נוק' וג"ס היא לאה והענין הוא כי מד'
 אלפי"ן הנו' שהם גי' מרת נחלקת הארה ההיא ומספר
 ג"ס מהאורות לוקחת לאה ומספר ה"ת לוקחת רחל וכ'
 בני' מד"ת כנו' והטעם לזה שמעתי ממורי ז"ל ושכחתי
 ואני מסופק מה שמעתי לכן הכתוב הנלע"ד שזהו מה
 שמעתי שהטעם שלוקחת לאה ג"ס אורות ממד"ת הוא
 כי הנה אורך התפשטות לאה בז"ה הוא ב"ס בקו ימין
 והס ח"ס וב"ס בקו שמאל והס כ"ג כי קו המעשי
 שהוא דעת הין למנותו כיון שאנו מונים קו ימין ושמש
 והנה הס ד"ס וכל ה' כלולה מי' הרי מ' ועוד שלוש
 עליון דת"ת שהם מספר ג' הרי ג"ס גם לעד"ן שמעתי
 כי הנה התחלת לאה היא מהדעת הכולל חו"ב וחו"ג
 ממש שהם זרוע ימין ושמאל דז"ה הרי ד"ס שהם מ'
 ושליש הת"ת ג' הרי ג"ס וכל שאר האורות לוקחתם
 רחל גם לעד"ן שמעתי טעם אחר שהנה ז"ה יונק
 מבחי' הפנים דנה"י דתבו' המתפשטת בתוכו כנו' אבל
 הנוק' שהם לאה ורחל יונקות ולוקחות מאחוריים דתבו'
 כי לטעם זה נק' דכו"ן (ס"ה זו"ן) קדם ואחור והנה עיקר
 תבונה הוא כנגד לאה שרחל היא מתחלת אחר שנגמר
 יסוד התבו' אשר משם ולמטה מתגלה יסוד אבא ונמלא
 שעיקר יניקת לאה היא מהתבו' ויונקת מבחי' אחוריים
 שלה כנו' והנה אחוריים דתבו' הוא ריבוע שס אהי"ה
 שהוא בחי' אחוריים כזה א' א"ה אה"י אהי"ה כי הוא
 גי' מד' וג"ס מאורות ההם לוקחת לאה ומאור ה'
 מהם ניתן לרחל הנק' ת' לסיבת היותה נגד ד"ס דז"ה
 תנה"י שכ"ה מהם כלולה מי' וי' מי' הרי ת' ועם מאור
 אחר שלוקחת ממד"ד אורות דלאה הם ה"ת ברחל ואמנם
 מאור ה' זה שלוקחת רחל מלאה הוא בחי' עקב ענוה
 הנ"ל שלוקחת רחל מלאה עקביו שלה בתוך כתר שלה
 והיא הארה מועטת כלולה בבחי' אור ה' בלבד גם
 לעד"ן שמעתי כי גם מ"ש רז"ל אינן ורקין מעוטין
 הוי"ן יוכן בבחי' ב' אלו הנו' כי הנה ח"ך ור"ק גי' ש"ך
 שה"ס הש"ך דינין הנ"ל והכוונה הוא כי בעת שליטת
 הש"ך דינין אז אלו הנוק' מתמעטות ואין להם הארה
 ימה שהיתה נערה נעשית נער חסר ה' שהוא בחי' ש"ך
 דינים אלו כמ"ה היטב ע"ש והבן :

פ"ו וראיתי לבאר כמה פסוקים בפ' עקב המתעסקי'
 מענין לאה ורחל כמ"ש בע"ה ואלו הם
 כתיב בעלותי ההרה לקחת לחו' האבנים לוחות הברית
 ואם תדקדק בהם תמלא שינויים רבים כי פ"ה נק' כב'
 שמות משותפים לוחות האבנים לוחות הברית ופ"ה לוחות
 לוחות האבנים בלבד או לוחות הברית לבד ופ"ה לוחות
 סתם בלי שם ליווי וכמה דקדוקים אחרים שיש הכל
 יתורנו בכלל דברינו כבר נת"ה כי בדור המדבר היתה
 נוק' דזעיר אב"ה עמו וכמשך זה עד זמן שנבנה ב"ה
 ה' שאז קזרו פכ"פ אפי' בימי החול ואמלא לא חטאו ישראל
 בעגל היו ראויים שאז יחזרו זו"ן פכ"פ כבזמן ב"ה וזה ע"י
 קבלת הלוחות ואמנ' דע שכל בחי' הלוחות ה"ס כ"ה ומ"ש

כס"ה ובסבא דמשפטים ע"פ והלוחות מעשה אלהים
 המה שהם אותיות וא"ו ה"ה לוחות שזו"ן שהם ב' אותיות
 אחרונות דהוי"ה שהם ו"ה הם עלמנן בחי' לוחות הין
 קושיא ממאמר זה שכבר נת' בס"ה ובחי' דהיהו בנלח
 ואיהו בהוד הרי כי זו"ן הם עלמנן בחי' כ"ה וכיאור
 הענין הוא כי הנה נודע כי קומת נוק' דז"ה הוא כנ"ה
 דז"ה כי ג"פ שיש בכל ה' מהם מתחלקים בה באופן זה
 ב"פ עליונים חו"ב שבה וב' אמלעים ח"ג שבה שהם גוף
 שבה וב"פ תתאין כ"ה שבה . ועתה כשעלה משה לקבל
 הלוחות רצה לקחתם מלד גוף דרחל שהוא כנגד ב"פ
 אמלעיים דכ"ה שלו אשר בחי' זו נק' לוחות האבנים
 ומלד כ"ה דז"ה אשר בחי' זו שלו נק' לוחות הברית
 שהנוק' נק' אכן כנודע והזכר נק' ברית כנודע ולהיותם
 מלד גוף הנוק' שהוא ת"ת שבה לכן ראשונה נכתב
 לוחת מלא ו' ראשונה בלבד כי הת"ת ו' ה' והיסוד ו' ב'
 כנודע בסוד ו"ו :

גם לסיבה זו לא אמר ב' לוחות לפי שכ"ה חדה אינון
 והם ב' פלגי דנופה כנ"ל ואינם ב' בחי' נפרדות זו
 מזו כי הנה הם שניהם מתחברים ונעשים גוף ה' שבה
 במקום ב"פ אמלעיים כנו' ואינם נפרדים רק בסופם
 בב"פ תתאין אשר גם בה נעשים כ"ה ב' ירכין נפרדים
 והנה כשנתנס לו השי"ת בתחלה כתיב ויהן ה' אלי את
 שני לוחות אבנים מלד גוף הנוק' כי משם מתחיל
 מלמטה למעלה שעדין היה בתחילת מ' יום שעדין
 לא למד התורה במרום אבל עכ"ז היה ממקום עליון
 שבה שהוא מלד הת"ת שבה ולכן כתיב כאן לוחות האבני'
 מלא ו' ה' שהוא ת"ת שבה כנודע אמנם ויהי מקץ מ'
 יום שאז ראוי לקבלם גם בבחי' כ"ה דז"ה שאז נק'
 לוחות הברית כנודע ואז יכול לעלות על לוחות הברית
 וכיון שאירע מעשה העגל לא ניתן לו רק ב' לוחות
 האבנים לוחות הברית שהם כמה פגמים ה' שהם בחי'
 ב' כפיירוד שהוא למטה כנ"ה שלה שהם ב"פ תתאין דילה
 אשר שם הוא נפרד לב' כנו' ולכן חסרו בא ווי"ן כולם
 שבלחת האבנים כי הם למטה בירכין דידה ולא למעלה
 בת"ת שבה כנודע ופגם זה הוא בבחי' הנוק' . עוד
 פגם אחר מלדו ג"כ שהיו לחות הברית וחסרה ו' ה'
 והושמה הב' שהוא למטה מלד היסוד מקום הנוק' ואז
 ויאמר ה' סרו מהר מן הדרך אשר לויתים לויתם כתיב
 והוא ענין אותה המלוא ה' שטום מרע"ה בפ' בא שנה'
 שם ויאמר משה אל העם זכור את היום שהם ערב רב
 הנק' עם סתם ושם בפ' זו נת"ה ענין מלוא זו שלא יאכל
 חמץ מה עניינה ע"ש :

והנה שם ביארנו כי ענין זה משה מעלמו רצה ללוות
 מלוא זו אל הערב רב לזכותם ולהכניסם תחת
 כנפי השכינה ולא כן ליוהו השי"ת רק קדש לי כל בכור
 וז"ש אשר לויתם אתה ולא אני ואומר סרו מהר מן
 הדרך הוא בחי' הדרך הבא מן היסוד אל המ' בסוד
 הכותן בים דרך וכמו שיש דרך ליסוד דז"ה במ' התחתונה
 רחל גם יש דרך עליון בדעת ז"ה במ' העליונה לאה ד

דאחר

דאחד ועל הדרך הזה אמר קרו מהר מן הדרך אשר
 לויתם כי חטא המסכה אשר עשו הוא למעלה בלאה
 כמ"ס . והענין הוא כי בעון העגל יש בו כללות פגם
 בזכר ובנוק' והנה סוד מסכה הוא למעלה בדעת אשר
 הוא מזדווג במ' העליונה לאה ועגל הוא ביקוד זעיר
 המזדווג במ' התחתונה רחל . ודע שעגל הוא בני'
 שם ס"ג ע"ס י' אותיותיו הם ע"ג וההו"ה עצמה כ"ו
 ועס ד' אותיותיו ל' יעלה הכל ק"ג ג' ע"ג' ע"ג' והמנס
 מסכה היא סוד קכ"ה קנטרין שהיו בו כמנין מסכ"ה
 כמ"ס רז"ל וה"ס קכ"ה זייני דמסאבותא דנחתי לעלמא
 מסטרא דחויא תקיפא דאטיל בנוק' והנה הם כוחות
 זכרים כנו' כס"ה פ' אחרי מות דע"ט ע"ה . והנה
 השי"ת לא הזכיר רק את המסכה שהוא בחי' הזכר כנוד'
 והטעם לפי שהוא חמוד יותר מפגם בנוק' ולזה אמר
 עשו להם מסכה ולא אמר עגל מסכה והנה חטא זה
 של העגל הוא גם למעלה בלאה בסוד ד' דהאד שכבר
 ידעת שנה"י דתבו' הם לבושין למוחין דז"ה והמ' דתבו'
 ילאה לחוץ בסוד קשר דתפילין בעורף אחורי הראש
 והיא סוד ד' רבתי דאחד והנה אין בה רק בחי' נקודה
 ח' כנ"ל . והמנס רחל התחתונה כל קבלת הארותיה
 אינם רק מהזכר ז"ה וממנו באים תמיד חליה וכל
 הט"ס תחתונות שלה להיות שבתחילת חלילותה לא
 ילאו חבל באו חליה בעת התי' בסוד הוספת לבד כנ"ל
 לכן יש בח ביד עוונות התחתונים לסלק תוספת ההוא .
 והנה כשאירע עון העגל ופגמו ברחל התחתונה ג"כ
 ונסתלקו אורותיה ר"ה המאיל העליון לעשות בנין
 חדש בעולם כדי שלא יהיה כח בתחתונים ע"י מעשיהם
 לנתון ולהרוס במ' התחתונה רחל וחשב למחות את
 בנין רחל וכל בנין המ' תהיה בלאה שהיה עליונה ותהיה
 בנויה בו"ס ממש מסוד או"ה ויחזרוה פכ"פ ע"ס ז"ה
 ובכן לא ישלטו עונות התחתונים עד המקום ההוא
 אחר שלא נבנית ע"י הזכר ז"ה ע"ד רחל רק על ידי
 או"ה עלמין ותשאר שלימה לעולם ולה תלך הלוך וחסור
 בעת הפגם כמו רחל וז"ש ראיתי את העם הזה והנה
 עם קשה עורף הוא ר"ל כי הגיע הפגם שלהם עד
 לאה שהיא קשר תפלה של ראש במקום העורף וז"ש כי
 עם קשה עורף הוא והנה מה שגרם זה הוא לסיבת היות
 לאה נקודה ח' בלבד שהיא אחוריים מ' התבונה והיגה
 בת י"ס ברחל וגם ברחל הע"פ"י שיש בה י"ס כיון שבאו
 לה הט' התחתונות ע"י תוספת כנודע הם מסתלקים
 בעת הפגם ולכן אמר הניחה לי והמסה את שמם היא
 רחל שם שלהם כי היא אמם והם בניה הנאחזים בה
 ברחל הנקר' שם כנודע . והנה זה השם איננו השם
 עליון הגדול שעל השמים רק התחתונה שהיא מתחת
 ז"ה הנק' שמים והנה היא רחל כנוד' ואז אתקן והבנה את
 לאה ע"י או"ה בנין שלם דו"ס גמורות ולא תוכל עוד
 ליהרס בעוונות התחתונים ועי"כ ואעשה אותך לגוי
 גדול ועלום כי בני ישראל להיותם מבחי' כ"ה דז"ה
 הנק' בני ישראל כנודע כי ישראל הוא ת"ת ובניו כ"ה

ולכן פגם מעשיהם נוגע עד שם ומסלק האורות חבל
 אתה שהוא מבחי' לאה ד' דאחד כמ"ה כס"פ וראית את
 אחורי לכן תהיה תהיה תמיד לגוי גדול בלי הפסק ופגם
 באשר יתוקן לאה ע"ד הנז' וענין משה שאמרנו שהוא
 משם ביאורו הוא כי הנה הדעת דז"ה מלך הימא בא
 מלובש ביסור' התבו' ומדעת זה היה מרע"ה והנה כנוד'
 בעורף היא לאה מ' התבו' ונמל' כי לדקו כל מהמרי הס"ה
 היך משה הוא מסוד הדעת ומסוד הימא ומסוד מ' ר"ל
 מ' דהימא והכל המיתו נמל' כי כוונת מאיל העליון
 היתה לבטל כל מליחות נוק' דז"ה התחתונה רחל ולעשות
 נוק' חדשה חל ז"ה מלך בחי' זו הד' העליונה לאה כלולה
 מי"ס גמורות וכבר אמרו רז"ל כי ברכה זו נתקיימה
 בזרעו של משה כמ"ה ובני רחביה רבו למעלה למעלה
 מס"ר והענין כי הנה ישראל גרמו שמלכות התחתונה
 רחל תחזור בבחי' נקודה אחת ונסתלקו הט"ס שבאו
 בסוד תוספת ונשאר כתר שלה בלבד הנק' נקודה אחת
 גם גרמו בז"ה עלמו שנסתלקו ג"ר שבו שבאו ג"כ בסוד
 הוספת ולא נשאר בו רק ו"ק לבד שבאו בעת האלילות
 בסוד שורש ועיקר כנ"ל והנה חלו הו"ק ה"ס ס' רבוה
 כנודע ובני משה רבו למעלה מאלו הס"ר שהם ו"ק
 דז"ה ועלו למעלה והיו במ' העליונה לאה העומדת
 למעלה באחורי הדעת דז"ה למעלה מו"ק ואז נבנית לאה
 גם כן בסוד פרטוף שלם ע"ד רחל כמו שחשב לעשות
 כמ"ס על ואעשך לגוי גדול וכמ"ה כמ"ה היך לאה ג"כ
 נעשיה פרטוף שלם הע"פ"י שלה היה שורשה רק נקודה
 ח' שהיא מ' התבונה בלבד וז"ס וראית את אחורי ופני
 לא יראו כי הנה השי"ת חשב לבטל כל בחי' רחל
 התחתונה לסיבה הנ"ל שכל עת שחוטאין ישראל בניה
 הנאחזין בה נפגמת ונחסרת ונשאת נקודה בלבד כי
 מסתלקין ט"ס התחתונות ובהבנות לאה ע"י או"ה שגם
 היא אינה רק נקודה ח' שהיא מ' דתבונה ובהבנות
 מי"ס גמורות ותבטל רחל התחתונה אז בני משה הבחי'
 ממנה יהיו לגוי גדול כי עוד לא יגע בהם שום פגם
 להחסירה כנודע וחשב לסיבה זו לתקן ולבנות את
 לאה הנק' אחורי ז"ה בסוד ד' דקשר דתפילין כמ"ס
 רז"ל ואח"כ להחזירה פכ"פ ע"ס ז"ה ומשה לא ר"ה בכך
 והקב"ה שמע אליו וקיים דברו ודברי משה ונתקיימו
 ב' ולא מחה לרחל התחתונה וגם את לאה זו העליונה
 שהיתה אז נקודה ח' בלבד תיקנה בי"ס בסוד פרטוף
 גמור חבל לא החזירה פכ"פ ע"ס ז"ה וז"ס וראית את
 אחורי זו קשר של תפילין שהתקן אמנם לפני שהוא
 החזרתה ע"ס ז"ה פכ"פ לא יראו ולא יהיה כך . אמר
 עוד ואפן וארד מן ההר וב' לוחות וכו' פיו באשר
 ירדתי מן ההר נסתכלתי וראיתי הפגם הגדול שעשיתם
 בזו"ן וכנגד הפגם שבז"ה אמר ואפן וארד מן ההר וב'
 לוחות הברית על ב' ידי פיו שחזר ז"ה להיות בסוד
 ו"ק לבד ובזה נמל' כי ב' לוחות הברית שהם בחי'
 כ"ה דז"ה אשר באו לז"ה ע"י תוספת כמ"ה ע"פ כונן
 שמים בתבונה כי נתעלו חג"ת ונעשו חכ"ד ונתעלו
 נה"י

והמנס' ב' נשים יש לו"ח מאחוריו שהם לאה ורחל ונודע
 שלאה היא בדעת דו"ח עד החזה ורחל מהחזה עד סיוט
 רגליו וה"כ נמלא כי כשנחלק ג' אורות הנז' שהם ג'
 בחי' שיש בחסדים דו"ח מלך תבו' ונחלק לב' ונמלא
 שלאה לוקחת הור' אחד העליון שבדעת ז"ח כי שם
 ראשה והתחלתה ורחל לוקחת ב' אורות התחתונים שהם
 ח' כחזה שהוא שלוש האמצעי ואור ב' ביסוד ז"ח שכל
 מקום זה הוא לרחל וז"ס מש"ל באורך ענין ב' אורות לו
 בס"פ ושמתו כד"ר שמשותף ע"ש ונמלא כפי זה
 שהכתר דו"ח ח' הוא שלם מג"פ אור הנ"ל שהם ג' כת"ר
 והכתר דרחל יש בו ב"פ אור שהם ב"ש הכתר לבד ולאה
 כתר שלה שלוש ח' כלבד שהוא הור' ח' לבד ומלבד זה
 היתרון שיש לרחל על לאה יש לה עוד יתרון אחר כי ב'
 אורות דרחל הם חסדים מגולים כנודע ואור ח' דלאה
 הוא במקום כיסוי החסדים וזהו טעם היות דיני לאה
 רבים על של רחל כנ"ל. ואחר שנת' ענינם נתחיל
 לבהר הפסוקים הדרס כי יהיה וכו' כי הנה חין ג' אורות
 הנז' יולחין לחוץ לבנות ולהקן פרטופי רחל ולאה רק
 בהיות ג"כ המוחין דו"ח דמלך חבא מלובשים בתוכם
 כנ"ל והטעם לפי שהמוחין דו"ח דמלך חבא הם הדוחין
 את החיטונים מלהתאחז בחסדים דו"ח המגולים מהחזה
 ולמטה אשר שם נק' עץ הדעת טו"ר שמשם יונקים
 החיטונים כנ"ל וכאשר חין אור המוחין דו"ח דמלך חבא
 נגלים חוץ לחזים החיטונים ולכן תמורת הנז' אורות
 שהם הנז' חלפי"ן דמילוי מ"ה הנ"ל אשר מתקנים את לאה
 ורחל באחוריו ז"ח הנה תמורת לו יולחין ג' מיני נגעים
 הנק' שהת' חו ספחת חו בהרת אשר מהם יניקת כל
 החיטונים וחין שם נעשה פרטופי לאה ורחל והבן זה
 וזכרהו שאין נעשים פרטופי רחל ולאה כאן חלף אחר
 התגלות מוחין דחבא בז"ח וחל תתמה מזה כי הנה
 הנגע הינה הטומאה עלמה רק בחי' דינה קשיא קדוש
 אשר ממנו יניקת החיטונים הטמאים ואינו נתקן חלף
 ע"י חסדן הכהן חבא עילאה כנודע וז"ל הזוהר בפ'
 תזריע דמ"ט ע"ב ח"ר ילחק והא' כתיב נגע זרעת כי
 תהיה בארס חיי הכי דח' קב"ה וכו' ח"ר י הכי תנינן נגע
 זרע' נגע הוא דינה תקיפ' דשרי' בעלמ' וכו' גס נת' ער"ז
 בדמ"ז ע"ה גס בדנ"ה ע"ה אמר וכר הוה גחית נגע
 זרעת וכו' ואין לורך להרחיב הביאור בדברי הזוהר האו
 שמובנים הם במ"ש ועמ"ש עתה שיש לבך ועיניך ותבין
 והנה כוונת דבריו הוא כי נגע זה הוא קדושה לא שהוא
 דין והוא (ס"ח והנה כהן שהוא חבא) דוחה את רוח
 הטומאה אשר בארס חו בבית המנוגעת והגורם לנגע
 הזה הוא הזרעת אשר תרגמו סגירו ופיו כי סגירו
 דנהורה עילאה שהם מוחין דו"ח מלך חבא חכמה עילאה
 שלא נגלו בז"ח הוא גרמת הזרעת שהיא אחיות החיטונים
 וז"ס מ"ש דו"ל שהמלודע חשוב כמת שכבר נת"ה בענין
 סוד האבלות כי הסתלקות מוחין עלחין דו"ח דמלך חבא
 הוא גרמת המיתה וז"ס פ' ימותו ולא בחכמה כי סיבת
 המיתה היא לסיבת חסרון החכמה שהם המוחין הנז' כי

החכמה

כה"י ונעשו חנ"ת ונעשו לו"ח נה"י חרשים מלך התבו'
 ונשלם בו"ס ועת' חזרו הנה"י שבו' בסוד תוס' מלך התבו'
 ונתעלו למעלה במקומם בתבו' העליונה באופן שמה
 שהיו חלו הכ"ה תחת חנ"ת שהם בחי' הירדים עלו
 למעלה מהם מחנ"ת והיו למעלה מו"ק דזעיר בתבו'
 עליונה וז"ס וב' לוחו' הברי' נסתלקו על ב' ידי שהם חנ"ת
 דו"ח ידים העליונים. וכנגד הפגם שעשו ברחל נוק'
 דו"ח חמר וארה' והנה חטאתם לה' שהיב' ולא חמר שהיבו
 כי משה הוא עליון בלאה ובני ישראל למטה ברחל
 הנק' הלהיבם שלכם כמ"ש בס"ה שבכל משנה תורה
 כתיב הלהיך ולא כתוב הלהינו כנגד הנוק' רחל. והנה
 העון הוא שעשיתם לכם עגל מסכה פו' כי הנה
 השי"ת לא חמר לי רק מה שפגמתם בזכר הנק' הפגם
 ההוא מסכה בסוד הנ"ל שהם כחות עמאות זכרים
 אשר ע"ב הקב"ה היה רוצה למחות את שמש חמנס
 חני וארה' עהה שגם חטאתם במ' התחתו' הלהיבם
 שהיא רחל ולא רציתי שח"ו ימחה שמה ותיקונה כנ"ל
 לבן ואתנפל לפני ה' מ' יום וכו' ואז בעת ההיא חמר
 ה' חלו פסל לך ב' לוחות אבנים כראשונים שהם מלך
 מלכות התחתונה רחל הנקראת לחת אבנים כנ"ל והבן
 זה היטב :

פ"ז ונבאר עהה סוד פ' נגעים שעמה ית' קלת
 ביהורי לאה ורחל בתיב הדרס כי יהיה בעור
 כשרו שהת' חו ספחת חו בהרת וכו' הנה חרס הוא ז"ח
 שיש בו הוי"ה במילוי חלפי"ן ג' מ"ה כמנין חרס וזהו
 סדר התחלקות השם בו קולו של יו"ד בכתר שבו והיו"ד
 עלמה כחכמה שבו וה' ח' בבינה שבו והא' דמילוי ה"ה
 בדעת שבו וג' חותיות וה"ו כת"ת (ס"ח בחנ"ת) שבו
 כג"ש שבו כנודע וה' אחרונה כנ"ה ב' פלגי דנופה וה'
 דמילוי ה"ה היינו יסוד שבו. והנה בהוי"ה זו יש ג' לפי"ן
 בסוד המילוי וג' בקו האמצעי שלו ח' בדעת ב' בת"ת
 בשליש האמצעי ג' ביסוד. והנה כל חל"ף מאלו הנז'
 הוא בחי' אור ח' ונמלא שיש לו"ח ג' אורות שלימים
 והנה ג"פ אור הם בני' כת"ר שהכתר שלו שלם כג'
 אורות. והנה אורות חלו הם בחי' החסדים שה"ס ה"פ
 חור הנז' במעשה בראשית ביום ח' וה"פ מים ביום ב'
 והם ה"ח ה"פ אור וה"ג ה"פ מים בסוד מאימתו מזכירין
 גבורות גשמים כמ"ה. והנה ה"ח חלו הם מלך הימא'
 המתלבש בז"ח ויש בהם ג' בחי' ח' הוא בהיות' למעלה
 בדעת דו"ח כל הה"ח. בחי' הב' היא בקו האמצעי בשליש
 האמצעי דת"ת דו"ח כי ער שם היו מכוסים ביסוד התבו'
 ושם כחזה דזעיר נתגלו והרי יש להם שם בחי' אחרת
 שהם מגולים מה שלא היה כן להם למעלה בחי' הנז'
 היא ענין חזרתם להתקבץ ולהתחבר הארת כולם יחד
 למטה ביסוד עלמו ונמלא כי ג' בחי' היו חל
 החסדים דו"ח שמלך הימא' וג' בקו האמצעי בדת"י והם
 הם עלמן בחי' ג' החלפי"ן שהמרכו שיש בשם מ"ה
 דכללות ז"ח אשר ג' הם כולם בקו האמצעי דת"י וענין
 ג' בחי' חלו הם הם ענין ג"פ חו"ר הנז' והבן זה .

וכן הכוונה באן כי על ידי הראותו אל הכהן התחתון גורם למעל' שחות' האורו' של החסדי' דמוחין דמלך אימ' היוולדים לחוץ ואז נעשי' שם בחי' נגעי' כמ"ש וע"י הראות' אל הכהן גורם למעל' שחות' האורו' יחזור למקומם בתוך ז"א ויתחברו בשורשם שהוא היסוד דאימא שבתוך ז"א אשר בתוכו שורש החסדים הנק' כהן כנודע וז"ש ויעלון ליה לכהנה ויכנסון מלה קמיה פי' שלא יולא האור לחוץ ויפסק ממקורו ועי"כ יתאחזו החיטונים בו אמנם יהיה מעי ולא מעי יולא לחוץ וסודר ונכנס ומתדבק במקורו כנודע ועי"כ לא יהיה כח' החיטוני' להתאחזו בהם ולינק מהם בהיותם דבוקים עם שורשם וז"ש ג"כ והובא אל אהרן הכהן דא' כהן דלתתא פי' שהם החסדים שבתוך יסוד אימא בהיותו לתתא ר"ל תוך ז"א. וכבאר עתה ענין הטרעת והנגע זה מה ענינם בלאת האורות לחוץ והוא שחות' האורות יולאות לחוץ ובונים פירופי להם ורחל מחוץ לז"א דבוקים באחוריו בעור בשרו כנודע הנה עתה לחסרון מוחין דמלך אבא כנוצר נאחזים החיטונים באלו האורות של החסדים דיסוד אימא היוולדין לחוץ ועי"כ בונים שם ומוניחין כוחות חיטונים רעות תמורת לזה ורחל והם הנק' נגעים שכבר ידעת שלאח ורחל דבוקות מחוץ לז"א בעור בשרו ועוד כי לזה כל בחי' הם עור לבד בסוד קשר תפלה של ראש שהוא עור לבד כנ"ל וז"ס שרז"ל זאת תהיה תורת המורע המוליד שם רע ר"ל שהנה נודע שהנוק' נק' ש"ס שהוא לזה הו' רחל אבל בינה עילאה נק' שמך הגדול והנה המורע המדבר רע גורם שגם למעלה יוליד במקום לזה ורחל הנק' שם טוב יולדו קלי' תמורתם הנק' שם רע. והנה גת"ל פי לזה לוקחת חור' ה' לכתר שלה מהחסדים דאימא אבל רחל לוקחת ב' אורות ולכן מאור ה' היוולדת ללזה נעשה תמורתו נוק' בישה הנק' שחת שהיא תמורת אשת שהיא נוק' וגם נק' שחת לשון נשיאות שהיא למעלה במקום הראש אחורי דעת ז"א כנודע. אבל ספחת או בהרת נעשים תמורת ב' אורות היוולדין אל רחל התחתונה. והנה ג' בחי' אלו הם בשם אדני' שהוא שם הנוק' כנודע אשר אורותיה לוקחים החיטונים כנו' והנה בהר"ת הוא מילוי אדני' בהסיר אותיות הפשוטות שהם אדני' וישארו אותיות המילוי שהם בני' תו"ר ורו"ת ואז נעשין בהר"ת. וספחת הוא תמורת אדני' בא"ת כ"ש שהוא גי' תקח"ס גי' ספח"ת ושא"ת הוא אל פשוט ואדני' במילויים ולפי כי שא"ת הוא בלחה העליונה כנו' לכן ניתוסף שם א"ל על אדני' והבן היטב :

(בע"ח פ"ח)

פ"ח ונבאר עתה מהמר רז"ל במס' ע"ה וז"ל תנא רבי אליהו ו' אלפי שנין הוי עלמא וחד חרוב הנה נודע שהעולם הוא ו"ק ז"א מחסד שבו עד יסוד שבו אשר לה הם ו' אלפי שנין דהוי עלמא. וגם עניינו כי הנה ז"א הוא בחי' שם מ"ה דמילוי אלפיון כנודע והנה הוא

החכמה תחיה בעליה ובהסתלקותה המיתה מלויה שהיא הפך ותמורת החיים ולהיות שגם המורע הוא ענין הסתלקות מוחי החכמה הנו' לכן הוא חשוב כמת. ולעד"ן חיים ששמעתי ממורי ז"ל כי מורע בני' ת"ו והוא רמז אל חסרון החכמה שהוא אבא שהוא שם ע"כ דמילוי יודי"ן שבו י' אותיות והד' מהם הם יודי"ן אשר בהיות כל ה' מהם כלולה מעשרה הרי ת' ועם הו' אותיות האחרות הרי ת"ו לרמז כי הסתלקות אבא מו"א גורם בחי' המורע. והנה כאשר יש סגירו דהו' עילאה שהם מוחין דמלך אבא ואין שם מוחין רק מלך אימא אז נק' נג"ע וז"ס שאמרו בזוהר שהוא כח דדינא קשייא דקדושה עילאה המגרשת החיטונים והקלי' כנודע שבחי' הבינה דוחה את החיטונים בסוד התכלה אלא שחין כח הזה כבינה רק בהיותה ביוסד עם החכמה אבל עתה שהיא לבדה בלתי החכמה אינו כך ולסיבה זאת נג"כ היה עתה נק' דינא קשיא להיותה נפרדת מהחכמה ולכן נג"ע בני' קב"ג כמספר המילוי של אהי"ה דאלפיון שהוא בני' קמ"ג והמילוי לבדו גי' קב"ג אחר שתסיר אותיות הפשוטות ולפי שאלו הנגעי' הם באדם שהוא ז"א שבו שם מ"ה דאלפיון כמ"ס לכן גם בחי' אימא אשר בו בסוד מוחין הנק' אהי"ה אינו מכניס אותו בבחי' אהי"ה דאלפיון ג"כ והאמנם הינה הבינה עלמה רק בחי' המילוי שבה בלבד הנכנסת בסוד מוחין דז"א וממלא מילוי חללי דגולגלתא. גם לעד"ן ששמעתי שזה ענין אומרם זאת תהיה תורת המורע ר"ל כי כל בחי' היותו מורע הוא לסיבת הסתלקות המוחין דמלך אבא חכמה הנק' תורה כנודע וז"כ הין תיקונו אלא ע"י עסק התורה כמשו"ל ולכן אמר תורת המורע ולא אמר טהרת המורע או משפט המורע. והנה כיון שהסיבה לטרעת ולנגע הוא הסתלקות מוחין דז"א דמלך אבא לכן והובא אל אהרן הכהן שהוא ימשיך ויגלה אותו סגירו דהו"א עילאה וימשיכם למעלה בז"א ועי"כ יוסר הטרעת שהנה אהרן הכהן הוא מלך אבא כנודע וכמ"ס שאהרן הוא גימ' ע"כ קפ"ד שהוא אחוריים הפשוטים והמלאים דהוי"ה דיודי"ן שבהכה בבחי' היסוד שבו המתפשט תוך ז"א כנודע וכן בניו שהם אלעזר ואיתמר כבר הודעתיוך שהם נ"ה דאבא המתפשטים בז"א וע"י אהרן או בניו שהם נ"ה הנק' בניס כמ"א וכנו' בס"ה וכנ"ל יתוקן כל זה כי בכה המוחין דמלך אבא בז"א הו' יחירו בחסדים דמוחין דאימא ויסתלק הטרעת שהוא אחיות החיטונים כגם כי שם הוא כל אחיותם להיותם בחי' בינה דדינא מתערין מינה וכפרט בהיותה נפרדת מאבא וז"ס בזוהר והובא אל אהרן הכהן וכו' יסקלון ליה לעילא וכו'. ולעד"ן ששמעתי פי' פסוק זה דהובא אל אהרן הכהן באופן אחר והוא כמ"ס בזוהר פ' תזריע דמ"ט ע"כ וז"ל אף הכא והובא דיכנסון ליה לכהנה לדחייה ליה וכו' והוא ע"ד מ"ס בענין נתינת תרומה גדולה לכהן שביארנו שהוא חזרת האור למקומו בז"א

שער הארות ז"ן

(בע"ח שער ל"ב)

פ"א ואחר שנת' ענין ישראל ורחל יעקב ולאח נכח' עור ענינם וגם הארות רבות אחר' שיואלות מז"ח ולחון . והם בחי' ב' המטות מטה השמים ומטה משה ודור המדבר וענין יעקב ועשו וענין הערב רב שנתערבו כדור המדבר וענין ג' מתנות באר ומן וענין כבוד וענין המרגלים וכלב ויהושע וענין הנחש ג' נקודין הנז' בס"ה פ' תלום שהם יסובה וחרבה וג"ע הארץ וענין הפריס בן יוסף וענין פעור וענין הסלע . והנה כבר נת"ח ענין ב' בחי' מוחין שיש לו"ח מאבא ומאימא ומתלבשין תוך נה"י דאבא ותוך נה"י דאימא ונה"י דאבא מתלבשין תוך נה"י דאימא ונה"י דאימא תוך ז"ח עלמו . גם נת"ח כי יסוד אימא נשלים בחזה דז"ח ולכן עד שם היו מכוסים מוחין דאבא תוך נה"י דאימא ומתגלה ולמטה הוא מתגלה היסוד דאבא ולסיבה זו ולא שם מחון לו"ח ב' פרופים כי מוסוד אימא ר"ל מהחזה ולמטה שנתגלו הורותיה מאורותיה ילאת רחל מאחורי שיעור מקום זה ומלפניו ילאת פרטוף יעקב ג"כ בשיעור מקום זה אלא שהוא מהיסוד דאבא שנתגלה עתה מהחזה ולמטה ומסתיים עד שיעור פי היסוד דז"ח שיה בשנה אכל יש שינוי א' ביניהם והוא כי רחל היא דבוקה עם ז"ח אב"ח ממע ככותל א' בין ב' עד שצריך נסירה להפרידם ולהחזירם פכ"פ אכל יעקב העפ"י שעומד בפני ז"ח מחליו ולמטה חינו דבוק עמו ממש ויש אויר פנוי ביניהם כמס"ל וטעם הדבר בקיבור הוא לפי שרחל היא נוק' דז"ח עיקרית והנה היא אספקלרייה דלא נהרה מגרמא כנודע והינה נתקנת רק ע"י ז"ח בעלה ולולא שמתחילתה היתה עלם מעלמיו ובשר מבשרו בתכלית הדיבוק והקיסור הנז' לא היה חושש אחר כך לתקנה ולהחזיר לה כל הדרך לה אכל כיעקב לא הולך ענין זה דלא שייך ביה האי טעמא . ושורש ביאור ענין זה הוא כי הנה אבא עיקר הארתו היא ליעקב כמ"א ע"פ ויקם עדות כיעקב כי יסוד אבא אשר בתוכו הדעת דז"ח הנק' עדות הנה הוא ליעקב וע"ש ואמנם מה שמאיר בז"ח הוא דרך העברה בעלמא ולכן אין לורך ליעקב להדבק עם ז"ח ככותל ומחילה א' בלבד בין ב' אלא מרחוק וז"ח מרחוק ה' נראה לי וביארו בס"ה ככ"מ כי מרחוק הוא חכמה כנז' בפ' בהעלותך ובפ' שמות ע"פ ותלכב אחותו מרחוק כי כל הארות אבא הם מרחוק ולא מקרוב אמנם הארות אימא הם לו"ח ורחל ביחד כי החסדים ניתנס לו"ח והגבורות לנוק' וב' כיסוד אימא דבוקים יחד ולכן גם ז"ן שמקבלים הארתם דבוקים יחד וכפרט עמ"ש במ"א כי בעת היותם דבוקים אב"ח מהגבורות דאימא לבדם נעשה כותל א' לב' חליו לו"ח בעוכי הכותל וחליו עוכי הכותל לנוק' שהרי כולו בחי' גבורות בלבד אכל בעת הנסירה להחזירם פכ"פ כתיב ויסקור כשר תחתינה וביארו באר"ר דקמ"ב ע"ב ובהתרא

הוא פרטוף שלם ובאחוריו יש ב' נשים לאח ורחל זו עד החזה וזו מהחזה ולמטה עד רגליו והז"ח מזדווג עם ב' כנודע וככ"ל כי יש בחי' יסוד למעלה בחזה דז"ח אשר בו מזדווג עם לאח וא"כ מוכרח הוא שיהיה בו ב' שמות דמ"ה דאלפי"ן כנגד ב' בחי' אלו הנז' וכנז"ל בפ' . הודיעני ה' קלי וכו' והנה בב' שמות מ"ה דאלפי"ן יש בהם ו' אותיות אלפי"ן וז"ס ו' אלפי"ן שנין הוי עלמא עוד אפשר לפרש כי ז"ח הוא מ"ה דאלפי"ן ואחוריים שבו שהם יו"ד ה"א וכו' יש בהם ו' אלפי"ן וז"ח שיתא אלפי"ן שנין הוי עלמא . עוד אפשר לפרשו על לאח ורחל כי ב' נק' עולם כנז' בזוהר פ' וילא ע"פ מן העולם ועד העולם וכל עולם מאלו הוא ו' אלפי"ן והענין שנודע שהנוק' היא אחוריים דזכר וזכור כלל זה וכמלא כי שם מ"ה הוא בז"ח פשוט כלי ריבוע והנוק' יהיה ריבוע אחוריים דמ"ה אשר בו ו' אלפי"ן כנז' וכמלא כי לאח הוא שם מ"ה דאחוריים וכו' ו' אלפי"ן וכן באחוריים דמ"ה שברחל אמנם הומרו וחד חרוב פי' כי השם דע"ב דיודי"ן יש בו ד' יודי"ן אכל במ"ה חין בו רק יו"ד א' הראשונה וכנגד אות י' הראשונה שבשם מ"ה דאלפי"ן שאין במילואה אות אל"ף כשאר ג' אותיות הוי"ה שכל א' יש אות אל"ף לכן כנגד זה אמר וחד חרוב ולכן חין לאלף הז' קיום אכל הוא חרוב כי חין לו על מה שישמוך בעוה"ז שהוא אחוריים דשם מ"ה כנודע שאין בו רק ו' אלפי"ן . ונחזור לבאר ענין ב' פעמים מ"ה שיש בב' בחי' ז"ח כנודע שמ"ה הראשון מתחלק כך ג' אותיות יה"ו כמכ"ד שבו ואות ה' הארוכה בשליש עליון דת"ת עד החזה שעד שם בחי' אורו מכוסו' כנודע . ומהחזה ולמטה שהארות מגולים הם בחי' אחרת לכן יש בו מ"ה ב' כסדר הזה יה"ו בנה"י וה' תתאה בעטרת היסוד דזעיר :

והנה כאשר תחבר ב' פעמים מ"ה אשר בז"ח יהיה בנימטר' ז' והוא בחי' ז' דללס דז"ח המתפשטת בכללות כל פרטוף זעיר בפנימיותו כמ"ש בע"ה בדרוש הללם ובזה תבין ענין פסוק שנאמר כיעקב ואנכי איש חלק ר"ל שנחלק לשני חלקים דשם מ"ה אחד עד החזה ואחד מהחזה ולמטה אשר בהם מאחוריו ב' נוק' לאח ורחל . גם זהו שאמרו במרע"ה וזאת הברכה אשר ברך משה איש האלהים ואמרו רז"ל מחליו ולמטה איש מחליו ולמעלה אלהים פיורש כי אלהים זה הוא בסוד הבינה כנודע שגם היא נקראת אלהים והנלח הוד שבה נתפשטו ונתלבשו תוך זעיר . והיסוד שבה נגמר עד החזה כנודע ולכן מחליו ולמעלה של ז"ח אשר כנגדו ילאת לאח מבחינת אימא נק' זעיר אלהים גם כן ומחליו ולמטה שילאת רחל הנקראת אשה נקראת הוא איש בסוד לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת הנדרש ברחל והנה מרע"ה הוא בחי' ז"ח כנודע ושיתוף ב' בחי' נק' איש האלהים והבן זה :

ובארתה שקיע רחמי וחסד פי' נעשה הכותל שלו מהחסדי
 כותל שלם לעלמו וגם לה כותל שלם לעלמה מהגבורות
 שגם חלי כותל שלו של הגבורו נכסרו ונפלו וניתנו ליה
 כמ"ש בסוד השופר זכמ"ה בסוד ברכת אבות דר"ה ע"ש.
 וכזה נבא אל כוונתינו בענין שאר הארות היוולדות
 מז"ה כנ"ל שהנה להיות שיסוד אבה המוליה ה"ת יעקב
 הוא בריחוק מז"ה והינס מתדבקים יחד עם היותם פני
 ז"ה נגד אחורי יעקב ורחוקים זה מזה ה"כ מוכרח הוא
 שבהמלע ב' בהותו הויר וחלל שביניהם יאירו שם הארה
 כל שהוא ואח"כ יאירו ביעקב עיקר ההארה האמיתית
 כי ההארה בלאתה מז"ה מוכרח הוא שהכף בלאתה
 מאירה שם סמוך לז"ה ממם והפי' הם ה"כ תתרחק
 ותאיר ביעקב לא מפני זה תתבטל הותה הארה ה"כ
 מוכרח הוא שיש בחי' הארה ה' מפסקת בין פני ז"ה
 לאחוריים דיעקב. וכזה תבין טעם אחר למש"ל למה
 מהארות הימא יולדות ב' נשים לאה ורחל ומהארות אבה
 אינו יולא רק פרטוף א' של יעקב לבדו בפנים דז"ה וזהו
 טעם אחר והוא אמיתי ועיקרי כי הנה באמת הוא שגם
 הארות אבה מוליהין לחוץ ב' פרטופים דרך פנים כמו
 שאורות הימא הוליהו ב' דרך אחורי ז"ה והלא שם
 באחור ילאו ה' למעלה עד החזה וה' למטה מהחזה
 אבל כאן ב' ילאו למטה מהחזה והטעם הוא כמש"ל
 שאין ראוי שיהיו פני ז"ה מכוסין בלתי מאירין דכתוב
 באור פני מלך חיים ע"ש ולכן ילאו ב' למטה מהחזה
 וגם לטעם אחר הנ"ל שלחיות הארות אבה מהחזה
 ולמעלה סחומים בב' כיסויים לא הוליהו שם שום בחי'
 אורות כלל אלה למטה מהחזה שנפסק יסוד הימא ואין
 להם רק מסך א' לבדו שהוא היסוד דהבה עלמו והעפ"י
 שעדיין יש כאן מסך ה' עכ"ז יש להם כח להוליהו כאן ב'
 פרטופים ביחד לפי שגם אורות דאימא המגולים כאן
 בלי שום מסך סויעו ה"ת אורות אבה ונתנו בהם כח
 להוליהו ב' פרטופין יחד כאן למטה אכל אורות דאימא
 בהיותם למעלה מהחזה שגם הם לא היה להם רק מסך
 ה' לבד לא יכלה להוליהו ב' פרטופים שם למעלה רק
 את לאה לבדה והטעם לפי שאין שם אורות אחרים
 מגולים לגמרי שיהו בהם כמו שיש למטה אורות הימא
 המגולים לגמרי המוסופים כח באורות דהבה להוליהו
 ב' פרטופים במקום א' למטה :

בארתוהו בענין כוונת תפילין דראש והקשר שלהם
 דיעקב ותפלה של יד שהוא רחל אשת ישראל והקשר
 שלהם ע"ש ששם נתבאר באורך הדרוש הזה.
 אך הענין בתכלית הקיבור הוא שהנה אסוריו רישא דז"ה
 יש חד קולא דשערי ונמשך דרך האסור ומסתויים עד
 החזה כנגדו מן האסור כנ"ל ושם הוא מכה בגופא דז"ה
 עלמו באחוריו מב' הלדדים ונכנסת ההארה ההיה בתוכו
 בכח ההכאה ובוקעת ויוולדת מגופא דז"ה דרך פנים
 שלו ומשם מכה באחורי רישא דיעקב ונמשכת עד מלכו
 ופניו ושם נעשים בחי' תפילין דראש דיעקב ומכח
 ההכאה גדולה חוזר האור לאחוריו ומוליה קשר תפלה
 דראש דיעקב הנז' והוא בחי' דור המדבר הנז' שכן לאה
 היה בחי' קשר תפלה דראש דז"ה ואח"כ עוד חוזר האור
 לאחור ונכנס תוך גופא דז"ה ויוולדת ממנו דרך האסור
 ושם יולא עד מלח הפנים דרחל נוק' דז"ה ונעשה שם
 בחי' תפילין דראש דרחל הנק' תפלה דיד דז"ה והבן
 זה איך בערך רחל נק' ראש ובערך ז"ה נק' יד כי היה
 נקשרת בזרועו שמאלי כמש"ה בכוונת תפילין ע"ש.
 ונמלך כי דור המדבר הזאת היה לאה אשת יעקב בסוד
 ויעקב ה"ש תם שכבר ביהרנו כמ"ה שלאה נק' ת"ס
 לפי שהיה בחי' קשר תפלה דראש דז"ה ולוקחת ד' לפיז'
 דארבע אהי"ה שיש בנה"י דאימא שבהם מלובשי' מוחי
 ז"ה מלך הימא לעשות מוחין שבה והם בני' מד"ת
 כנז"ל ע"פ ומדת ימי מה היה וכהשר תסיר הד' לפיז'
 הפשוטות ששורשם בזעיר ישארו בה כמנין ת"ס וכן
 הענין כאן ביעקב ולכן נאמר ויעקב ה"ש תם בעלה
 דתם כנז' בס"ה פ' שלח לך דקס"ג ובכ"מ ונמלך כי
 פרטוף זה הנק' דור המדבר הינה נגמרת תיקונה
 עד אחר כמה בחי' הארות הארה ה' היה בתחילה כהשר
 ילא יסוד אבה דרך פנים מחוץ לז"ה להוליהו ה"ת יעקב
 והו קודם שיאיר ליעקב האיר במקום זה הנק' דור
 המדבר כנ"ל כי תכף בלאתו מאיר סמוך לז"ה ואח"כ
 מתרחק יותר ומאיר ליעקב עלמו והמנס עיקר הארה
 זו היתה ביעקב כי זו היה כוונת האור להוליהו ליעקב
 לא שדרך העברה בעלמ' האיר במקום דור המדבר כנ"ל
 ואח"כ בעת הכאת קולא דשערי באחורי גופא דז"ה
 כנגד החזה באחורי ז"ה כדי להוליהו תפילין של ראש
 דיעקב כנ"ל גם הארה זו קודם שתגיע ליעקב פוגעת
 במקום הזה הנק' דור המדבר וגם זו הארה בעלמא
 דרך העברה כי עיקרה היה ליעקב. וכבר ביהרנו
 בכוונת תפילין כי כשעוברת הכאת קולא דשערי תוך
 גופא דז"ה עלמו הוא שואב ולוקח עמו מן האורות
 שבפנימיות ז"ה והם מנה"י דהבה וגם מנה"י דאימא
 מפריקין אמלעיים שלהם המלובשים בחג"ת דז"ה והו
 מוליהין הארה ההיה לחוץ ליעקב ונמלך שגם ביעקב יש
 קלת אורות מנה"י דאימא וזכור זה היעב. והמנס
 כשהותה הארה של האורות הנז' חוזרים לאחור עד רישא
 דרחל כנ"ל אז לוקחת ג"כ הארה מהמוחין דיעקב ומוליך
 עמו הארה ממשיית אל דור המדבר באחוריו והו נגמרת
 ונעשית.

ונעשית קשר דתפלין ואז כתיב עליו ויעקב איש
 תם כנזכר בחופן שאין דור המדבר נגמרת עד
 אחר הכהת קולא דשערי דז"ה כנו'. ואל תתמה
 איך היה קרובה יותר לז"ה ויעקב מרוחק מן ז"ה כי
 הנה היה עומדת שם באחוריו יעקב טפלה הליו ולוקחת
 ההרותיה מלד אחוריו יעקב בסוד חור סווד ועושה
 אותה בסוד קשר דתפלין כנו' והין זו מעלה לה גירעון:
 גם בזה יוכן ענין דור המדבר כי הנה הם בני יעקב
 ואנו רואים כי הם קרובים לז"ה יותר מיעקב
 אביהם אבל הענין הוא כי ודאי הוא שלא היה דור גדול
 כדור המדבר אמנם הם טפלים ליו לקיבה הנז' שהם
 יושבים באחוריו ויונקים דרך עורפו כנו' ועוד שמלבד
 טעם זה הנה יעקב אביהם תחילה ירש מקום שלו
 החילון ההוא וחס"כ ע"י מעשיו נתעלה מדרגה אחר
 מדרגה עד שנעשה מרכבה לפני לפנים אל ז"ה עלמו
 אשר ז"ס לה יעקב ואמר עוד שמך כי אם ישרא והבן זה.
 ודע כי כל נשמות דור המדבר כולם היו באים מזהת
 הנוק' ונקרחת דור המדבר על שם כנ"ל והיה אשת
 יעקב, וכיהור ענין זה הוא כי הנה נת"ה בענין בחי'
 שיש לרחל נוק' דז"ה שהיה רחל אשת ישראל ואמרנו
 שאחר שטעה אדה"ר לא חזרו ב' עוד להיותם פכ"פ
 עד בנין ב"ה דשלמה ע"ה אבל בזמן דור המדבר היו
 חב"ה. והנה ודאי הוא שכחי' זווג עליון לה נתפסק
 אפי' בימי דור המדבר כ"ה לגבי (ס"ה הינו) זווג יעקב
 ולאה נק' עליון ז"ן. (ס"ה הינו) אמנם הענין הוא
 כי ודאי הוא כי ז"ן היו חב"ה בהיותם במדבר ולא
 היה בהם זווג כנו' בס"ה פ' תרומה אמנם הזווג שהיה
 נעשה אז בזמן דור המדבר היה בחי' יעקב ונוק' הנק'
 דור המדבר כנו' וכל הנשמות של דור המדבר היו
 נמשכות מזווג זה ולכן נק' על שם:

ובזה תבין מ"ש בס"ה פ' בהעלותך שהדור ההוא היו
 כולם נכללים במשה וכמש"ה שם מהות אף רגלי
 העם אשר הנכי בקרבו והטעם הוא שכולם יולאים
 מהארת יסוד אבה שבתוך ז"ה אשר הוא נק' בחי' משה
 כמ"ה שמה הוא יסוד אבה. ולהיות שיעקב ונוק' ב'
 נעשו מהארת יסוד אבה לכן הנשמות הבאות מזווג
 ההוא כולם נכללים במשה כי ממנו תולדות כולם וז"ס
 דז"ל ע"פ כל אשר עשה ה' למשה ולישראל עמו שקול
 משה כנגד כל ישראל כי כולם נולדות שלו גם ז"ס שנק'
 הדור ההוא בדברי הימים דרדע שפי' דור דעה לפי שילאו
 מהדעת הפנימי דז"ה שבתוך יסוד אבה שהוא בחי'
 משה ע"ה והוא הנק' דעת עליון. והנה בס"ה אמרו
 כי כל הנשי המדבר הם מסטרה דיובלה והנה יובלה
 היא אימה ולא אבה ואם תדקדק תבין שדברי הזוהר הם
 נכוחים למבין שלא אמר מיובלה אלה מסטרה דיובלה
 ר"ל מלדרי היובלה שהנה אין הבינה עלמה נק' יובלה
 לא היסוד שבה לכד ווס"פ ועל יוכל ישלח שרשיו שהוא
 הנקר העליון יסוד אימה ושמו יוכל והנה יסוד אבה
 מלובש בתוכו ומקיפו מבפנים מכל לדיו הפנימים

וזהו מסטרה דיובלה שהוא יסוד אבה הנתון בסטרה
 דיסוד אימה. גם ענינו הוא כי אחר שנפסק יסוד
 אימה בחזה דז"ה שם בקלחו התחתון יולא ומתגלה
 יסוד אבה וז"ס מסטרה דיובלה ר"ל מיסוד אבה היולא
 מקלה התחתון דיובלה שהוא יסוד אימה. עוד ביהור
 אחר יש שאעפ"י שאמרנו שהם מיסוד אבה בהכרח הוא
 שבעת שיולדין האורות האלו מתוך יסוד אבה מתערבין
 הם עם האורות של החסדים דאימה המגולים העומדים
 סביבות יסוד אבה כנודע ויולדין אז לחוץ מעורבין אלו
 באלו וגם הם בכלל דור המדבר אבל אינם מכל בחי'
 אימה רק מלד ה' בלבד שהוא בחי' הפנים דז"ה שהנה
 כשנבקע יסוד אבה להאיר ביעקב הוא יולא דרך הפנים
 דז"ה ואז פוגע בחסדים דאימה אותם שהם בלד הפנים
 בלבד ושם מתערבין קלת נילולות של החסדים ההם עם
 האורות היולדין מיסוד אבה ויולדין לחוץ ביהור להאיר
 ביעקב וז"ס שהם מסטרה דיובלה כי גם בהם יש לך א'
 וסטרה חדה דיובלה והוא לך דפנים כנודע ועיין ענין
 זה לקמן. גם ביהור אחר יש והוא שהנה החסדי' המגולי'
 דאימה הם סובבים ומקיפים ליסוד אבה מהחזה ולמטה
 ולהיות הארתם מגולות גורמים להרבות אורו ואז נבקע
 כלי היסוד ויולא האור לחוץ וז"ס דנפקו מסטרה דיובלה
 כי מבח היובלה זה שמהיר בהם לכן הם יולאים לחוץ
 כנודע. גם לעד"ן ששמעתי פי' אחר ממורי ז"ל והוא
 שדור המדבר הזה נקר' למה אשת יעקב כנ"ל והעפ"י
 שלהם זהת היא מיסוד אבה עכ"ז סתם בחי' להם היא
 מסטרה דיובלה ולכן אמר בלשון זה, והנה עמ"ס יוכן
 טעם שנק' שמו יעקב לשון בקיעה שיעקב אותיות יבקע
 גם יוכן ענין יעקב יעקב דפסיק טעמה כנו' באדר"ר
 דקל"ח. גם יוכן ס"פ ויהי אף יולא יולא יעקב ב' יליאות
 והענין הוא כי הנה בחי' יעקב אינה יולדת אלה ע"י
 שתי בקיעות ה' היא בקיעת יסוד אבה עלמו ואחר כך
 האורות בוקעים מסך אחר ב' והוא כלי גוף דז"ה עלמו
 ואלו הם ב"פ יעקב וגם ב' יליאות הנז' בפסוק. עוד
 יש פי' אחר והוא שהנה בהכרח הוא שכאשר נבקע יסוד
 אבה יולדין האורות תוך גוף ז"ה מבפנים חוץ ליסוד
 אבה ואחר כך כשבוקעין גוף ז"ה עלמו יולא יעקב ב'
 מחוץ לז"ה והרי הם ב' יליאות וב' יעקב. והנה כאשר
 יעקב הבינו התחתון שבו העולם התחיל לתקן מעשיו
 ועלה מדרגה אחר מדרגה ותחילה השיג להיות מרכבה
 לזה יעקב החילון שהוא קדמאה בערך יעקב אבינו כי
 היותר תחתון וקרוב אליו ואז לא הוא שלים ואחר כך
 עלה ונעשה מרכבה ליעקב הפנימי שבתוך ז"ה שהוא
 בתראה בבחי' מלמטה למעלה ואז הוא שלים אבל בערך
 היליאות למעלה הפנימי הוא קדמאה והחילון הוא
 בתראה וגם בזה נת' סוד ב"פ יעקב וב' יליאות. עוד יש
 פי' ב' והוא שגם אחר לאתו מחוץ לז"ה האורות שלו
 עושין ב' מסעות הא' בסוד דור המדבר כנודע שהוא
 קדמאה ליליאה לא שלים ואחר כך נוסע ועושה יעקב
 בעלה בתראה האמיתי שהוא שלים וזהו ב"פ יעקב וב'
 יליאות

יולדות והבן זה :

פ"ב והנה אחר שנת' ענין דור המדבר נבאר ג"כ ענין ב' הארות הארות שיואלות מיקוד אבא לחון לו"ה והס נק' סוד ב' המטות מטה האלהים ומטה משה ענמו כנו' בזוהר שנס אורות אלו נמלאו בזמן דור המדבר גם ענין הערב רב שהיו בזמן דור המדבר מה עניינם ואנב גרר' נבאר ענין עשו איך היה אחיו של יעקב ממש והנה נודע שהיסוד ראב"ה אשר נגלה עתה מהחזה דו"ה ולמטה הנה ודאי ופשוט הוא שיאיר מכל לדיו שהנה בשלמה מלך אהור היו מאיר שם מחון לו"ה שום הארה כיון ששם עומרת רחל נוק' דו"ה שהיא מבחי' אורות אימא אבל משאר הדדים שהם ימין ושמאל ופנים ודאי שהורותיו יולאין שם וה"כ לריך לידע מה הם שכבר אורות היואלים דרך פנים ביארנום לעיל שהם יעקב ודור המדבר אבל אורות הדדין מי הם . והנה אחר שנבאר ענין ב' מטות וערב רב ועשו נבאר מי הם אלו האורות אשר שם מן הדדין ושם נאמר שהם בחי' באר ומן וענני כבוד אמנם נבאר תחלה ענין הנו' והוא שנס לריך לידע שמלכד האורות שמאיר יסוד אבא לב' הדדין דו"ה בימין ובשמאל עוד יש הארות אחרות כי מלך פנים דו"ה ממש יש ב' שורות של הארות א' היא שורה הפנימית הקרובה לו"ה והיא הנק' דור המדבר כנודע . והשורה הב' היותר חיונה היא יעקב בעלה אבל ב' אלו הם ביושר ממש דרך הפנים דו"ה האמנם גם באלכסון מאיר האור והכל דרך הפנים דו"ה בלבד והוא שהאור היואל נועה באלכסון ועושה הארה א' לימין דור המדבר גם נועה באלכסון לשמאל דור המדבר ועושה שם הארה אחרת ועד"ז הם עושים בימין ושמאל דיעקב העומד בשורה החיונה ב' הארות א' לימינו וא' לשמאלו . באופן שדרך פנים ממש דו"ה יש ב' שורות וכל שורה יש בה ג' הארות וההארה האמצעית שכלל שורה מהם היא מכוונת ממש ביושר דרך ז"ה כנגדו ושני הארות לימין ושמאל נועים א האלכסון אמנם כלם הם דרך פנים דו"ה דיעקב . ונבארם עתה בפרטות הנה השורה הפנימית הקמוכה לו"ה מלך פניו יש בה ג' הארות האמצעית היא דור המדבר אשר כבר נת"ל וב' המטות הם בימין ובשמאל והנה בס"ה אמרו כי ב' מטות הם הא' נק' מטה סתם הנקראת מטה ה' והב' נק' מטה האלהים ומטה סתם שהיא כנגד מטה ה' היא בימין דור המדבר ומטה האלהים היא בשמאל כי שם אלהים הוא דינין בגבורה . וענין קריאתם מטות הוא לב' סיבות הא' להיות הארתם דרך נעיה באלכסון שאינם לא (ס"ה הלא) כנגד לדיו ז"ה בימינו ובשמאלו ולא ביושר דרך פניו הלא נועים אל האלכסון בקרן זוית . והב' היא שנודע שהיסוד נק' ו' זעירא כי לורתו כעין ו' ארוכה ואלו ההארות ילאו מיקוד אבא והם הארות הרכות כעין ווי"ן ולכן נק' מטות כי המטות הם לורת ווי"ן ממש . והנה להיות כי עיקר הארה שבשורה היא

היולאת ביושר לכן עיקר הארה שבשור' הא' היא האמצעי' הנק' דור המדבר אך ב' המטות העומדים באלכסון טפלים אליה כי הארתם מועטת וכן עד"ז בשורה הב' הארה האמצעית הנק' יעקב היא עיקר ההארה וב' ההארות העומדות באלכסון טפלים אליו כי הארתם מועטת . והנה מטות אלו ב' נתנו למרע"ה וג"כ נק' על שמו מטה משה והוא לסיבה הנ"ל כי ב' ילאו מיקוד אבא אשר שם היא בחי' מרע"ה בהיותו מתעלם תוך ז"ה כנודע שבו נתון דעת דו"ה דמלך אבא וכמו שכל מה שבראון יסוד אבא לעשות עושה ע"י אלו פעולותיו שהם אלו המטות שבחון כן מרע"ה היה עושה כל פעולותיו ע"י אלו המטות ופשוט הוא . והרי נת' ב' האלכסונות שבב' לדיו דור המדבר שבשורה א' הקמוכה לו"ה . והמנס ב' אלכסונות שבב' לדיו יעקב עלמו אשר בשורה החיו' הנה הם ערב רב מלך ימין ולפי שנשמתם באים ממש שהוא לך ימין לבן כתגיירו . וז"ס מ"ש שהערב רב הם נילו' דמרע"ה בקוד לך רד כי שחת עמך אשר על כן טרח בעבורם כ"כ ומת במדבר בעבורם כי רנה לתקנם כנו' במ"ה . והמנס הארה שבשמאל יעקב היא בחי' עשו אחיו ולהיותו מהשמאל לא כתגייר וכבר ביארנו שיעקר ההארה היא באמצע שהוא יעקב אך בב' לדיו הארתם מועטת והמנס הארת השמאל היא יותר מועטת מן הימין כנ"ל שלכן נתגיירו הערב רב ועשו לא כתגייר :

גם אותם שבשורה הפנימית הקרובים לו"ה אין החיונים בוגעים ונאחזים בהם כ"כ אבל עשו וערב רב שהם רחוקים מז"ה בשורה החיונה שלטו בהם החיו' ביותר ובשמאל שהוא עשו שלטו יותר מבערב רב להיותו מהשמאל כנו' ובזה תבין ענין ערב רב שכ"כ טרח מרע"ה לגיירם כי היו נילו'ותיו כנו' וכמש"ה לך רד כי שחת עמך ממש וכמש"ל שדור המדבר היו מבחי' הדעת דמלך אבא שבז"ה הנק' דעת עליון גם הערב רב נמשכין ממש כנודע ולכן גם ערב רב גי' דעת גם בלעם היה מבחי' קליפה הנאחזת בדעת הזה כמ"ש ויודע דעת עליון עליון ממש ולכן היה מקטרג בדור המדבר לפי כי בו היה דבוק ואח"כ נפרד מהם ולכן היה שונא אותם מחמת קנאה גם תבין ענין עשו שכ"כ טרח אביו לקרבו תחת כנפי השכינה לכרכו כמש"ה ויאהב ילחק את עשו לפי שיחזק הוא מלך שמאל שהוא הגבורה גם עשו הוא מלך שמאל דיעקב והיה נמשך מתוך יסוד עליון דאבא כנו' גם תראה כי עשו נאחו ביקוד דאבא מבחי' אחוריים שלו שהם יו"ד וו"ד ה"י וכו' שהם גי' קפ"ד ועם עשרה אותיותיו גימ' לד"ק ורובה להתאחו ביעקב שהארתו מרובה כנו' ורובה להתקרב אליו ואז בהתקרב ובהתאחו לך עם יעקב כי כן גי' ב' שוים ועיין במש"ל על שמו של יעקב שהוא בני' ב' שמות אלהים עם עשר אותיות שבהם וגם נת' בפסוק כי שרית עם אלהים ועם הנשים ומן ב' שמות אלהים אלו היה רובה להתאחו בהם עשו להיותם בחי' דינים

דינים

אוצרות שער הארות ז"ן פרק ב' ג' חיים

דינים וז"ס פ ויהי אך יוא יוא יעקב מאת פני ילחק
 חביו ועשו אחיו בא מלידו וכבר נת"ל ענין ב' יליחות
 אלו שיש ביעקב ועם זה יוכן תשלום הפ' כי כוונתו
 לספר שאחר שילא יעקב ב' יליחות ונעשה יעקב עד
 מחוץ לז"ה בשורה החיטונה אז שם ועשו אחיו גם כן
 בא ועמד בלידו השמאלי דיעקב כנו' ועי"ז נעשו שני
 אחים ממש תאומים זה עם זה, והנה קשה לפי"ז כי
 הנה ביחור זה מדבר בעת לדתם וייליחם לאויר העולם
 וכפי משך פשט הכתובים נראה שמדבר אחר זמן רב
 בעת נטילת הברכות אמנם ביחור הענין הוא כך
 והוא סוד גדול ונעלם בענין זיווג ז"ן כי יש בו
 תמיהה גדולה כפי הנ"ל שהרי יעקב עומד בפני ז"ה
 כנ"ל וא"כ כשהז"ן מזדווגים פכ"פ היכן יש לה מקום
 לרחל נוק' דז"ה לעמוד שם. והנה תשובה שאלה זו
 רמוזה בפסוק זה ועשו אחיו בא מלידו והענין כי
 הנה בזוהר שיר השירים בענין ה"ב דא"ת ב"ש ביחורה
 שם בענין זיווג ז"ן ואיך הקלי' מתרחקות ממש בעת
 ההיא ונמלא שכאשר רחל נוק' דז"ה באה להזדווג עם
 ז"ה אז עשו שהוא בחי' הקלי' העפ"י שורשו הוא בקדוש'
 הנה הוא יוא ויהי אל הסדה ההוא של החיטונים
 כנודע בסוד כי בשדה מלאה שהוא מדור הקליפו' הנק'
 קטרה דחורבה כנו' בס"ה ולפי שעשו נוטה אל הקלי'
 לכן הולך אל הסדה ההוא לצד ליד ואז יעקב יורש מקומו
 ולוקח ברכתו שהיא בחי' אותה ההירה שהיה נמשכת
 לו מיסוד אבא כהיותו שם בלידו של יעקב ועתה לוקח
 יעקב כל אותם הברכות, והאמנם לקיחת הברכות
 במרמה יוכן במ"ש שם בזוהר ש"ה שאין הקט"ה הולך
 ממש רק על ידי מרמה ותחבולה שעושים לו שמכריזין
 שיכואו כל פמלייה של מעלה לרחות בכבוד המלך והנה
 הקלי' הנק' מלך זקן וכסיל לה יחסון בתבונה לרחות
 בכבודו של מלך וחדרבה הולך מדעתו ומתרחק ממש
 ובין כך ובין כך מזדווגים המלך והמלכה ויעקב לוקח
 ברכותיו, נמלא שאלמלא ידע שכוונתם הוא להזדווג
 לא היה הולך ממש כדי לקחת חלקו מן השפע ההוא
 הנשפע אז וזו היא המרמה שמרמין אותו ועי"ז לוקח
 יעקב העליון ברכותיו של עשו שהנה אז הולך יעקב
 במקום עשו ושם מקבל הארותיו שהם סוד הברכות ואז
 נשאר מקום יעקב פנוי ושם באה רחל אשר היתה עומדת
 באחור כנודע וחוזרת עם ז"ה פכ"פ בהיותה עומדת
 במקום יעקב ואז מזדווגים יחד באופן שאין מקום
 לרחל לעמוד פכ"פ עם ז"ה להזדווג עמו עד אשר עשו
 ילך אל הסדה לחורבה כנו' ואז יעקב יורש מקומו
 וברכותיו והארותיו ואז רחל עומדת במקום יעקב
 והבן הקדמה זו וזוכרה, והאמנם אין ענין זה רק אחר
 שמתו כל דור המדבר שהו נתבטלה הארת דור המדבר
 הנק' ג"כ לאה אשת יעקב כנ"ל וכזה אין הפסק בין רחל
 העומדת במקום יעקב אל הז"ה להזדווג עמו כיון
 שאין שם בחי' דור המדבר כמש"ל בע"ה אבל כל זמן
 שהיו דור המדבר קיימים היתה אותה הארה דבחי'ג'

לאה אשת יעקב הנק' דור המדבר שם במקומה ולא
 היה זיווג לרחל עם ז"ה הנק' ישראל אבל הזיווג היה
 מיעקב עם בחי' לאה זו הנק' דור המדבר כנ"ל, והנה
 אחר שנזדווגה רחל עם ז"ה אז עשו בא מן הסדה וחוזר
 ונכנס במקומו של רחל הלך ממש אל ע"י המרמה שרימו
 אותו כנו' כדי שלא יקבל הברכות הניתנות בעת הזיווג
 וכאשר ראה ומרגיש בדבר שהכל היה במרמה כדי
 שיעקב יקבל הארותיו וברכותיו ויהי אך יוא יוא יעקב
 ועשו אחיו בא מן הסדה ויושב בלידו דיעקב ככרהשונה
 ששם הוא מקומו ואז מרגיש שיעקב לקח ברכותיו
 במרמה כנו' ואז לוועק בקול מר על שרימוהו שהוא לא
 חשב שהיו מזדווגים אז שאלולי כך לא היה הולך:
 פ"ג ועתה נבאר ענין המרגלים וענין ג' מתנות טובות
 שנתן הקב"ה לישראל באר ומן וענני כבוד
 ע"י משה אהרן ומרים ואח"כ חזרו ג' ע"י משה וגם בו
 ית' מש"ל שבזמן דור המדבר היה הזיווג יעקב עם לאה
 הנק' דור המדבר ואחר שמתו דור המדבר אז נתבטלה
 לאה זו ונכנסה רחל במקומה והיה הזיווג מז"ה עם רחל
 הזאת פכ"פ. והענין הוא כי כאשר מתו כל דור המדבר
 ואת בנייהם הקים תחתם אז נתבטלה אותה הארה הנק'
 דור המדבר אשת יעקב כי ע"י החטאים שחטאו דור
 המדבר נתבטלה ונתעלמה ההארה הזאת ונכנסה תוך
 שורשה שהוא היסוד דאבא שבתוך ז"ה היה וגם ב'
 המטות שבב' ארדיה כנ"ל שהיה כללות כל השורה
 הפנימית הקרובה לזעיר נתבטלה כולה שהרי במטות
 ההם לא נשתמש אח"כ יהושע כ"א נגזו כמ"ש רז"ל
 שלא נשתמש יהושע רק בכידון כנו' בס' יהושע גבי
 מלחמת העי אך לא במטה של משה לפי שג' הארות אלו
 יולדות מיסוד אבא שהוא בחי' משה ולכן במות משה
 נסתלקו ג' הארות אלו ובזה תבין טעם גדול למיתת
 משה וכל דור המדבר ולא נכנסו לארץ כנען ובניהם
 דרה אחרת נכנסו וזה תמיהה גדולה והנה בס"ה פרשת
 בראשית דכ"ה ביהרו שבניהם היו מסטרה דיהושע דאיהו
 סיהרה שרומז ברחל נוק' דז"ה והיא הנק' ארץ ישראל
 ולכן נכנסו שם אבל משה ובני דורו שהיו מבחי' ג'
 הארות אלו הנו שיש להם מעלה יחירה לכן בהסתלקות'
 נסתלקו גם ג' כי ממשו סרשם כי בעודם קיימים לא
 היה זיווג לז"ן רק אל יעקב ולאה הנק' דור המדבר
 אשר מהם ילאו נשמת דור המדבר מן הזיווג הנז'
 וכשנסתלקו נסתלקו גם הם, ובניהם שהיו מזווג רחל
 עם ישראל זכו ליכנס לארץ ישראל כי ארץ היא הנוק'
 כנודע וישראל הוא בעלה ז"ה וזהו ה"י, וז"ס מ"ש
 מרע"ה לאותם שזכו ליכנס לא"י ואתם הדבקים בה'
 אלהיכם חיים כולכם היום פי' כי הנה ה' אלהיכם הוא
 ז"ה ורחל והנה דור המדבר לא היתה דבוקה עם ז"ה
 כנ"ל אבל רחל היא אב"ה בהתדבקות גמור עם ז"ה
 עד שלריך נסירה להפרידם כנודע ואמר להם ואתם
 הדבקים ממש בה' אלהיכם לפי שאתם מבחי' רחל
 הדבוקה עמו. לכן חיים כולכם ליכנס לא"י שהיא כנגד

רחל אכל אבותיכם דור המדבר כלם תמו ומתו שאין להם אוחו התדבקות ולכן אין נכנסין לארץ ישראל שאינם מבחינתה וז"ש ואתם למעוטי אבותיכם :

פ"ד ונבאר ענין המרגלים מה היתה כוונתם ליכנס לארץ אחר שאינם מבחי' זו כנז' וגם מרע"ה מה עלה בדעתו וגם השי"ת למה לא נתרלה בשליחות ההוא כמ"ש רז"ל שלח לך לדעתך אבל אני איני מצוה לך . וגם לידע מה היא בחי' המרגלים בעצמן והשליחות והפעולה בעצמה מה עניינה ומי הם יהושע ובלב שהיו מכלל המרגלים וילאו מכללם אח"כ . אבל הענין הוא שהנה נת' שמשה הוא מבחי' יסוד אבא שבחוק ז"ה מן החזה ולמטה ואעפ"י שהארותיו הם דור המדבר וב' המטות כנז' עכ"ז היתה כוונתו לתקן גם את רחל אף על פי שהיא מהארת אימא אף בזמן שהארת דור המדבר קיימת ויהיו ב' מאירות ותזדווג רחל עם ז"ה בסוד ה' בחכמה יסוד ארץ כי אבא הנק' חכמה בטבעו הוא לאהוב את בתו היחידה בין ז' הבנים כנז' בס' הבהיר ולסיבת תיקון זה שלח שליחות המרגלים ההם לא"י שהיא רחל כנודע . והנה המרגלים האלו הם ניטויות דהארת משה יסוד אבא אשר בהאירם ברחל הנק' ה"י נק' אז מרגלים שהולכים לרגל את הארץ לא להם כי שורשם אינם משם רק מהארת דור המדבר :

והנה בחי' אלו הניטויות הנק' מרגלים המשולחים מיסוד אבא לרחל ארץ כנען הוא באופן זה שהנה נודע כי יסוד אבא הוא מוקף ומסובב מהארות דאימא המגולים מהחזה ולמטה ונודע שאורות דאבא יולאין דרך פני ז"ה ולחוז האורות אימא יולאין דרך אחורי ז"ה ולחוז אל רחל . והנה כמ"ל כי בלאת אורות דאבא דרך פני ז"ה ולחוז להאיר ביעקב פוגע באורות אימא עלמה שכנגד פנים וגם מולאיים עמו לחוז להאיר ביעקב ודור המדבר באופן שגם ביעקב יש קלח ניטו' דאורות אימא הנה כך בהיות האורות דאימא העומדים בלד פנים דיסוד אבא רואים לחזור ללכת להאיר ברחל פוגעין ביסוד אבא ובוקעין אותו ועוברין בתוכו ויולאין לחוז להאיר בנוק' רחל ואז בהכרח מתערבין בהם קלח ניטויות אורות דיסוד אבא ויולאין לחוז אל הנוק' רחל . וזהו ענין הניטויות דאבא הנק' מרגלים ששלח משה לתור את הארץ שהיו מבחי' יסוד אבא כנז' והנה בכח אלו הניטויות וההארות דמשה הנק' מרגלים חשב משה שבכחם וע"י יתוקן רחל ותחזור עם ז"ה פכ"פ אפי' בזמן שדור המדבר קיים כי גם הארות אלו משם הם וז"ל שלח לך אנשים ר"ל כי אנשים אלו הניטויות שלך הם והנה לא עלה בידו תיקון זה שלא היה אפשר לרחל להתקן אז על ידי אלו המרגלים בלבד בזמן דור המדבר ולכן מתו כולם ולא נכנסו לא"י זולתי יהושע ובלב כמ"ש בע"ה :

פ"ה וקודם שנבאר אותם נבאר תחילה סוד מאמר א' הובא בס"ה פ' תלוה דף קפ"ד ע"כ וז"ל בתרין נקודין אתפרשת מלכו דשמיה סטרה דקדושה .

קיבור דבריו הוא כי ג' נקודות הם א' נקודה עילאה עמירא דגן עדן וא' נקודה דירושלים אמלעיתא דישובא לחוד ולא דכל עלמא כמו נקודת ג"ע הנז' וא' נקודה דסט"א של החורבה . והנה ביאור המאמר זה הוא בעלם מאד וראוי להעלימו כי כבוד אלהים הסתר דבר . רע שהנה בראש יש כמה מיני נקבים וחלונות באותם הכלים ללאת מתוכם האורות להאיר לחוז והם ז' ב' אונים וב' נחיריים והעינים והפה אבל הגוף הוא סתום ומוכרח הוא שריק שיהיו בו חלונ' ללאת האור הגנוז תוך הכלים לחוז ולהאיר אל העומדים שם הם הנבראים כולם . והנה מלינו ראינו ג' נקבים בגוף ב' מהם דרך פנים והם נקודת פי הטיבור ופי היסוד ונקב ה' באחור שדרך בו יולאין השמרים אל החיטונים ואלו הם ג' נקודין הנז' כאן . ואעפ"י שנקודת הטיבור סתומה בהכרח הוא שילא משם קלח אור והכל שהרי בהיות התינוק בסוד הטיבור טיבורו פתוח כנודע . והנה תחילה לריק להודיע שלא ילדק לשון נקודה רק אל בחי' היסוד בין יסוד דדוכרה בין יסוד דנוק' אבל עיקרו הוא ביסוד הנוק' כמ"ש שזכור כלל זה כדי שתבין לשונות הזוהר בענין נקודה והוא הנק' נקודה דאמלעיתא כי בחי' נקודת היסוד הוא באמלע הגוף ואם כן לריק עתה להודיע ליד ג' נקבין הנז' הם בחי' נקודת יסוד או דדוכרה או דנוק' . ואמנם ב' הנקודו' דדרך פנים שהם הטיבור והיסוד הנה הטיבור ג"כ הוא נקודת יסוד כנודע שיסוד אימא המתלבש תוך זעיר מסתיים בחזה דז"ה ותכף תחתיו הוא הטיבור שהוא ענין יליאת האורות מיסוד אימא המסתויים בחזה ומרוב הארתם בוקעין ויולאין לחוז במקום הטיבור ולכן הטיבור סתום בסוד אימא עילאה הנק' עלמ' דאתכסייא וזו היא הנקודה דנטלה מאימא עילאה עמירא וכו' כי היא נקודת היסוד דאימא אשר שם בטיבור דזעיר ונקוד' תתאה היא פי היסוד דז"ה ממש ואעפ"י שעיקר נקודה אינו אלא ביסוד הנוק' דע כי הנה נת"ה בענין שיעור קומת פרכוף רחל מהחזה ולמטה באחורי ז"ה ליד ת"ת דרחל שהוא גופא דילה מכוון כנגד יסוד דז"ה וב' מסתיימין באחד ונמלא כי פי יסוד של הזכר הארה היולאת משם הוא ממש כנגד יסוד דרחל שבהאוריו ונמלא כי זאת הנקודה תתאה היא ביסוד דרחל המכוון ממש כנגד פי היסוד דז"ה הנז' וזו הנקודה של יסוד רחל אינה באתכסייא כמו יסוד דאימא שהיא מלובשת תוך ת"ת דז"ה ממש אשר זו היא סיבת קריאתה עלמא דאתכסייא כי ז"ה מבסה ומלבישה כמ"ה בפירוש ס"ד בספ"ק באומרו אתא מפתחא דכליל שית ומכסיא פתחא והבן זה מאד :

ואמנם כנגד נקודה תתאה זו שהיא פי היסוד דז"ה אשר גם שם הוא יסוד דרחל מכוון כנגדו ממש כנז' הנה כנגדה יש נקודה ג' באחור ז"ה שדרך בו יולאין השמרים אל החיטונים כנ"ל . ולעדן ששמעתי ממורי זלה"ה כי גם בזה שייך בחי' יסוד כי שם יש יסוד דנוק' דקלי' המכוון ממש כנגד נקודת האחור

זה דקדושה והיה נק' נקודת החורבא כמ"ס. ועתה
 נבא לבאר לשון המאמר אמר בתרין נקודין וכו' הנה
 נת"א כי בחי' עולם הוא ז"א בסוד אמרתי עולם חסד
 יבנה שהוא הא' מו"ק דז"א. וכודע כי ז"א הוא עץ
 החיים מהלך ת"ק שנה בסוד ה"ח המתפשטות בו כי
 כל ה' כלול עד מאה הדי ת"ק וכן העולם כולו מהלך
 ת"ק שנה ונמלא כי כל העולם הוא בחי' ז"א. ואמנם
 לך פנים שבו הוא קדושה גמורה ולך אחוריים שבו יש
 שם לך אחיזה אל החיובים כמ"ס. והנה לך הפנים
 מתחלק לב' בחי' כי מחליו ולמטה אשר שם החסדים
 דאימא מגולים שם הוא בחי' הישוב שבו שוכנים הנו
 בני אדם וכנגד זה המקום עלמו מהאחור הוא מקום
 עמידת רחל נוק' דז"א וז"ס שנק' רחל ארץ בסוד ה"י
 ארץ ז"א הנק' ישראל לפי שזיעורה הוא שיעור הישוב
 הנק' ארץ ע"ש שהיא מריבה את פירותיה במ"ס
 דז"ל ואעפ"י שהיא עומדת באחור שהוא מקום החורבא
 סופה לחזור פב"פ בעת הזווג ושם לא יש אחיזה אל
 החיובים כנודע ולכן נק' רחל ישובא ולא חורבא ח"ו
 כי חזרת אל פנים בעת הזווג:

ואמנם מחליו ולמעלה דז"א מלך הפנים שהוא מהחזה
 ולמעלה אין כנגדו ישוב שהאורות הם סתומים
 שם ואין שם הארות נמשכות לחוץ כדי ששם ישבו בני
 אדם ולכן נק' עלמא סתימא ושם מקום לאה כנגד
 האחור אשר איננה נק' ארץ ואינה בחי' ישוב כי גם
 היא נק' עלמא סתימא כמ"ס. אמנם שם מחליו ולמעלה
 מלך פנים הוא מדור אל הנשמות הנעלמות הנק' גן
 עדן הארץ אשר עליה נאמר עין לא ראתה וכו' עלמא
 סתימא והנה כאשר נעריך אורך כל גופא דז"א יהיה
 נקודת מחליתו פי הטיבור אשר כנגדו ג"ע הארץ שהיא
 נקודה עמידה אמלעיתא דכל סטריין בין בבחי' הישוב בין
 בבחי' חליו העליון שאינו ישוב כנו' ושם באמלעו יש ההו'
 עמודא דנעין באמלעית' כנו' בס"ה וכאשר נחלק הישוב
 לבדו שהוא מחליו ז"א ולמטה עד קיום הרגלים יהיה
 נקודה האמלעית פי היסוד דז"א אשר נקודה זו היא
 ירושלים שהיא באמלע הישוב כנודע והיא נקודה
 באתגליא:

ואמנם מלך אחור דז"א מחליו ולמעלה אין בו דבר
 כלל ומחליו ולמטה יש בו נקודה הנ' באחור
 אשר משם יולא הפסולת ושמרי המאכל ומכאן יולא
 הארה אל החיובים וז"ס שהקלי' והע"ז נק' לואה בלי
 מקום וכמ"ס לא תאמר לו כי משם הם נזונים ומלך
 הפנים א"א לחיובים להתאחו ולכן הושם הטיבור הזה
 באחוריים כי שם נאחזים וניזונים כנו' וז"ס הנמרץ
 שיש ע"ז הנק' פעור אשר עבודתה בכך לפעור עלמו
 ולהוליה הזוהמא אליה כי זהו ממנה ממש ואין שפע
 נמשך לה כי אם עד"ז. והנה היסוד דאבא הוא מהחזה
 ולמטה והוא ממש מכון מבפנים כנגד נקב וליבור
 האחור הנק' פעור וז"ס מ"ס רז"ל ע"פ ויקבור הותו
 פניא מול בית פעור שכל זמן שפעור עולה ומקטרנ

רוחה למשה שהוא יסוד דאבא קבור ונטמן ונרתע
 לאחוריו ואינו מקטרנ על ישראל והדבר מבואר ובענין
 פרעה מלך מצרים ביארנו ענין זה של פעור איך הוא
 קשור עם העורף שהוא פרעה ע"ש היטב. והנה נקודה
 זו נק' נקודה אמלעיתא דחריבו דעלמא שהוא מקום
 אחיזת הקלי' המחריבים העולם ולהיות שהם בחי'
 החרבן והשממון לכן לא הושמה נקודה אחרת ב' בחליו
 עליון דז"א מלך האחוריים ואינו רומה ללך פנים שיש
 בו ב' נקודות כנו' וטעם הדבר לפי שבאחור הוא מקום
 סערה דחורבא כנו' ולכן כנגד חליו התחתון שהוא
 ישוב העוה"ז התחתון יש כנגדו אחיזה אל החיובים
 שהוא נקודת החורבא בחי' נקודת האחור כנו' אבל
 בחליו העליון שהוא ענין ג"ע הארץ הנק' אימא עילאה
 סתימא אין שם כנגדו אחיזה אל החיובים מלך האחור
 בי אין החיובים נאחזים באימא כנודע ולכן לא היה
 באחור רק נקודה א' בלבד בחליו התחתון אבל מלך
 הפנים היו בו ב' נקודות כנו'. והנה ז"ס המאמר
 בתרין נקודין אתפרשת מלכו דשמיא סערה דקדושה
 פי' ב' נקודין חלו ב' הם בלך הפנים דז"א הקדוש אשר
 אין שם רק סערה דקדושה לבד פי' שאין החיובים
 נאחזים בהם רק כנקודת האחור לבד וקרא לבחי' לך
 הפנים סערה דקדושה לסיבה הנז' וביאר ענינם ואמר
 כי הנקודה הא' תתאה הלא היא ירושלים היא למטה
 בארץ השפלה ולכן אינה נק' סתימא כי היא גלויה לעין
 כל בריו וז"ס מליון מכלל יופי אלהים הופיע יראה
 כי מליון שהוא יסוד ז"א אשר היסוד הזה נק' מכלל
 יופי בסוד ויהי יוסף יפה תואר ובסוד הדרת
 פנים זקן כנודע הנה מבחי' ליון הנו' אהים שהיא
 מ' הנק' רחל הופיע וקבל הארותיה משם ע"י ליון
 שהוא היסוד דז"א כמ"ס ענין הארה זו והוא ענין הה'
 גבורות שבו"א שיורדין עד היסוד שבו ומשם נתנין
 א הנוקבא דרך אחור בדעת שלה ולא עוד הלא שאפי'
 הב' חסדים המגולים הנתנים ג"כ אל רחל אינם נתנים
 אליה עד שירדו תחלה ביסוד דז"א ואח"כ עולים משם
 בסוד אור חוזר אז ניתנים אל רחל כנודע נמלא כי כל
 הארת רחל הנק' אלהים היא מליון הנק' מכלל יופי
 שהוא היסוד דז"א. וכבר נודע שהו"ה אלהים הוא
 חבור ז"א ונוק' רחל ולכן ירושלים שהיא בחי' רחל
 היא כנגד פי היסוד דז"א הנק' נקודה תתאה אמנם
 נקודה העליונה הנה היא נקודה עילאה סתימאה
 והיא נקודת הטיבור שהוא סתום וגם הוא עילאם
 למעלה ממקום נקודה תתאה שביסוד כנו' שהיא תתאה
 ופתוחה אבל נקודת הטיבור עליונה וסתומה והיא
 בחי' ג"ע הארץ בחי' אימא הסתומה מעין כל בריו
 בסוד עין לא ראתה וגו' וגם היא עילאה בסוד מי
 יעלה בהר ה'. והנה הנקודה עליונה היא אמלעיתא
 לכל הנ' נקודות כשאנו משערים כל אורך העולם ישוב
 וחורבא שהוא כל בחי' ז"א נמלא שנקודת הטיבור
 הוא מחלית הנוף כולו ממש כנ"ל אבל נקודה תתאה
 היא

הוא מחלי' בחי' הישוב שהיה רחל ככ"ל והנה כנגד נקוד' זו התחונה שבכ"ד פנים יש מכוונת כנגדה ממש בכ"ד האחור נקודה הנ' ונק' נקודה דחורבא כי שם נאחזים הקלי' כנו', ונחזור לבאר ענין יהושע וכלב כי לא לבדם נמלטו ונתקיימו וכנסו לארץ לפי שאינ' מבחי' המרגלי' ככ"ל רק הם בחי' ב' הבעלים ואורות הנז' שהם מפי הטיבור והיסוד ומשם יולאין יהושע וכלב וכו' וזוה תבין איך יהושע וכלב הם מכלל דור המדבר ועכ"ז נכנסו לא"י. והענין הוא שלהיות האורות האלו מלך פנים דו"א מקום שדור המדבר עומד שם לכן הם מתערבין עם דור המדבר ונכללין עמהם ועוד טעם אחר והוא כי דור המדבר הם יולאין בחלי' התחזון דו"א שהוא מהחזה ולמט' וגם ב' הארות הנז' הם יולאין למטה מהחזה ולכן מתערבין יחד אבל להיות שהאורות האלו יולאין מגופא דו"א עצמו וסיבת הארות אלו הם מחמת רבוי האורות דאימא המתפשטות תוך גופא דו"א לכן הם בוקעים גוף דו"א וכיון שמולאין פתח פתוח שהם פי הטיבור והיסוד דו"א יולאין דרך שם לחוץ ומלא' שהאורות אלו עיקרם מאורות אימא ולכן אין להם שייכות עם דור המדבר שהם אורות אבא ולכן נכנסו לא"י שהיה רחל שהיא מלך אורות אימא ובפרט כי אלו הב' הם הארות גדולות מלך כי יהושע וכלב לבדם לוקחים כל הב' הארות אלו ולכן היה בהם כח ליכנס לא"י וזה ויהושע בן נון וכלב בן יפונה חיו מן האנשים פי' שגם הם הלכו בחברת האנשים המרגלים ההם אף שאינם מכללם ולכן נתקיימו וחיו ולא מתו ושכחתי מ"ש ממורי ז"ל בזה איזה מהם יהושע או כלב ואני מסופק אם שמעתי כי כלב גי' ב"ן שהוא הוי"ה דהוי"ן היואלת מיסוד ז"א לנוק' רחל אבל יהושע הוא יותר עליון והוא מהטיבור אבל יותר נלע"ד להיפך כי יהושע הוא הבל היואלת מהיסוד בהתגליא הבל רב וגדול וכלב הוא הארת הטיבור שהיא הארה מועטת לפי שפתחו סתום ולכן יהושע היה מלך משה"כ כלב וגם שהרי יהושע מיוסף קאתי ויוסף הוא יסוד א"כ הבל יסוד זה יהיה יהושע וכו' נלע"ד שמואל מ"ש דו"ל שמהם התפלל על יהושע ו"ה יושיעך ולא על כלב מפני שמקומו עליון ולא היה מתיירא גם אומרו ו"ה יושיעך ר"ל שאורותיו באים מאו"א שהם ו"ה שבשם :

פ"ו והנה כאשר מתו דור המדבר ויקומו בניהם תחתיהם אשר נכנסו לא"י אז נתבטלה השורה הא' אשר היתה סמוכה לו"א והם דור המדבר ושני המטות ככ"ל וכנגד ג' אבירות אלו ניתן להם ג' מתנות טובות והם באר ומן וענני כבוד ולכן נק' מתנות כי הם מתנות חדשות ואמנם לא חזרו ג' מתנות אלו במקום ג' הארות אחרות הא' שנתבטלו רק בחי' הבאר לבדה עמדה במקום דור המדבר אבל המן וענני כבוד לא האירו במקום שהיו תחלה ב' המטות הנז' כמ"ש עניינם בה. וטעם הדבר לפי שהבאר הוא בחי' הקלע שהיה רחל נוקב' דו"א וכאשר קם הדור הב' שעליהם נאמר בפ'

חוקת ויבואו כל העדה מדבר לין בחדש הא' וילמא שם העם למים והוא כי תחלה היה נמשך זה השפע מההאר' הנק' דור המדבר וכאשר נתבטלה ונתעלמה בשורשה ביסוד אבא שבתוך ז"א אז למאו למים כי לא היו הם מאותה הארה רק מבחי' רחל שהיה אמם והיא הבאר כנו' ולכן הולכו לתקן את רחל נוק' דו"א ולהחזירה פב"פ עם ז"א בבחי' זיווג ומשם נמשך להם השפע הרריך להם ואז שמו מימי השפע מהבאר ההוא ותשת העדה ובעירם ואז נאמר שירת הבאר אז ישיר ישראל וכו' כמ"ל פי' פסקים לו ותחלה נבאר ענין ג' הארות האלו באר ומן וענני כבוד איך הם עומדים. הנה נת"ל איך היסוד דאבא מלובש תוך יסוד אימא בהיותם ב' תוך גופא דו"א והסודים המגולים היולאין מיסוד אימא במקום חזה דו"א ומשם ולמטה הם מקיפים וסובבים ליסוד אבא. גם נת"ל כי האורות דאבא הם יולאין מתוך ז"א ומאירים ביעקב ודור המדבר בדרך פנים דו"א ב' שורות זו לפנים מזו וכל שורה כלולה מג' ככ"ל. והנה גם נת"ל כי גם מב' דרדי ז"א מלך ימין דכלל ז"א ומלך שמאל דהוד דו"א יולאין הארות לחוץ אשר הם בחי' המן וענני כבוד וכמ"ש ב"ה והענין הוא כי לכאורה לפוס ריהטא היה נראה כי כאשר נחלק הא"פ לחלאין ילאו האורות העומדים בכ"ד ימין דו"א ויבקעו שם בדופן הכלי דיסוד אבא שבתוך ז"א בכ"ד ימין שבו ומשם ילאו לחוץ ועד"ז האורות אשר בכ"ד שמאל יבקעו כ"ד שמאל וילאו משם לחוץ כי כל או"א יולא בדרך הקרוב אליו אמנם לא היה הדבר כן לפי שאם היו יולאין עד"ז היה נמלא' שהאורות נתחלקו וילאו לחוץ חלויים מלך ימין וחלויים מלך שמאל וישאר היסוד דאבא ריק ופנוי מבלי שום הארה בתוכו ועי"כ ישאר ז"א בעצמו בלתי הארת יסוד אבא וגם דור המדבר ויעקב ישארו בלתי הארות כי כל האורות ילאו אל ב' הדרדין לחוץ כנו' ולכן המאלל העליון הניח בטבע האורות אלו טבע אחר להפך שלה ילאו כל אחד ואחד מהם בדרך הקרוב אליו בכ"ד רק להפך וילאו למפרע שאורות דימין ילאו בכ"ד שמאל ואורו דשמאל ילאו דרך ימין פי' הענין כי האורות העומדים בתוך יסוד אבא מלך ימין הם עוברים תוך היסוד דאבא עצמו עד הניעם בכ"ד שמאל שבו בדופן השמאל של כלי יסוד אבא ובוקעין אותו ויולאין לחוץ מחוץ ההוד דו"א ולחוץ ועד"ז האורות שמאלים הם עוברים בתוך יסוד אבא עצמו עד הניעם לכ"ד ימין שבו ובוקעים דופן ימיני דיסוד אבא ויולאין מחוץ לנלח דו"א ולחוץ ובהיות האורות יולאין עד"ז אין חשש שילאו האורות כלן מתוך יסוד אבא וישאר ריקם לפי שהאורו' השמאליים בהליכתן לכ"ד ימין הם מעכבין את האורות הימניים שלא ילאו לגמרי דרך שמאל וכן האורות הימניים בהליכתן לכ"ד שמאל מעכבין לאורות השמאלים שלא ילאו לגמרי דרך שמאל ואלו מעכבין אלו וכן אלו מעכבין אלו ואין יולא רק הארות מועטות הנריכות ללאת בלבד. והנה מוכרח הוא שכשיולאין האורות אלו דיסוד אבא לחוץ וראי שהם פוגעין

כנודע ושם ניתנים כל אלו האורות בדעת שלה וזו נק' באר . והנה נת' ג' הארות אלו שהם באר ומן וענני כבוד איך הם מתווחסים אל דור הב' אשר נכנסו לארץ לפי שהנה הם הארות אימא אשר מהם נעשו ג' בחי' הנו' אלא שהם יולאין ע"י הארות אבא שגורמין להם ללאת לחוץ כנ"ל . ועתה ז"ל איך תחלה ילאו ע"י משה אהרן ומרים ואח"כ חזרו ג' בזכות משה לבדו כמ"ס חז"ל והענין הוא כי הנה נת' א' איך משה ואהרן ב' הם בחי' יסוד אבא כי מש"ה בני' קפ"ד קס"א שהם אחוריים דיסוד אבא ממולאים ביודי"ן ואהי"ה דיודי"ן בחי' פנים דיסוד אימא אבל אהרן הוא גימ' ע"ב קפ"ד שהם אחוריים פשוטים ואחוריים מלאים ביודי"ן בחי' יסוד אבא :

והנה אנו מולאין קושיא א' ברז"ל כי פעם א' מלאנו בדבריהם שמהם נלמא ואהרן בהוד וכמ"ס בעל ההושענות ביום ה"ר והרי אנו רואים שמהם הוא לוי שהוא בשמאל קו ההוד ואהרן שהוא בהן שהוא בקו ימין נלמא אבל ספק זה ית' כנ"ל שהאורות הימנים דיסוד יולאין ללד שמאל ואורות השמאלים יולאין ללד ימין וכמלא כי משה כלול בימין ושמאל וכן אהרן כלול בב' וז"ס מ"ס בס"ה פ' וארא ע"פ הוא אהרן ומשה הוא משה ואהרן לומר ששקולין הם לאכללה מיה באשא ואשא במיה והבן זה . אמנם אנו מסופק איך שמעתי ממורי ז"ל איזה מב' עיקרו בימין ואיזה בשמאל והכלע"ד ששמעתי הוא כי הנה משה הוא גדול מאהרן ועיקרו בימין היסוד ממש ולכן הוא חתום במדת הנלמא העומד בימין היסוד דאבא שבתוך ז"א ומלד ימין זה נמשך המן שהיה בזכות משה אבל ילא וניתן בשמאל כנודע שהמזונות מלד שמל בקוד קשים מזונותיו של אדם בקריעת י"ס ושהם מלד הדין והגבורה . והמנס אהרן הוא בשמאל דיסוד אבא לכן חתום במדת ההוד העומד בשמל דיסוד אבא וממנו נמשך ענני כבוד שהיו בזכות אהרן כנודע אבל ילאו וניתנו בלד ימין כנודע שז' ענני כבוד הם בחסד כמ"ס בס"ה פ' אמור . ואמנם הבאר הוא ע"י מרים שהיא רחל נוק' דז"א והיה גורמת שכל אותם האור' שהיתה לוקחת מהאקור יחזרו עתה דרך פנים וימשיכו עמהם אורות ב' הדרדין וגם אורות הפנים וכולם ביחד יולאין דרך פנים ונעשים באר כנ"ל כי אורות הבאר הם אורות רחל ממש ובחזרתה פכ"פ עס ז"א גם האורות הנו' חוזרין דרך פנים וז"ס שארז"ל שהבאר היה ע"י מרים . והנה נת' איך ג' מתנות אלו שהם באר ומן וענני כבוד ג' הם הארות אימא אלא שיולאים ע"י יסוד אבא שהוא משה ועד"ז הם ע"י ג' אחים משה אהרן ומרים כנ"ל אבל ג"ר שהם דור המדבר וב' המטות היו ע"י משה לבדו ואחר שמתו אהרן ומרים חזרו ג' בזכות משה לבדו שהוא יסוד של אבא כנודע :

פ"ז ונבאר ס"פ אז ישיר ישראל את השירה הזאת עלי באר ענו לה שהוא מדבר בחי' רחל מתחילת תיקונה עד סיום תיקונה שהוא להביאה פכ"פ עס ז"א הנק'

פוגעין באורות אימא ומתערבין בהם ומולאין אותם גם כן לחוץ עמהם וכמלא כפי זה כי האורות הימנים דאבא מולאין את האורות שמאלים דאימא בלד שמאל דז"א שהוא מחוץ להוד דז"א ואורות שמאליים דאבא מולאין את האורות הימניים דאימא בלד ימין דז"א שהוא מחוץ לנלמא דזעיר וכמלא כי האור' דאבא מחליפי' מקומם אבל אורות אימא יולא כל אחד כפי מקומו וכבר ביארנו עעס אל התחלפות אורות אבא בלאתם לחוץ ועוד יש טעם אחר והוא כי בהיות אורות אבא מתחלפים והימנים יולאין דרך שמאל והשמאלים יולאין דרך ימין כמלא שמתערבין יחד כולם ונכללים ימין בשמאל ושמאל בימין וכללות כולם יולא דרך ימין וכן כללות כולם יולא דרך שמאל :

והנה אלו הב' הארות היוולאות זו מחוץ לנלמא דז"א וזו מחוץ להוד דז"א הם בחי' המן וענני כבוד שניתנו לישראל במדבר ואינם עומדים בבחי' אכסכות ע"ד מ"ס בב' המטות שיולאין בב' לרדי דור המדבר בבחי' אלכסכות והם בלד הפנים דז"א אבל אלו הב' שהם מן וענני כבוד הם מב' לרדי ז"א ימין ושמאל שהוא מחוץ לכ"ה וראיה יש לזה שהרי אף בזמן שהיו קיימים שני המטות היו ג"כ בחי' המן וענני כבוד שמיולאתם ממלרים זכו להם כנודע וא"א שיהיו בלכסון במקום ב' המטות רק בב' לרדי ז"א בימין ושמאל ממש ושם נשאר תמיד אף אחר שנתבטלו ב' המטות אמנם הבאר הוא ממש בלד פנים דז"א במקום שהיתה תחילה הארת דור המדבר ממש . והנה נת' ל' כי הבאר הוא בחי' רחל נוק' דז"א שהיתה תחלה עומדת באחור ובחזרתה פכ"פ עמו נעשית בחי' באר אמנם לריך לידע כי עתה בחזרתה פכ"פ ניתוסף בה הארות אחרות מה שלא היו בה בהיותה באחור והענין כי בהיותה אח"כ היתה לוקחת אורות דיסוד אימא העומדי' מלד אחור דז"א ועתה בחזרתה פכ"פ לוקחת אורות דיסוד אימא העומדים בלד פנים דז"א פי' כי הנה האורות היוולאות מיסוד אבא דרך פנים דז"א פוגעים עם אורות אימא העומדות בלד פנים דז"א ומולאים אותם לחוץ מז"א וניתנים לרחל ואז נעשית בחי' באר : והנה כאשר גם האורות דאימא שהיו ניתנים לרחל בהיותה באחור חוזרים ומסבבים ללאת עתה דרך פנים הנה הם מסבבים סביבות יסוד אבא עד שמגיעים בלד פנים דז"א ושם מתערבין עם האורות דאימא העומדים בלד פנים וגם בדרך סיבובם מתערבין בכל האורות העומדים בב' לרדי ז"א וכמלא כי בעת לאת האורות דרך פנים דז"א הם כלולים ומעורבים מכל ד' בחי' האורות דפנים וראחור ושכב' לרדין ומכל ד' רוחות לו יולא דרך פנים דז"א ונעשית בחי' באר וכנודע כי האורות האלו הם בתר דז"א מהחזה ולמטה וכאשר מתקבלין יחד מכל ד' רוחותיו הנו' ומתערבין יחד הנה אח"כ הם יורדי' ביסוד דז"א ומשם בוקעים ויולאין לחוץ וכנסיס בדעת של רחל המכוון ממש כנגד יסוד דז"א

הנק' ישראל ונודע כי כאשר חוזרת עמו פכ"פ מתמעט' בסוד נקודה ה' קטנה תחת היסוד דז"ה ואח"כ נגדלת מעט מעט עד שהיא עולה עמו להיותה פכ"פ עד למעל' וזהו עלי באר ענו לה שעתה בהיותה פכ"פ נק' באר כנ"ל והיא עולה עליה אחר עליה עד שחוזרת פכ"פ עוד ו"ל פי' כ' בפסוק זה וית' המשך הפסוקים באר חפרוה שרים וכו' ויובן כמה שנודע כי הנה הנוק' דז"ה הנק' רחל בהיותה חב"ה עמו הנה הראש שלה היה מחלי התחתון דת"ת ז"ה ונמלא כי סיוס ת"ת דז"ה שהוא פי האמה שלו נעשה ממנו פי הנוק' אשר הוא בסיוס הראש שלה וכאשר הח"כ חזרה להיותה עמו פכ"פ ועלת' כל שיעור קומת ז"ה נמלא כי מה שבהיותה חב"ה היה ראשה נתהווה עתה בחי' ת"ת שבה והיותה הבחי' שהיה תחלה מקום הפה שלה חזר עתה להיות בחי' פי היסוד והרחם שלה ונמלא יסוד שלה ביסוד שלו מכוון וז"ס היות בחי' התשמיש נק' בלשון אכיל' ודיבור בכ"מ כמ"ס כתובות פ"ה ראוה מדברת אמרו לה מה טיבו והאמרו בגמ' מאי מדברת נסתרה וכן שם בפ' אעפ"י ואוכלת עמו מליל שבת מאי אוכלת עמו תשמיש וכן בתורה אכלו רעים שהוא זווג עליון דאו"ה כנו' בס"ה פ' ויקרא וכן כתיב דרך אשה מנאפת אכלה ומחתה פיה וכו' ופי' פ' זה יובן כמש"ה על מ"ש באר"ר יתיב על כרסיה דשכיבין לאחפיייה ע"ש כי הוא סוד מ"ש דז"ל בה נחש על חוה ופי' הענין כי יש בחי' שמות אלהים דקדושה ומשתלשלים למטה נגד הקלי' הנק' אלהים אחרים כסוד מלך אלהים על גוים כנו' בסבא דמשפטים וכאשר העון גורם הקלי' ככללים זה כזה ואלו באלו עד שהותם בחי' דשמות אלהים דקדושה נכנסין בנקודה ליון שבה בסוד הנבורות אשר שם ביסוד שלה . וענין ההתכללות הזה דשמות אלהים הנז' ביחד נק' בחי' ביה נחש על חוה כי מה שבתחלה בעת הרטון היה מזדווג עמה בבחי' היסוד והנתיב העליון הנק' פלא כנודע הנה עתה היא מקבלת מהנתיב האחר החיטון של אלהים הנק' ג"כ פל"ה הנרמז בר"ת ל'א' פעלתיו' און כי היא אומרת שלא קבלה שפע מפעולות הפלא החיטון ההוא אשר בו נכללו הקלי' הנק' און רק מהנתיב העליון הקדוש כולו הפנימי אכל און הקלי' נכנסים שם ח"ו . והרי נת' איך זווג נק' בלשון דיבור ואכילה והטעם הוא לסיבה הנ"ל שהפה שלה הח' בהיותה חב"ה נעשה לה עתה בהיותה פכ"פ פה התחתון בית רחם ממנו . ונודע כי בית רחם שבה הוא עמוק דוגמת הבאר הנעשה ע"י חפירה ואינו בולט ביסוד הזכר וענין חפירת באר הזה נרמז באברהם ויחזק שחפרו הבארות ההם ודי בזה . וכמ"ס בס"ה פרשת וילך רפ"ו ע"ה וז"ל עליו באר סק לאתריך לאתחברא בבעליך באו חפרוה שרים דהולידו לה או"ה לעילא כרוה נדיבי העם אילין אבהן וכו' פי' הענין כי הנה ענין חפירת הבאר הזה הוא להעשות לה בית רחם ונעשה ע"י השרים שהם או"ה בסוד ויבן אלהים את הגלע ויביאה

אל האדם דה' או"ה שגדלוה והעלוה שיה בשוה בכל קומת ז"ה פכ"פ אשר עי"כ נעשה הפה הא' שלה בחי' יסוד שלה כנו' וז"ס באר חפרוה שרים אילין או"ה ואמנ' הם לה עשו רק בחי' חפירת המקום ההוא כלכד ואח"כ כרוה נדיבי העם היא בחי' נתינתם בה המ"ן בתוך הבאר ההוא אשר ענין זה יקרא כרוה והיא בחי' נתיב' מ"ן חלו בה ביסוד שבה ע"י החו"ג דאימא שהם ב' הודים שלה שבהם ה' אלכעות שהם סוד הנז' מנלפ"ך הכפולות אשר חלו ירדו למטה ונעשו בחי' מ"ן ביסוד נוק' דז"ה וז"ס פ' והיה בתבואות ונתתם חמישית לפרעה וד' הירות וכו' וענין הידו' שו"כ' א' בש' היחודי' ושם תמלא יחוד ה' שכלחותם השמות נעשו י"ד י"ד ע"ש גם כדרוש ג' רישין נת' ענין זה ואמנם סוד הענין בקילור הוא זה כי הנה בחי' ב' זרועות דאריך נעשין בחי' מוחין דאו"ה וגם בחי' תרין עטרין גניזין דיהבי לבתר או"ה לו"ה בסוד דעת שלו כנודע אכל סוד ה' אלכעות שיש בכל יד מהם אין שם מקומם . והנה הב' ידות דה"ה תרווייהו שקילן בחדא ונק' יד ה' כלכד ע"ד כל שאר בחינותיו שנאמר עליהם באר"ר לית שמאלא בהאי עתיקה כולא ימינא וע"ד כתיב הנה עין ה' וכו' ולא כתיב עיני לשון רבים ואמנם או"ה לכ"ה מהם יש לו ב' ידים ונמלא עתה כי בא"ה ובאו"ה יש ה' ידות והנה הוד הה' שהיא אותה של אריך הכלולה מב' ידים לא שנק' יד כנו' עליה נאמר ונתתם חמישית לפרעה שהיא אימא הנק' פרעה דתמן התגליין ירדה למטה ברחם יסוד דאימא והנה הימין כלולה בשמאל וקשמאל בימין וכמו שה' אלכעות דיד שמאל דאריך הם בחי' הנז' כן ה' אלכעות דיד ימין הם בחי' הנז' והם סוד ה' אותיות מנלפ"ך שהם כפולות ואלו נתהוו שם ברחם יסוד אימא ומהם נעשה כלי היסוד דאימא לעלות מ"ן שבהם אמנם ד' ידות ההחריס של או"ה יהיה לכם וכו' :

והנה ע"ד מ"ש פ' זה למעלה באימא יפורש ג"כ למטה בנוק' דז"ה כי הנה ה' ידות הם והם יד ה' דאימא כלולה מב' ידות באחת ונעשה כלי מ"ן דרחל נוק' דז"ה ע"ד הנ"ל ועוד יש ד' ידות אחרות שהם ב' ידות דז"ה וב' ידות דנוק' ועליהם נאמר וד' הירות יהיה לכם . והנה העולה מזה הוא כי חלו הודים כולם הם בחי' הנבורות ובאשר הדין מתגבר אז רואה דם בהם וז"ס פ' ידכם דמים מלאו והיותם ב' דמים הוא כמ"ה בפ' שופך דם האדם באדם ונודע כי בז"ה יש הוי"ה דאלפיו"ן גי' מ"ה ואות ה' דמלוי הוא"ו דהוי"ה הנז' היא בחי' אהי"ה דבינה בריבוע א' א"ה אהי"ה אהי"ה שהיא גי' ד"ס ונמלא כי בהסתלק ה' זו דמילוי הוא"ו ועולה למעלה בבינה אז שם מ"ה נשאר ד"ס וא' זו גם היא ד"ס כנו' הרי ב"פ ד"ס ד"ס וז"ס פ' שמרנו מידי פח יקשו לי ר"ל כי בב' הודים הנז' יקשו פ"ח לי שהם ב"פ דם הנז' שנעשים בגי' פ"ח . ונחזור לענין ה' כי הנה ענין כרית הבאר שהיא רחל הוא בחינת

נקודת ליון בית רחם שבה ששם הם הג' מנלפ"ך שהם סוד הדין הנק' חש"ך הנרמז בר"ת 'באר' 'תפורה' 'שרים' 'כרוב' שהוא בחש"ך ואלו נעשים ע"י הדין חו"ג דאימא ועליהם נאמר כרוב נדיבו העם הילין אבה' וכו' והנה אחר שנתקן כל זה התיקון ביסוד שבה כנון שהוא ענין החפירה והכריה כנו' נכנסין בה הג"ר שהם המוחין שלה הנעשים מבחי' נה"י דו"א כנודע ואלו נרמזו באומרו במחוקק דא יסוד במשענות דא כ"ה ואז ראויה היה להזדווג עמו פב"פ וז"ש עלי באר ענו לה כלומר סק לאתריך לאתחברא בבעליך פי שהדיבור הזה נאמר אל המ' הנק' רחל הנק' באר ואומרים לה אתה הנק' באר ע"י ר"ל העלי מ"ן למעלה בהזדווג עם בעליך כי כבר נתקן היסוד שכך כמ"ש באר תפורה שרים וא"כ עלי באר ענו לה הואיל והיה באר תפורה שרים והנה בחי' היסוד דאבה עלמו כבר נת' אלליונו בחי' איך הם בג' גלגולי מש"ה ר"ת 'משה' 'שת' 'הבל' כמ"ש בדרוש תאומה יתירה ע"ש גם בחי' משה ואהרן שהם ביסוד אבה כבר נתבאר בדרוש משה ואהרן וטעם נדב ואביהו"א בליקוטים ע"ש :

פ"ח עוד נבאר בחי' אחרות שיש ביסוד אבה שכתוך ז"ה והנה הם נקר' ארון וכפורת וזו זהב שעליו והנה נת"ה כי היסוד אבה המתלבש תוך ז"ה נק' תורה שככתב אשר ז"ס משרז"ל נובלות חכמה של מעלה תורה פי' כי אבה הנק' חכמה מה שנוכל ויורד ממנו למטה הוא תורה שהוא היסוד שלו המתפשט תוך ז"ה וגם יעקב היוולד מהאר' יסוד אבה הזה כנ"ל גם הוא נק' תורה ואין לנו עתה בביאורו . ונחזור לענינו כי הנה ביארנו כמ"ה כי כאשר החסדים אשר ביסוד אימא יולאין ומתגלגלן מהחזה דו"ה ולמטה אינם יולאים בלו לבוש אמנם לוקחים עמהם שריש מיסוד אימא עלמה ומתלבשין בו ואינם יולאין בלתי לבוש . והנה ביארנו ענין לקיחה לבוש זה הוא כך כי הנה פי היסוד דאימא אינו פתוח לגמרי ממנו כי אם יהיה פתוח לגמרי ילאו החסדים בגילוי גמור למטה והפטר שיתאחו בהם החילונים וכן גם החסדים העליונים שלמעלה מן החזה הסתומים גם הם ירדו אחריהם ויפלו וילאו לחוץ ולכן המאיל העליון המשיך בחינ' הארת לבוש יסוד אימא בפי היסוד שלה עלמו ונעשה שם בחי' לבוש ומסך בפי היסוד שהוא אכל אינו סיקוס גמור רק הארת לבוש יסוד שלה בלבד והטעם הוא להיות שם סיוס ספירה אחרונה דאימא כנו' . ונמלא כי כאשר יולאים החסדים התחתונים משם ולחוץ לוקחים עמהם הארת לבוש הנז' שהוא ובזה אינו יורד עלמותם רק מה שיכול לעבור דרך המסך שהוא בלבד ויורד מלובש עם הארת המסך שהוא ג"כ ובכל מקום שהוא הולך לבושו עמו ועכ"ז נק' חסדים מגולים לפי שאינו רק מסך ולבוש רק מאד . והנה על ידי היותם מתלבשים בלבוש זה אין החילונים שולטים וכאחזים בהם להיותם מלובשים בלבוש אימא כנודע שאין שם אחיזה אל החילונים . וכן על ידי מסך

הנז' אשר ניתן והושם בפי היסוד דאימא אין החסדים העליונים יורדין ויולאין דרך פיו ונשארים במקומם כי מה שיולאין החסדים התחתונים ונגלים לעפ"י שיש שם מסך אינו רק לסיבת היותם למעלה ארס ורחוקים מאד ולכן בוקעים ויולאים דרך המסך אבל אחר שילאו לו התחתונים נשארים העליונים מרווחים ולכן אין לורד להם לבקוע המסך וללאת . והנה ע"ד שנת' בחסדים דאימא עלמה כן יהיה הענין ביסוד דאבה עלמו כי כשיולא מחוץ ליסוד אימא להיותו יותר ארוך והנה הוא מוכרח לבקוע מסך פי היסוד הוא דאימא וכלאתו גם הוא מתלבש במסך שהוא ויורד ומתפשט ולבושו עמו כי אין אבה מתגלה לא מתוך התלבשותו בחימ' כנודע . ועתה נבאר ארון הלוחות מה ענינו כי הנה בחי' מה שיולא מיסוד אבה מתוך יסוד אימא ומתפשט חוץ ממנו למטה זהו בחינ' ארון כי הוא מתפשט באורך בדמות ארון וכן ארון גי' נו"ר גי' ע"ב קפ"ד שהם אחרונים פשוטים ומלאים דהוי"ה דיודי"ן אשר ביסוד אבה כנ"ל בענין אהרן ונמלא כי כלי היסוד עלמו דאבה הוא הארון והאורות אשר בתוכו הם לוחות התורה שככתב והלבוש שלוקח מיסוד אימא כנ"ל הוא הכפורת הפרוש על הארון . והנה הכפור"ת גי' תשי"ה והענין הוא כי ג' הארות דנה"י דאימא המתלבשים במוחין דו"ה ג' מהירים ביסוד דאימא שהוא האמלעי שבהם והנה הנלח הוא שם י"ה במילוי יודי"ן גי' ל"ה ואחר כך תכה אותו יו"ד פ' ה"י הרי בגי' ש' ול"ה הרי של"ה בנלח ובהוד יש י"ה בהי"ן גי' ל' ואח"כ תכה יו"ד פ' ה"ה הרי ר' ועם ל' הרי ר"ל בהוד וביסוד יש י"ה דאלפיו"ן שהוא גימט' כ"ו ותכה יו"ד פ' ה"ה הרי ק"ך ועם כ"ו הרי קמ"ו ותחבר ג' שלה ר"ל קמ"ו הרי תשי"ה כמנין כפורת והנה זה הלבוש הוא עודף למעלה על הארון לפי שהוא נתון בפי היסוד עלמו והוא גבוה מעט מהארון ובחינ' זו היא נקר' זר זהב שעל הכפורת . ולעד"ן ששמעתי ממורי ז"ל כי ז"ר הוא גי' אל"ף למ"ד הוי"ה וכבר ידעת כי שם אהי"ה עם י' אותיות מילואו גי' ה"ל והרי איך שם ה"ל יולא מאהי"ה וב' הם באימא ולכן במלת זר נרמזו ב' שמות אלו ה"ל במילוי ואהי"ה :

פ"ט ונבאר בחינ' אחרת שיש ביסוד ז"ה והיא בחינ' אפרים בן יוסף . הנה נודע שהיסוד יש בו ב' עורות זה ע"ג זה וכשמוהלין כורתין הערלה והוא העור הא' העליון והחילוני ואז לא יש מחיאת עור מפקקת רק עור ה' לבד ואז מתגלית עטרת היסוד לבה אכל היסוד עלמו האורות שבתוכו עדיון הם סתומים ואין אורם יולא לחוץ כי ב' עורות שעליו הם מונעין ויחיתם להאיר אבל בעטרת היסוד שנתגלית כנו' אז יכולין האורות שכתובה לבקוע מחיאת העטרה עלמה ולהאיר לחוץ דרך לודי דופני העטרה לפי שאין שם ב' מחיאות כמו שיש ביסוד עלמו . והנה הארה זו אינה הארה היוולדת מפי היסוד לחוץ רק הארה זו היא בחי' אחרת היוולדת דרך לודי דופני כותלי כלי העטרה עלמה

והארה

והארה זו היא בחי' אפרים בן יוסף שיוסף עלמו הוא היסוד דז"א והארה בנו הוא הארה היוולדת מדופני לרדי העטרה שבו. ושכחתי מה ששמעתי ממורי ז"ל אם הוא מהארה היוולדת מלרדי העטרה דרך פנים או דרך אחר והנה אפרים לירופו אפ"ר מ"י פי' כי הה"ג מנלפ"ך שהם גימ' אפ"ר ע"ה הנה הם בעטרה דיסוד הנק' כ"ל גימ' מ"י וזהו אפ"ר מ"י והענין עם מש"א שביסוד עלמו הנק' כ"ל יש בו כללות ה"ח דמלך אימא כ"א כלול מ' הרי גימ' מ"י הבל ה"ג דמלך אימא הם בעטרה דיסוד שמעם ניתנות ועוברות בדעת רחל אשר כנגדה לפי ששם הם בגילוי לסיבה הנז' ולכן יכולות לבקוע וללכת דרך העטרה להנתן בדעת רחל וזכור טעם זה. והנה הארה היוולדת מהג' אלו ולחון הוא בחי' אפרים גם פי' מלת אפרים מורה על פריה ורביה וכמש"ה ואת שם הב' קרא אפרים וכו' וגודע כי הפריה ורביה היא בהכנסת העטרה ודי בזה:

שער האונאה

(בע"ח שער ל"ג)

פ"א ונבאר דין האונאה וכו' יתבאר עניינים רבים שי"ב בז"א. הנה נודע כי ה"ח שביסוד אימא הם מתפשטים בז"א מחסד עד הוד שבו אכל הה"ג יורדות ביסוד ז"א כנ"ל בענין אפרים בן יוסף כדי לתת משם בדעת רחל מלך האחרונים המכוון ממש כנגד מקום זה והנה קודם שילכו הה"ג אלו לדעת רחל לריך שיתמתקו תחלה עם החסדים ולא יהיו דינים קשים וחזקים ואמנם מיתוקם הוא ע"י החסדים התחתונים המגולים כי המכוסים הין אורח מאיר אפי' לצורך עלמנו וכ"ש לזולתם. ועוד טעם אחר כי הם עומדים למעלה ואינם יכולים לירד למטה כי מחילת בלי יסוד דאימ' הם מעכבו' אותם מלירד עד היסוד אמנ' החסדים המגולים יש להם ב' הכנות הא' כי הם תחתונות ויכולין לירד עד היסוד דז"א עלמו לפי שאין להם מחילת שיעכבם מלירד. והב' הוא כי הם מגולים ויכולים למתק את הגבורות הניתנות ביסוד דז"א. והנה נודע כי גילוי החסדים הוא מהחזה דז"א ולמטה שהם ב"ש החסד שבת"ת דז"א וב"ח שלימים שבכ"ה דז"א הנק' חסדי דוד הנאמנים ונמלא' כי כל הד' חסדים הם שלימים בהשוואה א' אכל חסד הג' הנוגע לחלק ת"ת דז"א אינו שוה בחלקיו כי שלישו העליון הוא סתום ומכוסה ביסוד אימא וב"ש התחתונים מגולים כנודע כי כל חסד וחסד מאלו הה' מתחלק לג"ש. והנה בזה החסד שבת"ת הנחלק לג"ש הנה כפי הכתוב בתורה יש בה שתות ופחות משתות ויתר על שתות כי לפעמים חלק עליון המכוסה לוקח יותר משתות ונמלא' שוה מתאנה וזה מאנה ול"ל דין רז"ל באונאה אמרו שם שאין דין אונאה אלא כשהוא מתאנה בסכום שווי הדמים אם מכרו ביותר או בפחות אמנם אם הוא טעות

חשבון חוזר בכל שהוא וכן כל דבר שבמדה שבמשקל שבמנין חוזר בכל שהוא וכיחור הענין הוא כי הנה נודע שכל חסד וחסד מאלו הה"ח היא בחי' הוי"ה א' והוי"ה זו יש בה ב' בחי' או פשוטה או מלאה והנה במילואה אז אין אונאה כלל כי החלקים שוים ונק' מדה משקל ומנין ולכן באלו חוזי בכל שהוא אכל בפשוטה א"א לחלקה בחלקים שוים ולכן יש בה דין אונאת שתות או פחות או יותר. ונבאר תחלה ענין ההוי"ה במילואה ואיך הין בה דין אונאה ובכל שהוא חוזר הנה בחסדים האלו יש בהם בעלמם ובמליחותם הרבה בחי'. בחי' א' היא משקל והוא היות כל חסד מהם בסוד החסד שהוא בני' ע"ב והוא הוי"ה דמילוי יודי'ן העולה ע"ב וכל חסד מהם הוא הוי"ה א' דיודי'ן העולה ע"ב ונמלא' כי מלך החסד דז"א שהוא גי' ע"ב יהיו בולם בסוד ע"ב דיודי'ן ובחי' זו נק' משקל וכמ"ש בס"ה פ' כי תשא ובר"מ אבנא למשקל בה דא יו"ד הרי כי המשקל הוא סוד יודי'ן הנק' אכנים שזוקלים בהם ולכן הוי"ה דיודי'ן נק' משקל הא כולד מ' דמשקל הס' ד' יודי'ן דע"ב ש"ק דמשקל הס' ד' יודי'ן כל א' כלולה מ' וי' מ' הרי ת' כמנין ש"ק ול' דמשקל היא כ"ו דהוי"ה וד' אותיות הפשוטות הרי ל' דמשקל ועוד כי הנה המילוי דהוי"ה דיודי'ן אחר שתקיר הפשוט ישאר גי' מ"ו והנה י"פ מ"ו גי' ת"ס ועם העשר כוללים שלהם הם גי' ת"ע כמנין משקל. בחי' הב' נק' מנין והוא כי מלך הגבורה דז"א אשר גם בה מתפשט חסד א' מהה"ח והנה מלך חסד זה המתפשט בגבורה דז"א יהיו כל הה"ח כל א' וא' מהם בחינת גבורה גי' רי"ו והענין הוא כי הנה נת' כי כל חסד מהם הוא הוי"ה דע"ב דיודי'ן ונודע איך מיניה תליין ע"ב שמהן כל חד מג' התוון ובין כולהו הוו רי"ו התוון כנז' בתי' ד' ח' א' ולכן נק' מנין לשון מספר כי מספר ומנין אותיותיהם גבורה גי' רי"ו. גם היותו נק' מנין הוא בבחי' היות החסדים מלובשים ביסוד אימא כנ"ל בדרוש אפרים בן יוסף והנה היסוד דאימא הוא אהי"ה דמילוי ההי"ן כנודע שהוא גי' קנ"א כמספר מני' ע"ה והנה להיות שזהו בבחי' הגבורה כנז' לכן נרמזה בזה הנוק' התחתונה הנק' אדכ"י כמ"ש בזוהר דנוק' תדיר התקשרת בשמאלה ולכן בהתחבר אהי"ה דהי"ן עם אדכ"י יהיו ב' גי' רי"ו כמנין גבורה הרי כי מנין הוא בגבורה. בחי' הג' נק' מדה והיא מלך ת"ת דז"א אש- מלידו יהיו בולם בחי' מ"ב לפי שהת"ת כלול מג' הירות יד הגדולה מימינה יד החזקה משמאל יד הרמה באמצעיתא והיד האמצעית כוללת עמה יד ימין ויד שמאל ומג"פ יד נעשה מ"ב א' בת"ת עלמו ולכן בחי' מ"ב היא בת"ת וענין מ"ב זה הוא היות כל הוי"ה זו דיודי'ן כלולה מהפשוט והמילוי ומילוי המילוי שהם מ"ב התוון כנודע:

והנה היותו נק' מדה הוא כמ"ש בתי' כי מדה הוא שם מ"ב הנחלק לשבעה שמהן ומ"ב עם ז' הרי

הרי מ"ט כמנין מדה והענין הוא כי כמו שה"ח מתפשטים בז"ה גם הה"ג מתפשטות בו"ק כנודע והנה שם מ"ב הוא גבורה כנודע וכאשר נחלק החסדים כפי סדר הגבורות שהוא שם מ"ב בכל ספירה וספירה נמלא כי גם בת"ת יהיה בו שם מ"ב ה' ודע כי פעם אחרת שמעתי ממורי ז"ל בענין זה עלמו דאונאה באופן אחר כי מדה היא בספי' חסד ששם הוא שם מ"ב אבגית"ץ וכו' כנז' בתו' כי מן החסד מתחיל שם זה של מ"ב וכו' נכללין כל הז' שמות אבל מנין הוא בספי' גבורה כנז"ל ומשקל הוא בת"ת שהוא לשון המשקל האמלעי המכריע בין ב' כפות המאזנים שהם חו"ג ואינו יודע לקשרו עם הנזכר למעלה :

ונהזור לענין כי הנה בחסדים עלמין יש בהם כמה מיני הארות נחלקות זו מזו והנה ג' בחי' הנז' שהם ע"ב רי"ו מ"ב שהם הנקר' דבר שבמשקל ומדה ומנין כנ"ל יכול להתחלק ההוי"ה של חסד דת"ת לחלקים שוים ולכן בכל שהוא חוזר והוא שאם נשקלנה במשקל שהוא היותה בחי' ע"ב ונחלקנה לג' חלקים יהיו כ"ד בכל שליש מהם ויהיה כ"ד הא' מהם בשליש העליון המכוסה למעלה מהקזה וב"פ כ"ד כ"ד התחתונים יהיו בב"ש המגולים למטה מהקזה . ואם יתחלק במדה שהוא היותה בחי' מ"ב אותיות דפשוט ומילוי ומילוי המילוי גם אז יתחלק לג"ש שוים י"ד בכל שליש והם ד' אותיות הפשוט וי' דמילוי הם י"ד אותיו' בשליש העליון המכוסה וכ"ח אותיות דמילוי המילוי שהם כ"פ י"ד הם בב"ש תחתונים המגולים . ואם יתחלק כמנין שהוא היותה בבחי' רי"ו אותיות גם אז תתחלק לג"ש ע"ב בכל ה' מהם וזה להורות שאעפ"י שהם גבורה בבחי' רי"ו עכ"ז הם חסד גמור שהרי בהתחלקותם נעשים ג"פ ע"ב שכל ע"ב מהם גי' חסד והבן זה . והרי נת' שבג' בחי' אלו שהם משקל מדה מנין שהם בחי' הוי"ת במילואם אין שם בחי' דין אונאה כי יכולי' להתחלק בחלקים שוים ואם לא נתחלקו חוזר בכל שהוא . אבל בבחי' הוי"ה פשוטה בלתי מילוי אז אינה יכולה להתחלק לג"ש שוים כמ"ש ולכן שייך בו דין אונאה בנגלה ובסתום כי לפעמים לוקח יותר משתות כמ"ש בע"ה ולכן נבאר עתה בחי' האונא' שהיא בחסד הנוגע אל הת"ת דזעיר בבחי' היותה הוי"ה פשוט' בלתי מילוי כמ"ה כמה מיני מדרגו' יש בשמות כנז' בדרוש רפ"ח . ותחילה נבאר מי הוא המוכר ומי הוא הקונה . והנה השליש ה' למעלה מהקזה הוא בחי' המוכר וב"ש התחתונים הם בחי' הלוקח כי התחתון מקבל את החסד ולוקחו מנר העליון כי כן דרך התפשטותו מלמעלה למטה כנודע ולפעמים התחתון לוקח יותר משיעורו ומאנה את העליון ולפעמי' הוא להפך וב' דינס שוה והנה בהיות ההוי"ה פשוטה א"ל להתחלק בשוה ומוכרח הוא שיאנה זה לזה לפי שהנה מספר ההוי"ה כ"ו ואי אפשר לחלקה לחלקים שוים כי אם יתחלקו לט' יחסר ה' ואם יתחלקו לשמונה יותירו ב' ובהכרח הוא שיאנה זה לזה כי לפעמים

העליון שהוא בחי' המוכר מאנה לתחתון שלוקח ט' בשליש שלו ונשארים י"ז למטה כב' השלישים ופעמים התחתון מאנה את העליון שלוקח ח"י למטה בב"ש ונשארים ח' למעלה ואלו הם ב' מיני אונאה המוכר ללוקח או הלוקח למוכר והנה להיות החלקים שוים היה צריך שיהיו ח' אותיות וב"ש אות למעלה וי"ז אותיות ושליש אות למטה ואז היה הכל בשוה אלא שה"ח לחלק האות עלמה לשלישים וא"כ מוכרח הוא שיהיה אונאה בדבר כנז' אבל עכ"ז צריך לשער שלא יאנו זה לזה אלא האונאה היותר מועטת שאפשר להיות והיא הנק' פחות משתות ואז הויה מחילה כי ה' לעשות באופן אחר והענין הוא כי ג' מיני חילוקים יש וכולם נקר' פחות משתות הא' שיקח העליון י' חלקים והתחתון י"ו . הב' שיקח העליון ט' חלקים והתחתון י"ז חלקים . ג' שיקח העליון ח' והתחתון ח"י . וכאשר הבחי' ה' מהם שהיא י' למעלה וי"ו למטה איך הוא פחות משתות והווי"ה מחילה וממנה יוכנו ב' בחי' האחרות והוא כי הנה נת"ל שלולא שה"ח שיתחלק האות בעלמה היינו מחלקים בשוה ח' אותיות וב"ש אות למעלה וי"ז ושליש אות למטה . והנה כאשר נעריך ונאמר שכל אות מאלו כ"ו דהוי"ה הפשוטה יהיה בה ט' נקודות נמלא שכ"ו פעמים טו גי' רל"ד נקודו' נחלקים לג"ש שוים נמלא שיקח העליון ע"ח נקודות שהם ח' אותיות וב"ש אות והתחתון יקח קכ"ו נקודות שהם י"ז אותיות ושליש והמנס עתה שאין האות נחלקה כנז' לכן לוקח העליון י' אותיות שהם ל' נקודות נמלא שלוקח י"ב נקודות יותר מחלקו וכמלא שלוקח פחות משתות כי שתות ע"ח נקודות חלקו הוא י"ג והוא אינו לוקח רק י"ב ובבחי' הב' שלוקח העליון ט' והתחתון י"ז אז לוקח פחות משתות כי אפי' בקחתו י' חלקים הוא פחות משתות כנז' . ובבחי' הג' שלוקח העליון ח' והתחתון ח"י אז התחתון מאנה לעליון וגם הוא פחות משתות לפי ששתות העליון הוא י"ג חלקים ובלוקחו ח' חלקים הם ע"ב נקודות נמלא שלא נתאנה רק ו' נקודות שהוא חצי שתות לפי שכל חלקו הם ע"ח כנז' :

ואמנם אם האונאה תהיה יתר על שתות המוכר ללוקח או הלוקח למוכר אז בטל המקח כי לעולם א"ל להתחלק כן למעלה בת"ת דז"ה בגלוי ובמכוסה שהם התחתון והעליון אבל אם האונאה היא שתות ממש אז לא נאמר שיתבטל המקח והוא חזרת החסד למקומו למעלה בשורשו בדעת כיון שנחלק בטעות אבל יתקיים המקח שהוא סדר התפשטות החסדים במקומם לפי שיש זמן שכך מתחלק עם היות אונאת שתות גמורה אבל לאחר זמן מחזיר ר"ל שיש פעמים שיש אונאת שתות שוה ויעמוד כך זמן מה ואח"כ יחזור האונאה למקומו אבל ההתפשטות יסאר במקומו שהוא בחי' קיום המקח . והנה זהו ענין גניבת השכטים ליוסף ומכרהו למצרים ולא מפני כך נתבטלה האחזה שביניהם רק נשאר הדבר כך בעת ההיא ואח"כ החזירו האונאה

ההיא

היה למקומה וכמש"ה ואת עלמות יוסף קברו בשכם וכן והעליתם את עלמותי שהזירוהו למקומו וענין גניבת ומכירת יוסף לקמן והנה שות זה הנו' הוא מלכר ולכן פסקו בש"ס שיהיה מלכר אבל הם הוא מלגאו הויה מחילה והרי נת' ענין פחות משהות ושותות ויתר על שות :

פ"ב ועתה ז"ל איך הוא הסדר הנכון למעלה ואיך מתחלק החסד שבת"ת הנגלה והסתום . דע שסדר החילוק האמיתי הוא כך כי ב"ח דחו"ג ושליש עליון דחסד דת"ת הם מכוסים וב' ש"ת דת"ת וב"ח דנ"ה הם מגולים ואמנם הנ"ש דחסד שבת"ת כבר ביארנו כי בו לכד הם דינו אונאה פחות משותות ויתר על שותות ושותות . אמנם הסדר הנכון וההוא הוא שהנה הוא הויה פשוטה גי' כ"ו ומתחלקת ח' נקודות למעלה במכוסה וח' למטה בגלוי שהיא הבחי' הג' מג' בחי' שיש בחלוקת פחות משותות כנ"ל וטעם הדבר הוא שהתחונים שהם המרוכים ונלחו את העליונים שהם מועטים והם יקחו את העודף שהם הב' נקודות היתרות בהתחלקם לג"ש שהם ח' בשליש א' וח' באמצעי וח' בהתחון נשארים ב' לתשלום כ"ו ואלו הב' העודפים יקחום התחונים שהם הרבים ואמנם יש סיבה א' מונעת ענין חילוק זה והוא שהה"ג שביסוד ז"ה הם בוקעים מלד האחור וניתנים בדעת רחל כנ"ל ומתמתקים הנבורות עם החסדים ונשארו ממותקות ולא יהיו דינים קשים מאד והענין הוא שירדו החסדים המתפשטים מדעת ז"ה עד היסוד דיליה כנודע ומכים שם בסוד ההכאה בהמשך הירידה במרוכה וממתקים לנבורות אשר שם ע"י הארתם הו' בירידתם ודע שאין כח בחסדים להאיר לנבו' ולמתקם אלא בהיותם מגולים כי אז הו' להם מחילות רכלי היסוד דאומ' כדי שיתעכבו ולכן יורדים עד היסוד למתק הנבו' אשר שם והנה כולם א"ה שיתמתקו לסיבה הנו' לפי שאין כל החסדים מגולים רק ג"ח פחות שליש שהם נ"ה וב"ח חסד דת"ת אבל ב"ח דחו"ג ושליש עליון דחסד דת"ת אינם מתגלים ואין בהם כח למתק הנבו' ובודאי שאינם יכולים למתק יותר משיעורם שהם ג' גבו' פחות שליש והלא מהראוי היה שיתמתקו ג' גבו' שלימות ולא יהיו חסרות שליש אמנם א"ה להיות כן הם לא בהתגלות גם שליש עליון דת"ת ואז יהיו ג"ח שלימים מגולים ויתמתקו ג' גבו' שלימות בתכלית המיתוק אך להיות הדבר כן א"ה שירד כל החסד אשר בת"ת בכ"ש"ת שבו כדי שיהיה כולו מגולה לפי שאז יהיה הכלי דת"ת בבחי' שלי' ה' ריק מהאר' החסד והענין זה לא תקרה אונאה יותר משותות רק גניבה ממש אבל כוונתו שיסחר שליש עליון דחו"ג החסד במקומו למעלה בכלי ת"ת דז"ה בשליש עליון אלא שיתגלה שם ויוסר כיסוי כלי היסוד דאומה אשר שם מעליו ויסחר מגולה ושורשו יסחר שח וההרתו תרד ותאיר למטה ביסוד בסוד גילוי ואז יומתקו ג' גבורות שלימות ואמנם נמלא כי בהיות הבחי' הא' שהיא ח'

נקודות מכוסות למעלה וח"י מגולות למטה היא נק' אונאה פחות משותות וזהו סדר ההוא ויש פעמים שיש אונאה ביתר משותות והיא מליחות זה הנו' שמתגלה גם השליש העליון כולו וענין זה מתבטל אחר זמן ונק' ביטול מקח לפי שאינו מתקיים אלא מתבטל הח"כ ואינו מתקיים אלא בג' זמנים לכד כמ"ש :

פ"ג ואלו הם הג' זמנים שמתגלה גם שליש העליון ושמעתי פ"ח ממורי ז"ל שלא די שליש העליון מתגלה הו' אלא אף ב"ח דחו"ג מתגלים עמו ונמלאו כל הה"ח מגולים אבל פ"ח שמעתי דרך סתם שמתגלה גם שליש עליון דת"ת ולא הזכיר ענין גילוי ב"ח הא' דחו"ג והמשכיל יבין כפי מה שנבאר , והנה ג' זמנים הנו' הם אלו ה' מהם הוא ע"י הדורמיטא הנו' כרו"ל בסוד ויפל ה' אלהים תרדמה על האדם שהוא ג"כ בסוד מש"ה בכוונה חזרת התפלה דשחרית דחול בקול רם שאז מתגלה גם החסדים שבחג"ת דז"ה ועי"כ נגדלים יעקב ורחל וגולים עד שם למעלה נגד חג"ת דז"ה ושם נת' טעם הדבר והוא לפי שהנה סיבת כיסוי החסדים ההם הוא בזמן שהם העליונה יורדת ורובלת על האפרוחים למטה ועי"כ היסוד שלה הוא למטה והם מתכסים בתוכו אמנם כשאינה רובלת על ב' רק על הבת לבדה להגדילה בסוד ויבין ה' אלהים את הללע אז אינה רובלת רק זקופה מעומד כדרכה ואז היסוד שלה הוא נחון באמצע בין ב"פ קדמאין דנ"ה שלה שהם בחי' חו"ג דז"ה והיסוד בסוד דעת דזעיר אמנם בב"פ אמצעיים דנ"ה שבה שהם בחי' חו"ג דז"ה אין באמצע יסוד דאומה מגיע עד שם ונמלא כי כל החסד דת"ת דז"ה מגולה בלי כלי יסוד דאומה והרי בחי' ה' דגילוי החסדים שבחג"ת דז"ה והיא כאשר האם אינה רובלת רק על הנוק' לבדה להגדילה כנו' :

זמן הב' הוא בסוד תוספת שבת כמ"ה שם שאז עולים ג' אחרונות נה"י דז"ה למעלה ממקומם בחג"ת דז"ה ואז בסיבת ריבוי האורו' אשר שם נבקע כלי היסוד דאומה ואז מתגלים החסדים דחג"ת דז"ה ג"כ , זמן ג' הוא בחי' מלות מילה ופריעה כמ"ש וזהו ענין סוד מלות מילה ופריעה . דע כי במלוא זו יש ב' דברים הא' הוא כריתת הערלה אשר אז יש אונאה פחות משותות כנ"ל ואח"כ ע"י הפריעה יש אונאה יתר על שותות ומתגלה גם שליש העליון דחסד דת"ת וזהו פרט ביאורם הנה נת' בזהר פ' ויקהל דר"ג ע"ב ענין הקלי' ואיך יש קלי' דקה הנק' קלי' נונה בסוד כעין החשמל בתוך האש כדין איקרי חשמ"ל וכו' ואעפ"י שאין כאן מקום ביאורו נאמר ענינו בקיבור כי הנה בתחילה טרם שיתפשטו החסדי' כז"ה בו"ק שלו כנודע אז הערלה שהיא קלי' נונה חופפת ונאחזת שם ביסוד שלו וזהו ונונה לו סביב ושורשה הוא מהליוור השמאלי שביסוד שהוא משפיע המותרות ושופכן לחוץ להיותם מזון לחיטונים והקליפות כמ"ש בכ"י מורי ז"ל במאמר בני חת ועפרון החתי ע"ש וקלי' נונה הנשרשת בליוור הנו' נאחזת

נאחזת שם וסוכבת את היסוד הקדוש ונק' ערלה
 ובהיות ערלה זו חופפת על היסוד אין החסדים יורדים
 עד היסוד כדי שלא ינקו הקלי' מהם ולא יתאחזו
 באורות הגדולים ההם וע"כ לא די שאינם יורדים עד
 היסוד אלא אפי' בכל מקום המגולה למעלה שהוא בכ'
 ש"ת דת"ת ונ"ה דז"ה אשר משם ולמטה הוא מקום
 מגולה כזכר ציון שאין שם מחיכות דכלי היסוד
 דאימא ולכן אינם יורדים ונפלים עד היסוד כודאי
 ולכן הם נשארים למעלה בשורשם בדעת דז"ה ואינם
 מתפשטים למטה כי נאחזת הערלה ביסוד שלו ואח"כ
 כאשר נימול כורתין הערלה ההיא ומסתלקת משם קלי'
 נוגה הנז' ואז יורדים החסדים הנז' ומתפשטים במקומם
 שהוא בת"ת ובנ"ה דז"ה ונודע כי כל חסד מהם היא
 הוי"ה ה' ח"כנ"ל והנה הוי"ה ה' היא בני' כ"ו והנה
 ב' הוי"ת של הב"ח דבנ"ה הם גי' ב"ן וב' ש"ת דחסד
 דת"ת הרי הם ח"י נקודות כי השמונה עליונות הם
 מכוסות בשליש העליון כנ"ל ח"כ בהלטרף ח"י וב"ן
 יהיו גי' ע' ונמלאו ע' אורות מגולים שהם גי' מ"ל
 מן חשמ"ל ואז הוא בחי' הונאה פחות משתות שנתקיים
 המקח כנ"ל והוא בזמן קיום מלות מילה בכריתת
 הערלה שהז מתגלים ע' אורות דחסדים מגולים שהם
 גי' מ"ל דחשמ"ל כנז' בס"ה פ' ויקהל דכד התעבר קלי'
 נוגה הקרי מ"ל וכאשר הערלה קלי' נוגה נאחזת שם
 מחמת העוונות ויונקת מע' אורות אלו המגולים הקרי
 חשמ"ל שמיארה הקלי' לקבל אור מן מ"ל הנז' . ונחזור
 לענין כי ע"י המילה שהיא כריתת הערלה מדין הע'
 אורות המגולי' הנז' לא נתפשטו רק בכ' ש"ת דת"ת טובנ"ה
 אבל עדין לא ירדו ביסוד עלמנו דז"ה וז"ס ד' אותיות
 מיל"ה שפי' מ"ל ו"ה כי מ"ל הם ע' אורות המגולים
 וי"ה הם בחי' שלישי העליון המכוסה ולקמן בסוד
 הפריעה נבאר למה נק' י"ה ע"ש ולריך המוהל לכיון
 בזה בעת כריתת הערלה שעל ידי כן יתגלו מ"ל
 האורות הנז' למעלה במקומם עד הוד כנז' וכיון
 באומרו על המילה שהוא מ"ל י"ה במ"ש ענין י"ה
 בענין הפריעה שהוא ג"כ פרע י"ה . ועתה נבאר מלות
 ברכת היין כמ"ש דז"ל שהמילה טעונה כוס ואעפ"י
 שהיין בה אחר הפריעה עכ"ז נבארהו קחלה כדי שיוכן
 היטב עם האמור כי הנה אלו הע' אורות שהם בני'
 מ"ל אלו מתגלים תחילה ויורדים ביסוד ואחר ירדתם
 מתמתקים הגבו' אשר שם ואח"כ פעם ב' מתגלה שלישי
 עליון דת"ת ויהיו ע"ח אורות וגם השמונה היתרים
 ההם שהם מבחי' שלישי העליון יורדים אח"כ עד היסוד
 וממתקים חלק הגבו' כמ"ש . והנה אחר שע"י כריתת
 הערלה נתגלו ע' אורות כמנין מ"ל הנה אח"כ ע"י
 ברכת היין יורדים הע' אורות אלו הנז' שלא נתגלו אף
 במקומם ועתה ע"י ברכת היין יורדים עד היסוד דז"ה
 ואז ממתיקין את הגבו' אשר שם ומאירים בהם ולא
 ככולם כי הם בני' גבורות פחות שלישי כמספר עלמנו
 ע' לע' והנה היין הם סוד הגבורות שאינם

כמתקים רק כמספר ע' אורות לכד והם כמספר יו"ן
 להורות שהיין הם ע' אורות דגבו' הנמתקות ע"י ע'
 אורות החסדים היורדים עתה ביסוד . ונמלא שתכנין
 שהיין גי' ע' אורות דחסדים המגולים שיורדים עתה
 ביסוד וגם תכנין שהם ממתקים את ע' אורות הגבו' שהם
 עלמנו סוד היין כנודע . וביאור הענין כי הנה כאשר
 אלו הע' חסדים יורדים ביסוד וממתקים את ע' הגבו'
 בהכרח הוא שמתערבין יחד ויש בחסדים קלת בחי'
 מהגבו' המתחברת עמם ולכן בדתם שם נק' גם הם
 בחי' יין שהוא גבור' כי אינם נמשכים לא ע"י ברכת היין
 שהוא גי' ע' ואמנם ע' הגבו' הם בחי' הכוס דיון
 שכו"ס גי' אלהים שבו ה' אותיות שהם כנגד ה"ג כנודע
 אבל היין הם הע' חסדים עלמנו שנתערבו עם הגבו'
 והמתיקום כנז' והרי נת' ענין המילה שהיא כריתת
 הערלה כי אז נתגלו ע' אורות דחסדים במקומם ונת'
 ענין כוס היין שהוא ירדת ע' החסדים ביסוד וממתקים
 לע' גבו' ושני בחי' אלו עדין אינם רק ע' אורות שהם
 ג"ח פחות שלישי ומיתקו ג' גבו' פחות שלישי אשר כל
 זה נק' הונאה פחות משתות כנ"ל . ועתה נבאר מלות
 הפריעה שהיא הונאה יותר משתות שעתה יתגלה גם
 שלישי העליון המכוסה ויהיו ג"ח גמורים דתנ"ה מגולים
 ויומתקו ג"כ ג' גבורות גמורות שביסוד והנה פריע"ה
 ר"ל גילוי כי ע"י הסרת עור הערלה הוא המכסה
 וסוכב את האבר הקדוש אז נפרע ונתגלה שלישי העליון
 דת"ת המכוסה ואז נגמרים להתגלות ג"ח שלימים אבל
 בהיות הערלה סוכבת את היסוד אז אין השלישי העליון
 הנז' רולה להתגלות כדי שלא יתאחזו הקלי' בהם יותר
 מדאי כנ"ל . ואמנם בחי' המילה שהיא כריתת הערלה
 אעפ"י שגם היא גורמת גילוי הע' חסדים כנז' שהם
 ג' פחות שלישי וגם גורמת גילוי היסוד עלמנו עכ"ז
 אינו נק' בשם פריעה לפי שדרך אותם החסדים להיותם
 תמיד בגילוי כי אין להם מסך יסוד הכינה ואינו נזכר
 רק בשם מילה שהוא לשון כריתת הערלה לכד אבל
 שלישי העליון שתמיד הוא מכוסה ביסוד הכינה נק'
 פריעה וגילוי גמור מחדש מה שלא כן בראשונה והנה
 מלת פריעה ר"ל פרע י"ה כי השלישי העליון נק' י"ה
 לפי שהנה הם ח' נקודות חסדים הסתומים שם ואלו
 מתגלים ע"י הפריעה ויורדים ג"כ הארתם למטה ביסוד
 וממתיקים ג"כ כשיעורם ח' נקודות אחרות דשלישי
 הגבו' כנ"ל ונשלמו ג' גבו' שלימות והנה ח' חסדים וח'
 גבורות גי' י"ה ע"ה וזהו פריע"ה פר"ע י"ה כי י"ו
 אורות נפרעים ונגלים עתה ע"י הפריעה כי הרי
 נתוספו עתה ב' הארות ביסוד ה' היא הארת שלישי
 עליון דחסד והב' הוא הארת הע' חסדים מגולים שהם
 ב"ש דת"ת וב"ח דנ"ה הרי ע' . וא"ת למה בענין
 הפריעה נרמזו ח' אורות דחסדים וג"כ ח' אורות דגבו'
 במלת י"ה כנז' שהוא גי' י"ו ח' חסדים וח' גבורות
 כנ"ל אבל בענין המילה לא נרמזו רק החסדים שהם
 ע' חסדים הנרמזו במלת מ"ל ולא נרמזו ג"כ ע' הגבו' כי

הע'

הע' דגבו' הם בסוד היינוהם ב' בחי' מילה ויין ככ"ל, אבל הענין הוא כי בע' חסדי' לריך ב' בחי' א' להוריד חסדי' משורשם מהדעת עד מקומם שהוא בתכ"ה ובחי' זו נעשית ע"י המילה ככ"ל ואח"כ לריך בחי' ב' להורידם משם עד היסוד וזה ע"י היין ככ"ל ואמנם זה השליש המכוסה כבר ירד מהדעת עד המקום שלו ולכן אינו לריך עתה רק להורידו עד היסוד והנה כאשר יורד ביסוד מתחבר תקיף עם שליש הגבורה ואין לריך בחי' אחרת אחריה ולכן נכללים יחד בסוד הפריעה אבל בענין חסדי' האחרים אינם מהחברים עם הגבו' רק בבחי' הב' לבד ולכן לא נרמזו במילה :

והנה יעדנו לעיל לבאר מלת מילה מה עניינה וזה ביאורה דע כי הנה דוגמת מ"ש במלת פריעה שהוא פרע י"ה כן ג"ב מילה מ"ל י"ה כי הע' חסדי' הם גי' מ"ל וח' אורות שליש העליון הוא י"ה דמילה להיותו מחובר עם ח' אורות דגבורה כנו' וב' גי' י"ה ובה יוכן מ"ש רז"ל מל ולא פרע כאילו לא מל כי ב' אותיות מ"ל דמילה הם ע' אורות התחתונים הנגלים ע"י כריתת הערלה הנק' מילה והמנס ב' אותיות י"ה דמילה שהם ח' אורות העליונים הסתומים עדין לא נגלו עד מעשה הפריעה כנו' ונמלא' כי כשמל ולא פרע עדין המילה עלמה לא נגמרה כי ב' אותיות י"ה דמילה לא נגלו עדין עד הפריעה כי הרי כל הב' בחי' נרמזו במיל"ה שהם מ"ל י"ה וטעם לזה הוא כי העפ"י שבו אותיות י"ה אינם נגלים עד פריעה עכ"ז עיקר גילויים הוא מחמת המילה כי אם לא נימול לא היה יורד השליש ההוא במקומו הלא היה נשאר גם הוא למעלה בדעת ככ"ל ונמלא' כי מעשה המילה גרם בחי' הא' שהיא ירדת השליש העליון דחסד למטה בשליש עליון דת"ת דז"א אמנם על ידי הפריעה לא נעשית רק הבחי' הב' שהיא ירדת השליש למטה ביסוד וענין בחי' זו טפילה אל הבחינה הא' ולכן במלת מילה נכללו ע' חסדי' המגולים במ"ל דמילה וח' חסדי' העליונים ב"ה דמיל' והרי איך ב' בחי' דמילה ופריעה רמוזות במילה לבדה ואם כן כל זמן שלא פרע לא נגמרה המילה והוי כאילו לא מל :

פ"ד והנה בזה תבין מ"ש באר"ר ע"פ והוא יושב פתח האהל כחוס היום אמרו שם דאתגלייה חסד בפום חמה פוי' כי אברהם ה"ס חסדי' כמ"ה והנה התינוק כשנולד נולדה ערלתו עמו חופפת על היסוד וכשנימול אתגלייה י' שהוא ראש פי החמה שלו שהיו"ד הזו היא בחי' חסדי' העליונים הנק' אברהם כנודע כי חסד גימ' ע"ב הוי"ה דיודיו"ן כי כל י' היא בחסד וז"ש באברהם אחר שנימול וירה ליו ה' וכו' כי אברהם שהוא חסדי' לורת י' אתגלייה בפתח האהל שהיא פי החמה שורתה י' שהיא עטרה דיסוד והענין הוא כמס"ל כי ע"י הפריעה נתגלו י"ו אורות ח' חסדי' וח' גבו' וב' נלטיירו ביסוד עלמנו כי היסוד עלמנו הוא לורת ו' ארוכה והעטרה היא לורת י' הנגלית ע"י הפריעה ואז נעשה

י' על ו' וזהו בחי' י"ו אורות הנז' והמשכיל יבין בסוד טעם היות המילה לח' ימים שרומזו לאחי' מלך הח' הנק' הדר כנו' בכ"י מורי ז"ל ע"ש, גם זכ"פ ביום הגמל את ילחק ורז"ל דרשו על המילה וחילקוהו לשני תיבות הגמ"ל ה"ג מ"ל שעשה סעודה ביום המילה והענין הוא כי הגמ"ל גימ' ע"ח שהם כל ג"ח שלימים הנגלים וגם השליש המכוסה שבין כולם הם ע"ח אורו' המתגלי' ביסוד ע"י פעולת המילה וכריתת הערלה שהם ג"ח ג' הוי"ו"ת פשוטות כ"ו כ"ו גימ' הגמ"ל ואלו מתגלים ע"י המילה שהם ב' אותיות מ"ל דהגמ"ל וע"י הפריעה נתגלו ע"ח אורות כמנין כל תיבת הגמ"ל כנו' וביאר הכתוב היכן נתגלו ע"ח אורות לו ואמר שנתגלו ביסוד ונתחברו עם הגבו' אשר שם ככ"ל הנקר' ילחק וזהו את ילחק בלו' עם ילחק ונמלא' שהחסדי' שהם ע"ח כמנין הגמ"ל נתחברו עם ילחק שהם הגבור', ואם תדקדק היטב תבין איך בתחילה הגבו' לא היו רק כמנין ק"ל שהם ה"ג ה' הוי"ו"ת ועתה אשר ירדו ג' הוי"ו"ת ג"ח ומיתקו את ג' הגבו' נמלא' ח' הוי"ו"ת גי' ילחק שהוא גימ' ד"פ ב"ן בסוד מ"ש בעל ההגדה כנגד ד' כניס דברה תורה והוא חיבור ג"ח עם ג' גבו' הרי הם ג"פ ב"ן ועוד ב"ן ד' שהוא חיבור ב' גבו' שלא נתמתקו, ואמנם לפי שהע' אורות נתגלו תחילה ואח"כ ח' אורות הסתומים בשליש העליון לבן חילקו רז"ל תיבת הגמ"ל לב' מ"ל הם הע' אורות המגולים וה"ג הם הח' אורות הסתומים ולהיותם עליונים נז' בתחילה הה"ג והע' תחתונים נזכרו באחרונה מ"ל ועיין בדרוש אברהם ילחק יעקב יוסף שביארנו זה באופנים אחרים וכולם עפ"י הקדמה זאת הנז' :

פ"ה גם בדרוש זה יוכן ענין מכירת יוסף שנגכוהו אחיו השבטים ומכרוהו למצרים גם תבין ענין גכב וגזלן מה עניינם הנה יוסף הוא בחי' יסוד דז"א כנודע וסיבת קריאתו כך הוא כמס"ל כי לורת היסוד הוא ו' והעטרה היא י' והוא לסיבת הארת שם הח' חסדי' עליונים שבשליש המכוסה ומיתוקם לח' אורות הגבו' וב' י"ו דיוס"ף ושאר אורות התחתונים שהם ע' חסדי' וע' גבו' הנמתקות עם החסדי' הם ק"מ כמנין ס"ף דיוסף שהם כמנין ג"ח וג' גבו' שהם ג"פ ב"ן, והנה נחלקו י"ו לבדם שהם האורות הבאים ע"י הפריעה ולכן נרמזו בב' אותיות הא' יחד והס"ף שהם האורות הבאים ע"י המילה הם נרמזו באחרונה בב' אותיות אחרונות ס"ף ונמלא' שיוסף הוא האורות של החו"ג שהם ו' הוי"ו"ת גימט' יוס"ף וכאשר נגכוהו אחיו כבר נודע כי יש הפרש בין גכב לגזלן והוא כי גכב בסתר וגזלן בגלוי ואעפ"י שהם נגכוהו כולו שהם כל ג"ח וגבו' המכוסה והגלוי יחד עכ"ז לא נגכו רק השליש בסתר לפי שיעקר החיות הקלי' הוא למעלה בשליש המכוסה שבחסדי' התחתונים (ס"א אין) דרכם להתאחו בהם כי שם גזילה בגלוי ולכן (ס"א אין) דרכם להתאחו בהם כמ"ה בסוד חטא עץ הדעת טו"ר ועיקר הפגם

הגדול

אוצרות

שער האונאה פרק ה'

חיים

הגדול הוא באחיזתם בשליש המכוסה אשר זה נק' גניבה
 בהסתר ולכן אעפ"י שגנבו ב' הבחי' שהם גניבה וגזילה
 עכ"ז הכל נק' בשם גניבה כמש"ה כי גנב גנבתו מארץ
 העברים ב' גניבות לפי שעיקר הפגם הוא במכוסה
 ואחר שגנבו ב' בחי' הנז' מכרוהו למאריס שהם הקלוי'
 ואז חזר האבר הקדוש הנק' יסוד להתלבש בערלה וז"ס

המכירה למאריס שהוא עון פלילי שהיה כמכירת יוסף
 כנז' בס"ה דאעילו ברית קיימא בנו סט"א כי נאחזו
 הערלה שהם הקלוי' ביסוד העליון ח"ו והבן זה :

ת"ו ש"ל ב"ע

ליקוטי הקדמת הקבלה ממהרח"ו ז"ל

הקדמה שקבלתי אני הבעיר חיים ויטאל ממורי ורבי נר ישראל בלינא קדישא הרב האלהי החסיד ועניו כמהר"ר
 יצחק לוריא אשכנזי ז"ל שלמד עם אליהו ז"ל . וגם יחברו אליהם קלת כוונות התפילות והמלות וקלת
 יחודים וכוונות על דרך האמת ליחד המאורות העליונים כאשר יבואו לפניו בע"ה . וקלת ביאור ממאמרי הזוהר
 וביאור פסוקים ע"ד האמת והפשט ודרושי הנשמות והגלגולים . ובענין ספרי הקבלה הנמלאים . אמר מורי זלה"ה
 כי שלשלת הקבלה הראב"ד ז"ל ממנו ומכנו ומתלמידו עד הרמב"ן ז"ל תלמיד תלמידיו כולם קבלה אמיתית והיא
 מפיו אליהו ז"ל שגילה עליהם וביאור הרמב"ן ז"ל שעשה על התורה הוא עמוק מאד ואין מי שיוכל להבינו שדבריו
 סתומים עד מאד והוא ספר יקר ונחמד מאד למעיינים בו . וביאור ס"י להראב"ד ז"ל אינו להראב"ד זלה"ה בר פלוגתיה
 דהרמב"ם ז"ל לא לחכם גדול אחר והיה חכם גדול בחכמת הקבלה . וספר ברית מנוחה היא קבלה אמיתית וספרו חכם
 גדול בחכמת הקבלה ונאמן רוח מכסה דברי החכמה בעומק גדול ונעשה ע"פ נשמת לדיק א' קדמון שגילה אליו
 ולמדו ושאר ספרי הקבלה שאחר הרמב"ן ז"ל אל תשלח ירך אליהם כי הם כנויים בשכל האנושי ולא מקובלים לא
 מפני הראשונים ולא מפני עליונים :

מהקדמת הרב המחבר איפה שלמה

כנז' בס"ה ולריך תמור לכוי; בזה השם שנכתוב ובפרט
 בעת שהאדם עוסק בתורה אל ילוי מעיניו שם הזה וגנ"י
 כן לא ישלטו עליו מלולות ים הנז' ולא יתגרה בו הילה"ר
 וכו' יעו"ש :

וזה הסדר

להמשיך הארה מע"ב שבנוצר חסד שהוא תיקון ח' מי"ג
 תיקוני דיקנא דא' לתיקון הט' שהוא לאלפים להמתיק
 אותיות ומספר דקנ"א ואותיות ומספר דאלהי"ם וארנו"ת
 ע"ה העולים כמספר **ארפ"ים** ולהמתיק הש"ך וש"ר
 דינים דזו"ן המוסרשים בתיקון לאלפים וע"י כן יכוין כל
 הקטיוגורים מלאכים רעים שנבראו בחטאתיו ועונותיו
 יושלכו למלולות ים דס"מ ונח"ש .

ע"ב שבנוצר חסד להמתיק

יוד הי ויו הי

מספר דקנ"א   אותיות דקנ"ה

אלף הה יוד הה   ארף הה יוד הה

מספר   אותיות

ארהים אדני   ארהים אדני

ארף למד הא יוד מס

ובדי שיוכל להעלות למורו למעלה רוח נוח לה'
 קודם כל לימוד ימסור עצמו על קדושת ה' כי
 זה מועיל מאד כמ"ש בשער הכוונ' דף כ"ד ע"ב כי
 עתה בזמנינו בעו"ה אין יכולת לעשות זוג כתיקונו
 למעלה ולסיבה זו הקץ מתארך וכו' אמנם עכ"ז יש קלת
 תיקון כמה שמסור נפשינו על קידוש ה' בכל לב כי
 ע"י כן אפי' אין בנו שום מעשים טובים והרשענו עד
 להפליא הנה ע"י מסירת נפשינו להריגה מתכפרים
 עונותינו כולם ויש בנו יכולת לעלות עד אמת עילאה
 כמ"ש חז"ל גדולה תשובה שמנעת עד כסא הכבוד
 שנאמר טובה ישראל עד ה' וכו' עכ"ד :

וזה הכדר

יקבל עליו ארבע מיתות ב"ד מד' אותיות הוי"ה וד'
 אותיות אדני ולימדם ע"י ד' אותיות אהי"ה וע"י עסמ"ב

סקילה **י א** ולימדם ע"י **א יוד הי ויו הי**

שריפה **ה ד** ולימדם ע"י **ה יוד הי ואו הי**

הרג **ו נ** ולימדם ע"י **י יוד הא ואו הא**

ומנא **ה י** ולימדם ע"י **ה יוד הה וו הה**

עוד כתב בשער הכוונ' דף ל' ע"ב הנה כאשר מתגרה
 הילה"ר באדם ושולטים עליו סמא"ל ונחש הנקרא
 מלולית ים כי מלולות הם אותיות לל מות דבורא ונוק'

